

NHỮNG KẺ BẦY MƯU



THÀNH PHƯƠNG DỊCH

KIM UN - SU



nhà xuất bản
HÀ NỘI

KIM UN-SU
Thanh Phương dịch



NHỮNG KẺ BẦY MƯU

dựa theo bản in của
NHÃ NAM & NXB HÀ NỘI

ebook@vctvegroup
24-06-2020

Sự tiếp đãi ân cần

Ông già đi ra sân.

Lai Sinh chỉnh lại tiêu điểm của ống ngắm viễn vọng và kéo khóa nòng súng ra sau. Tiếng nạp đạn rất to. Hắn nhìn ngó xung quanh. Chỉ có những cây thông cao lớn đứng sừng sững hướng lên trời. Một khu rừng yên tĩnh. Không thấy chim bay và cũng chẳng nghe thấy cả tiếng côn trùng. Ở khu rừng này tiếng súng sẽ vang đi rất xa. Nếu người ta nghe thấy tiếng súng mà đến thì sao? Ngay lập tức Lai Sinh nghĩ hắn chỉ lo hão. Tiếng súng thì có gì lạ. Làm gì có ai vào tít trong rừng sâu này chỉ để xác minh một tiếng súng cơ chứ. Họ sẽ cho là mấy tay săn trộm đi săn lợn rừng thôi. Lai Sinh nhìn lên ngọn núi phía Tây. Mặt trời đang lơ lửng cách đỉnh núi chừng một gang tay. Hắn vẫn còn thời gian.

Ông già đang dùng bình tưới nước cho vườn hoa. Với hoa này thì ông ta tưới nhiều hơn một chút, với hoa kia thì lại tưới ít đi một tẹo. Điều bộ tưới nước của ông già hết sức chân thành, cứ như đang rót trà. Thỉnh thoảng ông ta lại khẽ lắc lư đầu và vai hệt đang múa rồi thậm chí còn nhẹ nhàng đưa tay chạm vào các cánh hoa. Ông già vừa huơ tay về phía những bông hoa vừa cười khà khà, như thể đang trò chuyện với chúng. Lai Sinh lại chỉnh tiêu điểm của ống ngắm và chăm chú quan sát những bông hoa mà ông già đang nói chuyện cùng. Trông chúng khá quen, hình như hắn từng nhiều lần nhìn thấy ở đâu nhưng không nhớ tên.

Lai Sinh điểm lại vài loài hoa nở vào tháng Mười. Cúc cánh bướm, tường vi, cúc vàng... nhưng vẫn không nảy ra được cái tên phù hợp với loài hoa mà hắn đang trông thấy. Tại sao lại không nhớ nhỉ? Lai Sinh nhíu mày, cố vắt óc nhớ ra một cái tên nhưng rồi ngay lập tức lắc đầu. Giờ đâu phải lúc ngồi đoán tên hoa.

Một con chó đen rất to chậm chạp đi từ góc vườn đến cọ đầu vào đùi ông già. Một con chó ngao thuần chủng, không lẫn vào đâu được. Giống chó Caesar đã mang theo khi xâm lược nước Anh. Cũng là giống chó người La Mã sử dụng để bắt ngựa hoang hoặc săn sư tử. Ông già vuốt ve đầu con chó đen, còn con chó vừa vẫy đuôi vừa luẩn quẩn quanh ông ta. Thấy con chó cứ liên tục quấy rầy mình tưới nước, ông già liền ném một quả bóng đá đã xì hơi về phía cuối vườn. Con chó liền vẫy đuôi chạy theo quả bóng. Khi con chó chạy đi, ông già lại tiếp tục tưới hoa rồi vẫy tay, chào hỏi và trò chuyện với những bông hoa như vừa nãy. Chẳng mấy chốc con chó đen đã ngoạm quả bóng chạy về. Lần này ông già ném quả bóng đi xa hơn. Con chó lại chạy vút đi đuổi theo quả bóng. Từng là loài chó săn sư tử lừng danh, thế mà bây giờ nó đã trở thành một con chó nhà ngốc nghếch. Nhưng trông ông già và con chó đen rất hợp nhau. Tuy liên tục lặp đi lặp lại một động tác nhưng cả hai đều có vẻ rất vui, không hề chán ngán. Cảnh tượng đó khá thú vị.

Tưới nước cho khu vườn xong, ông già đứng thẳng người, mỉm cười hài lòng. Rồi ông ta nhìn lên sườn núi, như thể biết Lai Sinh đang ở đó. Khuôn mặt cười của ông già lọt vào đường chữ thập của thấu kính. Ông có biết chỉ còn một gang tay thôi là mặt trời sẽ xuống núi không? Ông có biết mình sẽ chết trước khi

mặt trời lặn không? Biết rồi mà vẫn cười sao? Có thể không phải ông ta đang cười. Khuôn mặt của ông già giống như mặt nạ Hahoe* nên lúc nào trông cũng như đang cười. Có những người mang khuôn mặt như thế. Những kẻ hoàn toàn không để lộ nội tâm. Những kẻ luôn giữ vẻ cười cợt ngay cả lúc buồn bã hay giận dữ.

Có nên kéo cò súng bây giờ không? Nếu kéo cò bây giờ hẳn sẽ quay về được thành phố trước nửa đêm. Rồi có thể vừa ngâm mình trong bồn tắm ngập nước nóng vừa uống bia lon tới khi nào say thì thôi, hoặc đặt đĩa than của The Beatles lên máy quay đĩa và vui vẻ suy tính xem sẽ làm gì với số tiền nhận được trong tài khoản. Có lẽ hẳn sẽ có thể sống một cuộc đời khác sau phi vụ cuối cùng này. Mở một tiệm pizza trước cổng trường trung học nữ hay bán kẹo bông gòn trong công viên cũng không tệ. Lai Sinh tưởng tượng ra cảnh mình ngủ gà gật dưới ánh nắng, tay ôm một đồng kẹo bông gòn cùng bong bóng để bán cho bọn trẻ. Liệu hẳn thực sự có thể sống như thế không? Đột nhiên hẳn cho rằng cuộc sống như thế khá hấp dẫn. Dù sao thì cuộc sống đó sẽ chỉ xảy ra sau khi hẳn kéo cò súng. Còn bây giờ, ông già vẫn đang lảnh lặt và chưa có đồng nào được chuyển vào tài khoản của hẳn.

Bóng núi đang đổ nhanh. Nếu muốn kéo cò súng thì phải kéo ngay bây giờ. Vì đã tưới nước cho khu vườn xong nên hẳn ông già sẽ vào trong nhà. Nếu vậy việc sẽ trở nên khó khăn hơn. Không cần phải suy nghĩ phức tạp làm gì. Kéo cò ngay bây giờ. Kéo cò xuống ngay lập tức!

Ông già vẫn cười, còn con chó đen đang ngoạm quả bóng xì hơi chạy đến. Khuôn mặt ông ta hiện lên rõ nét giữa chữ thập

của thấu kính. Có ba nếp nhăn hằn sâu trên trán ông già, một cái mụn cóc phía trên lông mày bên phải, vết đồi mồi bên má trái. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào lồng ngực sắp bị đạn xuyên thủng của ông ta. Cái áo len trắng ông ta đang mặc hình như không phải là hàng dệt ở xưởng mà là áo đan tay. Nó sẽ ướm máu ngay thôi. Chỉ cần hấn kéo nhẹ cò súng là kim hỏa sẽ đập vào viên đạn 7.62 li, rồi thuốc nổ trong vỏ đạn phát nổ và viên đạn sẽ tách ra khỏi rãnh trên hòng súng, xoáy tròn, lao thẳng về phía lồng ngực ông già. Với loại đạn 7.62 li vừa có tốc độ nhanh vừa có sức công phá tốt này thì nội tạng của ông ta sẽ hóa một mớ bùng nhùng tuôn ra sau bụng cùng với viên đạn. Ngay khi nảy ra những suy nghĩ đó, lông tơ trên khắp người Lai Sinh như dựng đứng hết cả lên. Hấn luôn có tâm trạng rất kỳ lạ mỗi khi sự sống và cái chết của một con người nằm trên đầu ngón tay mình. Kéo cò ngay bây giờ. Phải kéo cò ngay. Nhưng vì lý do gì đó thay vì kéo cò, Lai Sinh lại hạ khẩu súng xuống đất.

“Bây giờ không ổn.” Lai Sinh lẩm bẩm.

Chính hấn cũng không rõ tại sao bây giờ lại không ổn. Mọi việc đều cần thời điểm thích hợp, cũng như ăn kem hay hôn vậy. Nghe có vẻ buồn cười nhưng việc kéo cò súng và việc viên đạn găm vào lồng ngực cũng phải có thời điểm. Sao lại không chứ? Nếu may mắn bắt được khoảnh khắc thích hợp đó, viên đạn của Lai Sinh bay thẳng đến lồng ngực ông già là tuyệt nhất. Dĩ nhiên không phải hấn đang chờ đợi giây phút hoàn hảo ấy. Khoảnh khắc may mắn đó có thể sẽ chẳng bao giờ đến, và dù nó đến thì cũng có thể hấn lại bỏ lỡ mất. Lai Sinh nghĩ hấn chỉ không muốn kéo cò súng bây giờ. Dù không rõ lý do nhưng chẳng hiểu sao

hắn lại thấy thế. Lai Sinh đặt khẩu súng xuống rồi hút một điếu thuốc. Bóng núi đang bao trùm lên ngôi nhà của ông già.

Ngay khi xung quanh tối sầm xuống, ông già liền dắt con chó vào nhà. Có vẻ nhà không có điện nên bên trong rất tối. Trong phòng khách có đốt nến nhưng Lai Sinh không thể quan sát phía trong bằng ống ngắm viễn vọng. Thỉnh thoảng bóng của ông già và con chó lại hiện lên rất to trên bức tường gạch đỏ rồi biến mất. Từ vị trí hiện tại có lẽ Lai Sinh chỉ có thể bắn trúng nếu ông già cầm nến đứng ở cửa sổ.

Mặt trời vừa khuất sau ngọn núi, chỉ trong tích tắc bóng tối đã bao trùm khắp khu rừng. Trời không trăng nên khó mà nhìn rõ mọi vật ngay cả trong khoảng cách rất gần. Chỉ có ánh lửa nhỏ xíu đang phát ra từ ngôi nhà. Màn đêm phủ xuống khu rừng dày đặc, ẩm ướt và lạnh lẽo. Lai Sinh ngồi giữa bóng tối bao vây bốn bề, suy nghĩ xem tại sao mình vẫn không ngừng do dự. Đợi trời sáng thôi. Khi ngày mới lên, như mọi lần, như bắn vào tấm bia gỗ vô cảm, hắn chỉ cần bắn một phát như thế rồi quay về là xong. Nhặt đầu lọc thuốc lá bỏ vào túi, Lai Sinh chui vào lều. Chẳng còn gì để làm ngoài việc giết thời gian nên hắn lôi một cái bánh quy ra ăn rồi trùm túi ngủ lên.

Lai Sinh tỉnh giấc sau đó khoảng hai tiếng đồng hồ. Có tiếng giẫm lên cỏ. Tiếng chân hướng thẳng về phía cái lều hắn nằm, không chút chần chừ. Âm thanh nghe nặng nề. Dăm ba tiếng bước chân bất cần. Tiếng cơ thể quét lên cỏ. Hoàn toàn không thể đoán được thứ gì đang tiến đến. Có thể là lợn rừng hay mèo rừng. Lai Sinh lập tức đẩy khóa nòng ra, nạp đạn rồi chĩa khẩu súng về phía bóng tối nơi tiếng động đang đến gần. Vẫn chưa được kéo cò. Những tay lính đánh thuê khi mai phục, vì sợ hãi,

thỉnh thoảng lại tùy tiện bắn vào bóng tối mà không thèm đợi để xác nhận xem thứ trong bóng tối đó là gì. Vậy nên rốt cuộc bọn họ thường giết phải hươu hay chó trinh sát, hoặc tệ hơn là chiến hữu bị lạc đường của mình. Rồi cũng chính những tay lính đánh thuê to con xăm trổ khắp người đó lại quỳ mọp xuống bên thi thể của chiến hữu bị mình bắn nhầm, vừa sụt sùi như một đứa trẻ vừa thanh minh với đội trưởng là “Không còn cách nào khác.” Với những kẻ to xác mà đầu đất như bọn chúng hiển nhiên cách giải quyết khả dĩ duy nhất chỉ là bắn bừa vào bóng tối rồi. Lai Sinh bình tĩnh đợi đến khi thứ đó lộ diện. Nhưng không ngờ người xuất hiện lại là ông già và con chó đen.

“Cậu làm gì ở đây thế?” Ông già hỏi.

Tình huống nực cười. Thật ngớ ngẩn khi chính tấm bia lại phăm phăm tiến đến hỏi hắn đang làm gì mà còn chưa bắn.

“Chính cháu mới phải hỏi ông đang làm gì ở đây đây. Suýt nữa thì cháu bắn ông rồi.” Lai Sinh trả lời với vẻ hơi kích động.

“Suýt nữa thì bắn? Ha ha, đúng là vừa ăn cắp vừa la làng. Đây là đất tư hữu của ta. Vậy tức là cậu đã không những xâm nhập bất hợp pháp mà còn tùy tiện ngủ lại đây.”

Ông già vừa cười vừa nói. Nụ cười rất ung dung tự tại. Tuy cảnh này khá lạ đời nhưng ông ta không có vẻ quá hoảng hốt. Ngược lại người bối rối là Lai Sinh.

“Cháu tưởng là thú dữ trên núi, làm sao mà không hoảng cho được.”

“Cậu là thợ săn à?” Ông già vừa nhìn khẩu súng của Lai Sinh vừa hỏi.

“Vâng.”

“Một khẩu Dragunov* kiểu cổ à? Ta cứ nghĩ thứ này chỉ có ở bảo tàng chiến tranh đấy. Dạo này dân săn trộm đi săn bằng súng thời chiến tranh Việt Nam à?”

“Chỉ cần săn được thú là được, súng thì quan trọng gì chứ?” Lai Sinh đáp bằng giọng hơi lãnh đạm.

“Cũng phải, chỉ cần săn được thú, còn súng thì quan trọng gì. Dẫu có săn bằng tấm xỉa răng hay dũa ăn cơm cũng được ấy chứ.”

Ông già vừa cười vừa nói. Con chó đen ngoan ngoãn ngồi cạnh ông ta. Trông nó to hơn nhiều so với lúc nhìn qua ống ngắm. Tư thế đứng của nó oai vệ khác hẳn lúc đuổi theo quả bóng xì hơi hồi chiều.

“Ông có con chó tốt.” Lai Sinh chuyển chủ đề. Ông già vừa nhìn xuống con chó vừa vuốt ve đầu nó.

“Chó tốt đúng không? Chính cậu chàng phát hiện ra cậu ở đây đấy. Nhưng bây giờ thì nó cũng giống ta, già rồi.”

Con chó đen liên tục liếc nhìn Lai Sinh. Tuy gầm gừ nhưng nó không lộ vẻ thù địch và dường như cũng không tỏ ý thân thiện. Ông già vỗ đầu con chó.

“Nếu đêm nay cậu tính ngủ lại đây thì đừng chịu sương lạnh vô ích nữa, vào nhà ta mà ngủ.”

“Cảm ơn ông đã có lời, nhưng cháu không muốn làm phiền.” Lai Sinh đáp.

“Ta không phiền đâu.”

Nói xong ông già bắt đầu phăm phăm đi xuống núi. Con chó đen lập tức chạy theo sau. Dù không có đèn pin nhưng đường như ông ta chẳng gặp khó khăn gì khi đi trên con đường núi tối tăm. Lai Sinh hơi hoang mang trước tình huống này. Đạn đã lên nòng còn tấm bia đang cách hắn không quá năm mét ở phía trước. Lai Sinh nhìn theo dáng ông già liêu xiêu trong bóng tối. Một lát sau hắn vác khẩu súng lên vai rồi đi theo ông ta.

Bên trong ngôi nhà của ông già thật ấm áp. Ở một bên căn phòng xây tường gạch đỏ có lò sưởi đang cháy. Trong nhà gần như không có đồ nội thất hay trang trí. Tất cả đồ đạc chỉ gồm một cái bàn nhỏ và một tấm thảm đã bung sợi trải trước lò sưởi. Có vài bức ảnh đặt trên lò sưởi. Ông già trong những tấm ảnh đó luôn đứng hoặc ngồi ở chính giữa, còn những người xung quanh đều nở nụ cười cứng đờ như thể chụp hình với ông ta là một vinh dự. Hình như không có tấm ảnh gia đình nào trong xấp ảnh đó.

“Ông đã đốt lò sưởi rồi à?” Lai Sinh hỏi.

“Người già dễ bị lạnh lắm. Năm nay hình như ta còn nhạy cảm với cái lạnh hơn nữa.”

Ông già nhặt vài cành củi khô cho vào lò. Vì có thêm củi mới nên ngọn lửa hơi chập chờn. Lai Sinh trù trừ đặt khẩu súng trên vai xuống cạnh cửa. Ông già lén nhìn khẩu súng.

“Mà bây giờ là tháng Mười, không phải đang là thời điểm cầm săn bắn sao?”

Giọng ông ta pha chút đùa cợt. Ngay từ đầu ông già đã không dùng kính ngữ, như quen thân với hắn từ lâu. Nhưng Lai Sinh không thấy khó chịu trước sự thô lỗ đó.

“Cứ nhất nhất làm đúng theo luật thì cháu lấy gì mà ăn chú.”
Lai Sinh đáp.

“Cũng đúng, đâu nhất thiết phải tuân theo mọi điều luật. Chỉ có bọn ngốc mới làm thế.”

Ông già nói như đọc thoại rồi lật củi bằng que cời, lửa lập tức bùng lên. Những thanh củi vừa bỏ vào lò lúc này tuy đã chìm trong lửa nhưng vẫn chưa hoàn toàn bắt lửa.

“Ta có cả trà lẫn rượu đây, cậu muốn uống gì?” Ông già hỏi.

“Trà thì hơn ạ.” Lai Sinh đáp.

“Chắc cậu lạnh lắm rồi, không phải nên uống chút rượu sao?”

“Cháu không hay uống rượu lúc đi săn. Hơn nữa uống rượu rồi ngủ trong rừng nguy hiểm lắm.”

“Vậy thì hôm nay uống cũng được mà. Vì cậu sẽ không chết cóng trong nhà ta đâu.”

Ông già vừa cười vừa nói với Lai Sinh. Rồi ông ta đi vào bếp mang ra một chai whisky cùng hai cái cốc bằng thiếc. Sau khi cẩn thận nhấc cái ấm đặt trong lò ra bằng kẹp gấp, ông ta chậm rãi rót trà vào cốc. Động tác của ông già rất gọn gàng, không thừa thãi. Ông ta đưa cốc trà cho Lai Sinh rồi cũng rót trà vào cốc của mình và kỳ lạ thay, còn đổ thêm một ít whisky vào nữa.

“Nếu dần dần dần cốt rồi thì pha chút whisky vào hồng trà cũng được đấy. Đằng nào cũng phải đến sáng cậu mới đi săn được.”

“Pha whisky vào trong trà ấy ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Thích pha thì cứ pha thôi. Có gì mà không được chứ?”

Ông già khẽ nhíu mày với vẻ khôi hài. Ông ta khá đẹp lão. Chắc chắn thời trẻ ông ta thường được khen là mỹ nam. Đường nét khuôn mặt rõ ràng và cứng rắn nhưng vẫn toát lên vẻ ấm áp. Có phải năm tháng đã mài mòn nét mạnh mẽ và khiến khuôn mặt ông ta dần trở nên dịu dàng hơn? Lai Sinh chìa cái cốc thiếc ra. Ông già rót một ít whisky vào cốc cho hắn. Hương whisky thơm nồng tỏa ra từ cốc hồng trà ấm nóng. Lúc đó con chó già ở cuối phòng khách bỗng tha thần tiến lại gần rồi nằm xuống cạnh đùi Lai Sinh.

“Cậu đúng là người tốt nhỉ.”

“Dạ?”

“Santa thích cậu còn gì. Chó già chỉ cần nhìn một lần là nhận ra được ngay ai là người tốt.”

Ông già vừa nói vừa trở ngón tay vào con chó đang ngoan ngoãn nằm bên cạnh Lai Sinh. Nhìn gần mới thấy nó có đôi mắt vô cùng hiền lành, chẳng hợp chút nào với thân hình đồ sộ.

“Chứ không phải vì chó rất ngốc sao?” Lai Sinh hỏi.

“Làm gì có chuyện đó.”

Ông già thoáng lườm Lai Sinh. Khi ông ta uống chỗ hồng trà pha whisky, hắn cũng nhấp một ngụm.

“Mùi vị cũng được đây ạ.”

“Bất ngờ đúng không? Pha với cà phê cũng ngon, nhưng hồng trà thì tốt hơn. Nó sưởi ấm cả cơ thể lẫn tinh thần cậu. Giống như đang ôm một người phụ nữ đẹp vậy.”

Ông già vừa nói vừa cười khúc khích như đứa trẻ.

“Ày, so sánh thế khắp khiêng quá ạ. Ôm một cô gái đẹp thích hơn hồng trà pha whisky nhiều chứ.” Lai Sinh đùa lại.

“Cũng phải. Hồng trà làm sao bằng phụ nữ đẹp được nhỉ.”

Ông già gật gù.

“Nhưng hương vị vẫn rất đặc biệt, xứng đáng đọng lại lâu dài trong ký ức.”

“Hồng trà mang đậm hơi thở của chủ nghĩa đế quốc. Nên mới ngọt ngào đến vậy. Bởi vì những thứ ngọt ngào thường bên trong chứa đựng rất nhiều giết chóc.”

“Lý luận thú vị thật.”

“Ta có khoai tây và thịt lợn đây, cậu ăn một chút chứ?”

“Được ạ.” Lai Sinh đáp.

Ông già ra khỏi nhà rồi mang vào một tảng thịt xông khói đen thui cùng vài củ khoai tây. Tảng thịt vẫn chưa được cạo hết lông, bề mặt bám đầy bụi nên trông rất bẩn thỉu, dường như nó còn đang bốc mùi ôi. Ông già cho miếng thịt lợn vào đồng tro, phủ đầy tro lên rồi xiên nó bằng que sắt, treo trên ngọn lửa. Sau khi lật mấy thanh củi xuống bằng que cời lửa, ông ta cho khoai tây vào đồng tro.

“Phương pháp nấu ăn này trông không hấp dẫn cho lắm nhỉ.” Lai Sinh bình luận.

“Ta từng sống ở Peru và học được cách này từ những người da đỏ ở đó. Tuy trông bẩn nhưng mùi vị cũng được lắm.”

“Bề ngoài trông không được bắt mắt nhưng vì là bí quyết của người da đỏ nên chắc cũng sẽ ngon đây.”

Thế rồi ông già nhìn Lai Sinh khẽ cười.

“Mấy ngày trước ta đã phát hiện ra điểm chung giữa ta và người da đỏ.”

“Ông có điểm chung gì đặc biệt với họ ư?”

“Cả ta và họ đều không có tử lạnh.”

Thỉnh thoảng ông già lại lật tảng thịt. Khuôn mặt phản chiếu ánh lửa của ông ta trông thật nghiêm nghị. Ông già chọc que sắt vào mấy củ khoai tây, lôi chúng ra để xem đã chín chưa, miệng lẩm bẩm “Có khách quý đến nên phải thật ngon đấy nhé.” Trong khi chờ thịt chín, ông già uống hết chỗ hồng trà pha whisky, sau đó chỉ rót mỗi whisky vào cốc, đoạn ông ta hỏi Lai Sinh có muốn uống nữa không. Hắn chìa cốc ra. Hương whisky cốc cần trôi xuống họng rồi lan ra dịu dàng trong cái bụng rỗng của Lai Sinh. Hơi rượu tỏa khắp cơ thể làm tâm trạng hắn tốt hẳn lên. Đột nhiên hắn có cảm giác không thực. Tầm bia và tay lính bắn tỉa đang cùng ngồi trước lò sưởi, vờ vịt ra vẻ thân ái. Mỗi lần ông già lấy que lật tảng thịt, mùi thơm lại phả ra ngào ngạt. Con chó đen già mon men đến bên cái lò định hít hà nhưng không dám tiến tới quá gần vì sợ lửa, chỉ biết rên ư ử.

“Santa, ở yên đó đi. Đừng có lo, chú mày cũng có phần mà.” Ông già vừa vuốt ve gáy con chó vừa nói.

“Con chó tên là Santa ạ?”

“Vì ta gặp nó vào ngày Giáng sinh. Hôm đó nó mất chủ, còn ta thì mất một chân.”

Ông già hơi kéo quần lên cho hắn thấy chân trái. Chân trái của ông ta là chân giả.

“Con chó này đã cứu sống ta. Nó đã lôi ta đi suốt gần 5 ki lô mét đường tuyết đây.”

“Quả là mối nhân duyên đặc biệt.”

“Nó là món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất của ta.” Ông già vuốt ve đầu con chó.

“So với thân hình đồ sộ thì nó hiền nhỉ.”

“Không hẳn đâu. Trước kia cứ thấy người là nó tấn công, ta mà không nhốt nó lại thì không tài nào nuôi được, nhưng giờ già rồi nó thuần tính hơn hẳn. Ta thật không quen với điều đó. Động vật mà thân thiết với con người đều thật lạ.”

Mùi thịt chín tỏa ra từ lò sưởi. Ông già lấy que sắt chọc thử vào chỗ này chỗ kia trên tảng thịt rồi lôi nó ra, cắt thành miếng dày bằng một con dao có răng cưa. Ông ta đưa cho Lai Sinh một miếng, giữ lại một miếng cho mình và cho Santa một miếng. Lai Sinh phỉu tro khỏi miếng thịt rồi cắn thử.

“Mùi vị đặc biệt thật. Không giống thịt lợn gì cả.”

“Ngon chứ?”

“Vâng, nhưng ông không có muối ạ?”

“Không có.”

“Ông sống mà không có tủ lạnh, cũng không có cả muối, đúng là tài thật đấy. Người da đỏ Peru cũng không có muối ạ?”

“Không, cách đây không lâu ta vẫn có, nhưng giờ hết mất rồi.” Ông già nói với vẻ hơi ngượng nghịu.

“Ông đi săn ạ?”

“Trước đây thì có. Giờ ta không săn nữa. Khoảng một tháng trước ta phát hiện ra một con lợn rừng mắc bẫy của đám săn trộm. Lúc ta bắt gặp thì nó vẫn còn sống. Ta nhìn con lợn rừng đang thở phì phò và suy nghĩ một lúc. Nên giết nó, hay đợi đến khi nó chết đây? Nếu đợi đến khi nó chết thì giết con lợn là trách nhiệm của đám săn trộm đã đặt bẫy, nhưng nếu ta giết nó thì chẳng phải kẻ muốn giết con lợn lấy thịt lại chính là ta ư? Nếu là cậu thì cậu sẽ làm gì?”

Ông già nở nụ cười khó đoán. Xoay xoay cái cốc thiếc, Lai Sinh đáp.

“Để xem, cháu thấy việc ai giết đâu phải vấn đề quan trọng ă?”

Nghe Lai Sinh nói, ông già chìm vào suy nghĩ. Một lúc sau ông ta mở miệng.

“Quả đúng thế thật. Ngẫm lại mới thấy ai giết cũng chẳng quan trọng. Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng đang ăn thịt lợn rừng ngon lành như những người da đỏ còn gì.”

Dứt lời, ông già cười lớn. Lai Sinh cũng cười. Đó là một lời nói đùa chẳng buồn cười gì cho lắm nhưng ông già vẫn tiếp tục cười và Lai Sinh cũng vẫn cười hùa theo.

Dường như tâm trạng rất vui nên ông già rót whisky vào cốc của Lai Sinh lẫn cốc của mình đến đầy tràn, sau đó hai người cùng ly. Ông già và Lai Sinh uống cạn rượu cùng một lúc. Rồi ông già cầm que sắt lôi mấy củ khoai tây đang vùi trong tro ra. Ông ta cắn thử một miếng khoai tây, nói “Chín rồi.” Sau đó đưa cho Lai Sinh một củ. Hắn liền phỉu sạch tro cắn thử một miếng, đoạn tiếp lời “Vâng, đúng là chín rồi.”

“Ta thường xuyên ăn khoai tây vào mùa đông. Không gì tốt bằng khoai tây vào mùa đông đâu.”

“Cứ nhìn khoai tây là cháu lại nhớ đến một người.”

Ngọn lửa ấm áp từ lò sưởi và hơi rượu khiến mặt Lai Sinh ửng đỏ, hắn bắt đầu kể câu chuyện khoai tây như một thằng ngốc.

“Chưa nghe cũng đoán được ấy là một người đáng thương rồi.” Ông già nói.

“Đúng là một người đáng thương đấy ạ.”

“Người đó vẫn còn sống hay đã chết?”

“Chết rồi ạ. Hồi đó cháu đang ở châu Phi và bất ngờ vướng vào một tình huống khẩn cấp lúc nửa đêm. Khi cháu lái xe tải đến nơi thì một gã lính phiến quân đã trốn khỏi trại giam và bắt một bà lão làm con tin. Cậu ta còn rất trẻ, có lẽ chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi. Theo cháu thấy thì tuy cậu ta đang khá kích động và hoảng loạn nhưng có vẻ không quá nguy hiểm. Trong lúc bị cậu thiếu niên chĩa khẩu Ak vào đầu, bà lão kia cứ liên tục nói gì đó với cậu ta. Còn cậu ta thì cầm một củ khoai tây bằng tay kia và ăn ngấu nghiến. Nhưng đó tuyệt đối không phải là giây phút nguy hiểm. Tất cả bọn cháu đều có thể thấy thế. Nhưng lúc đó lại có chỉ thị từ bộ đàm ra lệnh cho bọn cháu bắn chết cậu ta. Một lát sau, ai đó kéo cò súng. Bọn cháu chạy đến và thấy đầu của cậu thiếu niên đã bị thổi bay một nửa, trong miệng vẫn còn một miếng khoai tây đang nhai dở chưa nuốt hết.”

“Có lẽ cậu bé đó đã rất đói bụng.”

“Cháu nhìn vào trong miệng của cậu thiếu niên châu Phi bị bắn mất nửa đầu và có cảm giác rất kỳ lạ. Nếu bọn cháu đợi thêm 10 giây nữa thì sao? Vậy thì có lẽ cậu ta đã có thể nuốt miếng khoai rồi mới chết, cháu nghĩ vậy đây.”

“Nuốt được miếng khoai thì đời cậu thiếu niên châu Phi tội nghiệp đó sẽ có gì khác à?”

“Ừm, cũng chẳng có gì khác cả đâu ạ. Nhưng dẫu vậy miếng khoai chưa nuốt trong miệng cậu ta vẫn làm cháu có cảm giác kỳ lạ.” Lai Sinh nói bằng giọng hơi xúc động.

Ông già uống hết chỗ whisky còn lại, rồi cầm que sắt bởi đồng tro xem còn sót củ khoai tây nào không. Có một củ nằm trong góc. Ông ta liền đưa nó cho Lai Sinh. Hắn thần thờ nhìn củ khoai tây một lúc rồi xua tay trịnh trọng từ chối. Ông già nhìn củ khoai với vẻ khó xử rồi lại ném nó vào trong lò. “Ta còn một chai whisky nữa đây, uống luôn chứ?” Ông già nói.

Lai Sinh nghĩ một lát rồi hỏi lại “Được không ạ?”

Ông già bèn đứng dậy mang một chai whisky từ trong bếp ra rót cho Lai Sinh. Hai người uống whisky một lúc rồi im lặng nhìn củ đang cháy trong lò sưởi. Một cảm giác vô cùng phi thực dâng lên theo hơi rượu. Ông già vẫn chỉ nhìn vào ánh lửa bên trong lò.

“Lửa đẹp thật.” Lai Sinh nói.

“Cậu mà hiểu rõ thì sẽ thấy tro đẹp hơn đây.”

Ông già vừa xoay cái cốc thiếc vừa nói, mắt vẫn không rời khỏi ánh lửa. Thế rồi ông ta bỗng khẽ nhăn mặt như thể vừa nhớ ra câu chuyện thú vị nào đó.

“Ông nội ta là thợ săn cá voi. Đó là chuyện rất lâu rồi, từ trước khi săn cá voi bị cấm*. Dù xuất thân từ vùng Hamgyeongdo không có biển nhưng ông đã xuống Jangsaengpo và trở thành thợ săn cá voi. Trong một lần đi săn, ông nội ta đã bị cá voi kéo xuống rất sâu dưới biển. Ông bị lôi xuống biển vì bị sợi dây buộc trên cây lao cắm vào lưng một con cá nhà táng quần lấy chân. Thật ra cá voi nhà táng đâu phải loại dễ dàng bị thu phục bởi một con thuyền săn cá voi nhỏ xíu cổ lỗ sĩ từ thời thuộc địa và mũi lao kém chất lượng ném bằng tay cơ chứ. Vì cá nhà táng đực dài đến mười tám mét và nặng hơn sáu mươi tấn. Cậu thử nghĩ mà xem, sáu mươi tấn tương đương với trọng lượng của mười lăm con voi châu Phi trưởng thành đấy. Nếu là ta ấy à, ta sẽ không đụng đến những thứ cỡ đó đâu, dù nó có là bong bóng cao su đi chăng nữa. Nhưng ông nội ta đã cắm lao vào con cá nhà táng khổng lồ ấy.”

“Chuyện sau đó thế nào ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Đương nhiên là ông ấy gặp rắc rối to. Cú sốc lúc rơi từ mũi tàu xuống biển khiến ông nội ta choáng váng. Còn đang mơ màng nửa tỉnh nửa mê ông ấy đã bị con cá voi giận dữ kéo thẳng xuống lòng biển tối sâu thăm thẳm. Ông kể rằng giữa lúc bị lôi đi với tốc độ khủng khiếp như thế thì ông dần định thần lại và thứ đầu tiên ông nhìn thấy là ánh sáng xanh trên vây con cá. Lúc đó, hoàn toàn quên mất bản thân đang ở dưới biển, ông cứ thần thờ nhìn con cá voi đang phát ra ánh sáng xanh đó. Ông nội nói với ta rằng cảnh con cá voi khổng lồ dài mười tám mét phe phẩy ánh xanh đó bơi giữa biển đêm thật thần bí, tĩnh lặng và đẹp đẽ. Ông nội vừa hồi tưởng lại vừa rớm nước mắt, còn ta thì nhẹ nhàng giải thích với ông rằng cá voi không phải sinh vật phát sáng nên

vây của nó không thể phát ra ánh sáng xanh được. Ngay lập tức ông cầm cái bô ném vào đầu ta. Ha ha, ông nội ta cục tính lắm. Gặp ai ông cũng kể câu chuyện con cá nhà táng cho họ nghe, và lần nào ta cũng nói với ông rằng chính vì chi tiết cái vây xanh phát sáng chết tiệt đó nên bọn họ mới nghĩ trải nghiệm với cá voi của ông là bịa đặt đấy. Nghe ta nói thế ông liền đáp lại rằng tất cả những điều người ta bàn tán về cá voi mới là bịa đặt. Tất cả những chuyện đó đều là do con người đọc và cóp nhặt từ sách vở. Nhưng cá voi không sống trong sách mà sống dưới biển. Tóm lại là ông nội ta cứ thế bị con cá voi kéo xuống biển, rồi ông lại bất tỉnh lần nữa.”

Ông già rót whisky đầy khoảng nửa cái cốc thiếc rồi hớp một ngụm.

“Khi ông nội ta mở mắt thì trăng rằm đã mọc trên bầu trời đêm, còn sóng vỗ rì rào bên tai. Ông nghĩ rằng số mình vẫn còn may vì được sóng đánh mắc vào một tảng đá ngầm nhỏ. Nhưng đó không phải đá ngầm mà là phần trên đầu của con cá voi. Đúng là chuyện không thể tin được. Ông nội ta nằm nghiêng nhìn con cá voi đỡ lấy mình bằng đầu, mũi lao vẫn cắm trên lưng, dòng máu đỏ tươi của nó loang khắp biển, còn phao cứu sinh đang nổi trên mặt nước. Cậu nghĩ thử mà xem. Đó thật sự là một khung cảnh kỳ dị và khó mà tưởng tượng nổi. Hình như ta cũng từng được nghe ở đâu đó rằng những con cá voi đẩy đồng loại bị thương của mình hoặc những con cá voi sơ sinh lên trên mặt nước để giúp chúng thở dễ dàng hơn. Nhưng ông nội ta là con người, đâu phải đồng loại của nó, lại càng chẳng phải là một con cá voi con. Hơn nữa ông ấy chính là kẻ đã phóng mũi

lao vào lưng nó, thật khó mà hiểu được vì sao con cá voi ấy lại dùng đầu đỡ lấy ông nội ta suốt một lúc lâu như vậy.”

“Vâng, chuyện này đúng là khó hiểu thật. Theo lẽ thường dù có cần xé ông ấy nó cũng chẳng hả giận ấy chứ.” Lai Sinh uống whisky rồi nhận xét.

“Cả sau khi đã tỉnh lại rồi, ông nội ta vẫn nằm một lúc lâu trên đầu con cá. Tình thế đó quả thật kỳ quặc nhưng người ta còn có thể làm gì khi ở trên đầu một con cá voi như thế cơ chứ. Ông chỉ biết nằm đó với con cá voi vẫn bị cái lao cắm trên lưng có lẽ đã mất tới hơn mười thùng máu, dưới ánh trăng rằm mờ mờ chiếu xuống mặt biển đêm cùng những ngọn sóng đen kịt. Ông nội ta nói rằng dòng máu đỏ phản chiếu ánh trăng khiến ông cảm thấy có lỗi với con cá. Ừm, không chỉ có lỗi không thôi đâu. Ông còn muốn rút mũi lao cắm trên lưng nó ra, nhưng việc đó chẳng dễ dàng gì. Cũng như một người trót lầm lạc vậy, mũi lao khi đâm thì dễ dàng cắm sâu vào da thịt nhưng để rút ra lại khó vô cùng. Thế nên ông nội ta chỉ cắt đứt sợi dây buộc mũi lao bằng con dao giắt ở lưng quần. Ông vừa cắt dây xong, con cá voi liền lặn xuống nước, sau đó nó lập tức chụp lấy cái phao nổi trên mặt biển rồi tiến đến gần ông nội ta lúc ấy đang vẫy vùng. Ông nội ta kể rằng, bằng đôi mắt đen khổng lồ, con cá voi nhìn chằm chằm vào con người đáng thương đang bối rối vùng vẫy trong khi vẫn bị quấn vào sợi dây do chính tay mình ném. Theo lời ông nội thì con cá đến rất gần và nhìn ông bằng ánh mắt ngây thơ đầy vẻ tò mò như muốn nói ‘Hừm, sao một kẻ nhỏ bé và nhát gan thế này lại có thể cắm lao vào lưng ta được chứ? Khá khen cho lòng dũng cảm của người.’ Thế rồi nó đẩy nhẹ ông bằng sống mũi một cách đùa cợt. Như muốn lên lớp ông nội ta rằng ‘Ê, anh

bạn nhỏ, đùa hơi quá trớn rồi đấy. Đừng làm mấy trò nguy hiểm như thế chứ.’ Mặt biển loang đầy máu của con cá nhưng dường như nó đã bỏ qua chuyện ông nội ta ném lao vào lưng nó. Mỗi lần kể đến đoạn này ông nội ta lại vỗ đầu gối đánh đét và hét lớn ‘Con cá đó có lòng cao thượng to lớn như tấm thân của nó vậy, hoàn toàn khác với những kẻ hẹp hòi chúng ta!’ Ông nội ta bảo ông và con cá voi đã trôi nổi trên biển như thế suốt cả đêm. Con cá đã ở bên bảo vệ ông nội ta cho đến tận khi nó lơ mơ trông thấy con thuyền săn cá voi đã lần theo cái phao cứu sinh để tìm ông. Khi con thuyền từ đằng xa dần tiến lại gần, con cá liền bơi một vòng quanh ông nội ta như thể chào từ biệt rồi từ từ biến mất vào lòng biển sâu thật sâu. Mũi lao khắc tên của ông nội ta vẫn cắm trên lưng nó. Câu chuyện kỳ lạ nhỉ?”

“Vâng, đúng là một câu chuyện kỳ dị.” Lai Sinh đáp.

“Trở về nhà sau lần chết hụt trên biển đó, dường như bắt đầu hoài nghi nghề săn cá voi nên ông nội đã bảo bà nội ta rằng có lẽ ông phải bỏ nghề thôi. Thế là bà nội hiền hậu và giàu kiên nhẫn của ta liền ôm lấy ông và nói nếu ông không thích nghề săn cá voi thì không làm nữa cũng được. Ông nội ôm lấy bà, vừa khóc như một đứa trẻ vừa nói ‘Sợ lắm, tôi sợ lắm rồi.’ Và ông thật sự đã không đi săn cá voi trong suốt một thời gian dài. Nhưng những ngày tháng thiện lương yếu lòng đó của ông nội ta cũng chẳng kéo dài được lâu. Cuộc sống thì khó khăn mà ở nhà còn bao miệng đang há chờ ăn, từ khi sinh ra ông nội ta chỉ học được mỗi nghề săn cá voi nên để nuôi đàn con riu rít đói ăn như chim sẻ ông chẳng có cách nào khác cả. Thế là ông lại ra biển và săn mọi loại cá voi lang thang ở biển Đông Hải cho đến khi nghỉ hưu năm bảy mươi tuổi. Nhưng có một chuyện thú vị là ông nội ta đã

gặp lại con cá voi năm xưa khi đang đi săn vào năm 1959. Hồi đó là ba mươi năm sau lần sống sót kỳ diệu trên biển của ông. Mũi lao mà ông phóng đi đã gổ sét và vẫn cắm nguyên trên lưng con cá voi, nhưng con cá vẫn bơi lượn thoải mái và kiêu hãnh cứ như thể mũi lao vốn dĩ là một phần của cơ thể nó vậy. Thật ra việc một con cá voi đã trúng lao nhưng vẫn sống được lâu là chuyện khá bình thường. Người ta còn đồn rằng có một con cá voi từng bị ném lao vào người hồi thế kỷ 18 mà đến tận thế kỷ 19 mới bị bắt đây. Dù sao thì con cá nhà táng đó cũng không chạy trốn dù đã trông thấy con thuyền săn, ngược lại nó còn đứng đỉnh bơi đến gần thuyền của ông nội với mũi lao trên lưng trông như cái kính tiềm vọng. Con cá bơi một vòng quanh con thuyền và hướng về phía ông nội ta cứ như đang nói ‘Ê ông bạn cũ, rốt cuộc đã bao lâu rồi ấy nhỉ, vui quá đi. Mà gì thế này, người vẫn đi săn cá voi sao? Quá đáng thật đấy.’ Ha ha ha.”

“Hắn là ông nội của ông đã thấy rất xấu hổ.” Lai Sinh nói.

“Không chỉ thế thôi đâu. Theo lời những thủy thủ thì sau khi trông thấy con cá ông nội ta đột nhiên quỳ gối. Rồi ông ngồi phịch xuống boong tàu và khóc lóc âm ỉ. Ông khóc một lúc lâu rồi hướng về phía con cá mà gào lên thế này. ‘Cá voi à, xin lỗi mày. Thật sự xin lỗi mày. Bao năm qua mang mũi lao trên lưng chắc mày khổ sở lắm phải không? Sau khi chia tay mày tao cũng đã rất muốn bỏ cái nghề săn cá voi này. Mày sống ở biển nên chắc không biết, chứ dạo này cuộc sống trong đất liền khó khăn lắm. Tao vẫn phải thuê nhà ở. Còn lũ trẻ thì ngón không biết bao nhiêu tiền, không phải chuyện đùa đâu. Tao cũng chỉ vì cuộc sống quá cực nhọc xô đẩy thôi. Hãy tha lỗi cho tao. Lần sau gặp lại chúng ta hãy cùng làm chén rượu nhé. Tao sẽ mang rượu

đến, còn mày hãy bắt một con mực khổng lồ nhé. Chỉ cần nướng một con là đủ nhấm mười thùng rượu rồi. Cá voi à, xin lỗi mày. Xin lỗi đã phóng lao vào lưng mày. Thành thật xin lỗi mày vì tao là một kẻ xấu xa. Hức hức hức.”

“Ông nội của ông đã gào lên như thế thật ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Người ta kể thế đấy.”

“Ông ấy quả là một người thú vị.”

“Đúng thế. Dù sao thì sau hôm đó ông nội ta đã bỏ hẳn nghề săn cá voi và rời vùng biển Jangsaengpo. Sau đó nữa thì ông lên Seoul và chỉ uống rượu suốt thôi. Ừm, hẳn ông đã rất bế tắc. Không thể ra biển, cũng không thể trở về quê hương vì vĩ tuyến 38* đã bị giăng hàng rào sắt. Vậy nên hể rượu vào là ông lại tóm lấy người ta mà kể cái câu chuyện cá voi nhằm tai đó. Giờ thì hầu như ai biết chuyện cũng đã phải nghe đến lần thứ vài trăm rồi, và ông nội ta thì vẫn cứ kể mãi không chán dù chẳng ai muốn nghe nữa cả. Nhưng ông kể chuyện đó không phải là để khoe khoang lòng dũng cảm của mình. Ông nội ta tin rằng con người nên sống như cá voi. Gần đây con người ngày càng trở nên nhỏ mọn và ác độc như lũ chuột nên những dấu vết đẹp đẽ, to lớn và chậm rãi đều đã biến mất hết. Thế gian này đã không còn ai vĩ đại nữa rồi.”

Ông già nâng cái cốc thiếc lên uống rượu tiếp. Lai Sinh cũng rót whisky vào cái cốc rỗng của mình rồi uống một chút.

“Cuối đời ông nội ta được chẩn đoán ung thư gan giai đoạn cuối. Ông làm thủy thủ từ năm mười lăm tuổi đến năm bảy mươi hai tuổi và ngày nào cũng nốc rượu nên bị như thế cũng đúng thôi. Nhưng ngay khi vừa từ bệnh viện trở về, ông lại tiếp

tục uống rượu triền miên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Rồi ông tập hợp đám con cái lại và tuyên bố ‘Ta không vào bệnh viện đâu. Cá voi đến lúc phải chết thì cũng sẽ chết thôi.’ Và đúng là ông không nhập viện thật. Khoảng một tháng sau ông ăn mặc thật tươm tất rồi rời khỏi nhà lên đường quay về vùng biển Jangsaengpo. Theo lời dân địa phương thì ông thuê một con thuyền nhỏ và thực sự đã chắt mười thùng soju lên thuyền, sau đó ông cứ chèo mãi chèo mãi cho đến khi không trông thấy phía bên kia đường chân trời nữa. Và ông không trở về. Không tìm được thi thể ông. Có lẽ ông nội ta đã chèo thuyền đến tận nơi tỏa ra mùi của con cá nhà táng kia. Nếu gặp lại con cá ở đó, hẳn ông đã kể cho nó những chuyện không thể nói trong thời gian qua và uống hết mười thùng soju trong một đêm. Còn nếu không gặp được thì chắc ông đã lênh đênh trên biển và uống hết chỗ rượu ấy một mình cho đến lúc chết. Ừm, ông nội ta là người như thế mà.”

“Thật là một kết thúc vĩ đại.”

“Một cái chết đầy phẩm giá nhỉ. Ta nghĩ rằng làm đàn ông thì phải đủ sức quyết định cái chết cho mình một cách đầy tự trọng như vậy. Chỉ những người sống đúng với số phận của mình mới có thể định đoạt cái chết như thế mà thôi. Nhưng không phải ta. Vì ta đã sống một cuộc đời như con ốc sên nên không có tư cách được chết một cách đầy tôn nghiêm như vậy.”

Ông già nở nụ cười cay đắng. Lai Sinh ngậm miệng không nói gì. Ông ta đang trưng ra vẻ mặt bi quan nên hẳn muốn nói câu gì đó để an ủi, nhưng thực sự chẳng có gì để nói. Ông già lại rót đầy rượu vào cốc của mình. Mỗi khi lửa tắt, Lai Sinh lại nhặt củi bỏ vào trong lò. Ngọn lửa bén vào thanh củi mới, kêu lách tách rồi

bùng lên mãnh liệt, biến thành hòn than đỏ rực rồi cuối cùng hóa thành tro trắng. Suốt thời gian đó, Lai Sinh và ông già vẫn im lặng uống hết rượu.

“Hôm nay ta nói quá nhiều chuyện vô ích rồi. Thế mà người ta bảo càng có tuổi thì miệng càng đóng chặt còn ví càng mở ra cơ đấy.”

“Không đâu ạ. Chuyện của ông rất thú vị mà.”

Ông già nhắc chai whisky lên rồi khẽ lắc. Rượu còn trong chai chắc rót được đầy một cốc. Ông ta nheo mắt nhìn vào trong cái chai.

“Ta uống nốt được chứ?”

“Dĩ nhiên rồi ạ.” Lai Sinh đáp.

Ông già rót nốt chỗ rượu cuối cùng vào cốc của mình rồi uống cạn.

“Hôm nay đến đây thôi, đi ngủ nào. Cậu đã mệt mỏi rồi mà ta còn quấy quả thế này nữa.”

“Không đâu ạ. Nhờ ông mà cháu mới có một buổi tối thú vị đấy chứ.”

Ông già nằm xuống bên phải cái lò. Santa đứng đỉnh tiến đến nằm bên cạnh ông ta. Lai Sinh nằm phía bên trái lò. Bóng của hai người đàn ông và con chó già giao nhau trên bức tường gạch đỏ phía đối diện. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào khẩu súng của hắn để ở cửa.

“Ngày mai cậu ăn sáng rồi hãy đi. Đi sân với cái bụng rỗng thì mệt lắm.”

Nằm quay mặt sang bên kia, ông già nói. Lai Sinh chân chừ một lúc rồi mở miệng.

“Vâng, cháu sẽ ăn.”

Hắn chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều rất to của con chó già cùng với tiếng củi cháy. Ông già không nói gì nữa. Lai Sinh lắng nghe tiếng thở của ông ta và con chó một lúc lâu rồi chìm vào giấc ngủ. Đó là một giấc ngủ rất yên bình.

Khi hắn thức dậy vào buổi sáng, ông già đang chuẩn bị bữa sáng gồm có canh đậu tương khoai tây, kim chi củ cải và cơm trắng. Ông già chẳng nói gì. Lai Sinh và ông ta im lặng ăn sáng. Hắn kết thúc bữa ăn rồi vội vàng đứng dậy. Lúc Lai Sinh rời khỏi nhà, ông già còn lấy vải bọc gói cho hắn sáu củ khoai tây luộc. Hắn trịnh trọng cúi chào ông ta và nhận lấy khoai tây. Những củ khoai tây thật ấm áp.

Khi Lai Sinh quay trở lại cái lều trên núi, ông già đang cầm bình tưới nước cho vườn hoa. Bộ dạng tưới nước của ông già vẫn chân thành hết như rót trà. Ông ta cũng đang vẫy tay trò chuyện với cây cối hoa cỏ như mọi khi. Lai Sinh chỉnh lại ống ngắm trên kính một chút. Những bông hoa mà hình như hắn đã nhìn thấy ở đâu đó hiện lên rõ nét rồi lập tức mờ đi. Hắn vẫn không biết tên của loài hoa đó. Đáng lẽ hắn nên hỏi ông già.

Đó là một khu vườn đẹp. Hai cây hồng đứng trong sân như thể giả bộ không liên quan gì tới phần còn lại, còn ở một góc vườn có mấy cây hoa đang yên lặng chờ đến mùa của mình. Con chó già Santa đi đến bên cạnh ông già rồi dụi đầu vào ông ta. Ông già liền vuốt ve đầu con chó. Trông ông già và con chó rất hợp nhau. Ông ta ném quả bóng đá xì hơi về phía cuối vườn, Santa

liền chạy theo bắt lấy quả bóng. Trong lúc đó thì ông già tưới nước cho hoa. Ông ta đang nói gì với mấy bông hoa vậy nhỉ? Nhìn kỹ thì đúng là chân trái của ông già hơi khập khiễng. Giá nghe được đầu đuôi câu chuyện về cái chân trái của ông ta lúc uống rượu đêm qua thì tốt. Nhưng Lai Sinh lại nghĩ dù không biết cũng chẳng sao. Santa đang ngoạm quả bóng chạy về. Lần này ông già ném quả bóng đi xa hơn một chút. Con chó già nhảy lên tại chỗ như thể hôm nay nó rất vui rồi chạy ra cuối vườn. Ông già đặt cái bình tưới xuống và cười vui vẻ, hình như ông ta đã tưới nước xong. Ông đang cười sao? Gương mặt tựa mặt nạ Hahoe đó đang cười sao? Lai Sinh hướng chữ thập của ống kính vào ngực ông già rồi kéo cò.

Đoàng!

Gót chân Achilles

Lai Sinh được phát hiện trong thùng rác. Nói cách khác, hắn được sinh ra trong thùng rác.

Trong suốt hai mươi bảy năm qua, lão Chồn, người trên danh nghĩa là cha nuôi của Lai Sinh, hễ uống rượu vào lại rất thích mĩa mai xuất thân của hắn. “Người ta tìm thấy mày trong thùng rác phía trước tu viện. Bảo cái thùng rác đó là mẹ mày cũng chẳng sai. Nói kiểu nào cũng đều thảm hại như nhau cả thôi. Mà thực ra cũng may cho mày, cái thùng rác đó chỉ có các nữ tu sử dụng nên dù sao cũng sạch sẽ hơn những chỗ khác.” Nhưng Lai Sinh chẳng bận tâm đến những lời châm chọc của lão Chồn. Hắn nghĩ thà được sinh ra bởi một cái thùng rác sạch sẽ còn hơn là những người cha người mẹ vứt con vào thùng rác.

Lai Sinh sống ở cô nhi viện thuộc tu viện đến năm bốn tuổi, sau đó được thư viện của lão Chồn nhận nuôi. Nếu tiếp tục sống ở cô nhi viện dưới bàn tay ân cần chu đáo của các nữ tu thiện lành ấm áp như ánh nắng xuân thì có lẽ cuộc đời Lai Sinh đã khác. Nhưng hắn lại lớn lên ở thư viện của lão Chồn, nơi chỉ tụ họp những kẻ ám sát, đâm thuê chém mướn và thợ săn. Giống như cây cối bám rễ vào đất, mọi bi kịch trong đời đều khởi sự từ nơi ta đặt những bước chân đầu tiên. Và Lai Sinh thì quá non nớt để rời bỏ nơi mình đã bắt rễ.

Vào sinh nhật lần thứ chín, Lai Sinh ngồi lọt thỏm trong cái ghế bập bênh bằng mây của lão Chồn và đọc *Truyện của Homer*. Hắn đang đọc đến đoạn hoàng tử Paris ngu ngốc của thành Troy giương cung bắn vào gót chân của Achilles, vị anh hùng mà hắn rất thích. Đó là khoảnh khắc rất căng thẳng nên Lai Sinh hoàn toàn không hay biết lão Chồn đã đứng sau lưng nhìn hắn một lúc lâu. Khuôn mặt lão đầy giận dữ.

“Ai dạy chữ cho mày hả?”

Lão Chồn không cho Lai Sinh đi học. Mỗi lần hắn hỏi “Tại sao con không được đến trường như những đứa trẻ khác?” lão Chồn lại đáp với vẻ mặt lạnh nhạt “Bởi vì sống trên đời hoàn toàn không cần đến những thứ như trường học.” Câu trả lời lạnh lùng của lão không hề sai. Tuy chưa từng đến cái nơi gọi là trường học bao giờ nhưng Lai Sinh cũng chẳng gặp bất cứ chuyện gì bất tiện trong suốt ba mươi hai năm sống trên đời. Phiên phức ấy à, rốt cuộc thì hắn có thể gặp phiên phức vì chuyện gì được cơ chứ? Dù sao thì có vẻ như lão Chồn hơi ngạc nhiên vì Lai Sinh không đi học mà vẫn đọc được sách. Nói chính xác hơn thì dường như lão ta cảm thấy bị phản bội trước sự thật là Lai Sinh có thể đọc sách. Lai Sinh không đáp, chỉ nhìn lão Chồn chằm chằm. Lão ta liền hỏi lại thật rành rọt bằng giọng nói đặc biệt trầm thấp và đầy vẻ hăm dọa ngầm ngấm của mình.

“Tao, hỏi, ai, dạy, chữ, cho, mày, hả?”

Giọng lão Chồn cứng rắn và đáng sợ cứ như thể lão sẽ làm bất cứ điều gì nếu tóm được người đã dạy chữ cho Lai Sinh vậy. Lai Sinh đáp bằng giọng lí nhí và run rẩy rằng chẳng có ai dạy chữ cho hắn cả. Bởi lão Chồn vẫn đang nhìn với vẻ mặt hung tợn

như thế không tin lời hắn nên Lai Sinh liên tục lặp đi lặp lại rằng hắn tự học chữ nhờ đọc sách tranh. Lão Chồn ngay lập tức tát thật mạnh vào má Lai Sinh.

Lai Sinh cố kìm tiếng khóc sắp bật ra, khăng khăng nhắc lại hắn thực sự đã tự học được chữ nhờ đọc sách tranh. Sau khi tìm thấy những cuốn sách đáng đọc trong thư viện tối tăm lắt léo chứa đến 20.000 quyển sách của lão Chồn (hầu hết là truyện tranh cải biên với nhân vật là những nô lệ da màu ở Mỹ, tạp chí người lớn rẻ tiền, sách tranh nham nhở vẽ các loài động vật như tê giác hay hươu cao cổ), hắn vừa nhìn tranh đoán chữ vừa tự học quy tắc ghép chữ. Lai Sinh trở ngón tay vào những cuốn sách tranh mà hắn đã chất đầy một góc phòng đọc sách. Lão Chồn khập khiễng đi về phía đó rồi lật xem từng cuốn một. Lão lặng người đi như thể không ngờ nổi trong thư viện của mình lại chứa những cuốn sách kém chất lượng đến thế. Lão Chồn lại tập tễnh quay lại hằm hằm nhìn Lai Sinh vẫn bằng ánh mắt nghi ngờ không đổi rồi giật lấy cuốn *Truyện của Homer* bìa cứng mà Lai Sinh đang cầm trên tay. Suốt một lúc lâu lão hết nhìn cuốn sách lại nhìn sang Lai Sinh, cuối cùng lão mở miệng.

“Nếu đọc sách thì mày sẽ sống một cuộc đời đầy sợ hãi và xấu hổ. Dù vậy mày vẫn sẽ đọc sách à?”

Vì hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của câu nói đó nên Lai Sinh chỉ biết ngây người nhìn lão. Hắn chẳng biết làm gì hơn. Cuộc đời đầy sợ hãi và xấu hổ ư, một thằng nhóc chín tuổi thì làm sao hiểu được đó là cuộc đời như thế nào chứ. Cuộc đời mà một thằng bé chín tuổi có thể nghĩ đến chỉ là những lời cầu nhàu trước bản án đã được ai đó dọn sẵn, hoặc là những chuyện bực mình liên tục xảy ra như miếng hành tây cứ thò ra khỏi cái bánh

sandwich mà thôi. Vậy nên những lời mà lão Chồn nói với Lai Sinh không phải là lựa chọn mà nghe giống lời hăm dọa, nguyên rửa hay thần chú hơn. Giống như Chúa Trời hỏi Adam và Eva rằng: Dù ăn trái cấm này sẽ bị đuổi khỏi Vườn Địa Đàng, các người vẫn sẽ ăn ư? Lai Sinh sợ hãi. Hắn hoàn toàn không hiểu được lựa chọn này có nghĩa gì. Nhưng lão Chồn vẫn đang trừng trừng ngó vào mặt hắn như đợi câu trả lời. Người sẽ ăn quả táo hay là không?

Rốt cuộc, Lai Sinh ngẩng đầu lên, đột ngột nắm chặt hai tay lại rồi bình tĩnh nói với vẻ mặt cương quyết. “Con sẽ đọc sách. Ông trả lại sách cho con đi.” Lão Chồn nghiêng rằng nhìn chăm chăm một lúc lâu thẳng nhóc chín tuổi đang cố kìm nước mắt trước mặt mình rồi đưa lại quyển truyện cho nó.

Khi ấy, Lai Sinh cứng giọng bảo lão Chồn trả sách cho mình không phải vì khao khát đọc sách của hắn quá mãnh liệt hay vì hắn muốn tỏ ra cứng đầu với lão, mà bởi hắn chẳng biết gì về cuộc sống đầy sợ hãi và xấu hổ cả.

Lão Chồn quay đi rồi, Lai Sinh mới lấy mu bàn tay chùi những giọt nước mắt đang bắt đầu lăn xuống rồi cuộn tròn người trong cái ghế bập bênh bằng mây. Hắn nhìn căn phòng đọc sách có cửa sổ trở về hướng Tây Bắc nên thường xuyên tối tăm của lão Chồn, cùng cái mê cung được tạo thành bởi những giá sách bụi bặm với cơ man nào là sách chất cao đến tận trần nhà theo lối phân loại phức tạp hết sức khó hiểu. Rồi hắn nghĩ xem tại sao việc mình đọc sách lại khiến lão Chồn tức giận đến vậy. Dù bây giờ đã ba mươi hai tuổi nhưng mỗi khi nhớ lại Lai Sinh vẫn không thể hiểu nổi tại sao một kẻ gần như cả đời chỉ ngồi ở một góc thư viện đọc sách như lão Chồn lại tức giận khi

thấy hấn, khi ấy mới là một đứa trẻ chín tuổi, đọc sách. Theo cảm nhận của một cậu nhóc chín tuổi thì chuyện đó thật hèn hạ, chẳng khác nào một người đã đầy kẹo trong túi lại đi cướp một viên kẹo mà người khác đang ngậm trong miệng.

“Lão khom già tham lam, rửa lão tiêu chảy chết đi!”

Lai Sinh nguyên rửa lão Chồn rồi lại đưa mu bàn tay lên chùi nước mắt. Rồi hấn lại mở sách ra. Sao có thể không mở sách ra được chứ. Giờ đây, với hấn, việc đọc sách không chỉ còn là hoạt động giải trí đơn thuần nữa. Đó là quyền lợi vĩ đại vốn dĩ phải có của một đứa trẻ chín tuổi đã vất vả lắm mới giành được sau khi bị tát vào má đau điếng, bị nguyên rửa và uy hiếp rằng sẽ phải sống một cuộc đời đầy xấu hổ và khổ sở. Lai Sinh đọc cảnh hoàng tử Paris ngu ngốc của thành Troy kéo cung, cảnh mũi tên rời khỏi dây cung bay đến chỗ Achilles - vị anh hùng của lòng hấn, cảnh mũi tên chết tiệt ấy cắm vào gót chân của Achilles.

Không như hấn tưởng, Achilles không nhẹ nhàng rút mũi tên cắm ở gót chân ra rồi chạy đến phóng mũi giáo vào trái tim Paris mà chỉ chảy máu đến chết trên đồi Hisarlik, cả người Lai Sinh run lên bần bật. Điều tuyệt đối không thể xảy ra đã xảy ra. Chuyện này là sao chứ. Con trai của thần linh sao có thể chết được. Vị anh hùng có thân thể bất tử, không thể bị mũi tên nào giết chết, cũng không thể bị mũi giáo nào xuyên thủng, vậy mà lại bị gã hoàng tử ngu ngốc giết chết, hơn nữa còn chết như một kẻ ngốc vì không thể che chắn điểm yếu duy nhất nhỏ hơn cả lòng bàn tay của mình. Lai Sinh đọc đi đọc lại đến mấy lần cảnh Achilles chết. Nhưng không có câu nào nói rằng anh ta đã sống lại.

“Trời ơi, Achilles thực sự đã chết vì mũi tên của thằng ngốc Paris rồi.”

Lai Sinh ngồi thần thờ tại chỗ đến tận khi bóng tối dày đặc bao trùm phòng đọc sách của lão Chồn. Hắn không thể gào thét, cũng không thể nhúc nhích. Thỉnh thoảng lại có tiếng kéo kẹt phát ra từ cái ghế bập bênh bằng mây. Những cuốn sách thấm dầm màn đêm còn các giá sách kêu loạt soạt tựa lá khô. Chỉ cần vươn tay ra hắn sẽ chạm đến công tắc, nhưng Lai Sinh không hề nghĩ đến việc bật đèn. Như đứa trẻ bị nhốt trong hang động lúc nhúc côn trùng, hắn cứ run rẩy mãi trong bóng tối. Cuộc đời thật vô lý. Lẽ ra Achilles đừng có mặc giáp ở những chỗ không cần thiết mà phải đeo giáp thật cứng cho gót chân trái, nơi có điểm yếu trí mạng của mình chứ. Đồ ngốc, chẳng lẽ anh ta lại không biết cái điều mà một đứa trẻ chín tuổi cũng biết đó sao. Lai Sinh tức giận trước việc Achilles không thể che chắn điểm yếu nhỏ đó, và vì vậy, hắn không thể tha thứ cho cái chết của Achilles.

Lai Sinh khóc suốt trong bóng tối. Trong từng trang từng trang bao la của những cuốn sách thuộc thư viện này mà hắn phải đọc hoặc có lẽ sẽ đọc đều có những con người đang sống, có cả những vị anh hùng lẫn những thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu và nhất là vô số người đã vượt qua khó khăn, nghịch cảnh để đạt được mục đích sống, vậy mà cuối cùng lại trúng tên của một thằng ngốc và chết chỉ vì không thể che giấu điểm yếu nhỏ duy nhất của mình. Lai Sinh kinh ngạc trước sự thật không thể tin nổi này. Vị trí mà bản thân đạt được, thân thể bất tử đang có, những thành tựu vĩ đại đều có thể tan biến trong tích tắc chỉ vì một sai lầm nhỏ.

Khoảnh khắc đó, nỗi ngờ vực khôn cùng về cuộc sống đã ập xuống Lai Sinh. Rồi một ngày ta sẽ mắc vào những cái bẫy mà bất hạnh đã giăng sẵn khắp đây đó. Rốt cuộc, những bất hạnh đủ sức đảo lộn toàn bộ cuộc sống, những lo lắng sợ hãi dai dẳng không chịu buông tha đâu ta có giấy giụa cỡ nào cũng sẽ ụp lầy cuộc đời yên bình của ta. Lai Sinh có cảm giác kỳ lạ và khác thường rằng, tới một thời điểm nào đó, tất cả mọi thứ mà bản thân cố gắng nắm giữ sẽ sụp đổ, một cách hết sức mau chóng và vô cùng thiếu kịch tính. Đó là cảm giác vừa trống rỗng lại vừa buồn bã và vô cùng cô độc. Tối hôm đó Lai Sinh đã ngồi rất lâu trong thư viện của lão Chồn. Hắn cứ khóc mãi đến khi ngủ thiếp đi trên chiếc ghế bập bênh.

Lò hỏa táng thú cưng của ông râu Xồm

“Dạo này chán lắm. Chẳng có mấy việc, thế nên tôi cứ thiêu mấy con chó suốt thôi.”

Ông râu Xồm ném mẩu thuốc đang hút dở xuống đất. Ông ta nặng hơn một trăm kí lô nên mỗi khi ngồi sụp xuống đũng quần trông lại như sắp toạc ra đến nơi. Lai Sinh không đáp lại ông râu Xồm mà chỉ rút găng tay trong túi ra đeo. Ông ta vừa dựng thân thể nặng nề của mình dậy vừa phủi mông.

“Thật tình, gần đây còn có cả những kẻ thiếu ý thức đi chôn xác trên núi nữa cơ đấy. Cậu xem, chẳng phải quá đáng lắm sao? Dù cái xác do chính mình ra tay chằng nữa thì cũng phải lo hậu sự cho tử tế chứ. Thời đại nào rồi mà còn chôn xác trên núi chứ hả. Đạo này người ta còn chẳng chôn chó trên núi nữa là. Thế nên cứ mang máy xúc lên núi xúc là ra một đồng xác. Cuộc đời này còn có cái gọi là đạo đức không vậy. Lấy dao đâm người ta một phát rồi cứ thế bỏ đi thì là hạng ăn cướp chứ sát thủ cái nỗi gì. Mà đạo này chôn xác chết trên núi cũng chẳng dễ đâu. Lần trước có mấy thằng ở Incheon kéo va li lên núi rồi bị tóm hết cả bọn đấy.”

“Bị tóm?” Lai Sinh hỏi.

“Chứ sao, nửa đêm nửa hôm ba thằng thanh niên mỗi thằng một xẻng kéo cái va li to dùng lên núi thì ai nhìn cũng đoán ra

thôi. Chẳng lẽ dân làng trông thấy lại nghĩ ‘Mấy thằng này vượt núi di cư giữa đêm muộn thế này à?’ Đúng là lũ ngốc. Vậy nên ý tôi là, nếu đảng nào cũng chôn trên núi thì chi bằng tới lò hỏa táng của tôi có phải tốt hơn không? Vừa an toàn, sạch sẽ lại bảo vệ môi trường nữa. Vả lại tôi cũng đang sắp chết đói vì không làm ăn được đây.”

Ông râu Xồm vừa đeo găng tay vừa phàn nàn. Ông ta rất hay phàn nàn. Nhưng cái sự phàn nàn của người đàn ông có thân hình đồ sộ ngang con đười ươi này lại dễ thương như chú gấu Pooh vậy. Có lẽ bởi vì ông râu Xồm trông giống gấu Pooh, hoặc ngược lại. Ông râu Xồm làm nghề hỏa táng thì thể bất hợp pháp. Dĩ nhiên trên danh nghĩa hợp pháp thì ông ta hỏa táng thú cưng. Tại lò hỏa táng thú cưng này, ông râu Xồm thiêu chó mèo hợp pháp và thiêu xác người bất hợp pháp. Tại sao khuôn mặt của kẻ thiêu người chết trông lại dễ thương đến thế nhỉ?

“Trời ơi, mới cách đây không lâu còn có một đôi trẻ măng mang kỳ đà đến hỏa táng chứ. Tên nó là Andrea hay Andrew ấy nhỉ? Kỳ đà gì mà lại tên là Andrew chứ. Có đầy tên vừa hay vừa dễ gọi như Bobby gì đó cơ mà. Thế mà hai đứa đẩy lại đi đặt cái tên như thế. Nhưng mỗi chuyện con kỳ đà chết thôi mà hai vợ chồng nhà nó cứ ôm chặt lấy nhau khóc than ‘Xin lỗi mày Andrew ơi, đáng lẽ phải cho mày ăn đúng giờ, Andrew à bọn tao có lỗi với mày’. Tôi đứng bên cạnh mà xấu hổ thay.”

Ông râu Xồm liên tục kể chuyện phiếm. Lai Sinh vừa mở cửa kho vừa lơ đãng lắng nghe.

“Dùng xe kéo nào đây ạ?” Hấn hỏi.

Ông râu Xồm ngó quanh rồi trở chiếc xe kéo ở phía trong.

“Cái này ạ?” Lai Sinh hỏi.

Ông râu Xồm ước lượng bằng mắt rồi gật đầu.

“Ừm, chừng đó là đủ rồi. Có phải là di chuyển con bê đâu. Cậu đỗ xe ở chỗ nào?”

“Đằng sau lò hỏa táng.”

“Sao lại đỗ ở xa thế. Kéo được cái xác về đây cũng hết hơi.”

Ông râu Xồm lững thững kéo cái xe đi. Bước chân của ông ta lạch quan và chậm chạp. Lai Sinh vẫn luôn ghen tị với những bước chân không chút lo lắng hay tham lam của ông râu Xồm. Ông ta không tham vọng, cũng không hành động hấp tấp dù có nhiều vụ làm ăn lớn. Ông ta chỉ vận hành lò hỏa táng thú cưng này và tích góp từng chút tiền một. Nhờ nghề thiêu xác mà ông ta nuôi lớn hai cô con gái. Cô cả vừa mới vào đại học. “Ăn ít thì mới được lâu dài. Nếu muốn chăm lo cho bọn trẻ thì phải chịu đựng thêm vài năm nữa.” Ông râu Xồm rất cẩn trọng. Dù kẹt tiền đến đâu ông ta cũng không bao giờ nhận những món hàng đáng ngờ. Vậy nên ông ta mới sống được lâu trong thế giới ngầm có tuổi thọ trung bình thấp đến phi lý này.

Lai Sinh mở cốp xe. Ông râu Xồm nghiêng đầu nhìn hai cái túi chống thấm nước màu đen ở trong cốp và hỏi.

“Sao lại có hai túi? Lão Chồn bảo chỉ có một thôi mà.”

“Một người, một chó.” Lai Sinh đáp.

“Túi này là chó à?”

Ông râu Xồm vừa hỏi vừa chỉ vào cái túi nhỏ.

“Đó là người. Túi to mới là chó.”

“Chó gì mà lại to hơn người chứ?”

Như thế không tin lời Lai Sinh, ông Râu Xồm mở cái túi ra. Bên trong là con chó già Santa. Giữa miệng khóa kéo hiện ra cái lưỡi thè dài rũ xuống của con chó.

“Chết tiệt, giờ cái quái gì cậu cũng mang tới đây cả. Sao cậu lại giết nó? Bộ nó cắn bi của cậu hay sao hả?”

“Tại cháu thấy nó đã quá già để được chủ mới nhận nuôi thôi.” Lai Sinh bình thản đáp.

“Cậu nhiều chuyện thật đấy. Thay vì lo cho con chó hãy lo cho thân mình đi. Chúng ta bây giờ không rảnh mà thương vay đến cả chó được đâu.” Ông Râu Xồm châm chọc.

Lai Sinh kéo khóa túi lại rồi lưỡng lự một lát. Tại sao hắn lại giết con chó nhỉ. Con chó đứng thần thờ bên cạnh ông chủ đã ngã gục. Lai Sinh nhìn con chó già, lưng quay về phía mặt trời. Nó cũng nhìn hắn trân trân. Ánh nắng tràn vào trong hai đồng tử màu nâu mờ đục của con chó. Nó không hề gầm gừ hắn, chỉ lầy lăm lẹ rằng tại sao chủ nhân của mình không cử động. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào con chó đã quá già để học cách sinh tồn mới. Mặt trời cuối thu tỏa nắng ngay trên đỉnh đầu hắn. Giờ thì trong khu rừng xinh đẹp và yên tĩnh này sẽ chẳng còn ai cho người ăn nữa. Mà người cũng chẳng còn trẻ trung sung sức để chạy vào sâu trong núi kiếm ăn rồi. Có hiểu ta nói gì không? Con chó già chỉ thần thờ nhìn Lai Sinh bằng đôi mắt nâu mờ đục và buồn bã. Hắn vuốt ve gáy con chó rồi cầm súng lên bắn vào đầu nó.

“Ông già mà cũng nặng phết đấy.”

Ông râu Xồm vừa nói vừa túm lấy một bên túi.

“Đã bảo túi này là chó. Túi kia mới là người.” Lai Sinh bực bội cãi.

Ông râu Xồm nghiêng nghiêng đầu như thể vẫn nhầm lẫn.

“À, chó với má, nặng thật.”

Khi đặt hai cái xác lên xe kéo, ông râu Xồm lại nhìn ngó xung quanh theo thói quen. Lò hỏa táng thú cưng lúc hai giờ sáng thật yên tĩnh. Nghĩ lại thì yên tĩnh là chuyện đương nhiên. Chẳng có ai lại đi hỏa táng thú cưng vào lúc hai giờ sáng cả.

Ông râu Xồm mở van ga rồi châm lửa. Ngọn lửa vừa lan tỏa bên trong lò, cái túi đen làm bằng ni lông lập tức bị tróc ra như rần lột da. Bóng dáng ông già và con chó hiện ra ngay khi cái túi cháy hết. Ông già nằm thẳng còn con chó già đang gối đầu lên bụng ông ta. Khi khói lấp đầy bên trong lò, những thớ thịt bị kéo giãn và chỉ trong giây lát thì thể của ông già đã trở nên rúm ró. Cảnh tượng đó trông thật đau lòng, cứ như thể ông ta vẫn đang cố nắm lấy thứ gì đó trên trần gian này. Ông ta còn có thể nắm được thứ gì đây. Tất cả đã kết thúc rồi. Hai tiếng nữa ông ta sẽ chỉ còn là một đám bụi. Mà bụi thì chẳng thể nắm lấy cái gì cả.

Lai Sinh nhìn chằm chằm vào cái xác rúm ró của ông già. Hồi còn trong quân đội ông ta từng là một vị tướng. Ở hậu trường của quyền lực thì ông ta là người lên danh sách ám sát và cũng là người thuê sát thủ tại thư viện của lão Chồn bằng tiền thuế của nhân dân. Và bây giờ tên của chính ông ta cũng đã được đưa vào danh sách. Đời là thế mà. Một lúc nào đó những ngày tháng tươi đẹp cũng sẽ kết thúc và để sống sót, thế lực đã thất thế sẽ phải

dọn dẹp căn bã cùng những thủ đoạn mình đã bày ra. Thời gian luôn xoay tròn và đâm sau lưng như thế.

Mặc quân phục chỉnh tề, ông già tìm đến thư viện của lão Chồn hôi Lai Sinh mới mười hai tuổi. Bộ quân phục của ông ta rất đẹp. Ông ta đã đến bên bắt chuyện với Lai Sinh.

“Cháu đọc gì vậy?”

“Sophocles ạ.”

“Hay không?”

“Vì cháu không có bố nên hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.”

“Bố cháu đâu?”

“Cháu ở trong thùng rác trước tu viện ạ.”

Vị tướng có hai ngôi sao lấp lánh trên mũ mỉm cười xoa đầu Lai Sinh. Đó là chuyện của hơn hai mươi năm trước. Cậu bé Lai Sinh hồi đó vẫn còn nhớ khoảnh khắc ngắn ngủi ấy nhưng có lẽ ông già thì không.

Lai Sinh rút một điều thuốc đưa lên miệng. Ông Râu Xồm châm lửa cho hắn rồi cũng lấy một điều cho mình. Ông ta vừa nhả khói vừa huýt sáo nhại tiếng chim. Rồi ông ta đứng đĩnh đi ra ngoài lò hỏa táng, vừa đi vừa kiểm tra xung quanh lần nữa để chắc chắn không có ai đến. Lai Sinh vẫn dõi mắt nhìn thi thể ông già và con chó, giờ đây đã rúm lại chỉ còn là hai tảng thịt giữa ngọn lửa của lò hỏa táng.

Rất nhiều kẻ ngốc lầm tưởng rằng phải tự tay thiêu xác thì mới được coi là sát nhân hoàn hảo. Bọn họ xách một thùng xăng tới chỗ đồng không mông quạnh định trực tiếp thiêu cái xác. Nhưng thiêu xác đâu có đơn giản như họ tưởng. Vậy nên sau khi

châm lửa vào cái xác như một trò đùa, họ sẽ để lại trên cánh đồng tảng thịt biến dạng kinh khiếp bốc mùi hôi thối. Và từ tảng thịt đó các bác sĩ pháp y sẽ khám nghiệm ra tình trạng răng, ngoại hình, khuôn mặt, chiều cao, giới tính, tuổi của xác chết và tìm ra danh tính người đó. Muốn đốt cháy hoàn toàn một xác chết thì phải thiêu hơn hai tiếng đồng hồ ở nhiệt độ cao trên một nghìn ba trăm độ trong một cái lò được bịt thật kín. Rất khó tìm được nơi nào tỏa ra nhiệt lượng cao như vậy nếu không phải là lò hỏa táng, lò đốt than hoặc lò nung gốm, lò của nhà máy luyện kim. Bởi vậy mà lò hỏa táng của ông Râu Xồm mới kiếm ăn được. Việc nghiền nát xương cũng rất quan trọng. Bác sĩ pháp y hoàn toàn có thể suy ra phương pháp gây án cũng như chiều cao, giới tính, tuổi của cái xác chỉ bằng vài ba mảnh xương chấu. Cũng cần phải cẩn thận với răng và tro cốt. Bởi ở tro cốt đã bị nghiền vụn vẫn còn lưu rất nhiều manh mối và răng thì vẫn duy trì được những đặc tính vốn có ngay cả trong điều kiện khắc nghiệt như hỏa hoạn. Phải đập vỡ răng bằng búa và rải tro cốt một cách cẩn thận. Có như vậy thế gian mới không thể phát hiện ra cái chết của kẻ đó.

Lai Sinh lại rút ra một điều thuốc nữa và nhìn đồng hồ. Hai giờ mười phút. Phải đến sáng hẵn mới kết thúc công việc và có thể về nhà được. Cơn mệt mỏi đột ngột dội xuống vai và cổ hắn. Một đêm ở trên đường, một đêm ở nhà ông già, một đêm ở lò hỏa táng thú cưng của ông Râu Xồm. Hắn đã trải qua ba đêm ở ngoài. Hắn là đồ ăn cho lũ mèo hết mất rồi... Lai Sinh nghĩ đến hai con mèo Xiêm đói bụng ở căn phòng tối tăm của hắn. Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn. Đó là tên của lũ mèo. Hai con mèo giống tên của chúng một cách kỳ quặc. Giá Đỡ Sách thích cuộn người

thành hình ổ bánh mì và im lặng nhìn mẫu giấy vệ sinh trên sàn, còn Đèn Bàn thì thích ngẩn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông râu Xồm cho mấy củ khoai tây luộc vào giỏ rồi mang đến đưa cho Lai Sinh một củ. Thật tình cờ, lại là khoai tây. Sáu củ khoai ông già đưa cho hắn sáng hôm qua vẫn còn nguyên trên xe. Lai Sinh lắc đầu dù đang đói bụng. “Sao lại không ăn? Khoai tây vùng Kangwondo ngon lắm đấy.” Ông râu Xồm vừa nghiêng đầu như thể không hiểu tại sao hắn không ăn món ngon nhường này vừa bỏ nguyên một củ khoai vào miệng nhồm nhoàm nhai. Rồi ông ta tu ừng ực hết nửa chai rượu mang theo.

“Tôi đã thiêu lão già Kim cách đây không lâu.” Ông râu Xồm vừa nói vừa đưa mu bàn tay lên chùi rượu dính ở mép.

“Lão Kim đồ tể ấy ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Ừ.”

“Là ai làm vậy?”

“Hình như Doo Ho dắt mấy đứa Việt Nam đến xử. Dạo này bọn nó hay thuê người Việt Nam, vì tiền công rẻ lắm. Mà đâu phải chỉ mỗi người Việt Nam. Có cả bọn Trung Quốc, rồi mấy thằng đào tẩu người Triều Tiên xuất thân từ lực lượng đặc biệt, cả mấy thằng người Philippines nữa. Thật sự, có đứa nhận giết người chỉ với 50.000 won thôi đấy. Dạo này giá thuê sát thủ rẻ như bèo nên tất cả đều cạnh tranh ghê gớm lắm. Lão Kim hỏi làm phản chắc cũng đã biết mình sẽ chẳng cầm cự được bao lâu.”

Lai Sinh phả ra một hơi khói thuốc dài. Ông râu Xồm chẳng cần phải than vãn về tiền công bèo bọt của sát thủ làm gì. Dù là do người Việt Nam hay người Philippines giết, càng có nhiều xác chết thì ông ta càng lời. Ông ta chỉ đang nịnh hót hắn thôi. Ông

Râu Xồm cắn một miếng khoai tây, nhấp một ngụm rượu, rồi thình lình ông ta cất tiếng như thể sực nhớ ra điều gì.

“Mà có chuyện này kỳ lạ lắm. Lúc thiêu xác lão Kim xong tôi thấy còn sót lại những hạt lấp lánh như viên bi. Tôi xem thử thì hóa ra là hạt xá lợi. Có đến mười ba hạt nhỏ bằng hạt đậu ấy.”

“Chú nói gì vô lý vậy? Sao trên người lão Kim lại có hạt xá lợi được?” Lai Sinh hỏi lại bằng giọng hồ nghi.

“Thật mà. Tôi cho cậu xem nhé?” Ông Râu Xồm nói với vẻ mặt âm ỉ.

“Thôi khỏi ạ.” Lai Sinh phẩy tay ra điều phiền phức.

“Thật mà. Lúc đầu tôi cũng không tin đâu. Biệt danh của lão Kim là gì chứ. Không phải là Kim Ô kê gì cũng ăn đấy sao. Lão ăn ở như nào mới chết thế chứ. Thế mà không hiểu sao từ người lão khốn ấy lại lòi ra hạt xá lợi, đã vậy còn... để xem... những mười ba hạt... Theo tôi thì hạt xá lợi chẳng liên quan gì đến việc sống điều độ, ăn chay hay tu hành đâu. Ai may thì có, hên xui như xổ số vậy thôi.”

“Thứ đó thực sự là hạt xá lợi à?” Lai Sinh hỏi, vẻ mặt vẫn ngờ vực.

“Đúng là xá lợi mà.” Ông Râu Xồm vừa nói lớn vừa lắc lư hai vai với điệu bộ phóng đại. “Tôi có cho sư Hyecho ở am Nguyệt Đình trên kia xem, ông ta chấp tay sau lưng xem xét lâu lắm, thế này này. Thế rồi ông ấy chép miệng bảo tôi bán cho ông ta đi.”

“Tại sao sư Hyecho ở am Nguyệt Đình lại cần hạt xá lợi của lão Kim chứ?”

“Thì lão sư đó lãng nhăng, thích cờ bạc, lại còn rượu chè suốt ngày mà. Đã thế lại còn tham. Ông ta đang ngấm ngấm lo lắng sau này làm lễ Trà tỳ mà xá lợi không xuất hiện thì mọi người sẽ xì xào bàn tán mất. Ông ta mà có sẵn xá lợi của lão Kim trong tay xem. Chẳng phải nếu nuốt chúng trước khi chết thì ít nhất sau khi thiêu cũng lòi ra được mười ba hạt xá lợi à?”

Lai Sinh phì cười. Ông Râu Xồm lại nhồm nhoàm nhai một củ khoai tây nữa, rồi lại nhấp một ngụm rượu. Ông ta chia ra cho hẳn một củ khoai, dường như thấy có lỗi vì ăn một mình. Lai Sinh nhìn củ khoai nằm trên bàn tay to lớn của ông Râu Xồm, trong một khoảnh khắc bỗng nhớ lại từng lời mà ông già đã nói, cả những củ khoai tây vùi trong tro, miếng thịt lợn trên củi đang cháy, con chó già và những bông hoa. “Có khách quý đến nên phải thật ngon đấy nhé.” Giọng ông già trầm thấp và đơn điệu. Lai Sinh nghĩ có lẽ vì ông ta cô độc. Hẳn cố nghĩ đó là bởi cuộc đời của ông ta quá cô đơn, như cây mùa đông đã trụi lá, chỉ còn trơ lại những cành như mạch máu. Ông Râu Xồm vẫn đang chia củ khoai tây ra. Đột nhiên hẳn thấy đói bụng. Lai Sinh nhận lấy củ khoai rồi cắn một miếng. Hẳn vừa trệu trạo nhai vừa im lặng nhìn ngọn lửa trong lò thiêu. Hai cái xác bị khói lửa bao trùm nên giờ đây không thể phân biệt đâu là ông già đâu là con chó nữa.

“Ngon chứ?” Ông Râu Xồm hỏi.

“Ngon ạ.” Lai Sinh vừa nhai vừa đáp.

“Mà này, sao học phí đại học lại đắt đỏ thế nhỉ? Con gái lớn nhà tôi vừa vào đại học, cậu cũng biết rồi đấy. Phải thiêu năm cái xác mới đủ tiền đóng học phí với tiền thuê nhà trọ đấy. Mà mùa

này thì kiếm đâu ra năm cái xác cơ chứ. Do kinh tế suy thoái hay do thể giới này ngày càng trở nên khỏe mạnh thể nhỉ. Thật sự là không được như xưa nữa. Cứ thế này thì người như tôi làm sao mà kiếm ăn đây.”

Ông râu Xồm nhăn mặt như thể tức giận đến hết chịu nổi với cái thể giới quá khỏe mạnh này.

“Chú hãy nghĩ đến hai cô con gái xinh đẹp mà sống tử tế từ bây giờ đi. Chăm chỉ thiêu mấy con thú cưng một cách lành mạnh nữa.”

“Thú cưng đâu có hái ra tiền. Tiền hỏa táng thì nhận theo cân mà dạo này thú cưng càng ngày càng bé như chuột ấy. Ôi chao, thật cạn lời. Trừ tiền ga, tiền thuế, tiền điện, trừ hết khoản này khoản nợ thì để ra được bao nhiêu chứ? Giá mà thể giới này nuôi hươu cao cổ hay voi làm thú cưng thì tốt biết mấy. Vậy thì ông râu Xồm này thành đại gia xử rồi.”

Ông râu Xồm lắc cái chai rồi nốc nốt chỗ rượu cạn dưới đáy. Rồi ông ta vươn vai với bộ mặt thực chán đời chết đi được.

“Tôi bán nhé?” Ông râu Xồm đột ngột hỏi.

“Gì cơ ạ?”

“Cậu thật là, hạt xá lợi của lão Kim chứ còn gì nữa.”

“Chú cứ bán đi, giữ lại cũng có làm gì đâu.” Lai Sinh hơi khó chịu.

“Lão sư kia bảo trả tôi 30.000 won, nhưng chẳng hiểu sao tôi cứ có cảm giác bị lừa. Dù sinh ra từ cơ thể rác rưởi của lão Kim nhưng trên danh nghĩa vẫn là hạt xá lợi mà.”

“Chú vẫn coi chúng là xá lợi à?” Lai Sinh giễu.

“Hay tôi bảo lão ta trả thêm 20.000 won nữa thành 50.000 won nhé?”

Lai Sinh không đáp nữa. Hắn đang mệt và không có tâm trạng tung hứng cột nhả với ông Râu Xồm. Thấy Lai Sinh im lặng nhìn ngọn lửa, ông Râu Xồm gượng gạo lắc cái chai rỗng rồi đi lấy thêm một chai rượu nữa.

Khói trắng liên tục phun ra từ ống khói. Mỗi khi thiêu xác ở đây Lai Sinh lại có suy nghĩ vô lý rằng linh hồn của những người đã chết đang thoát ra qua cái ống khói kia. Rất nhiều kẻ giết thuê đã bị thiêu bằng cái lò đó. Nơi đây là nấm mồ của những sát thủ bị vứt bỏ. Những sát thủ phạm sai lầm, bị cảnh sát theo dõi, những sát thủ có tên trong danh sách vì lý do gì đó không ai biết và cả những sát thủ già cũng đều bị thiêu trong lò hỏa táng đó.

Đối với những kẻ bày mưu thì lính đánh thuê và sát thủ cũng giống như đồ dùng một lần. Thực ra thì bọn họ cần những sát thủ già làm gì cơ chứ. Đối với những kẻ bày mưu, đám sát thủ già chẳng khác nào những vết phồng rộp khó xử lý chứa đầy chứng cứ và thông tin không cần thiết. Kể ra thì đó cũng là chuyện đương nhiên thôi. Trên đời này làm gì có ai giữ gìn cẩn thận những cục pin dùng đã chai.

Lai Sinh từng thiêu xác Chu, bạn lâu năm của hắn ở lò hỏa táng này. Chu hơn hắn tám tuổi nhưng cả hai rất thân thiết. Từ sau khi thiêu Chu ở đây, Lai Sinh cảm thấy cuộc đời hắn có gì đó đã bắt đầu thay đổi. Những thứ quen thuộc bỗng một ngày đột ngột trở nên lạ lẫm. Hắn có cảm giác không tự nhiên về cái bàn, lọ hoa, chiếc xe hơi và cả tấm bằng lái giả của hắn. Sự lạ lẫm ấy vô cùng bất chợt. Lai Sinh đã từng có lần đích thân đi tìm người

đàn ông trong tấm bằng lái giả của mình. Nghe nói anh ta là một thợ hàn lành nghề và chăm chỉ, là ông bố chu đáo của ba đứa con, và đã mất tích tám năm trước. Có lẽ vì lý do gì đó mà tên anh ta đã xuất hiện trong danh sách của những kẻ bày mưu. Thi thể của người thợ hàn chu đáo đó hẳn đã bị chôn sâu trong núi hoặc bị nhét vào thùng phuy và quẳng xuống biển. Hoặc có khi đã bị thiêu ở lò hỏa táng này của ông Râu Xồm cũng nên. Đã tám năm trôi qua nhưng gia đình đó vẫn chờ đợi ông bố chu đáo ấy trở về. Lai Sinh vừa lái xe quay về vừa tự giễu bản thân “VẬY là một cái xác đang lái xe của mình đến tận bây giờ cơ đấy.” Cảm giác sống như xác chết, cảm giác mình đã trở thành thầy ma. Thực sự mà nói, khá là lạ lẫm.

Chu chết hai năm trước. Chu cũng là sát thủ giống Lai Sinh, nhưng khác hẳn ở chỗ anh ta không thuộc bất kỳ nơi nào mà vừa làm việc vừa phiêu bạt khắp chốn. Trong giới mafia có một câu cách ngôn rằng “Kẻ địch nguy hiểm nhất chính là thằng điên”. Kẻ nghĩ bản thân chẳng có gì để mất, kẻ không trông cậy vào người khác và cũng không đòi hỏi gì cho mình, kẻ có lối hành động khó hiểu theo lẽ thường, kẻ âm thầm sống theo những nguyên tắc kỳ lạ và cố chấp vừa khó hiểu vừa khó tin mà bản thân đặt ra chính là người dù phải đối mặt với một thế lực to lớn đến đâu cũng không dễ dàng sợ hãi. Chu chính là người như vậy.

Như câu cách ngôn vàng ngọc kia của giới mafia, không nên khơi mào xung đột với kẻ điên. Đòi co với kẻ cho rằng mình chẳng có gì để mất là việc rất khó khăn. Trái lại gây chuyện với những kẻ bị dồn vào đường cùng vì không muốn mất đi thứ gì đó lại dễ hơn nhiều. Bọn họ là con mồi ưa thích nhất của những

kẻ bày mưu. Vì một mực không chịu thừa nhận mình không thể giữ được điều mình muốn giữ mà kết cục bọn họ đều bỏ mạng. Nhưng Chu thì khác. Chu muốn chứng minh rằng khi bản thân không ham muốn bất kỳ thứ gì thì thế giới này dù hùng mạnh và cuồng bạo đến đâu cũng chẳng thể làm gì được anh ta.

Chu là người khó chịu nhưng phương pháp làm việc của anh ta gọn gàng và không thừa thãi nên lão Chồn thường giao cho anh ta những việc khó. Lão ta cũng muốn Chu làm việc cho thư viện của mình. “Sư tử mà rời khỏi bầy thì cũng thành mồi cho chó hoang thôi.” Lão từng bóng gió nói với Chu như thế. Ngay lập tức anh ta nhìn lão Chồn bằng vẻ mặt vô cùng giễu cợt và đáp lại rằng “Tôi không muốn sống lâu một cách thảm hại như ông đâu.” Chu là người như thế.

Dù không thuộc bất cứ nơi nào nhưng Chu đã làm sát thủ được hai mươi năm. Trong suốt hai mươi năm đó anh ta đã làm tất cả mọi việc dơ bẩn, phục vụ từ cơ quan nhà nước, công ty tới hội đầm thuê chém mướn hạng ba mà không hề kén chọn. Hai mươi năm, đối với một sát thủ thì anh ta đã sống được khá lâu.

Nhưng vào một ngày nọ bốn năm trước, động cơ tự động của Chu đã ngừng. Không ai biết tại sao chuyện đó lại xảy ra. Chu nói với Lai Sinh rằng thậm chí ngay chính anh ta cũng không hiểu tại sao việc đó lại xảy đến với mình, tại sao động cơ tự động đã chạy không ngừng nghỉ một giây nào suốt hai mươi năm qua lại dừng đột ngột vào đúng lúc đó. Chu đã cứu sống mục tiêu mình phải ám sát. Cô ta chỉ là một gái gọi cao cấp hai mươi mốt tuổi. Không lâu sau xuất hiện bài báo đưa tin nghị viên K nhảy từ sân thượng xuống tự sát sau khi bị dồn vào đường cùng vì quá

những vụ tai tiếng như bê bối tình dục với nữ sinh trung học, nhận hối lộ, lợi dụng chức vụ.

Kẻ khốn nạn quan hệ với nữ sinh trung học ấy không lý nào lại tự sát để bảo toàn thứ danh dự vốn đã là rác rưởi của bản thân. Có lẽ tất cả những kẻ bày mưu khi đọc bài báo đó đều ngay lập tức nghĩ đến Chu. Anh ta không chỉ dừng lại ở đó mà còn định tìm giết cả kẻ bày mưu đã thuê người giết cô gái, nhưng thất bại trong việc truy tìm tung tích kẻ đó. Việc đó không hề dễ dàng ngay cả với người tài giỏi như Chu. Chưa kể khi ấy anh ta đã bị đuổi. Hơn nữa, so với việc lập kế hoạch ám sát, những kẻ bày mưu luôn dày công chuẩn bị sẵn một lối thoát hiểm cũng như một nơi ẩn náu bí mật và an toàn cho bản thân hơn.

Thế giới của những kẻ bày mưu là một cartel* khổng lồ. Bọn họ nhất định trừ khử Chu không phải vì tự tôn của bản thân. Những thứ như lòng tự trọng ngay từ đầu vốn đã không hề tồn tại trong thế giới này. Bọn họ tìm mọi cách giết Chu là để giữ khách. Giống như mọi xã hội khác, thế giới của những kẻ bày mưu cũng có quy tắc và trật tự nghiêm ngặt của riêng nó. Thị trường được hình thành dựa trên những quy tắc và trật tự đó, rồi khách hàng tìm đến. Nếu trật tự bị phá hủy thì thị trường cũng sụp đổ, và khi đó, sẽ chẳng còn khách hàng nào nữa. Chu cũng biết rõ. Việc anh ta quyết tâm cứu cô gái đó đồng nghĩa với tự sát. Nhưng Chu vẫn liều chết để cứu một gái điếm bất hạnh.

Chưa đầy hai tháng sau, đám tai mắt của hội đâm thuê chém mướn tìm được cô gái mà Chu đã cứu. Cô ta đang lẩn trốn ở một thành phố cảng. Gái gọi cao cấp từng chỉ tiếp khách VIP ở những khách sạn sang trọng này đang vừa lang thang quanh những khách sạn bốc mùi trước ga vừa bán thân cho những thủy thủ.

Nếu cô ta tới trốn ở nơi nào đó như nhà máy thay vì khu đèn đỏ thì có lẽ đã thoát khỏi sự theo dõi của bọn chúng lâu hơn một chút. Nhưng cuối cùng cô ta lại quay về nơi dơ bẩn và bốc mùi đó. Hẳn cô ta đã hết tiền. Vì không thể mang theo bất cứ thứ gì từ Seoul nên cô ta không có cả quần áo lẫn chỗ ngủ. Hơn nữa lại đang là mùa đông. Khi khổ sở vì cái lạnh và cơn đói con người sẽ trở nên vô cảm với nỗi sợ hãi trừu tượng. Chắc cô ta đã nghĩ không chết kiểu này thì cũng chết kiểu khác thôi. Chẳng biết có nên nói cô ta ngốc nghếch hay không. Cũng không thể nói rằng việc cô ta làm gái điếm rẻ tiền ở ngoại ô thành phố cảng là hay ho. Nhưng quả thực cô ta đã chẳng còn lựa chọn nào khác. Chỉ cần nhìn bàn tay cô ta là đủ hiểu. Bàn tay đẹp và mảnh mai. Có lẽ đôi bàn tay ấy chưa từng một lần tưởng tượng ra cuộc sống vắn đính ốc mứi tiếng đồng hồ liên tục ở trước băng chuyền xoay tròn hay thu hoạch hào hoặc rong biển trên biển mùa đông. Nếu sinh ra trong gia đình khá giả thì chắc cô ta đã trở thành nghệ sĩ piano. Nhưng đáng tiếc cô ta đã không được sinh ra trong gia đình khá giả nào và đã phải làm gái điếm kiếm tiền từ năm mười lăm tuổi.

Cô gái cũng biết rõ nếu quay về khu phố đèn đỏ thì sẽ chẳng thể sống được lâu. Biết vậy nhưng cô ta vẫn quay lại. Cuối cùng thì ta vẫn không thể rời khỏi mảnh đất mà mình từng đặt chân, dù nó thật kinh tởm và dơ bẩn. Không tiền, không đường kiếm sống cũng là một nguyên nhân, tuy nhiên không phải là tất cả. Ta quay lại mảnh đất bẩn thỉu ấy bởi ta đã quen với sự bẩn thỉu. Bởi ta quen chịu đựng sự bẩn thỉu hơn là chịu đựng nỗi sợ hãi khi bị vứt lại một mình ngoài thế giới mênh mông hoang vắng kia với nỗi cô đơn sâu hoắm.

Ngay khi nhận được tài liệu từ kẻ bày mưu, lão Chồn liền gọi Lai Sinh. Bước vào phòng đọc sách của thư viện, Lai Sinh thấy lão Chồn đang ngồi đọc tài liệu ở bàn. Có lẽ đó là tập tài liệu chứa mọi thông tin cần thiết cho việc sát hại cô gái như ảnh chụp, địa chỉ, hành tung, sở thích, cân nặng, những người có quan hệ với cô cũng như cả phương pháp giết người và cách xử lý thi thể.

“Nghe nói cô ta nặng không quá ba mươi tám kí lô. Bẻ gãy cổ là được. Dễ như giẫm chết con ếch thôi. Việc cón con này mà cũng gọi là bày mưu.”

Lão Chồn nói mà không nhìn vào mắt Lai Sinh, đoạn lão chìa mà như quăng cho hắn một phong bì. Dễ như giẫm chết con ếch ư? Lai Sinh nghiêng đầu. Buông ra một lời bông đùa nhạt nhẽo là cách ăn nói mỗi khi muốn che giấu sự khó xử của lão Chồn. Không thể biết được lúc này lão thấy xấu hổ vì phải giết một cô gái hai mươi một tuổi nặng không quá ba mươi tám kí lô, hay là lão cảm thấy tổn thương lòng tự trọng vì dấu thư viện đã sa sút thì phải nhận giết cả một ả điểm rẻ tiền thế này cũng thật lố bịch.

Lai Sinh đọc qua tài liệu. Cô gái trong ảnh nhìn giống một thần tượng Nhật Bản. Tuy hai mươi một tuổi nhưng trông cô trẻ như chưa đến mười lăm. Trước đó Lai Sinh chưa từng giết phụ nữ. Dĩ nhiên chẳng phải là hắn có nguyên tắc gì đó đại loại như không giết phụ nữ và trẻ em. Lai Sinh chưa giết người phụ nữ nào chẳng qua chỉ vì chưa đến lượt hắn phải giết. Đối với Lai Sinh thì chẳng có nguyên tắc nào cả. Không có nguyên tắc. Đó là nguyên tắc duy nhất của hắn.

“Làm gì với cái xác ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Dĩ nhiên phải thiêu ở lò của ông Râu Xồm rồi. Chứ chẳng lẽ lại treo ở quảng trường Gwanghwamun?” Lão Chồn bức bối.

“Khoảng cách từ thành phố M đến tận lò thiêu của ông Râu Xồm khá xa đấy. Nhét vào cốp xe mà bị kiểm tra thì...” Lai Sinh ngập ngừng.

“Không uống rượu và lái xe ngoan ngoãn như mèo thì cảnh sát nào thèm kiểm tra? Cái thế giới này bận rộn lắm.”

Giọng lão Chồn lạnh nhạt. Lão thường tỏ ra lạnh lùng khi muốn che giấu sự tức giận của mình. Thấy Lai Sinh vẫn đứng ngây người, lão Chồn liền phẩy tay ý bảo hắt cút đi. Rồi lão đứng dậy, rút một quyển trong bộ Từ điển bách khoa Brockhaus bản in đầu từ trên giá sách xuống đặt lên giá đỡ sách. Lão bắt đầu lẩm bẩm đọc quyển từ điển bách khoa như thể chẳng thèm bận tâm đến Lai Sinh đang đứng lù lù trước mặt. Thứ tiếng Đức được phát âm nửa thành thực nửa gượng gạo vang khắp phòng đọc. Lai Sinh vừa mở cửa đi ra vừa lẩm bẩm “Người Đức không nghe hiểu được câu nào đâu.”

Bây giờ lão Chồn chỉ để tuyển từ điển trên giá sách của mình. Theo những gì Lai Sinh nhớ thì trong mười năm gần đây ngoài từ điển ra lão không đọc sách gì khác. “Từ điển là thứ rất tốt. Không ủy mị, không buồn bã cũng chẳng giáo điều và trên hết là không dung chứa sự kiêu ngạo tởm lợm của bọn nhà văn.” Đó là lý do Lão Chồn chỉ đọc từ điển bách khoa.

Thành phố cảng mà cô gái đang lẫn trốn tội tàn như một con gà bị bệnh. Thành phố từng có thời rất thịnh vượng nhờ cung ứng quân nhu trong thời kỳ thuộc địa này dường như đang liên tục sa sút. Thậm chí giờ đây trông nó có vẻ không còn sức để ngăn chặn sự sa sút ấy nữa. Sau khi xuống xe buýt liên tỉnh, Lai Sinh đi thẳng đến bãi đỗ của bến xe. Rồi hắn tìm xe có biển số 2847. Đó là một chiếc Musso cũ nằm ở cuối bãi. Lai Sinh rút chìa khóa trong túi ra mở cửa rồi leo lên xe. Đèn báo xăng sáng lên ngay khi hắn khởi động xe.

“Ày, thằng khốn này còn không thêm đổ xăng cho nữa.”

Lai Sinh cười chán nản, không khởi bức mình với kẻ bày mưu ngu ngốc mà hắn không biết đang ở đâu hay trông thế nào.

Lai Sinh đỗ xe ở hầm đỗ xe của nhà trọ. Nơi đỗ xe mà kẻ bày mưu mong muốn là chỗ trống thứ ba ở phía trước cầu thang thoát hiểm, nhưng ở đó đã đậu sẵn một chiếc Sedan cao cấp dung tích 3000cc. Lai Sinh nhìn đồng hồ. Một giờ hai mươi phút chiều. Không rõ chủ của chiếc Sedan cao cấp này vào đây từ đêm qua và vẫn chưa ra hay là đã ăn một bữa trưa no nê và đang làm gì đó trái đạo đức. Chẳng còn cách nào khác, Lai Sinh đành đỗ xe gần tường của hầm đỗ xe. Hắn xuống xe rồi nhìn trần hầm và những bức tường. Không có thứ gì giống như CCTV ở hầm đỗ xe của nhà trọ cũ kỹ và lâu đời này. Lai Sinh mở cốp, lôi cái va li gắn bánh xe cùng túi chống thấm nước ra.

Quầy tiếp tân của nhà trọ chẳng có ai, giống như những gì viết trong tài liệu. Đồng hồ treo tường đang chỉ một giờ hai mươi tám phút chiều. Lai Sinh rút chìa khóa phòng 303 ra khỏi

hộp chìa khóa rồi đi lên tầng. Hấn đeo găng tay da rồi mở cửa phòng 303.

Đây là một nhà trọ cũ. Trên giường có một cái chăn bẩn thỉu mà nhìn thoáng qua cũng thấy có lẽ đã lâu chưa được giặt, trên kệ có cuộn giấy vệ sinh chỉ còn một nửa, một cái gạt tàn bằng sắt và một hộp diêm hình bát giác. Giấy dán tường đã phai màu đến độ không thể đoán định màu ban đầu, còn cái điều hòa có hình dạng như radio dùng đèn điện tử chân không kiểu Đức gắn ở cửa sổ thì trông cứ như cổ vật có tuổi thọ trên ba mươi năm. Lai Sinh bật điều hòa và một làn hơi rất kinh khủng phả ra. Có một cái bao cao su đã dùng nhét giữa tấm nệm và giường, và một sợi lông mu không biết của nam hay của nữ dính trên chỗ tinh dịch đã khô. Ánh sáng lờ mờ của đèn huỳnh quang phủ đầy bụi đen sì và xác côn trùng chết đã lâu dễ gây liên tưởng khung cảnh bên trong căn phòng với bối cảnh trong phim đen trắng hồi thập niên 30.

“Căn phòng đúng là thảm hại.”

Lai Sinh đặt cái cặp da mà hấn mang theo từ Seoul cùng cái va li lôi từ trong cốp ra vào một góc phòng rồi ngồi ở cuối giường. Cái giường bẩn đến mức có lẽ cả trăm triệu con vi khuẩn đang reo vang như thể vừa lên được thiên đường. Lai Sinh lấy một điều thuốc đưa lên miệng ngậm rồi rút một que diêm trong hộp diêm bát giác ra châm lửa. “Giờ vẫn còn thứ này cơ đấy.” Hấn nhìn hộp diêm bát giác, nghiêng đầu.

Ngay khi đồng hồ chỉ đúng ba giờ, Lai Sinh gọi vào số điện thoại in trong tập tài liệu.

“Tôi đã vào rồi. Phòng 303.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia giữ điện thoại trong ba giây, không nói gì. Chỉ thấy văng lại tiếng thở không mấy thoải mái. Thế rồi điện thoại cúp cái rụp. Lai Sinh thần thờ nhìn điện thoại. “Thằng chó chết.” Hắn mở cửa sổ, vừa nhìn con hẻm chật hẹp hỗn loạn ở đằng sau tòa nhà vừa hút một điếu thuốc nữa. Con hẻm khu đèn đỏ tập trung rất nhiều cơ sở kinh doanh khá yên ắng vào lúc hai giờ chiều. Mãi hai tiếng sau cô gái mới về phòng. Lúc đi vào, cô ta chỉ liếc nhìn Lai Sinh với vẻ mặt không quan tâm rồi nói “Xin chào.” Lời chào ngạo mạn chẳng có chút thành ý thường thấy ở những cô gái tự tin với khuôn mặt xinh đẹp của mình. Khuôn mặt cô ta trông trẻ như chưa đến mười lăm tuổi, chỉ cao chừng mét sáu, trông rất đáng yêu, nhan sắc đủ để khiến đàn ông đi trên phố ngoái lại nhìn một lần, vẻ mặt phủ bóng u sầu và mong manh, ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp làm Lai Sinh nhớ đến bức tranh vẽ lá ngân hạnh rơi trên lịch.

“Anh cởi quần áo ra đi.” Cô ta nói.

Cô gái ngay lập tức cởi quần áo. Vốn chỉ mặc độc một cái váy liền thân, áo ngực và quần lót nên chưa quá năm giây cô ta đã trần truồng đứng trước mặt hắn. Lai Sinh chỉ ngồi thần người ra ở một bên giường nhìn cô gái. Bộ ngực đặc biệt to trên thân thể gầy gò của cô gái mang lại cảm giác kỳ lạ, trông cô ta cứ như một thiếu nữ Nhật Bản xinh đẹp xuất hiện trong các bộ truyện tranh khiêu dâm. Dù đã làm gái gọi khá lâu nhưng cô gái vẫn có làn da mềm mại như em bé.

Không biết chính xác đã có chuyện gì trong phòng của nghị viên K. Nhưng chuyện gì xảy ra thì cũng đâu liên quan đến cô gái cơ chứ. Cô ta chỉ có một tội là chăm chỉ mút của quý mềm oặt

không cường nổi của mấy lão già tầm cỡ luôn tơ tưởng đến các thiếu nữ. Hơn nữa cô gái cũng chẳng kiếm được nhiều tiền. Mấy lão già chi khá nhiều tiền để ôm gái nhưng phần lớn số tiền boaa ấy đều lọt vào tay bọn môi giới. Cô ta chỉ xui xẻo thôi. Nhưng sau tất cả thì vận xui cũng là một phần của cuộc sống.

“Anh không cởi quần áo à?” Cô gái nhìn Lai Sinh và hỏi.

Hắn không nói gì mà chỉ nhìn cô ta. Thấy Lai Sinh không làm gì cả mà chỉ nhìn thân thể trần truồng của mình, cô gái hướng về phía hắn thở hắt ra rồi cười khẩy pha chút bức tức.

“Nhanh lên đi chứ. Tôi bận lắm.”

Cô ta nói mà như đồ dành hắn, nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ khinh thường. Lai Sinh vừa không rời mắt khỏi cô gái vừa chậm rãi cho tay vào trong áo khoác da. Khẩu súng ngắn và con dao. Hắn phải lôi thứ gì ra mới khiến cô gái kinh ngạc mà không la hét hay làm âm ỉ lên nhỉ? Theo thống kê thì mọi người đều cảm thấy sợ dao hơn là súng. Thật kỳ lạ. Nỗi sợ hãi lúc nào cũng phi lý. Lai Sinh quyết tâm lôi khẩu súng ra thay vì con dao. Nhưng ngay trước khi hắn kịp lôi thứ gì ra, cô gái nhìn hắn với vẻ mặt cứng đờ.

“Tôi mặc lại quần áo có được không?” Cô gái run rẩy hỏi.

“Nghĩa là sao?” Lai Sinh lạnh lùng nói.

“Tôi không muốn chết mà không mặc quần áo.”

Cô gái nhìn thẳng vào mặt Lai Sinh. Không phải sự giận dữ, cũng chẳng phải nỗi căm thù, chỉ là đôi đồng tử mệt mỏi đã kịp nhận ra quá nhiều thứ về thế giới này trong khoảng thời gian

ngắn ngủi, đôi đồng tử giống như hai hang động trống rỗng, không còn muốn thấy gì nữa vì đã chìm sâu trong sợ hãi.

“Cô sẽ không chết một cách lỏa lồ đâu.” Lai Sinh nói.

Nói vậy nhưng cô gái vẫn trần truồng đứng trước mặt hắn mà chẳng làm gì cả.

“Cô mặc quần áo vào đi.”

Lai Sinh đang thô lỗ bông đùa giọng.

Đến lúc đó cô gái mới nhặt từng món đồ rơi trên sàn lên và bắt đầu mặc vào. Bàn tay nhặt chiếc quần lót dễ thương in hình chuột Mickey của cô ta run lẩy bẩy. Ngay khi cô gái mặc quần áo xong, Lai Sinh đứng dậy khỏi cái giường, tóm lấy vai đẩy cô ta ngồi lên giường. Rồi hắn khóa cửa phòng. Cô gái rút một điếu Virginia mỏng manh từ trong túi xách tay ra ngậm và định châm lửa. Nhưng tay run nên cô ta mãi không bật được lửa. Lai Sinh châm lửa cho cô ta bằng cái bật lửa zippo lấy từ trong túi áo. Cô gái khẽ gật đầu cảm ơn hắn, rít thuốc thật sâu rồi phả ra một hơi như thể thổi dài vào hư không. Cô gái cố gắng tỏ ra bình tĩnh như đã luyện tập nhiều lần cho việc rơi vào tình huống này, nhưng đôi vai gầy gò của cô ta đang run lên cầm cập.

“Tôi không thích để lại vết thương trên người. Anh có thể làm được vậy không?” Cô gái thấp giọng hỏi.

Cô ta không cầu xin hắn tha mạng, chỉ xin hắn giết mình mà không để lại thương tích trên người. Đột nhiên hắn nghĩ đến Chu. Điều gì ở cô gái này đã làm động cơ tự động của Chu ngừng lại? Cơ thể gầy gò của cô ta khiến Chu thương hại? Hay nhan sắc của cô ta làm Chu nghĩ đến những bộ phim khiêu dâm với các thiếu nữ Nhật Bản xinh đẹp? Về u sầu không thể thấu trên

khuôn mặt cô gái khiến Chu cảm thấy tội lỗi? Không phải. Chuyện đó thật nực cười. Chu không phải người làm hỏng việc vì những thứ lãng mạn rẻ tiền đó.

“Tôi không thích để lại vết thương...”

Lai Sinh chậm rãi làm theo lời cô gái. Khoảnh khắc đó hai đồng tử của cô ta dao động một cách bất an. Khó mà tin được đó là cô gái vừa nói như thể ghét để lại thương tích trên người hơn là cái chết. Lai Sinh nhìn chăm chăm xuống sàn rồi từ từ ngẩng đầu lên.

“Tôi sẽ không để lại thương tích trên người cô đâu.” Hấn nói bằng giọng dễ chịu nhất có thể.

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên trong chốc lát. Có lẽ đến lúc này cô ta mới nhìn thấy cái va li to gắn bánh xe đặt ở góc phòng. Giờ đây toàn thân cô gái đang run lẩy bẩy, dường như vì tưởng tượng ra thứ mà cái va li gợi lên.

“Anh sẽ nhét xác tôi vào cái va li kia à?”

Cô ta không lắp bắp nhưng giọng nói nghe thật bất an. Lai Sinh gật đầu.

“Xác tôi sẽ bị vứt ở đâu, bãi rác hay sâu trong núi?”

“Có nên nói không nhỉ?” Lai Sinh nghĩ một lát. Không nhất thiết phải nói cả chuyện ấy cho cô ta. Nhưng có nói hay không thì cũng chẳng khác gì nhau.

“Xác cô sẽ không bị chôn trên núi hay vứt ở bãi rác mà được thiêu ở lò hỏa táng. Nhưng dĩ nhiên không phải bằng cách hợp pháp.”

“Vậy là sẽ không ai biết được sự thật rằng tôi đã chết. Cũng chẳng có lễ tang.”

Lai Sinh gật đầu. Cô ta bỗng bật khóc dù đã cố kìm nén đến tận bây giờ. Sắp chết đến nơi rồi thì chuyện xác mình sau đó sẽ trở thành thế nào có quan trọng gì nhỉ? Nhưng bây giờ cô gái lại đang lo lắng về vẻ bề ngoài của mình sau khi chết hơn là lo lắng về chính cái chết. Tại sao một cô gái hai mươi một tuổi lại suy nghĩ như vậy?

Cô gái cắn chặt răng, lấy mu bàn tay chùi nước mắt rồi nhìn Lai Sinh với vẻ mặt kiên quyết sẽ không xin tha mạng và cũng sẽ không để cho kẻ như hắn thấy những giọt nước mắt của mình nữa.

“Vậy bây giờ anh sẽ giết tôi như thế nào?”

Đã làm sát thủ mười lăm năm nhưng đây là lần đầu tiên nhận được câu hỏi như vậy nên Lai Sinh tỏ ra hơi lúng túng.

“Cô đang hỏi tôi đấy à?” Lai Sinh hỏi.

“Vâng.” Cô gái uể oải đáp.

Kẻ bày mưu đã ra lệnh bẻ gãy cổ cô gái. Bẻ gãy cái cổ mảnh khảnh của cô gái nặng chưa đến ba mươi tám kí lô kia là chuyện dễ dàng. Chỉ cần cô ta không ồn ào chống cự thì chuyện sẽ kết thúc trong yên lặng và ít đau đớn. Nhưng nếu cô ta phản kháng quyết liệt thì phần xương cổ bị gãy có thể đâm lòi ra ngoài da. Cũng có trường hợp nạn nhân phải vùng vẫy trong đau đớn những vài phút đến tận khi tắt thở vì khí quản không lưu thông mà vẫn còn tỉnh táo.

“Cô muốn chết như thế nào?” Lai Sinh hỏi lại bằng giọng khô khốc.

Chính hắn cũng cảm thấy ngượng sau khi thốt ra câu đó. Muốn chết như thế nào ư, hắn đang nhận gọi món bít tết trong nhà hàng đấy chắc? Cô gái cúi đầu suy nghĩ một lát. Nhưng cô ta cũng không suy nghĩ gì lung lắm mà dường như chỉ đang nghĩ lại một lần nữa về quyết định mà bản thân đã đưa ra từ lâu.

“Tôi có thuốc.” Cô gái nói.

Tôi, có, thuốc. Vì không hiểu được ngay nên Lai Sinh nhảm lại câu nói đó trong đầu. Cô ta đã nghĩ đến việc tự sát. Và cô ta chọn cách chết bằng thuốc. Cũng chẳng phải là việc gì quá bất ngờ. Nếu xem các thống kê liên quan đến tự sát thì đàn ông thích tự sát bằng súng lục hoặc nhảy lầu, còn phụ nữ lại thích uống thuốc độc hoặc treo cổ. Phần lớn phụ nữ đều không thích cái chết để lại thương tích trên thân thể mình. Nhưng trái với tưởng tượng, các loại thuốc như acid clohydric hay thuốc trừ sâu mà người bình thường có thể dễ dàng kiếm được thường gây ra rất nhiều đau đớn và mất nhiều thời gian, tỷ lệ thất bại cũng cao.

“Chỉ vậy thôi anh cũng không giúp được tôi sao?” Cô gái hỏi với ánh mắt tha thiết.

Lai Sinh nhẹ quay mặt đi trước ánh mắt của cô gái. Hắn phải bẻ cổ cô ta, cho cái xác vào va li rồi mang đến lò hỏa táng của ông Râu Xồm. Những kẻ bày mưu ghét việc sát thủ tùy tiện thay đổi kế hoạch hơn bất cứ điều gì. Đó không phải vì lòng tự tôn của chúng. Nếu kế hoạch bị thay đổi thì thời gian của những người đang chờ ở các chi nhánh khác cũng thay đổi và như vậy, cả đường dây sẽ rối loạn. Nếu nhiệm vụ thất bại hoặc để lại dấu vết

trí mạng vì đường dây bị rối loạn thì đôi khi sẽ phải giết thêm người khác nữa để xóa dấu vết. Điều đó có nghĩa người khác ấy rất có thể sẽ chính là bản thân mình. Vậy nên, thay đổi kế hoạch của những kẻ bày mưu không phải việc phức tạp nhưng nguy hiểm.

Lai Sinh ngẩng đầu nhìn cô gái. Cô ta vẫn đang nhìn hắn với ánh mắt tha thiết không đổi. Ánh mắt của cô gái đang nói, tôi đâu có xin tha mạng, chỉ vậy thôi mà anh cũng không giúp tôi được sao. Thực sự nếu chỉ có thể thì hắn cũng có thể giúp, hắn cũng nên giúp chứ, không phải ư? Lai Sinh nhú mày.

Nếu uống thuốc thì thành phần chất độc vẫn lưu lại trong tro cốt kể cả sau khi hỏa táng. Nếu phát hiện được DNA trong xe hoặc quần áo và trích xuất được thành phần chất độc từ tro cốt thì chắc chắn chúng sẽ trở thành bằng chứng không thể chối cãi chứng minh cô gái đã bị sát hại dù cô ta có bị thiêu đi chẳng nữa. Nhưng tình huống đó thường chỉ xuất hiện trong phim chứ hiếm khi xảy ra ngoài đời thực. Những kẻ bày mưu hành động kỹ lưỡng quá mức cần thiết không phải vì sự hoàn hảo mà là vì vênh váo. Uống thuốc hay làm gãy cổ thì cũng giống nhau cả thôi. Dù sao thì cô gái cũng sẽ bị thiêu và tro cốt cô ta cũng sẽ lặn lẽ lẳng xuống đáy sông.

“Cô có thuốc gì?” Lai Sinh hỏi.

Cô gái lôi ra một gói thuốc từ trong túi xách tay. Lai Sinh chìa tay ra. Cô ta chần chừ rồi đưa cho hắn. Sau khi lắc nhẹ cái gói ni lông, Lai Sinh giơ nó hướng về phía cửa sổ. Thứ bột màu trắng đựng trong túi ni lông trông như potassium cyanide*.

“Là kali xyanua à?” Lai Sinh hỏi.

Cô gái lại nhìn vào mắt hắn và gật đầu.

“Cô biết gì về thứ thuốc này?”

Cô gái nghiêng đầu như thể không hiểu câu hỏi của hắn.

“Tôi biết nếu uống thì nhất định sẽ chết. Chẳng phải chỉ cần biết thế là đủ rồi sao?”

Giọng nói của cô ta nửa bức bối nửa khiêu khích.

“Cô mua ở đâu?”

“Tôi lấy trộm từ một chị mà tôi quen, chị ấy mang theo để tự tử.”

Lai Sinh mỉm cười với cô gái. Cô ta có thể nghĩ đó là cười nhạo, nhưng nụ cười đó gần với sự thương hại hơn. Khi Lai Sinh không biết phải nói gì thì cô gái lại mỉm môi theo thói quen.

“Nếu chị ta mua trên mạng hay của mấy thằng bán ma túy thì khả năng cao thứ này là đồ giả. Như vậy sẽ nảy sinh vấn đề hết sức đau đầu. Dù đây có là đồ thật đi nữa thì kali xyanua cũng không phải thứ thuốc lãng mạn như cô nghĩ đâu. Và nó cũng không phải thuốc khiến cô chết ngay trong vài giây. Loại thuốc mà cô đang nghĩ đến có vẻ là viên con nhộng uống vào chết ngay tức khắc mà các điệp viên hay dùng để tự tử, nhưng thứ đó là hydrogen cyanide* ở dạng lỏng chứ không phải là thể rắn như thể này.”

Lai Sinh ném gói ni lông đựng thứ bột trắng xuống sàn nhà như vứt mẫu thuốc lá. Cô gái vội vã cúi người nhặt cái gói bị vứt trên sàn cứ như nhặt một món đồ quan trọng. Rồi cô ta nhìn hắn với vẻ mặt hoàn toàn không thể tin nổi.

“Vậy là không thể chết bằng thứ này sao?”

“Thường thì sẽ chết nếu uống khoảng 250 miligram. Nhưng khá là đau đớn. Cơ bắp tê liệt, nội tạng tan chảy, họng và lưỡi bị đốt cháy, tới tận lúc chết vì ngạt thở cũng phải mất từ vài chục phút đến vài tiếng. Cũng có thể lâu hơn tùy mỗi người, thậm chí có người còn sống sót nữa. Vả lại bộ dạng sau khi chết cũng không phải là cảnh tượng đáng xem cho lắm đâu.”

Cô gái thông hai vai xuống, khuôn mặt tràn ngập vẻ tuyệt vọng. Cô ta quay đầu về phía cửa sổ, không còn khóc lóc hay run rẩy nữa mà chỉ thần thờ nhìn bầu trời ngoài khung cửa bằng đôi mắt trống rỗng. Lai Sinh nhìn đồng hồ. Bốn giờ ba mươi phút. Hắn phải rời khỏi nhà trọ trước khi trời tối. Mặt trời lặn cũng sẽ là lúc con hẻm của khu đèn đỏ này đột ngột trở nên náo nhiệt với những gã đàn ông say rượu và khát tình cùng các cô gái điếm đã trang điểm kỹ lưỡng.

“Vừa hay tôi lại có thứ thuốc phù hợp trong cái túi kia.”

Lai Sinh vừa nói vừa hướng mắt về cái cặp da màu đen. Cô gái khẽ liếc mắt về phía cái cặp.

“Thuốc rất dễ chịu, không đau đớn như thuốc chuột hay kali xyanua và cũng không làm cơ thể biến dạng xấu xí đâu. Chỉ giống như đi ngủ thôi. Barbiturate là thuốc được Adolf von Baeyer phát triển và điều chế ra vào giữa thế kỷ 19 từ thuốc an thần và thuốc ngủ. Ông ta đặt tên cho loại thuốc này theo tên của người bạn Barbera. Thực ra bây giờ nó vẫn được dùng làm thuốc ngủ. Nó cũng có hiệu quả thôi miên, an thần và gây ảo giác. Có thể coi nó là mẹ của các loại thuốc ngủ như Luminal* hay Barbitol* đây. Nó cũng là thứ thuốc được sử dụng rộng rãi trên toàn thế giới khi ban cho người ta cái chết nhân đạo.”

Cô gái vừa gật đầu vừa trưng ra vẻ mặt kỳ lạ trước bài giải thích dài dòng của Lai Sinh.

“Hãy trả lời tôi một câu rồi tôi sẽ đưa thuốc cho cô. Nếu thế thì cô có thể uống thuốc và chết một cách dễ chịu đúng như mong muốn.”

Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tỏ ý muốn hỏi thì hỏi đi.

“Cô có nhớ người đàn ông cao lớn định giết cô không?”

Cô gái gật đầu.

“Tại sao anh ta lại tha cho cô?”

Cô gái hơi lắc lư người qua lại trên giường. Cô ta khẽ chạm tay lên trán như thể đang hồi tưởng lại Chu. Ký ức về tình huống ngày hôm đó khiến gương mặt cô ta lúc thì nghi ngại, lúc lại tỏ ra khiếp sợ.

“Tôi không biết. Người đàn ông đó thần thờ nhìn tôi khoảng ba mươi phút rồi cứ thế bỏ đi.”

“Và anh ta không làm gì cả?”

“Vâng. Chỉ ngồi im lặng nhìn tôi.”

“Anh ta không nói gì cả à?”

“Anh ta chỉ bảo tôi đừng đi đến bất cứ nơi nào mà tôi biết. Nếu thực sự gặp may thì tôi sẽ có cơ sống sót.”

Lai Sinh gật đầu.

“Người đàn ông đó chết rồi à?” Cô gái hỏi.

“Vẫn còn sống. Nhưng có lẽ chẳng mấy nữa sẽ chết. Nếu lọt vào danh sách rồi thì khó sống sót lắm.”

“Vì tôi nên anh ta mới chết à?”

“Có lẽ. Nhưng không thể nói là chắc chắn tại cô được.”

Lai Sinh nhìn đồng hồ rồi hướng về phía cô gái với ánh mắt hàm ý đã đến lúc. Cô ta chẳng có bất cứ phản ứng gì. Lai Sinh mở cái cặp ở góc phòng và lấy ra một lọ thuốc. Hấn cũng lấy ra cả một chai Jack Daniel. Cô gái yên lặng dõi theo động tác của hấn rồi cất tiếng.

“Nếu anh âm thầm mang xác tôi đi thiêu thì sẽ chẳng ai biết tôi đã chết đúng không? Mẹ tôi sẽ mãi chờ tôi mất.”

Lai Sinh đang lấy thuốc từ trong lọ ra bỗng khựng lại một thoáng. Cô gái lặng lẽ khóc. Hấn nghĩ thật may là cô ta không khóc lóc âm ỉ. Lai Sinh ngậy người đứng đợi đến khi cô gái ngừng khóc. Động cơ tự động của Chu dừng lại có phải là vì tiếng khóc câm lặng này không? Hấn vẫn không hiểu nổi thứ gì đã khiến anh ta ngừng lại. Sau khoảng năm phút, Lai Sinh đặt nhẹ tay lên vai cô gái để thông báo rằng không còn thời gian trì hoãn thêm nữa. Cô gái bực bội gạt tay hấn ra như thể hấn không nói thì cô ta cũng biết vậy.

“Tôi viết một lá thư cho mẹ có được không?”

Lai Sinh tỏ ra bối rối.

“Dù anh không chuyển giúp tôi cũng không sao đâu.”

Đôi mắt cô gái vẫn ầng àng nước. Lai Sinh nhìn đồng hồ rồi gạt đầu với cô ta. Cô gái lấy bút và quyển nhật ký từ trong túi xách tay ra rồi bắt đầu viết.

Mẹ ơi, con xin lỗi.

Con xin lỗi cả cha trên trời nữa.

Con muốn tích góp tiền để đi học rồi lấy chồng nhưng không được rồi.

Con xin lỗi vì đã đi trước mẹ.

Mẹ đừng lo cho con. Ra đi như thế này cũng không đến nỗi tệ đâu.

Bởi vì cuộc đời này thực sự rất khôn kiếp.

Nước mắt của cô gái rơi xuống làm nhòe mất chữ “đời”. Cô gái gấp tờ giấy lại rồi đưa cho Lai Sinh.

“Chữ đẹp đấy.” Lai Sinh nhìn tờ giấy và khen.

Chính hắn cũng không hiểu tại sao mình lại nói như thế. Cô gái cất lại quyển nhật ký vào trong túi xách. Lai Sinh nghĩ cô gái sẽ lấy khăn tay để lau nước mắt nhưng không ngờ cô ta lại lôi mỹ phẩm ra. Cô ta nhìn hắn bằng vẻ mặt như muốn hỏi hắn có thể cho mình thêm một chút thời gian nữa không. Lai Sinh khẽ đưa tay ra dấu bảo cứ làm đi. Hắn đứng thần người ra nhìn cô gái trang điểm kỹ lưỡng trong suốt hơn mười phút. Sao mà phù phiếm thế nhỉ? Lai Sinh nghiêng đầu. Cô gái hoàn tất việc trang điểm và cất mỹ phẩm vào trong túi. Túi xách đóng “cạch” một tiếng rất to.

“Anh có thể ở bên cạnh đến khi tôi ngừng thở không? Tôi hơi sợ.” Cô gái vừa mỉm cười vừa nói.

Lai Sinh gật đầu, mở lọ lấy thuốc ra. Cô gái nhìn viên thuốc trên lòng bàn tay của hắn khoảng ba giây rồi nhón ngón tay cầm nó lên bỏ vào miệng. Rồi cô ta uống một hơi hết nửa cốc rượu Jack Daniel mà Lai Sinh rót cho.

Lai Sinh định đặt cô gái nằm lên giường nhưng cô ta đẩy tay hắn ra rồi tự mình nằm thẳng trên giường. Cô gái đặt tay lên ngực, nhìn trần nhà bằng đôi đồng tử trống rỗng. Sau khoảng hai phút, dường như cô ta bị ảo giác.

“Tôi thấy cơn gió màu đỏ. Có cả những con sư tử màu xanh. Bên cạnh cũng có con gấu Bắc Cực dễ thương màu cầu vồng nữa. Đó là thiên đường phải không?”

“Ừ, nơi đó là thiên đường. Cô đang đi đến thiên đường đây.”

“Cảm ơn anh đã nói thế. Còn anh sẽ xuống địa ngục.”

“Vậy thì chúng ta không thể gặp lại nhau rồi. Vì cô chắc chắn sẽ lên thiên đường, còn tôi chắc chắn sẽ xuống địa ngục.”

Cô gái nhìn hắn bật tiếng cười nhạt. Nước mắt chảy ra từ đôi mắt đang cười của cô ta.

Sau khi cô gái chết Chu vẫn sống thêm được khoảng hai năm.

Đúng như một con chó rừng tài giỏi, đúng như gã điên rồ mà những kẻ bày mưu luôn khó chịu, anh ta đã chống lại được sự theo dõi dai dẳng và cuồng bạo. Người ta truyền tai nhau tin đồn rằng các sát thủ và kẻ bám đuôi Chu, những kẻ lóa mắt trước số tiền thưởng, đều đã bị anh ta giết. Thậm chí những tin này còn được thổi phồng, thêm mắm thêm muối gây ồn ào khắp Pujū suốt một thời gian dài. Lai Sinh nghĩ chuyện đó là đương nhiên. Ngay từ đầu Chu đã ở chiếu trên so với những tay sát thủ hạng ba và những kẻ bám đuôi săn đuổi già nua chỉ biết truy đuổi lũ gái điếm bỏ trốn của Pujū. Nhưng Lai Sinh cũng không rõ tất cả các tin đồn nổi lên như bong bóng ở Pujū ấy có phải là sự thật hay

không. Cái chết của kẻ bám đuôi, cái chết của sát thủ, những cái chết của thế giới ấy hầu hết đều không nổi lên trên mặt nước. Mặc những tin đồn giống như bong bóng xà phòng ấy là giả hay thật thì Chu vẫn không bị bắt.

Có vẻ Chu đã thay đổi chiến lược sau khi cuộc săn đuổi bắt đầu được khoảng một năm. Anh ta chọn tấn công thay vì phòng thủ. Chu đích thân tìm đến một vài kẻ bày mưu và giết chúng, anh ta giết cả bọn môi giới và đám giết thuê. Có lần anh ta ung dung tiến vào giữa Puju và phá hủy toàn bộ một văn phòng nhận dân thuê chém mướn. Tuy nhiên, những kẻ bày mưu mà Chu giết đều chẳng liên quan gì đến vụ cô gái điếm. Hơn nữa, so với những kẻ bày mưu chuyên nghiệp, chúng chỉ là mấy tay mơ được đám giết thuê tuyển tạm thời mà thôi. Không ai biết được Chu làm chuyện đó với mục đích gì. Nhưng anh ta vẫn chưa thể tiếp cận được những kẻ mình coi là mục tiêu chính, những kẻ hùng mạnh đủ sức dịch chuyển cả thế giới mưu đồ này.

Sau khi Chu biến một văn phòng ở Puju thành đồng đổ nát và đánh cắp một quyển sổ có vẻ như hoàn toàn chẳng cần thiết với anh ta, các doanh nhân liền tìm đến thư viện của lão Chồn. Trong sổ đó có Han Ja, một gã bề ngoài là giám đốc công ty bảo vệ nhưng thực tế đang điều hành công ty giết thuê, không chệ bất cứ nguồn thu nhập nào bất kể đến từ cơ quan nhà nước, doanh nghiệp hay thậm chí cả chợ đen. Han Ja nghĩ rằng đám giết thuê của Puju chỉ là bọn cướp làng, và việc cả hãn cũng tham gia cuộc họp này là ví dụ cho thấy rõ ràng Chu đã chọn những kẻ bày mưu tức giận đến mức nào. Han Ja ngồi thờ người trên ghế với vẻ mặt như thể vừa bốc một nắm phân cho vào miệng.

Ngay khi lão Chồn ngồi xuống ghế, những doanh nhân của Paju liền tranh nhau nói.

- Tôi đến phát điên mất thôi. Rốt cuộc cái thằng Chu ấy muốn gì chứ? Phải biết hấn muốn gì thì mới thử xoa dịu, nhử mồi hay làm gì đó được chứ.

- Tôi cũng định nói thế đấy. Tại sao cái thằng đó không nói gì cả? Bộ nó bị câm chắc? Nếu cần tiền thì nói cần tiền, có chuyện gì không hài lòng thì cứ bắt măn, có chuyện gì bức tức thì trút giận bằng cách này cách khác, nhưng ít ra phải nói cho người ta biết chứ. Cứ thế xông vào đâm một nhát rồi bỏ đi chẳng thèm nói một tiếng là cái kiểu gì?

- Vì thằng Chu đó mà tôi bị thiệt hại không nhỏ đâu. Đã có ba đứa bên tôi bị giết rồi, mà đâu chỉ có thế? Tôi còn tốn tiền xử lý xác của bọn nó nữa chứ. Thằng khốn đó chắc chỉ tha cho ông Râu Xồm thôi. Tiện thể cho hỏi tại sao nó chỉ nhằm vào tôi chứ? Ở đây còn khối người giàu hơn tôi cơ mà.

- Nhà chú mày không có gương hả? Ở đây có ai giàu hơn chú mày sao?

- Hay chú mày lại đưa hối phiếu cho thằng Chu đấy? Phải đưa tiền mặt, tiền mặt chứ! Hấn ghét hối phiếu lắm.

Lão Chồn ngồi ở giữa, vẻ mặt như đang muốn nói tình huống này thật thú vị. Rốt cuộc có gì hay ho mà lão lại làm bộ mặt như thế chứ? Nhất là giữa lúc Chu có thể xông vào thư viện và đâm dao vào bụng lão bất cứ khi nào như thế này.

“Trong giới học giả thời Joseon có một câu nói nổi tiếng thế này. ‘Chẳng ai biết Hưng Tuyên* và con ếch sẽ nhảy hướng nào’.

Cứ như đang nói về hoàn cảnh của chúng ta vậy nhỉ.” Lão Chồn vừa cười vừa nói.

“Nhưng theo ngài thì cái thằng Chu ấy có thể đang nghĩ gì ạ?”

Choi Hàng thịt, một kẻ chuyên dẫn những người di dân bất hợp pháp từ Triều Tiên và giết thuê giá rẻ hỏi lão Chồn.

“Làm sao tôi biết thằng điên ấy nghĩ gì. Hắn có thể nhắm đến cái cổ của tôi, cũng có thể nhắm vào cổ của ông lắm chứ.”

“Hay tăng tiền thưởng lên thành một trăm triệu nhỉ. Treo thưởng cho cả người cung cấp thông tin quyết định nữa. Chừng đó thì chắc sẽ có chuyển biến nhiều hơn. Bọn cảnh sát cũng sẽ nhúc nhích. Rồi sẽ bắt được sớm thôi.”

Han Ja nãy giờ ngồi im lặng trong góc bồng lần đầu tiên lên tiếng.

“Tiền? Vậy chúng ta chia nhau trả tiền à?” Choi Hàng thịt hỏi.

“Ôi, quy mô công ty khác nhau mà, chia cái gì chứ. Lần này chỗ tôi làm cũng bị phá, thiệt hại không ít đâu.”

Park Cần Nước, kẻ bị Chu phá hủy văn phòng vừa liếc nhìn Han Ja vừa phàn nàn.

“Tôi sẽ trả.”

Không phải gã định khoe khoang hay vênh váo gì. Han Ja chỉ muốn kết thúc cuộc họp chán ngắt và thảm hại này thật nhanh. Đám doanh nhân tỏ ra khó chịu trước sự ngạo mạn của Han Ja nhưng trong thâm tâm cả bọn đều thở phào nhẹ nhõm.

“Quả đúng là Han Ja. Có ăn thì mới có của giúp người mà nhỉ.” Lão Chồn nhìn Han Ja với vẻ mặt giấu cợt.

“Bởi vì chúng tôi không kén chọn người và công việc như ngài. Chỉ cần ra lệnh là sẽ làm việc một cách chăm chỉ, âm thầm và trung thành.” Han Ja vừa nói vừa mỉm cười với lão Chồn.

Dù khá mĩa mai nhưng khi thời kỳ độc tài quân sự kết thúc thì ngành công nghiệp ám sát cũng tăng trưởng bùng nổ. Thời độc tài quân sự việc kinh doanh ám sát giống như một công tác bí mật được vận hành âm thầm bởi một số ít những kẻ bày mưu, những sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp trong quân đội hoặc cơ quan nhà nước, cả những kẻ giết thuê giàu kinh nghiệm và đáng tin cậy. Thực ra nó không lớn đến mức đáng được gọi là kinh doanh. Những người có liên quan hoặc biết về thế giới của mưu đồ rất ít và cũng không có nhiều việc làm. Quân lính nói chung đều không quan tâm lắm đến những kẻ bày mưu. Đó là thời kỳ đơn giản và dốt nát mà những người bị coi như cái gai trong mắt dễ dàng bị lôi lên xe jeep trước mắt cả gia đình, sau đó bị giam ở tầng hầm Namsan và bị đánh đến liệt nửa người rồi trả về mà không ai dám hó hé. Bọn họ chẳng việc gì cần đến những kẻ bày mưu cao cấp cả.

Thứ khiến ngành kinh doanh ám sát lớn mạnh chính là sự xuất hiện của một quyền lực mới muốn khoác ra ngoài chính phủ của mình một lớp áo đạo đức. Hẳn bọn họ nghĩ rằng có thể lừa bịp dân chúng bằng cách dán biểu ngữ “Xin quý vị hãy yên tâm. Chúng tôi không phải là quân nhân” lên trán. Tuy nhiên dù là theo khuynh hướng nào thì bản chất của quyền lực đều như nhau cả. Nếu nói theo cách của Đặng Tiểu Bình thì dù là

mèo đen hay mèo trắng thì rốt cuộc đều làm trò mèo mà thôi. Có một vấn đề mà thứ quyền lực muốn khoác áo đạo đức này gặp phải, đó là không thể sử dụng tầng hàm Namsan để đánh đập những kẻ xác lão phát ngôn thẳng thắn như thời đại trước. Vậy nên bọn họ đã bắt tay với những kẻ giết thuê hòng thoát khỏi mũi dùi của ngôn luận và của nhân dân, khỏi những hệ thống mệnh lệnh phức tạp và dấu vết thực thi của cơ quan nhà nước, và khỏi những trách nhiệm sẽ ập xuống trong tương lai. Và thế là thời đại của đâm thuê chém mướn bắt đầu. So với việc cơ quan nhà nước tự tay hành động thì thuê ngoài vừa rẻ hơn, đơn giản hơn và trên hết là không để lại rắc rối về sau. Nếu chẳng may có chuyện gì vỡ lở thì cũng chẳng mấy nghiêm trọng. Trong khi những kẻ giết thuê bị lôi vào tù thì bọn họ chỉ cần trưng ra bộ mặt kinh ngạc và bàng hoàng trước những cái máy quay phim mà dư luận gí vào rồi ra vẻ ngây thơ vô tội “Chuyện này... quả thật là kinh khủng và đáng tiếc.”

Khi các doanh nghiệp bắt đầu học theo lối các cơ quan quốc gia thuê những kẻ bày mưu thì ngành kinh doanh ám sát cũng bùng nổ. So với các cơ quan quốc gia thì các doanh nghiệp có nhiều việc để làm hơn hẳn. Khách hàng chính của đám giết thuê đã chuyển từ cơ quan nhà nước sang doanh nghiệp tư nhân. Khi lượng công việc tăng lên, những công ty giết thuê quy mô nhỏ bắt đầu mọc lên như nấm, những sát thủ bỏ việc cùng bọn giang hồ, quân nhân về hưu, cảnh sát trọng án phải khốn đốn chuyển nghề vì đồng lương rẻ mạt liền đổ về Paju. Han Ja lặng lẽ rình rập như một con cá sấu, vừa quan sát kỹ lưỡng những thay đổi vừa chờ cơ hội. Suốt mười lăm năm qua, trong khi lão Chồn ngày một suy yếu và không còn nắm bắt được dòng chảy của thời

đại thì quý ông lịch lãm sở hữu bằng thạc sĩ kinh doanh của Đại học Stanford này đã bí mật chăm bẵm những kẻ bày mưu và lính đánh thuê trong công ty bảo vệ đầy hợp pháp của mình.

Nguyên lý của thị trường lúc nào cũng giống nhau, dù là khi mới hình thành thị trường hay bây giờ chẳng nữa. Kẻ cung cấp dịch vụ tốt hơn với giá rẻ hơn sẽ thắng. Han Ja biết rõ điều đó. Trong khi lão Chồn giam mình trong thư viện vừa đọc từ điển bách khoa vừa hồi tưởng lại vị ngọt ngào của những viên kẹo lão được mớm cho dưới bóng mát của thời kỳ độc tài, trong khi các doanh nhân hạng ba của Puju làm ăn bừa bãi vì lóa mắt trước mấy đồng xu lẻ và cuối cùng bị tổng giam thì Han Ja mở rộng giao lưu với những nhân vật trong giới chính trị và tài chính, tuyển dụng những chuyên gia của mỗi lĩnh vực và lãnh đạo những kẻ bày mưu cao cấp dưới trướng mình. Han Ja đã biến đổi thế giới mưu đồ đầy phức tạp và hỗn loạn như một trận hỗn chiến thành thế giới của thị trường quy mô, trật tự và thuận tiện - thế giới mà khi bước vào bạn như được các cô hướng dẫn viên xinh đẹp vẫy tay mời chào “Quý khách, xin mời vào. Ngài muốn giết người bằng cách nào?” rồi tư vấn đầy thân thiện. Các doanh nhân của Puju nhốn nháo cái gì chứ, bây giờ là thời đại của Han Ja.

Cuộc họp nhằm chán dài dòng với phương án duy nhất là tăng tiền thưởng vẫn cứ tiếp tục. Thay vì họp có lẽ nên gọi đây là diễn đàn tám chuyện về Chu thì hơn. Lai Sinh đứng dậy đi ra ngoài phòng đọc sách. Hắn vừa châm lửa vào điếu thuốc và rít một hơi thật sâu thì Han Ja mở cửa bước ra.

Lai Sinh đưa thuốc lá mời Han Ja.

“Anh bỏ thuốc rồi. Bây giờ anh không thích những thứ nặng mùi nữa.”

Lai Sinh nghiêng đầu như thể câu Han Ja nói thật thú vị. Han Ja lấy hộp danh thiếp mạ vàng trong túi áo vest ra rồi đưa cho Lai Sinh một tấm danh thiếp.

“Nhớ liên lạc đấy. Khi nào anh em cùng ăn một bữa. Hai ta vẫn là anh em mà, nhỉ.”

Lai Sinh nhìn bàn tay dài và trắng của Han Ja một lúc rồi nhận lấy tấm danh thiếp. Đưa danh thiếp cho Lai Sinh xong, Han Ja vẫn không quay lại phòng họp mà ngay lập tức rời khỏi thư viện. Lai Sinh chợt thấy khó hiểu, tại sao Han Ja lại gọi mình là anh em dù gã chẳng chung một giọt máu nào với hắn. Nếu có sợi dây nào nối giữa Lai Sinh và Han Ja thì chỉ là cả hai đều lớn lên trong thư viện của lão Chồn. Nhưng gã và hắn chưa bao giờ sống cùng nhau. Khi Lai Sinh đến thư viện này lần đầu tiên thì Han Ja đã sang Mỹ du học.

Dù tiền thưởng đã tăng lên nhưng Chu vẫn không bị bắt. Thỉnh thoảng những tin đồn vô căn cứ lại lơ lửng như lá bay giữa không trung rồi ngay lập tức biến mất. Lão Chồn không nhúng tay vào công cuộc săn lùng Chu, chỉ vui mình trong phòng sách đọc từ điển bách khoa suốt ngày. Vì lão chẳng làm gì nên Lai Sinh cũng không hành động. Hắn nghĩ như thế là may mắn. Đối đầu với một người như Chu là việc mà chỉ tưởng tượng thôi đã thấy thật khủng khiếp. Thời điểm đó Lai Sinh thường hay mơ mình chạm trán với Chu trong một ngõ cụt. Trong giấc mơ hắn đang run rẩy. Chặn ngay đầu con ngõ chật hẹp gần như không có lối thoát là Chu, tay sát thủ đáng gờm. Dù trong mơ

hay ngoài hiện thực Lai Sinh cũng biết rõ hẳn không thể thắng nổi Chu. Người như hẳn mà muốn giết Chu thì chỉ có cách ném dao găm theo kiểu lén lút như tên hoàng tử ngu ngốc Paris thôi.

Mùa hè năm đó trời mưa suốt. Theo thói quen những ngày không có việc, từ sáng sớm Lai Sinh đã uống một lon bia, sau đó nghe nhạc, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, chơi với hai con mèo xiêm. Khi lũ mèo gối lên người nhau ngủ thì hẳn nằm trên giường đọc sách. Đó là những cuốn sách về sự thăng trầm của đế quốc La Mã, về những hậu duệ của Thành Cát Tư Hãn dừng mãi khi phiêu du trên thảo nguyên nhưng lại đột nhiên trở nên tầm thường khi bước chân vào thành, ngoài ra hẳn còn đọc cả những sách liên quan đến lịch sử của cà phê, bệnh giang mai và máy đánh chữ. Khi chán lặt những trang sách ẩm ướt nặng nề thì hẳn ném sách sang một bên giường rồi uống một lon bia và ngủ. Mùa hè năm đó là một mùa hè như thế.

Vào ngày cuối cùng của tháng Chín, Chu gõ cửa phòng Lai Sinh. Bên ngoài trời đang đổ một cơn mưa rào.

Khi Lai Sinh mở cửa, Chu đang đứng bên ngoài và ướt sũng nước mưa. Vì anh ta cao khoảng một mét chín nên những giọt nước rơi từ chiếc mũ rộng vành chắc hẳn đã lơ lửng trong không khí một lúc. Chu đeo một cái ba lô tám mươi lít có treo túi ngủ, một tay anh ta cầm túi ni lông đựng rất nhiều chai rượu.

“Tôi muốn uống với cậu vài chén trước khi chết.” Chu nói.

“Vào đi.”

Ngay khi Chu vừa nhả nước ròn ròn vừa bước vào phòng, Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn giật mình leo vọt lên nóc tháp mèo rồi cuộn người lại. Chu đã gây đi nhiều. Vốn anh ta đã không phải

dạng người có da có thịt. Chu có cơ thể mảnh khảnh và khung xương to.

Lai Sinh đưa cho Chu hai cái khăn khô. Anh ta cởi mũ và đặt ba lô xuống sàn. Rồi Chu lau đầu và mặt bằng khăn Lai Sinh đưa cho, sau đó chùi nước đọng trên áo khoác da như thể giữ bụi.

“Anh không có cả tiền mua ô à?” Lai Sinh hỏi.

“Tôi để quên trên tàu rồi đi xuống luôn. Mua mới thì tiếc lắm.” Chu đáp.

“Người sắp chết mà lại tiếc tiền mua ô sao?”

“Đúng vậy, dù sắp chết vẫn tiếc tiền mua ô chứ.”

Chu cười nhẹ.

“Tôi lấy quần áo cho anh thay nhé?”

“Không cần. Chút nữa là khô ngay. Vả lại cậu cũng đâu có quần áo vừa với tôi. Tay chân cậu ngắn tũn mà.”

“Chiều cao của tôi thuộc loại trung bình đấy nhé. Có mỗi anh là quá khổ thôi.”

Lai Sinh mang cái bếp điện đến trước mặt Chu và pha cà phê. Chu bật công tắc bếp điện rồi hơ lòng bàn tay trên lửa. Hai con mèo tò mò nhảy ra ngoài cái tháp mèo và liếc nhìn Chu. Anh ta vẫy tay với bọn mèo. Chúng để ý đến ngón tay đang cử động của Chu nhưng không đến gần anh ta.

“Chúng không đến với tôi.” Chu thất vọng.

“Vì tôi đã dạy chúng không được đến chỗ người xấu.”

Lai Sinh đưa cà phê cho Chu. Anh ta nhận lấy cốc cà phê, uống một hơi hết sạch. Rồi Chu đặt cái khăn ướt xuống sàn, khê

rùng mình. Lai Sinh lại rót đầy cà phê vào cốc cho Chu.

“Tôi được treo thưởng bao nhiêu rồi?” Chu hỏi.

“Một trăm triệu.”

“Mua được một chiếc Benz còn gì. Tôi đang tặng cho cậu một chiếc Benz đây.”

Lai Sinh phì cười.

“Vinh dự quá. Giết anh thì ngoài tiền ra có thể còn thêm cả danh tiếng nữa. Giết được sát thủ giỏi nhất mà lại.”

“Danh tiếng thì có ích lợi gì chứ. Tiền mặt mới quan trọng.”

“Mà lạng lẽ chết một mình có lẽ cũng không tệ.”

Đang lấy chai rượu từ trong túi ni lông ra, Chu thoáng khựng lại.

“Tôi chết một mình làm gì chứ. Cả đồng tiền đây. Cậu lấy đi. Thời gian qua tôi có làm được gì tốt cho cậu đâu.”

“Phải rồi. Đúng là anh chẳng làm được gì tốt cho tôi cả.” Lai Sinh vừa cười vừa nói.

“Nói vậy nhưng không phải tôi mới là người đãi cậu ăn nhiều hơn sao?” Chu nói với vẻ mặt hơi giận dỗi.

“Vậy à? Thế tại sao tôi chẳng nhớ đã từng được anh đãi bữa nào nhỉ?”

“Bất công quá.”

Lai Sinh mang thịt bò khô, hai cái ly và đá từ trong bếp ra. Ngay lập tức Chu lôi mấy chai rượu trong túi ni lông ra đặt lên bàn. Có hai lốc Heineken loại sáu lon, hai chai Jack Daniel, một chai Johnnie Walker Blue Label 750ml và năm chai soju.

“Kết hợp tài tình quá. Anh định uống hết đồng này đây à?”
Lai Sinh hỏi.

“Thời gian qua tôi có uống được ly rượu nào đâu.”

Chu sắp xếp mấy chai rượu và lon bia trên bàn lại cho gọn.

“Tôi mà là anh thì chắc chỉ uống rượu suốt thôi. Lúc lẩn trốn thì có mấy chuyện để làm đâu.”

Chu chỉ mỉm cười không đáp. Anh ta rót đầy rượu Jack Daniels vào ly rồi uống một hơi. Mỗi khi nuốt rượu ừng ực xuống họng, phần yết hầu lồi ra khác thường của anh ta lại rung lên dữ dội.

“Ngon. Quả thật rất ngon.”

Chu liếm môi, vẻ mặt xúc động như thể cảm kích vì được gặp lại người đã xa cách từ lâu. Lần này anh ta cho hai viên đá vào ly và rót Jack Daniel đầy nửa cốc. Đoạn anh ta cầm ly lên nhìn chằm chằm mấy viên đá đang nổi lên trên rượu một lúc rồi mỉm cười không rõ lý do.

“Tôi đã không dám uống vì sợ đây.”

Khoảnh khắc đó đôi lông mày rậm của Chu khẽ run lên.

“Tôi không ngờ người như anh mà cũng biết sợ cơ.” Lai Sinh vừa giật nắp một lon Heineken vừa nói.

“Say rượu ở nơi không có lấy một người bạn trông chừng cho mình nguy hiểm mà.” Chu thì thầm.

Anh ta uống một hơi hết ly rượu Jack Daniel và nhai luôn cả đá. Tiếng đá vỡ rôm rốp trong miệng Chu gợi cho Lai Sinh một cảm giác kỳ lạ. Thành linh Chu chìa ly của mình ra cho hắn. Lai Sinh bối rối đặt lon Heineken xuống rồi nhận lấy cái ly. Chu cầm

chai Jack Daniel đổ đầy chừng hai phần ba ly rồi nhón tay lấy hai viên đá bỏ vào khiến rượu trong ly sóng sánh mạnh.

“Uống đi. Jack Daniel là rượu của đàn ông đích thực đấy.”

Chu nhìn Lai Sinh. Không hiểu vì sao mà giọng điệu ra lệnh của anh ta thật khó chịu. Lai Sinh cảm thấy không muốn đồng tình với câu nói đó của Chu, hẳn không muốn đồng tình với cả cái gọi là “đàn ông đích thực” lần thứ được coi là “rượu của đàn ông đích thực”.

“Rượu dành cho đàn ông đích thực là câu mà mấy tay nấu rượu chế ra để bán cho đàn ông không đích thực như anh đấy.”

Chu không cười trước câu đùa đó. Anh ta vẫn đang nhìn Lai Sinh bằng vẻ mặt mong đợi hẳn uống một hơi cạn ly rượu mà anh ta mời. Một vẻ mặt khá nghiêm trọng và nặng nề. Lai Sinh nhìn cái ly. Chỗ rượu hơi nhiều để uống cạn trong một hơi. Lai Sinh nhón lấy hai viên đá đang nổi lên trên rượu bỏ ra khay. Rồi hẳn uống một hơi cạn ly.

Ngay khi Lai Sinh uống hết ly rượu, Chu tỏ vẻ hài lòng rồi đứng dậy. Anh ta nhìn quanh quất trong phòng rồi đi đến tháp mèo ngắm nhìn lũ mèo. Đèn Bàn nhút nhát nấp trong góc không nhúc nhích, nhưng Giá Đỡ Sách tò mò thì ngáp ngừng tiến đến với Chu. Ngay khi anh ta đưa tay ra, Giá Đỡ Sách khịt mũi ngửi mùi của Chu. Anh ta vuốt ve đầu nó. Giá Đỡ Sách vừa cúi đầu xuống vừa rên gừ gừ, tâm trạng ra chiều vui vẻ.

Chu chơi với con mèo một lúc lâu rồi quay về bàn cầm ly rượu đến ngồi ở cuối giường. Rồi anh ta đọc qua loa vài cuốn trong đồng sách Lai Sinh vứt bừa bãi trên giường.

“Biết gì không? Hồi đầu tôi rất không ưa cậu đấy. Cứ đến thư viện của lão Chồn là luôn thấy cậu đang đọc sách, mà trông cứ đáng ghét thế nào ấy. Thực ra tôi đã ghen tị với cậu. Vì chẳng hiểu sao trông cậu khác hẳn những kẻ như chúng tôi.”

“Bình thường tôi chẳng đọc đâu, chỉ khi anh đến thì tôi mới giả vờ đọc thôi. Có gì đó làm tôi muốn tỏ vẻ cho anh thấy tôi khác kẻ như anh.”

“Rõ ràng là trông cậu khác chúng tôi rồi. Nói sao nhỉ? Trông hơi ngốc nghếch.”

“Nếu anh ra vào thư viện chăm chỉ đến thế thì sao không đọc chút sách đi.”

“Vì những kẻ như chúng tôi hoàn toàn không hợp với sách vở. Nhưng sách kiểu này thì tôi cũng đọc được.”

Quyển sách mà Chu cầm trên giường là *Lịch sử bệnh giang mai*.

“Quyển đó không phải loại sách mà anh đang nghĩ đâu.”

Chu đọc lướt qua vài trang của *Lịch sử bệnh giang mai* rồi vừa cười vừa gật đầu. “Đúng thế, quả nhiên không phải là sách đáng để tôi đọc. Chẳng có bức tranh nào cả.” Chu quăng quyển *Lịch sử bệnh giang mai* xuống rồi cầm một cuốn khác ở bên cạnh lên. Đó là cuốn *Sói xanh*.

“Sao lại đọc sách sói thế này? Giờ cậu định thôi việc giết người để mở nông trại sói hay sao hả?”

Lai Sinh phì cười.

“Đây là chuyện về tám chiến binh dưới trướng Thành Cát Tư Hãn. Trong quyển sách đó có đầy những con mãnh thú giống

như anh đây. Những con sói xanh đó đã chinh phạt vùng đất rộng nhất thế giới chỉ trong vòng mười năm.”

“Rồi sau này chúng thế nào?”

“Chúng đi vào thành và trở thành những con chó.”

Chu đọc lướt vài trang của *Sói xanh* như thể rất hứng thú. Dường như anh ta đang cố gắng hiểu những câu văn mình đang đọc. Nhưng chẳng mấy chốc Chu đã mất hết hứng thú và lại quăng quyển sách đi. Quyển *Sói xanh* rơi đè lên quyển *Lịch sử bệnh giang mai*.

“Nghe nói cậu đã giết cô gái rồi à?” Chu hỏi với vẻ mặt thờ ơ.

Vành tai của Lai Sinh ngay lập tức đỏ bừng lên. Hắn không trả lời câu hỏi của Chu, thay vào đó hắn cầm chai Jack Daniel lên rót rượu đầy một phần ba ly. Chu ngồi ở cuối giường chăm chú nhìn vẻ mặt và động tác của hắn. Lai Sinh nhìn ly rượu một lúc lâu rồi uống cạn. Rượu bây giờ có vị ngọt khác hẳn ly đầu tiên.

“Anh nghe chuyện đó từ ai?” Lai Sinh hỏi, giọng bình thản.

“Từ chỗ này chỗ kia thôi.” Chu miễn cưỡng đáp.

“Cả người đang bị truy đuổi như anh mà cũng biết thì hẳn mọi người trong giới này đều biết cả rồi.”

“Cái giới này vốn dĩ lắm tin đồn nhảm mà.”

Chu nghiêng đầu như muốn nói nghe chuyện đó ở đâu thì có gì quan trọng.

“Anh nghe từ ông Râu Xồm à?” Lai Sinh vừa nhìn Chu vừa hỏi.

“Nhìn vậy thôi chứ ông Râu Xồm kín miệng lắm.”

Chu đang cố bênh vực ông Râu Xồm. Thấy vậy Lai Sinh tin chắc là ông ta rồi. Còn ai ngoài ông Râu Xồm rò rỉ tin này ra ngoài được nữa. Ông ta vốn là người không cần phải liều mạng vì Lai Sinh. Trong giới này chẳng ai dám manh động hay vụng về đánh cược trước Chu cả. Hơn nữa ông Râu Xồm còn hai đứa con gái mồ côi mẹ mà ông ta đã vất vả nuôi dưỡng. Chuyện này có thể hiểu được. Nếu đối phương là cảnh sát thì ông Râu Xồm hẳn đã ngậm miệng đến cùng. Tuy hiểu hoàn cảnh của ông Râu Xồm nhưng chẳng biết vì lẽ gì Lai Sinh vẫn cảm thấy thất vọng. Vì chỉ cần tin tức lộ ra vượt qua một cây cầu là đã có thể trở thành mục tiêu của những kẻ bày mưu rồi.

“Chẳng lẽ anh nghĩ có thể cứu mạng cô ta sao?” Lai Sinh hỏi với vẻ mặt khiêu khích.

“À không, không hề... Người như tôi làm gì có cái quyền thích cứu ai thì cứu giết ai thì giết. Chỉ riêng việc cứu cái mạng mình thôi cũng khiến tôi đủ bận rồi.” Chu nói bằng giọng tự trào.

“Vậy kẻ khác người là anh chứ không phải tôi.”

“Phải rồi. Cậu đã làm một việc đương nhiên thôi.”

Cậu đã làm một việc đương nhiên... Câu nói đó khiến Lai Sinh yên tâm nhưng lại thấy như bị xúc phạm. Chu rời khỏi giường, ngồi xuống trước bàn và rót rượu. Một chai Jack Daniel đã lộ đáy. Chu uống cạn ly rượu rồi mở chai mới rót đầy ly. Rồi anh ta lại uống cạn.

“Tôi nhất định phải hỏi anh điều này, anh có từng đi tìm lại cô gái đó không?” Lai Sinh hỏi.

“Không.”

“Vậy tại sao anh lại tha mạng cho cô ta? Anh tưởng nếu tha cho cô ta rồi quay về thì những kẻ bày mưu sẽ vỗ vai anh bảo ai sống chẳng có lúc này lúc kia hay sao?”

“Thực sự tôi cũng không biết nữa.” Chu rót rượu đầy ly rồi uống cạn một hơi. Suốt hai năm không động đến rượu nên mình anh ta uống hết một chai Jack Daniel chỉ trong chưa đầy hai mươi phút. Trông Chu có vẻ đã ngà ngà say. Chẳng lẽ anh ta tin rằng chỗ này an toàn sao?

“Cậu đã từng gặp những kẻ bày mưu giao việc cho mình chưa?”

“Chưa lần nào trong suốt mười lăm năm nay.”

“Cậu không tò mò dù chỉ một lần à? Ai ra lệnh cho cậu hành động, ai bật đèn xanh và quyết định từng việc một, lúc đạp phanh và lúc đạp ga, lúc rẽ trái và lúc rẽ phải, lúc nào nên cầm miếng và lúc nào nên nói.”

“Sao đột nhiên anh lại tò mò chuyện đó?”

“Tôi nhìn cô gái gầy gò chỉ có da bọc xương đó và đột nhiên tò mò về những kẻ bày mưu. Kiểu người như cô ta tôi chỉ cần búng ngón tay là chết. Cô ta, vì quá sợ hãi nên cứ đứng tại chỗ như thể bị đóng băng. Tôi nhìn cô gái run lẩy bẩy đó và bỗng nảy ra ý muốn kiểm tra xem những kẻ nào đã ngồi chú tâm tạo ra kế hoạch này.”

“Tôi không hề biết anh lại có tính tò mò đầy lãng mạn như thế đây.” Lai Sinh mỉm cười.

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tò mò hay lãng mạn cả. Chỉ là đến tận lúc đó tôi mới biết thời gian qua mình đã ngu dốt đến thế nào.” Chu cúi kính.

“Những kẻ bày mưu cũng chỉ là những quân cờ như chúng ta thôi. Được yêu cầu thì lập kế hoạch. Bên trên chắc chắn có kẻ lên kế hoạch cho những kẻ bày mưu. Rồi sẽ có kẻ bày mưu khác nữa ở trên lập kế hoạch cho những kẻ đó. Nếu lên đến tận cùng thì sẽ còn lại gì? Chẳng gì cả. Thứ ở trên cao nhất chỉ là một cái ghế trống thôi.” Lai Sinh nói.

“Rõ ràng phải có ai ngồi ở cái ghế đó chứ.”

“Chẳng có ai cả. Trên đó chỉ là một cái ghế trống thôi. Cái ghế mà ai cũng có thể ngồi và quyết định mọi thứ.”

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì nữa.”

“Giống như một loại hệ thống vậy. Anh nghĩ chỉ cần cầm dao leo lên đám kẻ đang ở trên đỉnh cao nhất là mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nhưng chẳng có ai ở trên đó cả. Vì thứ ở đó chỉ là một cái ghế trống.”

“Tôi đã sống trong giới này hai mươi năm. Đã giết nhiều đàn anh đến mức không đếm xuể. Đã từng giết bạn bè, cũng từng giết đàn em. Tôi đã tặng cho con gái cậu đàn em đó một bộ quần áo vào lễ thôi nôi của con bé. Nhưng theo lời cậu thì tôi đã sống theo sự điều khiển của một cái ghế cho đến tận bây giờ. Còn cậu đã bẻ cổ cô gái chỉ còn da bọc xương đó theo lệnh của một cái ghế.”

Chu cầm cái ly đầy tràn rượu Jack Daniel lên nốc với vẻ giận dữ. Lai Sinh cũng lấy lại nhịp thở và rót rượu vào ly của mình.

Nhưng hắn không uống chỗ rượu Jack Daniel đã rót mà uống một ngụm Heineken. Tôi đã không bẻ cổ cô gái, lời bào chữa đáng khinh bỉ dâng lên trong miệng lại theo ngụm bia trôi tuột xuống cổ họng.

“Dù bồn cầu có bắn thì cũng không thể ị ra quần được.” Lai Sinh nói bằng giọng bình thản.

Chu nhìn vào mặt hắn như thể cười nhạo.

“Cách nói chuyện của cậu càng ngày càng giống lão Chồn. Nhưng như thế không tốt đâu. Những kẻ chỉ giỏi ăn nói bóng bẩy rồi cũng sẽ có lúc bị đâm sau lưng thôi.”

“Cách anh đang hành động bây giờ như kiểu bọn con nít làm mình làm mẩy vậy. Anh nghĩ thế là ngẫu à? Nhưng dù anh có làm gì thì thế giới này cũng sẽ không thay đổi đâu. Như với cô gái đó, cuối cùng anh cũng có làm được gì cho cô ta đâu.” Lai Sinh vừa nói vừa giễu cợt.

Chu phì cười. Nụ cười rất giống cười nhạo. Chu kéo khóa áo khoác da xuống một chút. Lai Sinh trông thấy cái bao da súng lục được chế thành bao đựng dao dưới nách của anh ta. Chu lôi con dao từ trong cái bao ra rồi chậm rãi đặt lên bàn. Động tác rất nhẹ nhàng, không hề thô bạo hay có vẻ đe dọa.

“Tôi có thể giết cậu một cách vô cùng đau đớn bằng con dao này. Tôi có thể khiến cậu đau đớn đến tận khi máu phụt ra, lưỡi dao cạo vào xương kêu lạo xạo, nội tạng từ trong bụng tuôn lòng thòng xuống đất. Đến lúc đó liệu cậu còn có thể luôn mồm giảng giải về hệ thống hay cái ghế trống, rằng dù cố thế nào cũng chẳng thay đổi được gì nữa hay không? Không, những thứ ấy đều là nhảm nhí hết. Đó chẳng qua chỉ là những lời nhảm nhí

mà những thằng tin rằng bản thân chúng an toàn như cậu suốt ngày lái nhải thôi.”

Lai Sinh nhìn con dao đặt trên bàn. Đó là con dao làm bếp Henkel* của Đức thường được dùng trong nấu ăn gia đình. Lưỡi dao rất sắc, giống như vừa mới được mài. Một cái khăn tay được cột chặt ở phần chuôi như thể là một phần của con dao. Chu sử dụng dao Henkel vì loại dao này dễ tìm, cứng và không dễ bị gỉ. Dân dao búa thường lại không dùng dao này vì thành kiến rằng nó là dao nấu nướng của phụ nữ. Nhưng nó thực sự là loại dao tốt. Cũng không dễ bị mòn hay gãy như dao thái sashimi.

Lai Sinh rời mắt khỏi con dao và nhìn Chu. Anh ta đang tức giận. Nhưng hai đồng tử của Chu không toát ra vẻ hung tợn rắn độc. Chu có vẻ đã hơi say sau khi uống hết chai rượu quá nhanh. Lai Sinh nghĩ đến con dao mình để trong ngăn kéo. Hắn lục lại ký ức xem đã từng đâm người bằng dao khi nào. Sáu hay bảy năm trước nhỉ? Lai Sinh không nhớ chính xác. Hắn có thể lôi con dao trong ngăn kéo ra không? Nếu bây giờ hắn di chuyển chưa biết chừng Chu sẽ cầm con dao kia lên. Mà dù có lấy được con dao trong ngăn kéo ra thì liệu hắn có thể chiến đấu một cách đàng hoàng với Chu không? Có cơ hội chiến thắng nào cho hắn không?

Không có. Lai Sinh rút một điếu từ bao thuốc ra và châm lửa. Chu cũng chìa tay ý bảo cho anh ta một điếu. Lai Sinh lại lấy một điếu ra châm lửa rồi đưa cho Chu. Anh ta nhả một hơi khói thuốc dài và ngửa cổ ra sau nhìn trần nhà. Rồi anh ta giữ tư thế đó một lúc lâu như thách thức Lai Sinh nếu muốn đâm thì đâm ngay bây giờ đi.

Khi Lai Sinh hút được khoảng nửa điều thuốc thì Chu dựng thẳng đầu dậy, không nhìn trần nhà nữa mà nhìn hắn.

“Đúng là chuyện lô bịch thật nhỉ? Cả gang hồ chăm chăm tìm giết tôi để ẵm trọn tiền thưởng thế mà tôi lại chẳng biết phải giết ai hay làm gì. Thực ra tôi quan tâm có gì trên cái đỉnh cậu nói. Dù ở đó đúng là có cái ghế hay có thằng đàn nào đang ngồi trên cái ghế đó thì cũng là chuyện chẳng liên quan gì đến kẻ ngu ngốc như tôi cả. Thằng như tôi có chết đi sống lại cũng không hiểu được thế giới phức tạp này.”

“Anh ra nước ngoài đi. Mexico, Mỹ, Pháp, châu Phi... nhiều nơi để đi lắm. Ở đó anh có thể tìm việc ở công ty giết thuê. Công việc đó sẽ bảo vệ anh.”

Chu khẽ cười khi nghe Lai Sinh nói thế.

“Cậu nói với tôi những lời giống hệt như tôi nói với cô gái gầy gò kia vậy. Có nên cảm ơn cậu không nhỉ?”

Chu nâng ly uống hết rượu. Rồi anh ta lại rót đầy ly và lại uống hết. Chu rót nốt chỗ rượu còn trong chai Jack Daniel được khoảng hai phần ba ly.

“Cậu không uống với tôi à? Uống một mình cô đơn lắm.” Chu nói.

Đó không phải là lời nói đùa. Dáng vẻ Chu ngồi thần thờ trước bàn quả thật trông rất cô độc. Lai Sinh uống hết chỗ rượu Jack Daniel trong ly của mình. Chu khui chai Johnnie Walker Blue Label rồi rót đầy ly của Lai Sinh. Anh ta nâng ly lên đòi cùng ly. Lai Sinh chạm ly của mình vào ly của Chu.

“Tôi rất thích Johnnie Walker Blue Label đây. Thích hơn cái loại Jack Daniel chỉ biết bốc phét đàn ông đích thực gì gì kia nhiều.” Lai Sinh uống cạn ly rượu rồi cảm thán.

Chu mỉm cười thích thú trước câu nói của Lai Sinh. Anh ta gần như không nói gì cho đến tận khi uống hết chai Johnnie Walker Blue Label 750ml. Vì Lai Sinh hầu như cũng không nói gì nên cả hai chỉ im lặng uống rượu. Chu uống nhiều hơn hẳn. Ngay khi uống hết chai Johnnie Walker, anh ta lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. Lai Sinh nghe thấy tiếng Chu đi tiểu, tiếng nôn ói, cả tiếng giội nước bồn cầu nhiều lần. Hai mươi phút đã trôi qua mà Chu vẫn chưa ra. Chỉ nghe thấy tiếng nước chảy từ vòi. Suốt thời gian đó Lai Sinh tiếp tục nhìn con dao của Chu đặt chơ vơ trên bàn.

Ba mươi phút trôi qua mà vẫn chưa thấy Chu ra, Lai Sinh bèn gõ cửa nhà vệ sinh. Cửa khóa trái và không có tiếng đáp lại từ bên trong. Lai Sinh cạy cửa bằng cái tuốc nơ vít đẹp. Nước vẫn tiếp tục chảy xuống bồn tắm đầy nước. Chu ngồi cuộn người trên bồn cầu như một con gấu già và đang ngủ. Lai Sinh khóa vòi nước rồi dìu anh ta ra giường.

Ngay khi nằm thoải mái trên giường, Chu liền dang rộng tay chân ra như người được ngủ đàng hoàng lần đầu tiên trong đời và bắt đầu ngáy. Tiếng ngáy của anh ta cũng to y như thân hình. Nghe Chu ngáy, Giá Đỡ Sách liền thò đầu khỏi tháp mèo, nhảy xuống giường chạm mũi vào mặt và tóc Chu rồi khịt mũi ngửi mùi của anh ta. Ngay lập tức Đèn Bàn nhút nhát cũng nhảy xuống và rón rén ngửi mùi của Chu. Lai Sinh ngồi ở xô pha uống thêm vài lon Heineken nữa. Hắn nhìn hai con mèo vừa nghịch

tóc Chu vừa trèo qua bụng và ngực anh ta như thể tìm được món đồ chơi thú vị, đoạn ngủ thiếp đi.

Khi hần mở mắt vào buổi sáng thì Chu đã đi đâu mất. Cái ba lô to cũng không có ở đó. Chỉ còn con dao Henkel của Chu với chiếc khăn tay cột chặt ở đầu chuôi nằm trơ trọi trên bàn như một món quà.

Thi thể của Chu đến lò hỏa táng của ông Râu Xồm sau hôm đó một tuần.

Khi Lai Sinh và lão Chồn đến lò hỏa táng trời cũng đang mưa giống như cái ngày Chu tìm đến chỗ hần. Ông Râu Xồm giương ô che cho lão Chồn bước xuống xe.

“Thiêu chưa?” Lão Chồn hỏi ông ta.

“Vẫn chưa ạ.” Ông Râu Xồm đáp với vẻ mặt sao có thể có chuyện ấy được.

Xác Chu ở trong kho vật liệu. Ông Râu Xồm cũng có phòng lạnh để cất giữ xác chết, nhưng đó là phòng lạnh nhỏ cho chó mèo. Không có phòng lạnh to vừa với người cao hơn một mét chín như Chu. Lão Chồn mở khóa kéo cái túi không thấm nước. Chu đang nằm nhắm mắt trong túi.

“Hai mươi bảy vết dao cả thảy.” Ông Râu Xồm rùng mình nói.

Lão Chồn phanh chiếc áo sơ mi rách tả tơi trên người Chu ra, tận tay kiểm tra những vết dao trên cơ thể Chu. Trừ vết dao nhắm vào phổi xuyên qua vùng thượng vị thì phần lớn đều là những vết dao vô nghĩa. Tên sát thủ có thể giết Chu một cách dễ dàng, nhưng hần không đâm vào chỗ trọng yếu mà giết anh ta chậm rãi như thể sư tử vờn con sóc đã bị thương. Khuỷu tay phải

của Chu bị gãy, xương lòi ra ngoài da, còn bàn tay trái vẫn đang nắm chặt con dao Henkel. Giống hệt con dao Chu đã để lại trên bàn của Lai Sinh. Hấn muốn rút con dao trên tay Chu ra.

“Tôi cũng thử rút rồi nhưng không được.” Ông Râu Xồm nói.

Lão Chồn im lặng nhìn xác Chu rồi phẩy tay ý nói bây giờ được rồi. Bàn tay lão hơi run rẩy. Ông Râu Xồm nhanh chóng kéo khóa túi lại.

“Han Ja nói đã tuyển được một thằng rất cừ. Hấn là Thợ Cắt Tóc đấy, ngài có biết hấn là ai không?” Ông Râu Xồm hỏi.

“Ta chỉ nghe tin đồn thôi.” Lão Chồn nói với giọng đau buồn.

“Nghe nói hấn là một kẻ chuyên dọn dẹp trong giới như chúng ta thôi và không bao giờ nường tay. Đúng là thằng đáng sợ. Hấn đâm đến hai mươi bảy nhát để làm gì cơ chứ. Chu tài giỏi mà cũng bất lực chịu chết thế này thì những kẻ như chúng ta...” Ông Râu Xồm nói bằng giọng vô cùng kích động.

“Vậy thì phải cảm ơn hấn vì đã góp công dọn dẹp những thứ rác rưởi như chúng ta.” Lão Chồn nói bằng giọng lạnh lẽo đặc trưng.

Ông Râu Xồm đặt xác Chu vào xe kéo rồi kéo đến trước lò hỏa táng. Lai Sinh và ông ta nâng xác Chu đặt lên bệ đỡ không gả ở bên trong lò. Ngay lập tức đôi chân dài của anh ta thò ra ngoài bệ. Ông Râu Xồm cố đẩy chân của Chu vào trong bệ vài lần. Nhưng cái xác đã cứng lại nên không dễ dàng gì.

“Ôi chết tiệt. Chân thằng này sao lại dài thế chứ, làm khổ người ta quá.”

Đột nhiên ông Râu Xồm bật khóc, ngồi phịch xuống đất. Lai Sinh vỗ vai rồi đi ra ngoài lò hỏa táng. Lão Chồn im lặng nhìn xác Chu nằm trong lò bằng khuôn mặt vô cảm. Ông Râu Xồm đóng cửa lò và cắm điện, đôi mắt đỏ ngầu.

Lúc xác Chu gần như đã cháy hết thì Han Ja đến. Ngoài gã, trong chiếc xe sedan màu đen còn có tài xế và một người đàn ông mảnh khảnh. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào tên mảnh khảnh kia. Có vẻ hắn ta không phải kẻ được gọi là “Thợ Cắt Tóc”. Hắn ta còn quá trẻ để làm tên sát thủ Thợ Cắt Tóc đáng sợ trong những tin đồn đang lan truyền khắp nơi. Cũng phải, tên Thợ Cắt Tóc ấy đâu có lý do gì mà đến tận lò hỏa táng của ông Râu Xồm chứ.

Han Ja xuống xe, đến gần lão Chồn và chào lão một cách trịnh trọng. Lão Chồn chỉ gật nhẹ đầu. Dù đến nơi hỏa táng này vào lúc hai giờ sáng nhưng Han Ja vẫn mặc vest chỉnh tề, cạo râu sạch sẽ.

Han Ja nhìn vu vơ xung quanh rồi tiến đến bên cạnh Lai Sinh đang ngồi thụp xuống trước lò hỏa táng hút thuốc. Mùi kem dưỡng da của Han Ja nồng lên trong gió.

“Anh trễ mất rồi. Một chiến binh vĩ đại ra đi thế này, anh đâu thể không đến.” Han Ja nói.

Lai Sinh ngẩng đầu nhìn Han Ja. Gã nheo một bên mắt ra vẻ bông đùa.

“Hình như Chu có ghé qua phòng cậu trước khi đến chỗ anh.” Han Ja nói.

“Rồi sao?” Lai Sinh hỏi lại bằng giọng trầm thấp.

“Anh cứ tưởng cậu sẽ gọi điện cho anh cơ đây.”

Lai Sinh không đáp, Han Ja rút vào một hơi khói thuốc. Đoạn, gã lấy một hộp kẹo ngậm trong túi quần ra rồi bỏ vài viên vào miệng.

“Nếu cậu gọi cho anh thì đã ẵm được tiền thưởng rồi. Anh có nói sẽ chia một nửa tiền thưởng cho người cung cấp thông tin quyết định, vậy mà cậu lại chê à?” Han Ja hỏi với vẻ giễu cợt.

“Tự dưng tôi quên bém số điện thoại của anh.” Lai Sinh dụi mắt thuốc xuống đất và nói.

Han Ja lấy ra một tấm danh thiếp từ hộp danh thiếp bằng vàng rồi cúi xuống nhét vào túi ngực áo của Lai Sinh.

“Lần sau nhớ gọi trước đây. Phải dựa vào nhau mà sống chứ.”

Dứt lời, Han Ja đi đến chỗ ông Râu Xồm và lấy một phong bì dày cộp từ trong túi áo vest. Ông Râu Xồm cúi gập người chín mươi độ nhận lấy cái phong bì. Mỗi khi Han Ja nói gì đó, ông ta lại vừa liên tục cúi người vừa nói những câu đại loại như “Dĩ nhiên”, “Tất nhiên rồi ạ”. Sau khi xong việc với ông Râu Xồm, Han Ja cúi đầu nhìn vào trong lò hỏa táng chừng ba giây. Rồi gã lại chào lão Chồn một cách trang trọng và lên xe quay về.

Lai Sinh lại châm lửa một điếu thuốc nữa. “Phải dựa vào nhau mà sống chứ.” Lời Han Ja nói luẩn quẩn trong đầu hắn. Có lẽ gã nói đúng. Những kẻ như hắn và gã phải biết dựa vào nhau mà sống. Còn người đàn ông đích thực uống Jack Daniel lúc bụng rỗng và khóc như một con mèo trên bồn cầu đã chết mà tay vẫn cầm một con dao làm bếp.

Lửa trong lò hỏa táng đã tắt.

Ông râu Xồm mở cửa lò và đợi cho hơi nóng nguội bớt. Ngay khi hơi nóng phủ kín lò thiêu tan đi, xương của ông già và con chó già Santa lộ ra trắng hếu, trông cô độc và buồn bã như xác con lạc đà chết trên sa mạc bị phong hóa dưới gió cát từ lâu.

Ông râu Xồm nhặt mẫu thuốc lá lên như thể bây giờ mới bắt đầu công việc. Ông ta trải chiếu ra sàn nhà, đặt một cái bàn nhỏ lên trên, rồi mang ra giá để nến và lư hương, một chai rượu sake và chén rượu. Ông râu Xồm nhìn xung quanh bàn xem có thiếu cái gì không rồi quay đầu lại nhìn Lai Sinh. Ánh mắt ông ta như hỏi hắn không cùng làm à. Lai Sinh phẩy tay.

“Chú cứ cầu xin tha thứ để sau này mà đến miền cực lạc. Còn tôi sẽ xuống địa ngục thôi.”

Ông râu Xồm một mình đốt hương và rót rượu đặt lên bàn. Sau đó ông ta nhìn về phía hai bộ xương trắng, nóng hổi nằm trong lò và lạy hai cái. Nhắm mắt khoảng năm phút như thể mặc niệm, ông râu Xồm khẽ lẩm bẩm những lời không thể biết được là thần chú hay cầu nguyện. Rồi ông ta nhúng ngón tay vào chén và vẩy đều rượu ra phía trước lò hỏa táng, xung quanh cái bàn và lên không trung. Lai Sinh không thể đoán nổi rốt cuộc phương pháp cúng tế đó bắt nguồn từ đâu. Hắn vẫn ngồi ở một góc hút thuốc suốt cho đến khi ông râu Xồm kết thúc nghi lễ và cuộn cái chiếu lại. Khói thuốc tràn xuống cái bụng trống rỗng rồi lại trào ngược lên khiến hắn còn cào.

Ông râu Xồm thọc cái móc dài vào kéo bệ đỡ trên thanh ngang ra. Khói vẫn đang bốc lên từ bộ xương nóng rực của ông già và con chó. Nghĩ lại cảnh ông già và con chó già Santa từng

cười, nói chuyện, chạy nhảy ngoài vườn chỉ mới vài tiếng đồng hồ trước thì những mảnh xương còn lại bây giờ thật quá mỏng manh và tầm thường. Ông Râu Xồm lấy một đôi găng tay trắng mới, xỏ vào rồi cầm cái kẹp cẩn thận nhặt xương của ông già.

“Làm gì với xương của con chó đây?” Ông Râu Xồm đang nhặt xương ông già bỗng hỏi.

“Trộn chung vào.”

“Làm thế sao được. Một đặng xương người một đặng xương chó...”

“Con chó giống như món quà với ông già vậy. Nếu được trộn chung xương với nhau hẳn ông ấy sẽ rất vui.”

Ông Râu Xồm nghĩ một lúc rồi cho xương của Santa vào chung một hộp với xương của ông già.

“Thời còn là tướng thỉnh thoảng ông già quý tộc này có đến đây. Khi đến ông ta không mặc quân phục đâu. Ông ta từng là một người đàn ông rất bảnh bao...” Ông Râu Xồm nói như thể độc thoại.

Sau khi chăm chú nhìn để chắc chắn không còn mảnh xương nào sót trên bệ đỡ, ông Râu Xồm quét tro bằng chổi.

“Nếu tôi chết thì xác tôi cũng sẽ thiêu ở lò hỏa táng này. Những kẻ như chúng ta sao có thể đi chung với những người khác được cơ chứ?” Ông Râu Xồm nói bằng giọng hơi xúc động.

“Được đi ở đây thì cũng tốt quá.” Lai Sinh nói.

“Phải, được thế thì tốt nhỉ.”

“Nhưng nếu chú chết thì ai sẽ thiêu xác chú?”

Ông râu Xồm trướng ra vẻ mặt khó xử trước câu hỏi của Lai Sinh.

“Ừ nhỉ, tôi chưa nghĩ đến điều đó.”

Ông râu Xồm cho những mảnh xương vào cái cối bằng sắt và bắt đầu giã. Ông ta giã rất cẩn thận để bột xương không rơi ra ngoài cối. Những giọt mồ hôi lấm tấm đọng trên trán ông râu Xồm. Dù nhìn thoáng qua thì có vẻ xương đã được giã rất nhuyễn, nhưng nếu sờ thấy còn dù chỉ một chút mảnh xương là ông ta giã lại liền.

Phải hai mươi phút trôi qua ông râu Xồm mới ngừng giã. Ông ta cẩn thận đổ chỗ bột xương vào trong hộp gỗ thông rồi gói lại bằng vải bọc và đưa cho Lai Sinh. Dù đã được bỏ vào hộp nhưng hơi nóng vẫn truyền ra từ bột xương của ông già và con chó. Lai Sinh đặt cái hộp đựng tro cốt lên ghế phụ cạnh ghế lái rồi lấy một phong bì từ trong túi ra đưa cho ông râu Xồm. Ông ta lấy tiền trong phong bì ra cẩn thận đếm hai lần.

“Cậu không cần biên lai hay hóa đơn thuế giá trị gia tăng đâu nhỉ?” Ông râu Xồm vừa cười vừa nói.

“Chuyện đó mà chú cũng đùa được.” Lai Sinh nói.

“Đến thường xuyên nhé. Có vậy thì chúng tôi mới sống được. Đạo này sắp chết rồi đây.”

Ông râu Xồm cợt nhả. Lai Sinh cười thiếu nảo.

Hắn leo lên xe và khởi động máy. Mặt trời đang nhô lên trên dãy núi. Ngay khi ánh nắng chiếu tới mặt, đột nhiên Lai Sinh vừa cảm thấy bớt căng thẳng lại vừa chóng mặt. Hắn đặt tay lên

trán và tựa đầu lên cửa xe một lát. Thấy đã một lúc lâu mà xe Lai Sinh vẫn chưa xuất phát, ông râu Xồm đến gần gõ lên cửa xe.

“Không sao chứ?”

Giật mình vì tiếng gõ, Lai Sinh nhìn ông ta bằng đôi mắt trũng sâu.

“Nếu mệt thì cậu ngủ lại đây rồi hẵng đi.”

Ông râu Xồm lo lắng nhìn mặt Lai Sinh. Hắn lắc đầu.

“Cháu phải đi.”

Gật đầu lần nữa như để trấn an Ông râu Xồm rồi Lai Sinh thả phanh khẩn cấp ra và vào số. Hắn bắt đầu lái xe xuống con đường núi để đâm ra đường quốc lộ và tiến vào Seoul. Lai Sinh thấy ông râu Xồm vẫn đang vẫy tay mãi trong gương chiếu hậu.

Thư viện của lũ chó

Dĩ nhiên nơi này chẳng có một con chó nào.

Lão Chồn tuyệt đối không phải là một vĩ nhân sẽ nuôi chó ở chỗ có sách vở. Lão đặt cho nơi này cái tên Thư viện của lũ chó là để chế giễu hoặc những kẻ chăm chỉ ra vào thư viện nhưng chẳng liếc mắt qua một quyển sách nào hoặc chính bản thân lão, kẻ đã coi giữ cái thư viện gần như lúc nào cũng vắng teo này trong suốt sáu mươi năm. Lão Chồn còn gắn một tấm biển to chạm khắc chữ Thư viện của lũ chó ngay lối vào thư viện. Hầu hết những người đến thư viện lần đầu đều vừa nghiêng đầu trước tấm biển to dùng vừa trưng ra vẻ mặt khó hiểu, hoặc phì cười, hoặc tỏ vẻ khó chịu.

“Ơ, xem này. Đúng là chó thật này? Thực sự, rốt cuộc cái chỗ này là sao chứ?”

Rốt cuộc lão nghĩ gì mà lại muốn gắn tấm biển như thế lên lối vào thư viện của chính mình nhỉ? Lai Sinh nghĩ có lẽ tâm lý đó của lão Chồn cũng tương tự như sự lạnh lùng thường thấy ở những trí thức truyền thống ý thức rõ rệt về bản thân vẫn hay tự giam hãm mình cả đời trong căn phòng chống chất sách vở bao quanh. Cũng có thể đó là cách lão Chồn cười cợt cái thế giới đã khiến lão từ một thủ thư trẻ tuy tập tễnh một chân vì bại liệt bẩm sinh nhưng vẫn một lòng thuần khiết say mê sách vở trở thành tay cò mồi khét tiếng của giới bầy mưu. Nhưng dù lý do

của lão là gì thì việc gắn tấm biển Thư viện của lũ chó lên trước lối vào thư viện cũng thật buồn cười.

“Thật ấu trĩ. Nếu mình mà là giám đốc thư viện thì tuyệt đối sẽ không gắn cái thứ này.” Lai Sinh luôn nghĩ như thế. Nhưng chuyện đời có bao giờ theo ý mình, nên nếu vì sự uy hiếp ngẫu nhiên cùng những điều kiện phức tạp và bản thủ của thế giới này mà buộc phải gắn tấm biển Thư viện của lũ chó thì chắc Lai Sinh đã nuôi luôn vài con chó trong thư viện. Dĩ nhiên hẳn cũng sẽ trữ sẵn toàn bộ sách trên thế giới có liên quan đến chó nữa.

Một học giả trẻ sẽ vừa nghiêng đầu vừa hỏi Lai Sinh.

“Này Lai Sinh, sao tên thư viện lại thế này hả? Thư viện của lũ chó là sao chứ. Anh muốn đùa giỡn với kho trí tuệ cao quý của nhân loại à?”

Còn Lai Sinh sẽ cười một cách thật lịch lãm và quý phái mà đáp rằng.

“Không dám. Tôi không hề có suy nghĩ coi thường kho trí tuệ của nhân loại đâu. Rốt cuộc thì đâu có lý do để làm thế? Có lẽ trước tiên cậu phải bỏ thành kiến rằng chó và sách vở không hợp với nhau đi.”

Rồi Lai Sinh sẽ đưa tay chỉ lũ chó đang thông dong dạo chơi trong thư viện.

“Hãy nhìn những con chó đang đi lại chậm chạp giữa những kệ đầy ắp sách của thư viện kìa. Cậu không thấy đẹp sao? Và hãy nhìn những cuốn sách đa dạng liên quan đến chó được nhét chặt kín từ kệ D11 đến kệ D43. Thư viện này được mệnh danh là thư viện sở hữu nhiều sách liên quan đến chó nhất trên thế giới đây, đủ các loại chó từ Chihuahua, Collie đến Shepherd, Greyhound,

Retriever. Tất cả sách vở liên quan đến mọi chủng loại chó trên thế giới đều tập trung ở đây. Hơn nữa ở thư viện này còn có đủ cả những sách lịch sử như lịch sử văn hóa ẩm thực của chó, lịch sử nhân giống, lịch sử phả hệ, lịch sử đấu tranh chủng tộc của chúng nữa. Vậy nên có thể gọi thư viện này là trái tim của tất cả loài chó trên thế giới hoặc Vatican của lũ chó đây.”

Đến lúc đó vị học giả trẻ tuổi sẽ gật gù.

“A ha! Ra là thế. Có sức thuyết phục đây. Trái tim của lũ chó, Vatican của lũ chó... quả là một nơi vĩ đại.”

“Là một nơi tôn nghiêm thì đúng hơn.”

Vatican của lũ chó ư, chẳng phải rất tuyệt sao? Ngẫm mà xem, làm vậy vừa tốt cho lũ chó lại vừa phải đạo với sách vở, góp phần tạo nên một bầu không khí hài hòa của thư viện. Nhưng lão Chồn đâu có ý bóng gió văn vẻ như thế. Lão mượn chó để thể hiện cái thư viện mở cửa vào năm 1920 đã sống ký sinh dưới bóng quyền lực như thế nào khi thời kỳ thống trị quân đội chấm dứt và thời kỳ thống trị văn hóa thuộc địa bắt đầu, rằng cái thư viện với tư cách là đại bản doanh khởi nguồn của đủ loại kế hoạch ám sát của lịch sử Hàn Quốc hiện đại này có lịch sử nhục nhã và bẩn thỉu ra sao, và để thể hiện rằng chính bản thân lão Chồn tự cảm thấy ghê tởm thế nào khi sống giữa lịch sử nhục nhã đó. Nhưng chính lão là người đã lựa chọn cuộc sống đó chứ đâu phải ai khác. Thế mà lão lại giận cá rồi chém lũ chó tận đầu tận đuôi. Thành thật mà nói thì lũ chó có tội gì chứ?

Mười giờ sáng. Lai Sinh mở cửa thư viện.

Thư viện vẫn vắng như mọi khi. Nữ thủ thư mắt lác, nhân viên duy nhất của thư viện vừa nhìn về phía hắn bằng đôi đồng tử không thể đoán nổi là đang nhìn đi đâu vừa nói.

“Xin mời vào.”

Giọng nói rõ ràng và vui vẻ của nữ thủ thư mắt lác vang cao, trong trẻo như tiếng chim sơn ca trên mái vòm thư viện. Giọng nói ấy vẫn luôn khiến Lai Sinh lúng túng mỗi lần đến thư viện. Giọng nói tông cao, rõ ràng và vui vẻ của cô thủ thư không hợp với bất cứ thứ gì ở cái thư viện mà trong suốt một thế kỷ qua, sau khi được một nghệ nhân Nhật Bản xây nên thời thuộc địa, đã ngày một trở nên cũ kỹ và bệnh hoạn. Lai Sinh khẽ gật đầu với cô thủ thư mắt lác rồi đi về phía phòng đọc sách của lão Chồn.

“Đang có khách trong phòng đọc ạ.” Cô thủ thư đứng dậy nói.

Lai Sinh dừng bước. Ai lại đến thư viện để ủy thác công việc vào lúc mười giờ sáng nhỉ?

“Khách? Ai vậy?” Hắn hỏi.

“Một người lịch lãm, cao ráo, trông trí thức.”

Lịch lãm, cao ráo, trông trí thức? Người như thế đâu có lý do gì để ghé qua thư viện này. Lai Sinh nghiêng đầu thắc mắc. Cô thủ thư mắt lác tỏ vẻ khó chịu.

“Cái ông hay mặc vest trông rất bảnh, nói năng vô cùng lịch sự và nhã nhặn ấy.”

Lai Sinh khịt mũi. Là Han Ja. Cô thủ thư mắt lác nghĩ rằng gã lịch lãm, cao ráo, trông trí thức, lịch sự, nhã nhặn. Lại còn vô cùng nữa! Sao cô ta lại có suy nghĩ ngớ ngẩn thế nhỉ. Nhưng

không biết chừng chính Lai Sinh mới sai lầm khi nghĩ rằng việc đó là ngớ ngẩn. Han Ja là giám đốc của một công ty bảo vệ danh giá, là đại gia từng du học ở Đại học Stanford, đi đâu cũng tỏ vẻ lịch thiệp. Hơn nữa tuy khuôn mặt gã hoàn toàn không thể gọi là đẹp trai, nhưng dù sao thì Han Ja cũng cao ráo. Lai Sinh gật gù, đúng lúc hắn định đi vào phòng đọc sách của lão Chồn thì cô thủ thư vội vàng cúi người nắm lấy cánh tay hắn.

“Ông ấy đã nói hôm nay không được cho ai vào cả.” Cô thủ thư nhấn mạnh “hôm nay” như thể đó là ngày đặc biệt có một không hai trong đời. Lai Sinh cảm thấy cô thủ thư nắm tay mình một cách tha thiết hơn là ngoan cố. Hắn nhìn bàn tay của cô thủ thư rồi nhìn lên mặt cô ta. Cô thủ thư len lén thả tay ra.

“Ai nói không được cho vào? Lão già? Hay Han Ja?”

Cô thủ thư ngập ngừng trước câu hỏi của Lai Sinh.

“Người nói là ông Han Ja, nhưng... ngài ấy cũng ở bên cạnh ạ.”

Lai Sinh nhìn phòng đọc sách của lão Chồn. Cửa phòng đang đóng chặt. Ghé qua từ sáng thì chắc là Han Ja đang vô cùng tức giận với kế hoạch bị đảo lộn lần này. Lai Sinh đặt hộp gỗ thông đựng tro cốt của ông già và con chó già lên cái bàn tròn phía trước chỗ ngồi của thủ thư và ngồi xuống ghế. Rồi hắn rút một điều thuốc trong túi ra. Hắn vừa châm lửa lên điều thuốc, cô thủ thư liền tỏ vẻ khó chịu không giấu giếm.

Cô thủ thư mắt lác ngồi xuống và bắt đầu đan lát như thể đã làm xong nhiệm vụ của mình. Sợi len có màu đỏ. Lai Sinh không rõ món đồ đan chưa được bao nhiêu đó là khăn quàng hay áo len chuẩn bị cho mùa đông. Hắn chưa thấy cô thủ thư đọc sách bao

giờ. Ít nhất theo trí nhớ của Lai Sinh thì cô ta hoàn toàn không đọc sách. Thậm chí hình như cô ta cũng không đọc cả báo hay tạp chí. Cô thủ thư chỉ ngồi một mình trên chiếc ghế thủ thư của thư viện trống trải không ai ra vào mượn và đọc sách nên đương nhiên cũng không ai trả sách. Có hồi cô ta đan lát suốt, hồi lại say mê nghệ thuật làm móng, sơn móng tay mình đủ mọi màu, hồi lại thực hành đủ mọi kiểu thêu chữ thập.

“Đó là gì vậy? Bánh kẹo truyền thống Nhật Bản à?” Cô thủ thư đang đan bỗng đột ngột hỏi.

Lai Sinh nhìn hộp tro cốt đặt trên bàn. Cái hộp làm bằng gỗ thông được bọc trong vải trắng. Ai nhìn hẵn cũng đều thấy giống hộp đựng tro cốt. Lai Sinh hoàn toàn không hiểu nổi tại sao cô thủ thư lại nhìn ra hộp bánh kẹo truyền thống Nhật Bản.

“Vâng, đúng là bánh kẹo truyền thống Nhật Bản đấy. Nhưng không phải thứ để tặng cho cô đâu nên đừng quan tâm.”

Cô thủ thư bĩu môi. Đôi môi dày tô son đỏ rất đậm, một nốt ruồi nhỏ phía trên môi như thể lúc nào cũng phàn nàn rằng nó phải được sinh ra trên khuôn mặt của Marilyn Monroe chứ không phải ở đây, phần đỏ bôi quanh mắt, đôi lông mày bị cạo và xăm đê lên khiến gương mặt cô thủ thư trông hơi kỳ quái. Nhưng nếu bỏ qua đôi mắt lác thì trông cô ta cũng khá đẹp.

Cô thủ thư chăm chú đan lát như quên mất sự hiện diện của Lai Sinh trước mặt mình. Cô ta đang đan nhanh dần lên. Những mũi đan có vẻ bất ổn và lộn xộn. Ánh mắt cô ta cũng đầy bất an.

“Cô phẫu thuật đi.” Lai Sinh nói.

Cô thủ thư mắt lác ngẩng đầu hướng về phía Lai Sinh như muốn hỏi hắn có ý gì.

“Tôi bảo cô phẫu thuật đi.” Lai Sinh lặp lại.

“Phẫu thuật gì cơ?”

“Mắt ấy. Phẫu thuật sửa lác mắt. Nghe nói gần đây phẫu thuật đơn giản thì không tốn nhiều tiền lắm đâu.”

Cô thủ thư điếng người trước câu nói của Lai Sinh. Trông cô ta như đang muốn vặc lại hỏi mắt cô ta lác hay không thì liên quan gì đến hắn, hoặc mĩa mai hắn chuyện của mình lo chưa nổi mà còn tọc mạch chuyện người khác.

“Tôi không thích người khác biết được mình đang nhìn đi đâu.” Cô thủ thư thô lỗ đáp.

Cô ta tỏ vẻ khó chịu với Lai Sinh suốt một lúc lâu, mặt rất nghiêm nghị như muốn nói rằng “Tôi cảnh cáo đây. Sự ngạo mạn của anh làm tôi rất bức mình. Tôi nổi giận rất ghê đây, hãy cẩn thận.” Nhưng trái ngược với vẻ mặt đó, một bên mắt cô ta đang hướng lên trần thư viện, bên mắt kia lại lệch hướng sang kệ sách bên trái nên sự cảnh cáo kia chẳng hiểu sao mang lại cảm giác hài hước hơn. Lai Sinh thực sự không có ý coi thường cô thủ thư.

“Xin lỗi. Tôi không nói với ý như thế.” Lai Sinh tạ lỗi.

Cô thủ thư không đáp lại lời xin lỗi của hắn mà chỉ khẽ lẩm bẩm, rồi lại cúi đầu xuống que đan, vẫn bức bối ra mặt. Lai Sinh nghĩ có lẽ cô ta vừa chửi thầm hắn.

Lão Chồn thường xuyên thay thủ thư. Phần lớn lý do sa thải đều không thỏa đáng. Nào là vì để bụi đóng quá dày trên một

trong số hơn chín trăm giá sách, hay vì bỏ mặc quyển sách hơn hai mươi năm tuổi bị rách bìa trong suốt hơn một tháng, rồi thì vì xếp những quyển sách không liên quan lên kệ mà lão đã phân loại. Thậm chí còn có thủ thư bị sa thải chỉ vì đặt cốc cà phê lên sách. Dĩ nhiên cũng có nhiều thủ thư tự xin nghỉ việc. Người thì nghỉ với lý do không có việc gì để làm, người thì có lẽ thấy khó thở giữa bầu không khí quá nặng nề của thư viện, người thì cảm thấy nếu cứ luôn ở một mình trong thư viện trống trải này có lẽ bản thân sẽ trở thành nhân vật chính của một bộ phim kinh dị. Cũng có thủ thư bỏ việc vì lý do bí ẩn rằng từ sau khi vào làm tại thư viện này bỗng không đọc nổi quyển sách nào, dù chỉ một dòng.

Lai Sinh quý mến hầu hết những thủ thư đến làm việc tại Thư viện của lũ chó, dù trong thời gian ngắn hay dài. Đối với hắn thì họ là những người bạn duy nhất trên thế gian này để chia sẻ những câu chuyện về sách. Qua họ, Lai Sinh có thể trao đổi những suy nghĩ và cảm xúc mà bản thân hắn tiếp nhận được từ sách. Chẳng biết vì sao, hễ trò chuyện với các thủ thư về sách là hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm và được thấu hiểu.

Phần lớn các thủ thư sau một thời gian đều tò mò về chân tướng của thư viện kỳ lạ này. Bọn họ thường nhân lúc không có lão Chồn thận trọng hỏi Lai Sinh rằng thư viện này trực thuộc nơi nào, và nó được vận hành với mục đích gì. Bất cứ ai làm việc với lão giám đốc khó tính, tức lão Chồn, chừng một tháng ở thư viện khác thường này cũng đều có suy nghĩ đó. Mỗi khi nhận được câu hỏi như vậy, Lai Sinh đều giải thích rằng thư viện này là một loại hình thư viện theo hệ thống hội viên mà chỉ có những quan chức cấp cao của chính phủ sử dụng.

“Nhưng tôi chẳng thấy quan chức nào mượn sách hay đọc sách ở đây cả.”

Các thủ thư nghiêng đầu. Nếu họ hỏi như thế thì Lai Sinh thường vừa cười vừa đáp “Vậy nên đất nước mới thành ra thế này đây.”

Nhưng cô thủ thư mắt lác kia không hề tò mò chút gì từ ngày đầu tiên đến thư viện cho tới tận bây giờ. Cô ta không hỏi bất cứ điều gì về thư viện, không hỏi xem chỗ của mình ở đâu hay việc mình phải làm là gì. Thậm chí, à không, đương nhiên cô ta cũng chẳng hỏi xem chỗ hay nhà vệ sinh ở đâu. Cô ta giống như một người không hề thấy bất tiện, tò mò hay thắc mắc gì về thế giới này ngoài mũi thêu chữ thập, chăm sóc móng tay và đan lát. Nếu lão Chồn ra lệnh thì cô ta lắng nghe với ánh mắt kỳ lạ khó mà đoán được là đang nhìn đi đâu rồi lặng lẽ làm theo.

Và cứ như vậy, cô thủ thư mắt lác đã làm việc ở Thư viện của lũ chó được năm năm. Có lẽ cô ta là thủ thư chịu đựng lão Chồn khó tính và thất thường được lâu nhất. Cô ta hoàn toàn không quan tâm thư viện vắng tanh vắng ngắt suốt cả năm trời này là nơi làm gì, hay những người có vẻ mặt bí hiểm và thô lỗ thỉnh thoảng ra vào nơi này là ai. Buổi sáng đến làm cô ta sẽ dọn dẹp chỗ này chỗ nọ trong thư viện, vào thứ Sáu thì cô ta sẽ dùng giẻ lau từng chiếc kệ trong cái thư viện có đến hơn chín trăm kệ sách này và phủ bụi trên những quyển sách. Thời gian còn lại cô ta phát cuồng với việc đan lát hoặc thêu chữ thập. Điều đáng ngạc nhiên nhất chính là cô ta phân loại sách rất chính xác và quản lý hoàn hảo đến mức lão Chồn kỹ tính trong chuyện sách vở hơn ai hết cũng không thể bắt lỗi. Lai Sinh luôn luôn ngạc

nhiên và ngỡ vực trước sự thật rằng cô thủ thư mắt lác chẳng thấy đọc sách bao giờ lại có thể quản lý sách vở một cách hoàn hảo như vậy.

Chắc chắn cô ta là thủ thư kỳ lạ nhất trong số những thủ thư mà Lai Sinh từng gặp từ trước đến nay. Thỉnh thoảng khi hẳn gọi chuyện về quyển sách đang đọc thì cô thủ thư mắt lác chống cằm nghe rồi đáp bằng giọng đều đều “Mấy quyển sách kiểu đấy có đầy ở kệ C54. Anh đến đó thử xem.” Còn làm gì được nữa? Hẳn chỉ có thể bồi rồi lê chân tới kệ sách C54.

Số sách được lưu trữ ở Thư viện của lữ chố luôn cố định ở khoảng 200.000 cuốn. Lão Chồn nhập rất nhiều sách và cũng vứt đi một số sách tương đương theo định kỳ. Lão viện cơ thư viện không đủ chỗ dù kỳ thực vẫn có thể chứa thêm chừng vài chục nghìn cuốn nữa. Lý do thực sự là để đáp ứng lượng sách tăng lên thì cũng sẽ phải tăng số giá sách cũng như thay đổi hình thức bố trí các giá sách trong thư viện, mà đó là điều lão Chồn ghét hơn cả. Theo trí nhớ của Lai Sinh thì cách sắp xếp các kệ sách trong Thư viện của lữ chố chưa một lần thay đổi trong suốt hơn hai mươi năm qua. Lão Chồn không thay đổi phương thức phân loại sách mà lão đã đề ra, và cũng không tạo thêm hạng mục mới cho những cuốn sách thuộc những chủ đề mới xuất hiện theo thời thế. Vậy nên những cuốn sách không thuộc các hạng mục phân loại của lão Chồn sẽ ngay lập tức có tên trong danh sách vứt bỏ dù chúng có là sách mới đi nữa.

Khi đến thời điểm thích hợp, lão Chồn sẽ dán băng đen lên gáy của những cuốn sách phải vứt bỏ. Đó là cách lão Chồn phán xử và tổ chức lễ tang cho những cuốn sách đến hồi tận số. Cũng giống như việc lên danh sách những tay sát thủ già rồi thuê đám

giết thuê trừ khử họ. Dĩ nhiên tuổi thọ của những cuốn sách là thứ được quyết định hoàn toàn dựa trên quan điểm chủ quan của lão Chồn, và các thủ thư cũng như Lai Sinh đều không hiểu được tại sao lão vứt bỏ những cuốn sách đó.

Thủ thư tập hợp những cuốn sách có băng đen dán trên gáy lại và đặt trên sàn thư viện. Lão Chồn sẽ đốt chúng vào chiều Chủ nhật, ngày mà thủ thư không làm việc. Đáng lẽ có thể bán đồng sách đó cho tiệm sách cũ hoặc ít nhất là bán cho những người thu gom đồng nát, nhưng lão Chồn cương quyết đốt hết chúng.

Lai Sinh thích những cuốn sách mà lão Chồn vứt bỏ. Khó mà giải thích được lý do, nhưng hẳn cảm thấy chúng là những cuốn sách đáng được hẳn yêu thích. Thêm nữa dù không bao giờ có thể mang sách trong Thư viện của lũ chó về nhà nhưng Lai Sinh có thể sở hữu những cuốn sách bị bỏ đi, đó cũng là một trong số các lý do. Vào sáng Chủ nhật ngày mà sách bị đốt, Lai Sinh sẽ chọn những cuốn mình thích trong đồng sách chất trên sàn thư viện bên cạnh một thùng xăng. Khi Lai Sinh nhặt vài cuốn mang đi, những cuốn còn lại nằm vương vãi trên sàn không được cả lão Chồn lẫn hẳn đoái hoài trông thật tuyệt vọng và đáng thương như thể những tù binh đang chờ đợi cái chết ngoài pháp trường.

“Đâu nhất thiết phải đốt hết. Bán cho tiệm sách cũ cũng được mà.”

Lai Sinh từng nói vậy, nhưng lão Chồn đã đáp thế này.

“Sách là thứ luôn luôn đi theo số mệnh vốn có của chúng.”

Vậy nên sách ở đây thật bi thảm, chẳng khác nào những cung nữ dành cả thanh xuân trong cái thư viện nực cười chẳng ai thèm đọc sách này (như đã nói, đến cả thủ thư cũng chẳng buồn đọc) mòn mỏi chờ đợi đến ngày được vị vua mang tên Số phận sủng ái, để rồi lại bị đuổi khỏi cung vì đã đến tuổi già nua.

Bởi vậy mà Lai Sinh nghĩ, thứ trở thành nền tảng để một thư viện tồn tại mãi mãi là bản thân thư viện đó cùng những kệ sách của nó chứ không phải là sách như người ta vẫn nghĩ. Chính những kệ sách làm từ gỗ Chunhyang đắt tiền từng được dùng để xây dựng cung điện thời Joseon mới là thứ duy trì Thư viện của lũ chó chứ không phải sách. Những kệ sách nặng trĩu được người thợ mộc nổi tiếng thời thuộc địa dành hết tâm huyết làm ra qua chín mươi năm vẫn y nguyên không hỏng hóc không thay đổi, nhưng những cuốn sách thì liên tục bị vứt bỏ rồi lại được đưa vào.

Cô thủ thư mắt lác đã đan lát suốt ba mươi phút. Mỗi khi Lai Sinh châm lửa một điếu thuốc mới cô ta lại ngẩng đầu nhìn hần bằng vẻ mặt khó chịu đặc trưng. Lai Sinh không bận tâm mà vẫn tiếp tục hút thuốc. Dù sao thì lấy lòng cô thủ thư cũng là việc vô vọng. Cô ta nghĩ Han Ja bảnh bao và nhã nhặn, còn Lai Sinh thì ngu ngốc.

“Han Ja đến lúc nào?” Lai Sinh hỏi.

“Chín rưỡi.”

Cô gái trả lời ngắn gọn mà không ngẩng đầu lên.

“Còn cô đến lúc nào?”

“Tám giờ.”

Sớm thật. Chín giờ thư viện mới mở cửa, cô ta đến sớm hơn một tiếng để làm gì cơ chứ. Hơn nữa lại còn là cái thư viện chẳng có việc gì làm ngoài dọn dẹp. Cô ta thực sự khó hiểu. Lai Sinh lại nhìn phòng đọc sách của lão Chồn. Cửa phòng vẫn đang đóng. Nếu Han Ja đến lúc chín rưỡi thì tính ra gã đã nói chuyện với lão Chồn được một tiếng đồng hồ rồi. Hai người đó có chuyện gì mà nói đến một tiếng cơ chứ?

Mỗi lần gặp các nhân vật cấp cao trong chính phủ hoặc người có thể lực đứng sau hậu trường, Han Ja lại nói lão Chồn giống như cha của gã vậy. Có lần gã còn gọi luôn lão là cha và bỏ hẳn từ “giống như”. Việc Han Ja rêu rao khắp nơi lão Chồn là cha của mình là bởi lịch sử bi thảm suốt chín mươi năm của Thư viện của lũ chó này đem lại cho gã, một kẻ trưởng thành từ kinh doanh ám sát, một xuất thân danh giá và quyền lực. Những lão già sau hậu trường đa nghi và nhát gan vẫn luôn tin tưởng cách xử lý công việc gọn gàng của lão Chồn. Mỗi khi nghe chuyện Han Ja bán tên tuổi của lão Chồn, thỉnh thoảng Lai Sinh lại nghĩ có thể gã thực sự là con trai của lão. Bởi vì chỉ lão Chồn mới có thể sinh ra một con quái vật như Han Ja.

Lai Sinh đang châm lửa điều thuốc nữa thì nghe thấy tiếng hét trong phòng đọc sách của lão Chồn. Cả hần lẫn cô thủ thư mắt lác đều cùng nhìn về phía căn phòng. Trong lúc Lai Sinh và cô thủ thư chờ đợi cửa phòng mở ra, tiếng hét dữ dội hơn lại vọng ra ngoài thêm vài lần nữa. Là giọng của lão Chồn. Cô thủ thư mắt lác nhìn Lai Sinh với vẻ mặt như muốn hỏi rốt cuộc đang có chuyện gì. Đúng lúc đó Han Ja đá cửa bước ra khỏi phòng đọc sách. Khuôn mặt gã đỏ bừng. Gã không cạo râu và cũng không chải đầu tử tế. Chắc chắn Han Ja đã chạy vội đến

thư viện ngay khi biết kế hoạch đã chệch hướng. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lai Sinh thấy khuôn mặt Han Ja mất hết sự điềm tĩnh. Thực ra đây cũng là lần đầu lão Chồn gào lên giống lũ thủy thủ say rượu như vậy. Khả năng đặc biệt của lão là giữ vẻ lạnh lùng và mỉa mai chứ không phải hò hét.

Han Ja đang sải bước bỗng phát hiện ra Lai Sinh, gã liền dừng chân. Rồi gã lần lượt nhìn từ Lai Sinh sang hộp tro cốt gói vải bọc màu trắng bằng vẻ mặt ngờ vực.

“Cái gì đây?” Han Ja hỏi. Giọng gã đầy giận dữ.

“Bánh kẹo truyền thống Nhật Bản.” Lai Sinh đáp.

Han Ja quắc mắt nhìn mắt Lai Sinh và cắn chặt môi dưới. Trông như thể gã sẽ đâm Lai Sinh một cú. Nhưng Han Ja ngay lập tức đổi sang vẻ mặt vờ thoải mái đặc trưng của mình, giả lả cười.

Han Ja định nói với Lai Sinh điều gì đó nhưng rồi lại quay đầu sang nhìn cô thủ thư mất lác.

“Xin lỗi nhé. Tôi có chuyện khẩn cấp cần nói với cậu này, cô có thể ra ngoài một lúc được không?” Han Ja giữ giọng lịch sự.

Cô thủ thư mất lác chờ người nhìn Han Ja. Gã khẽ nghiêng đầu. Như thể đến lúc đó mới hiểu ý Han Ja, cô ta liền đứng phắt dậy và nói bằng giọng lễ phép cao vút như chim vàng anh “À! Vâng, dĩ nhiên rồi. Xin anh cứ tự nhiên.” Cô thủ thư dúi món đồ thêu đang cầm trên tay vào một góc bàn rồi rời khỏi chỗ. Như không biết phải đi đâu, cô ta luống cuống quay lại cười hề hề với Han Ja. Đoạn vội vàng đi ra sân thư viện. Sau khi nghe thấy tiếng cửa đóng, Han Ja mới kéo ghế ngồi xuống trước mặt Lai Sinh.

“Cho anh một điều thuốc đi.”

Han Ja nhượng mắt về phía cái bật lửa và bao thuốc ở trên bàn.

“Anh bảo bây giờ không thích những thứ có mùi nữa mà.”

Han Ja khẽ nhăn mặt trước câu nói của Lai Sinh, tỏ ý hôm nay không muốn đùa cợt cho lắm. Thực ra mặt Han Ja trông có vẻ bơ phờ, có vẻ gã ngủ không đủ giấc. Lai Sinh đẩy bao thuốc lá và cái bật lửa trước mặt mình về phía Han Ja. Gã rút một điều thuốc ngậm vào miệng rồi châm lửa. Rồi gã rít một hơi thật sâu và phả vào không trung một làn khói thuốc dài.

“Lâu không hút thuốc nên chóng mặt quá.”

Han Ja dụi mắt bằng lòng bàn tay, không biết là vì chóng mặt hay vì khói thuốc xộc vào mắt. Hai mắt gã đỏ ngầu. Han Ja đang định đưa điều thuốc lên miệng lần nữa thì bỗng dừng lại, dụi điều thuốc vào gạt tàn. Rồi gã nhìn hộp tro cốt đặt trên bàn một lúc lâu.

“Anh đã nói cần thi thể của tướng Kwon mà cậu lại biến thành bột thể này. Bột thì chẳng làm được việc gì cả.” Han Ja nói như độc thoại.

Lai Sinh không đáp.

“Tại sao lại biến chuyện đơn giản thành ra rồi tung lên như vậy chứ?”

Giọng Han Ja êm dịu như đang dỗ dành Lai Sinh. Có lẽ gã muốn biết ý đồ thực sự của lão Chồn khi làm trái lệnh của những kẻ bày mưu qua Lai Sinh.

“Tôi chỉ là sát thủ nhận lương theo ngày thôi. Những kẻ đầy tớ như chúng tôi phải làm theo lệnh từ trên đưa xuống nên chẳng biết chuyện gì cả đâu.”

Lai Sinh cắt ngang lời Han Ja, ý muốn nói gã đừng mong khai thác được gì từ mình.

“Chẳng biết gì à...”

Han Ja gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. Lai Sinh vươn tay lấy bao thuốc và cái bật lửa trước mặt gã rồi rút một điếu ra châm lửa.

“Một ngày cậu hút mấy điếu?” Han Ja hỏi.

“Hai bao.”

“Cậu không xem thời sự à? Ung thư phổi là loại ung thư có tỷ lệ tử vong cao nhất và nếu hút thuốc thì tỷ lệ mắc ung thư phổi cao gấp năm lần người bình thường đấy. Hút thuốc như cậu thì ung thư phổi là cái chắc.”

“Tôi không nghĩ mình sẽ sống sót trong cái giới này đến khi bị ung thư phổi đâu.”

Han Ja phì cười.

“Anh vẫn luôn cảm thấy cậu đúng là một người bạn thú vị. Có thể gọi là một nhân vật khó đánh giá, cũng khá dễ thương nữa. Vậy nên anh thích cậu.”

Lai Sinh dụi điếu thuốc chưa hút hết một nửa vào gạt tàn rồi lại châm một điếu khác. “Cũng khá dễ thương nữa. Vậy nên anh thích cậu.” Hắn muốn thoi một đám vào cái mồm huyền thuyên liên tục của Han Ja.

“Mỗi làm ăn đó trị giá vài tỷ đấy. Là kế hoạch lớn đến mức bọn giang hồ nhận lương theo ngày như cậu không tưởng tượng nổi đâu. Dù đã bị lão Chồn phá hỏng trước cả khi bắt đầu.” Han Ja nói.

“Tiếc nhỉ. Tôi đã làm tiêu tán vài tỷ rồi. Tự nhiên thấy áy náy.”

“Anh thu xếp rồi, chuyện cũng sẽ đâu vào đó thôi. Chuyên môn của anh mà. Nhưng biết bắt ai bồi thường cho uy tín và danh dự của anh đã bị hủy hoại vì việc này đây? Lão Chồn hung dữ kia à? Hay tên giang hồ như cậu?”

Lai Sinh cảm thấy bị xúc phạm khi nghe những từ như uy tín và danh dự phun ra từ miệng Han Ja.

“Sao anh lại nghĩ danh dự của kẻ như anh vĩ đại hơn danh dự của một vị tướng?”

“Một cái xác thì có danh dự gì chứ? Cứ để mặc thì nó cũng sẽ mục nát và thối rữa dưới lòng đất thôi.”

“Nếu anh được thiêu ở chỗ ông Râu Xồm thì tôi nhất định sẽ dựng xác anh dậy và hỏi câu đó ngay trước khi xác anh được cho vào lò hỏa táng.”

“Nhất định phải hỏi đấy nhé. Tuy hơi nói quá nhưng xác của tôi cũng sẽ nói giống tôi bây giờ thôi. Doanh nghiệp giết thuê chúng tôi ấy mà, đâu có lý do gì để làm chuyện ngu ngốc giữa lúc vài tỷ đang bay qua bay lại chứ. Nếu cậu giao lại thì thể nguyên vẹn thì chắc bây giờ tôi đã đóng gói cẩn thận và biến nó thành món hàng hời rồi. Có được nó thì chúng tôi chẳng quan tâm giới chính trị hay dư luận đang bày trò gì đâu.”

“Ông ta là người bạn duy nhất của lão Chồn. Dù kẻ có lòng tự trọng rác rưởi như anh chắc không hiểu nổi đâu.” Lai Sinh quát to.

Han Ja thông thả cười. Có lẽ gã thích thú khi thấy Lai Sinh kích động để lộ tâm can của mình và vì đã moi được gần như tất cả thông tin có thể moi từ Lai Sinh, như gã mong muốn.

“Thấy không. Vì vậy nên anh mới thích cậu đấy.” Han Ja nói.

Han Ja định thông báo sự kiện này qua bản tin lúc chín giờ. Điều gã muốn là vụ ám sát được đăng trên trang nhất của tất cả các tờ báo. Cái chết của ông già từng là cán bộ của Cục tình báo trung ương và cũng là một vị tướng về hưu xuất thân Bắc Triều Tiên. Trên thi thể của ông ta găm một viên đạn lạ đường kính 7.62 li của súng trường AK do Liên Xô chế tạo, một loại súng gần như không được dùng trong nước. Vụ ám sát bằng súng sẽ bốc mùi ám muội và đầy nghi vấn.

Từ sau hôm phát hiện ra thi thể, dải băng màu vàng sẽ được quấn quanh nhà của ông già, rồi khu rừng yên tĩnh chẳng có ai lai vãng sẽ đột ngột trở nên ồn ào vì đám phóng viên cùng bọn nhà báo xấp xược và lũ cảnh sát vô dụng. Truyền thông sẽ thể hiện rằng họ đã tìm ra đầu mối thông qua điều tra khoa học gì đó bằng cách phát sóng cảnh đội thu thập chứng cứ đứng thành hàng ngang và trình diễn một màn ồn ào xới tung khu rừng lên từng xen ti mét một. Rồi ngay lập tức một chuyên gia hỏi đầu có khuôn mặt to đùng như sắp choán hết màn hình tivi sẽ tỏ vẻ nghiêm trọng và bắt đầu bài phỏng vấn. Vị chuyên gia mặt to vừa đưa ra vỏ đạn, giấy gói kẹo cao su, túi bánh quy khô, các vật chứng số 1, 2, 3, 4 nhằm nhí khác mới phát hiện ra làm ví dụ vừa

lảm nhảm những suy đoán vô căn cứ về hành tung của quân đội Triều Tiên và sự thay đổi của tình hình thế giới. Những câu chuyện nhảm nhí về giấy gói kẹo, túi bánh quy khô sẽ tràn ngập các bản tin vào ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa.

Han Ja định làm gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ họ định biến vụ này thành một vở điệp viên cũ rích ngay giữa thế kỷ 21 khi con người đã cho ra đời cả tàu vũ trụ loại nhỏ dùng để tham quan vũ trụ, bay lên khí quyển thăm thờ ngắm Trái đất độ dăm phút rồi lại quay về? Nhưng chẳng ai biết điểm khởi đầu của kế hoạch này ở đâu và mục đích cuối cùng của nó là gì. Ngay chính Han Ja cũng không biết bản chất chính xác của kế hoạch này. Trong thế giới của những kẻ bày mưu không có bất cứ thông tin gì nhiều hơn mức cần thiết, bởi kẻ nào càng có nhiều thông tin thì càng dễ trở thành mục tiêu. Muốn sống lâu trong giới này thì phải ngu ngốc. Không phải vờ như không biết mà phải thực sự không biết. Vậy nên tất cả đều chỉ vừa làm việc vừa quanh quẩn trong cái hàng rào nhỏ bé bao quanh mình mà thôi. Rồi những hàng rào đó lại nối với nhau, sinh ra những kế hoạch ràng buộc giữa vô số mối quan hệ lợi ích và liên kết đầy phức tạp.

Dù sao thì việc cũng đã thất bại. Thi thể của ông già đã hóa bột. Theo lời Han Ja thì chẳng thể dùng bột để bắt đầu bất cứ màn trình diễn nào.

Han Ja nhìn đồng hồ rồi đứng dậy như thể đã nói hết những gì cần nói.

“Anh phải đi đây. Tại cậu mà việc hỏng bét rồi. Giờ lại đến tay anh giải quyết hậu quả đây.”

“Tại tôi?”

Lai Sinh trừng mắt nhìn gã.

“Nếu biết kế hoạch bị thay đổi thì cậu phải phím trước cho anh chứ, sao cứ đâm đầu vào chỗ không phải của mình rồi làm rồi tung hết cả lên thế?” Han Ja nói bằng giọng vô cùng tiếc nuối và khó xử.

So với lúc đá cửa phòng đọc sách của lão Chồn thì có vẻ bây giờ Han Ja đã thoải mái và ổn định hơn nhiều. Gã rất biết cách nhanh chóng rũ bỏ sai lầm, rất đáng mặt một kẻ theo chủ nghĩa hiện thực. Có lẽ trong đầu gã đã nghĩ đến một nhân vật thích hợp để phô bày màn trình diễn rồi.

“Có vẻ cậu đang hiểu lầm nên anh sẽ nói cho cậu biết. Đừng đánh giá bản thân mình cao quá. Cậu chẳng đặc biệt gì đâu. Con người ấy mà, tất cả giá trị của một người chỉ nằm vồn vện ở vị trí người đó đang đứng mà thôi. Cho nên vào khoảnh khắc rời bỏ thư viện này thì cậu cũng chỉ như bao tay sát thủ hết thời của Puju hoặc những kẻ mới vào nghề được dùng một lần rồi vứt bỏ. Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. Đừng hút thuốc nhiều quá. Sau này cậu định bỏ trốn rồi tự vệ bằng lá phổi yếu ớt hút hai gói thuốc một ngày hả?”

Han Ja nở nụ cười tự mãn đặc trưng đáng ghét rồi chỉnh trang lại quần áo trước khi bước ra ngoài.

“À, anh đưa cậu danh thiếp nhé?”

Han Ja vừa nói vừa làm điệu bộ phóng đại như thể quên mất điều gì đó quan trọng. Lai Sinh chỉ nhìn gã, không đáp lại lời nào. Han Ja rút từ trong hộp danh thiếp bằng vàng ra một tấm danh thiếp đặt trước mặt Lai Sinh.

“Cậu sẽ cần đến nó đấy. Vì thư viện này có lẽ chẳng mấy chốc sẽ đóng cửa. Nghĩ cho tương lai và học cách nói chuyện lễ phép đi. Trước mặt người ngoài mà cứ nói trống không với anh trai suốt cũng không hay đâu. Anh nhắc nhở vậy cũng là vì cậu cả thôi.”

Han Ja nháy mắt.

“Chẳng với ai là tôi không nói trống không cả. Và đối với tôi thì anh cũng chẳng là ai hết.”

Lai Sinh nhét danh thiếp của Han Ja vào gạt tàn rồi dúi điều thuốc lên. Han Ja nhìn hắn, lắc đầu lia lịa rồi lại rút ra một tấm danh thiếp khác, lần này gã nhét nó vào túi áo khoác của Lai Sinh, sau đó vỗ vỗ lòng bàn tay vào mặt hắn.

“Phải tỉnh táo lại đi chứ. Cậu định sống đáng yêu thế này đến khi nào hả?”

Han Ja vừa huýt sáo vừa lững thững bước ra sân thư viện. Trước khi cửa thư viện đóng lại, Lai Sinh nghe thấy gã vui vẻ lớn giọng nói chuyện với cô thủ thư mắt lác “Ôi chao, ngoài này lạnh nhỉ? Thực sự xin lỗi cô. Chuyện không có gì đặc biệt mà nói dài quá.” Lai Sinh cũng nghe rõ tiếng cô thủ thư đáp một cách ngu ngốc “Không, không lạnh lắm đâu ạ. Hô hô hô.”

Lai Sinh rút một điều thuốc nữa. Nhưng hắn không châm lửa mà chỉ nhìn nó. Han Ja nói đúng. Đây vốn dĩ không phải việc của hắn. Những kẻ bày mưu thường không sử dụng sát thủ cao cấp cho những vụ ám sát có khả năng làm xôn xao báo giới. Công việc này giờ đa phần dành cho những kẻ mới giải ngũ ngu ngơ chân ướt chân ráo bước vào cái giới này, hoặc những sát thủ hết thời không còn được ai đếm xỉa.

Trước tiên, nếu vụ ám sát gây chú ý thì người mà cảnh sát tìm đến đầu tiên sẽ là một tay bắn tỉa. Điều cảnh sát tò mò cuối cùng chỉ là “Ai đã nổ súng?” mà thôi. Và chỉ cần tìm ra được kẻ đã bắn là bọn họ sẽ chìm đắm trong ảo tưởng vô lý rằng mọi chuyện đã được giải quyết. Nghĩ lại thì ai bắn cũng chẳng quan trọng. Đó có lẽ là khía cạnh vớ vẩn nhất trong một vụ ám sát. Vấn đề cốt lõi luôn là người đứng đằng sau kẻ bắn. Thế nhưng trong suốt bề dày lịch sử ám sát chưa bao giờ người ta làm sáng tỏ người đứng sau kẻ nổ súng là ai.

Người ta vẫn tin rằng Oswald đã giết Kennedy. Nhưng kẻ ngốc nghếch như hắc sao có thể giết Kennedy được? Trong khi dư luận và cảnh sát chỉ chăm chăm đào bới quanh Oswald thì những kẻ đầu sỏ và bày mưu vĩ đại đứng sau đã kịp ung dung bình thản quay về ngôi nhà an toàn của mình. Chúng vừa dựa người lên ghế bành uống sâm banh vừa xem tin tức. Rồi chúng sẽ ung dung nhìn sự việc kết thúc bằng vẻ mặt như muốn nói “Vài ngày nữa nếu tên hề Oswald bị trừ khử bởi mấy tay giết thuê hạng ba khác theo kế hoạch thì cảnh sát sẽ bó tay thôi, vì giờ đây trung tâm của vụ việc đã chết mất tiêu rồi!” Thế giới là một vở hài kịch vĩ đại. Cảnh sát chỉ cần tìm ra kẻ nổ súng, và những kẻ giết thuê chỉ cần trừ khử kẻ đó là được.

Cảnh sát tìm ra kẻ nổ súng, hỏi cung, rồi tra khảo. Bằng tốc độ nhanh như viên đạn hắc đã bắn ra, kẻ ngu ngốc kéo cò súng giữa lúc bối rối sẽ trở thành tâm điểm nóng hổi của dư luận. Những người xung quanh bàng hoàng và kinh ngạc không tin nổi người như hắc lại có thể gây ra việc ghê gớm như vậy. Dư luận dày công tìm kiếm những mảnh ghép vụn vặt xung quanh kẻ ngốc này mà trên thực tế chẳng liên quan chút gì đến vụ việc

rồi chắp ghép chúng thành bức tranh mosaic, cuối cùng biến hẳn thành một huyền thoại. Nhưng sự thật thú vị là kẻ nổ súng ngu ngốc lại gần như chẳng biết gì về vụ việc này. Thậm chí hẳn ta còn không biết mình đã gây ra chuyện gì. Sao những kẻ bày mưu lại đưa thông tin quan trọng như thế cho những kẻ mới vào nghề hay một sát thủ hết thời cơ chứ? Dù ở thời đại nào, ở quốc gia nào thì việc mà những kẻ bày mưu ra lệnh cho sát thủ cũng đều không thay đổi. “Ai khiến mày động não suy nghĩ cơ chứ? Mày chỉ cần ngậm mồm lại và kéo cò súng là được.”

Lai Sinh châm lửa hút thuốc. Đột nhiên hẳn nghĩ nếu không thiêu cái xác của ông già thì giờ này chắc hẳn cũng đã thành xác chết rồi. Lai Sinh đột nhiên tò mò về biểu cảm của ông Râu Xồm, không biết ông ta sẽ mang vẻ mặt thế nào khi cho xác hẳn vào lò hỏa táng. Ông ta sẽ lại vừa khóc tu tu vừa làm vài động tác khoa trương bằng thân hình to lớn ấy, rồi nếu Han Ja đưa tiền thì ông ta sẽ vừa đếm số tiền hai lần vừa khúm núm cười hề hề như chưa từng khóc lóc. Lai Sinh rít được hai hơi thuốc thì cô thủ thư run rẩy quay về chỗ của mình. Cô ta lấy cái áo cardigan đang vắt trên ghế khoác lên người, nhưng hình như vẫn chưa hết lạnh nên bật thêm cả lò sưởi điện dưới bàn lên và tắt bật xoa tay. Sau khi cúi người xuống dưới bàn sưởi ấm một lúc lâu, cô ta mới duỗi thẳng lưng và ngồi vào chỗ.

“Anh hút thuốc lá vừa vừa thôi có được không?” Cô ta vừa nói vừa nhìn Lai Sinh thương hại.

Lai Sinh dụi điều thuốc vào gạt tàn rồi nhìn phòng đọc sách của lão Chồn. Cửa phòng vẫn đang đóng chặt. Có nên đi vào bây giờ không nhỉ, hay đợi một chút để lão Chồn vừa nổi trận lôi

đình ngòi bớt rồi mới vào? Chẳng phương án nào khiến hấn thấy vui vẻ.

“Nếu thư viện này đóng cửa thì cô định làm gì?” Lai Sinh hỏi cô thủ thư.

“Thư viện đóng cửa á?”

Cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Không, ý tôi là nếu như đóng cửa ấy.”

Cô thủ thư mắt lác ngập ngừng một lúc như thể suy nghĩ lung lăm về giả định của Lai Sinh.

“Tôi sẽ gặp một người đàn ông tốt rồi kết hôn.”

“Người đàn ông tốt à...” Lai Sinh lặp lại lời cô ta. “Vậy tôi thì sao?” Hấn hỏi.

Cô ta nhìn Lai Sinh như muốn hỏi hấn có bị điên không.

“Anh bị trúng đạn à?”

Cô ta nói to đến độ vang khắp cả thư viện. Lai Sinh phì cười rồi cầm hộp tro cốt trên bàn đứng dậy. Hấn đi về phía phòng đọc sách của lão Chồn.

Lúc hấn mở cửa, lão Chồn vẫn đang đọc thành tiếng quyển từ điển bách khoa như thường lệ. Trái với dự đoán của Lai Sinh, vẻ mặt lão không thay đổi mấy. Lão Chồn đang đọc quyển sách mà lão đang đọc dở, thành tiếng, theo cách mà lão luôn đọc, ở chỗ mà lão luôn ngồi. Đó là bộ từ điển bách khoa Britannica bản tiếng Anh từ vài năm trước. Nếu đọc hết bộ từ điển đó thì lão sẽ đọc bộ từ điển bách khoa Brockhaus. Rốt cuộc mục đích của việc đọc đi đọc lại một quyển sách không biết bao nhiêu lần là gì nhỉ? Lai Sinh không thể hiểu được việc đọc sách của lão Chồn. Hấn

đóng cửa phòng rồi mà lão Chồn vẫn không ngừng đọc sách. Hắn đặt hộp tro cốt lên bàn phòng khách. Bàn lót kính nên tiếng cái hộp gây ra khá to dù hắn không cố ý làm vậy. Đến lúc đó lão Chồn mới rời mắt khỏi quyển sách và nhìn sang cái hộp.

“Tại sao lại mất thêm một ngày nữa?” Lão Chồn hỏi.

Giọng lão nghe không giống đổ lỗi hay tức giận. Chỉ như tò mò muốn biết tiến trình.

“Vì vị tướng bảo tôi ở lại ăn tối rồi hãy đi.” Lai Sinh bình thản đáp.

Hắn tưởng lão Chồn sẽ hỏi thêm nhưng lão chỉ gật đầu. Lão gỡ cặp kính lão ra đặt lên bàn rồi đứng dậy khỏi ghế, đi đến bên cái bàn. Lão tháo miếng vải bọc màu trắng của hộp tro cốt, nhìn cái hộp gỗ thông. Lão Chồn lấy lòng bàn tay chùi nhẹ cái hộp, sau đó mở nắp hộp. Xương của ông già và xương của con chó Santa được gói gọn gàng trong giấy trắng. Lão Chồn mở tờ giấy, đưa tay sờ bột xương.

“Ông Râu Xồm nghiền đẹp thật.” Lão Chồn nói như thể hài lòng.

Lão gấp giấy và đóng nắp hộp gỗ thông lại, sau đó buộc cái hộp thật chặt bằng miếng vải bọc màu trắng. Rồi lão mang hộp tro cốt đến bàn của mình.

“Ở yên đây. Đừng làm bất cứ việc gì một thời gian.” Lão Chồn nói, ý bảo Lai Sinh bây giờ thì đi ra đi.

“Han Ja đã giận lắm ạ?” Lai Sinh hỏi.

Lão Chồn phì cười.

“Làm gì có chuyện Han Ja giận chứ. Chuyện xảy ra đúng theo ý muốn của nó mà.”

Lai Sinh nghiêng đầu.

“Anh ta nhảy dựng lên bảo tôi đã làm hỏng mất kế hoạch vài tỷ mà.”

“Bây giờ ai ai cũng đồn với mấy lão già rằng thư viện đã tự thay đổi kế hoạch và làm hỏng việc, chỉ có Han Ja hưởng lợi còn gì. Ha ha, cái thằng đó đúng là. Thông minh đến không thể chịu nổi.”

Lão Chồn tỏ ra vô cùng thích thú trước tình huống này. Thật không hiểu nổi, tình huống này hay ho chỗ nào chứ?

“Thư viện sẽ đóng cửa à?” Lai Sinh hỏi.

Lão Chồn ngẩng đầu lên nhìn như không hiểu ý hẩn.

“Han Ja dọa rằng chẳng mấy chốc thư viện sẽ đóng cửa.”

Lão Chồn suy nghĩ một lúc rồi cười bí hiểm.

“Đóng cửa thì đóng cửa thôi. Thư viện này có danh tiếng gì đâu mà sợ.” Lão đáp bằng giọng vô cảm.

Sao lão có thể như thế được nhỉ? Thư viện chính lão đích thân quản lý trong suốt sáu mươi năm qua sẽ đóng cửa cơ mà. Giọng lão Chồn bất cần và bình tĩnh như người đã luôn chuẩn bị từ rất lâu. Vậy nên chẳng hiểu sao Lai Sinh lại cảm thấy bí tráng.

Người ta nói lão Chồn sinh ra ở thư viện và sống cả đời ở thư viện. Đó không phải là cách nói ẩn dụ. Lão Chồn thực sự được sinh ra ở thư viện. Lão vừa sống ở gian nhà nhỏ xíu dành cho nhân viên sát cạnh thư viện vừa quản lý cơ sở hạ tầng như đường ống, thiết bị điện hay mái của thư viện. Lão Chồn đi khắp

khiến vì bị bại liệt bẩm sinh và bắt đầu công việc dọn dẹp ở thư viện này từ hồi chưa đầy sáu tuổi. Lão trở thành thủ thư vào năm mười sáu tuổi và trở thành ông chủ của thư viện khi chưa đến hai mươi bảy tuổi. Những nhân tài tốt nghiệp Đại học Đế quốc Keijou* và những quan chức theo chủ nghĩa đế quốc từng du học ở Nhật Bản đều không hiểu làm thế nào mà một kẻ chưa học hết tiểu học, đã thế lại còn khập khiễng như lão Chồn có thể trở thành ông chủ và cũng là giám đốc thư viện. Có lẽ vì thư viện này là nơi quá yên tĩnh và nhàm chán để những người thông minh cống hiến cả cuộc đời. Hoặc cũng có thể thư viện này là nơi quá nguy hiểm để những người thông minh gánh vác.

Lão Chồn đang chăm chú nhìn hộp tro cốt thì chợt nhận ra ánh mắt của Lai Sinh. Lão khẽ quay đầu về phía quyển từ điển bách khoa. Dĩ nhiên không phải lão định đọc sách. Nếu thực sự muốn đọc thì lão đã đeo cặp kính lão lên. Đáng vẻ lão Chồn đưa đôi mắt thần thờ nhìn quyển sách đột nhiên trông có vẻ già nua.

“Tôi đi đây ạ.” Lai Sinh nói.

Lão Chồn nhìn hẩn một lúc rồi gật đầu.

Khi Lai Sinh mở cửa phòng đọc sách và bước ra ngoài, cô thủ thư mắt lác không có ở chỗ ngồi, chắc cô ta đã đi ăn trưa. Hẩn ngồi xuống chỗ của cô thủ thư. Cuộn len màu đỏ và món đồ đan lát đặt ở một góc bàn. Bên trong vách ngăn được thiết kế để người đứng ngoài không nhìn thấy có một túi đựng đồ trang điểm giống như của các nhà làm phim thường dùng ở trường quay, một bàn trang điểm nhỏ dễ thương cùng một bộ đồ làm móng có khoảng mười cái được xếp theo màu. Cạnh đó có ngăn kéo bằng nhựa đựng văn phòng phẩm, trên mỗi ngăn có dán

nhân tên như kẹp, ghim bấm, dao, kéo, thước dây. Lai Sinh mở ngăn dán nhãn “kẹp” ra, bên trong đúng là có kẹp thật. Đủ loại búp bê như mèo chiêu tài, gấu trúc, gấu Pooh, chuột Mickey được treo hoặc xếp ngòai ngoan ngoãn khắp bàn cô ta. Những con búp bê đó trông như thể đã tìm được cho mình một vị trí hoàn hảo, như thể chúng đã luôn ở đó ngay từ đầu hơn là được sắp xếp. Lai Sinh gõ gõ ngón tay vào con búp bê gấu Pooh chỉ mặc mỗi áo thun màu đỏ đang ưỡn bụng ra. Rồi hấn phì cười một mình như tên ngốc.

Giờ thì sách không vào Thư viện của lũ chó nữa. Từ hai năm trước lão Chồn đã không mua sách và cũng không còn nhận sách định kỳ. Vậy nên, nếu nói một cách nghiêm túc thì bây giờ không cần thủ thư ở thư viện nữa. Thứ mà thư viện này cần là thư ký hoặc người dọn vệ sinh. Nếu chỉ cần nhận điện thoại, phân loại rác, thỉnh thoảng phủi những đám bụi yên lặng đóng trên kệ sách thì như thế là đủ.

Lai Sinh đứng dậy, rời chỗ ngòai của thủ thư rồi chậm rãi đi giữa những giá sách lâu đời. Những quyển sách chưa từng được mở ra suốt vài chục năm đã khô quắt lại xếp thành hàng dài, như chỉ chờ một que diêm châm lửa là nổ tung như thuốc nổ. Mỗi khi lướt đầu ngón tay qua các gáy sách, hấn lại cảm giác như mình đang quay về với con hẻm từng chạy nhảy hồi còn bé.

Lai Sinh dừng lại lấy một cuốn sách trên giá xuống. Nguồn gốc của vụn vặt. Hấn ngắm nghía bìa trước và bìa sau của cuốn sách rồi lật trang. Giống như mọi cuốn sách hấn đã đọc xưa nay, không phải vì quan tâm, cũng không phải vì muốn kiểm tìm gì ở chúng. Đó chỉ là hành động theo thói quen. Cuốn sách mở đầu bằng câu “Loại rau đầu tiên mà con người ăn là hành tây”.

Không có tính triết học, tính giáo điều hay tính tự kiểm điểm. Câu đó chỉ đơn thuần có nghĩa “Loại rau đầu tiên mà con người ăn không phải cà rốt hay rau bó xôi mà là hành tây”. Những câu văn như thế cứ lặp đi lặp lại trong quyển sách, ví dụ như “Dụng cụ đầu tiên mà con người sử dụng là búa” hay “Người phát minh ra ghế bành để đọc sách cho thoải mái là Benjamin Franklin”. Nếu hỏi “Rồi sao?” thì quyển sách chỉ có thể trả lời rằng “Chẳng sao gì nữa hết, chỉ là sự thật như vậy thôi”. Lai Sinh phì cười, lẩm bẩm “Đúng là quyển sách đáng để lão Chồn yêu thích.”

Hắn nhét cuốn sách trở lại giá và nhìn quanh thư viện. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thông gió ở tầng hai đang chiếu xuống những giá sách lâu đời. Một thư viện suy tàn. Những thời kỳ tươi đẹp đều đã trôi qua. Theo lời của Han Ja thì có lẽ thư viện cũng sắp phải đóng cửa. Mọi thứ của thư viện này đã quá già nua để chịu những biến động của thị trường ám sát. Cái thời trẻ trung và liều lĩnh. Cái thời ngay cả những việc nguy hiểm lẫn khó khăn nhất cũng được xử lý gọn ghẽ mà không có lấy một chi tiết thừa. Cái thời mà những kẻ giết thuê ở khắp nơi tìm đến lão Chồn, đồng thời liên tục đổ vào những kế hoạch đắt giá và những va li đầy ắp tiền mặt. Cái thời mà cả những người trong chính phủ cũng phải để mắt đến lão Chồn và toàn bộ trật tự Puju thay đổi chỉ bằng một lời của lão. Cái thời ấy đã trôi qua rồi. Giờ đây những việc lớn như thế không phải phần của thư viện, giống như sách mới không còn vào thư viện nữa.

Lão Chồn giờ phải chuẩn bị trước cho cái thời già nua và vô dụng. Nếu không bắt tay được với công ty có thế lực thì lão sẽ phải chuyển giao danh sách khách hàng lâu đời của thư viện cho Han Ja. Nếu không muốn đón nhận kết cục bi thảm như đang

tập tễnh bước trong con hẻm tắm tối bỗng bị bọn rác rưởi đâm chết và xác được phát hiện ở cái rãnh nào đó thì ít nhất cũng phải tích góp tiền. Lão cũng nên cân nhắc việc chuẩn bị sẵn một ngôi nhà an toàn ở một nơi như Alaska hoặc Thụy Sĩ như bao người khác. Nhưng lão Chồn chẳng làm gì cả mà chỉ đọc từ điển bách khoa suốt ngày này qua tháng khác trong cái thư viện đang dần sụp đổ. Thứ còn lại đối với lão chỉ là những quyển sách cũ rách mà ngay cả người mua sỉ của tiệm sách cũ cũng khịt mũi khinh bỉ.

Bây giờ mạng sống của lão Chồn đang phụ thuộc vào tính toán của Han Ja. Lão còn sống đến tận bây giờ là nhờ gã nghĩ rằng lão vẫn còn thứ để bòn rút. Vào khoảnh khắc lão Chồn không còn ích lợi gì cho những tính toán của Han Ja thì lão chắc chắn sẽ chết. Lai Sinh vừa đẩy vào một cuốn sách thò ra ngoài giá sách vừa đột nhiên tò mò không biết trong tính toán của Han Ja hắn sẽ bị thanh toán kiểu gì. “Khi nào thư viện đóng cửa thì đời mình cũng đóng cửa luôn chẳng?” Lai Sinh lại nghiêng đầu bật cười.

Hắn đi về phía cửa sổ thông gió ở tầng hai và nhìn góc tường phía Tây. Ở đó vẫn còn bộ bàn ghế nhỏ mà hắn từng ngồi đọc sách hồi còn bé. Vì Lai Sinh không đến trường nên Thư viện của lũ chó là trường học duy nhất của hắn. Thư viện này cũng là sân chơi duy nhất cho một kẻ không có bạn cùng trang lứa như Lai Sinh. Hắn trải qua phần lớn thời niên thiếu của mình bằng việc chạy nhảy chơi đùa giữa các kệ sách hoặc ngồi ở cái bàn nhỏ đọc sách.

Ngắm lại thì thời niên thiếu của Lai Sinh chẳng có gì ngoài sự thờ ơ và nhạt nhẽo. Hắn hoàn toàn không nhận được sự quan

tâm của người lớn, sự quan tâm dịu dàng họ vẫn thường dành cho bọn trẻ con như ban phát những món quà. Phần lớn những ký ức lấp đầy thời niên thiếu của hắn chỉ là mê cung được dựng nên bởi những giá sách lâu đời, những cuốn sách phủ bụi, và một lão Chồn đọc sách vô cảm ngày qua ngày. Những thủ thư mà khó khăn lắm hắn mới thân thiết được liên tục nghỉ việc, còn những kẻ theo dõi, những kẻ bán tin tức xảo quyết cùng những sát thủ thỉnh thoảng ra vào chẳng nói chẳng rằng chỉ trưng vẻ mặt lạnh lùng. Trong số đó có những người vẫn còn sống, có những người chắc chắn đã chết và có cả những người Lai Sinh chẳng rõ đã chết hay còn sống. Sau khi tấp Lai Sinh vào hôm sinh nhật chín tuổi, lão Chồn không đả động gì tới việc đọc sách của hắn nữa. Lão không bắt cũng không cấm hắn đọc cái gì. Lão Chồn không quan tâm đến Lai Sinh giống như lão chưa bao giờ quan tâm đến cuộc đời của chính mình. Thư viện lúc nào cũng trống vắng. Thời niên thiếu không được quan tâm của Lai Sinh cũng được đặt chơ vơ ở đâu đó giữa những cuốn sách chẳng có gì đặc biệt và những món đồ trang trí như đá cảnh hay xương rồng đặt trên kệ trong cái thư viện trống rỗng này.

Lai Sinh đọc sách thuần túy vì chán. Vì quá buồn chán và cô đơn mà hắn đành phải đọc sách, chứ không phải vì thích đọc. Sau khi biết mặt chữ vào năm chín tuổi, Lai Sinh sống ở thư viện này cho đến năm mười bảy. Vì phải sống ở thư viện nên hắn không còn cách nào khác ngoài đọc sách. Vào năm mười bảy tuổi, Lai Sinh dùng tiền kiếm được nhờ công việc giết người đầu tiên để tìm một căn phòng nhỏ bên ngoài thư viện. Hắn giết người, nhận tiền rồi mua nồi cơm, bát ăn cơm, cả bàn ăn và thìa

đũa bằng tiền kiếm được. Và hắn tự nấu ăn lần đầu tiên bằng cái nồi cơm đó.

Lai Sinh đứng dưới cửa sổ thông gió tầng hai, nơi ánh nắng lúc giữa trưa rọi xuống, nhìn khắp thư viện. Cô thủ thư mắt lác đi ăn trưa vẫn chưa quay lại. Cửa phòng đọc sách của lão Chồn vẫn đóng chặt. Lai Sinh nhìn lần lượt dãy giá sách ở phía Đông và phía Bắc, rồi nhìn sang dãy phía Nam và phía Tây. Những giá lèn chặt sách thật yên tĩnh và vắng lặng như biển đêm phủ sương mù. Đột nhiên Lai Sinh không thể tin nổi thư viện tĩnh mịch này lại là trụ sở của băng đảng giết người trong suốt chín mươi năm qua. Thật khó tin khi những vụ bắt cóc và giam giữ, những vụ mất tích đáng ngờ, những cái chết được ngụy trang thành tai nạn, rất nhiều cái chết và vô số vụ ám sát lại được lên kế hoạch và được quyết định ở thư viện này. Ai đã tạo nên một cái thư viện như thế này và bắt đầu những kế hoạch kinh khủng ấy ở đây? Lai Sinh không hiểu được. Lập ra một nơi như Văn phòng liên hiệp Các tiệm giặt là toàn quốc hay Văn phòng ủy ban Tổ chức tiếp sức trại chăn nuôi gà nghe còn hợp lý hơn. Sao cứ nhất định phải là thư viện? Thư viện thì yên tĩnh như vậy, còn những cuốn sách chất đầy ở đây thì vô trách nhiệm đến thế.

Uống bia lon

Lai Sinh giật nắp lon bia.

Bảy rưỡi sáng. Những người đi làm ủa ra khắp con hẻm kẹp giữa những ngôi nhà tập thể bốn tầng xây bằng gạch đỏ nối tiếp nhau. Lai Sinh mở hé cửa sổ rồi châm lửa hút thuốc. Thời tiết thật kỳ lạ. Một bên trời ánh nắng yếu ớt đang chiếu rọi, một bên lại lất phất mưa bay. Nhân viên công sở mặc những bộ vest được là lượt cẩn thận vừa nhìn trời vừa tỏ vẻ bức bối không biết có nên mở ô ra che hay không. Lai Sinh nhấp một ngụm bia ra vẻ cảm cảnh cho những người phải đi làm trong thời tiết quái đản này.

Uống bia lon buổi sáng tưởng không hợp mà hóa ra lại hợp không tưởng. Nếu như bia lon uống vào buổi tối sau khi xong việc mang lại cảm giác thư giãn, tưởng thưởng và sảng khoái thì bia lon uống buổi sáng lại khiến ta có cảm giác cô đơn, mông lung, lếch lác và khao khát được vô trách nhiệm. Lai Sinh thích cái cảm giác vô trách nhiệm đó khi uống bia lon vào buổi sáng. Chính là vừa nhìn những người đi làm hối hả ngoài cửa sổ vừa tự giấu cột bản thân “Dân tình đúng là sống chăm chỉ thật. Đời mình thì ra sao cũng được.”

Lai Sinh lại uống một ngụm bia nữa. Vừa nhìn dáng vẻ tất bật đi làm của người khác vừa nhẩn nha uống bia thường khiến những tưởng tượng vô cùng phi hiện thực nảy ra trong đầu hắn,

ví dụ như hắn đã chết và đang nằm trong quan tài lo lắng về thực đơn bữa tối. Dù đã chết nằm trong quan tài nhưng Lai Sinh vẫn đói bụng. “Sao lại thế được nhỉ? Xác chết mà đói bụng là sao chứ?” Lai Sinh bực bội. Nhưng không ai mang cơm đến cho một kẻ đã chết. Những người đến dự đám tang ngồi trước tấm bình phong đang ồn ào bàn tán về hắn. “Đúng là một thằng xui xẻo nhỉ?” “Phải, tệ hại hết chỗ chê.” “Nói thế này trước mặt người chết thì không hay, nhưng nó thực sự khiến tôi bực mình. Thằng nhãi này ấy mà, toàn nói trống không với người lớn thôi. Nó chưa bao giờ mở mồm bảo tôi đã vất vả rồi trong khi tôi làm việc cực nhọc như nào chứ.” Người nói những lời ấy là ông Râu Xồm. Lai Sinh nổi điên muốn thoi một đấm vào gáy ông ta, nhưng hắn không thể làm vậy. Hắn đã là một cái xác rồi.

Sau khi dụi tắt điếu thuốc đang hút, Lai Sinh lại châm một điếu mới, đoạn hắn uống một viên thuốc đau đầu rồi nhấp một ngụm bia. Thuốc đau đầu, thuốc lá, bia lon. Đầu hắn lúc nào cũng nặng trĩu và mơ hồ như thể có một màn sương mù khổng lồ giăng bên trong. Sự bất an vô cớ thường ập đến vào một thời điểm không ngờ và khiến tâm trạng Lai Sinh tuột xuống tận đáy. Vào những lúc như vậy, sáng vừa mở mắt Lai Sinh sẽ uống bia lon ngay. Hắn tự nhốt mình trong nhà, mở nhạc và ngồi cuộn người như ốc sên trên bậu cửa sổ uống bia.

Lai Sinh uống hết chỗ bia còn lại và bóp cái lon. Rồi hắn đặt cái lon bẹp gí lên bàn. Ở trên bàn đã có hai cái lon bẹp. Bên cạnh ba cái lon có một quả bom mà Lai Sinh tìm thấy trong bồn cầu nhà hắn cách đây không lâu. Lai Sinh cầm quả bom lên. Nó còn nhỏ hơn một bao diêm. Quả bom mang lại cảm giác yên tâm rằng bằng vẻ dễ thương này dù có nổ nó cũng chẳng gây ra

chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng ông chú bán tạp hóa ở Pujū đã xem xét quả bom thì lại nghĩ khác.

“Nó ở đâu ra vậy?”

“Trong bồn cầu nhà cháu ạ.”

“Nó dư sức thổi bay một cái mông đấy.”

“Chùng này thuốc nổ mà thổi bay mông được à?”

“Vì trong bồn cầu áp lực cao lắm, chẳng khác nào cậu cầm pháo hoa trong tay cả. Hơn nữa lúc đi cầu thì mông chắn mất bồn cầu rồi, thế là tạo trạng thái hoàn hảo cho bom nổ đấy.”

“Tức là có thể chết à?”

“Cậu thấy thằng nào sống mà không có mông chưa?”

“Vậy không phải dùng để cảnh cáo hay uy hiếp rồi.”

“Nếu nổ thì đúng là vậy. Nhưng tôi không biết nó có thực sự nổ không. Tôi chưa từng thấy món đồ thế này bao giờ. Nó được xử lý chống nước tốt, dùng kíp nổ hóa học đặc biệt để phản ứng khi cậu đi cầu, lượng thuốc nổ cũng được tính toán vừa đủ để thổi bay mông cậu. Nhưng tôi không dám chắc nó thực sự sẽ nổ, vì thứ này là do một kẻ nghiệp dư tạo ra. Những tay chuyên nghiệp không chế ra quả bom phức tạp thế này đâu. Vì hoàn toàn chẳng có lý do gì để phức tạp hóa vấn đề cả.”

Ông chủ tạp hóa nhấc quả bom lên ngắm nghía dưới ánh đèn và liên tục cảm thán.

“Nhưng quả thật rất độc đáo. Ai đã làm quả bom dễ thương thế này nhỉ? Ít nhất trong số mấy thằng tôi biết cũng chẳng có đứa nào sáng tạo đến thế này. Muốn gặp thằng này một lần quá.”

Lai Sinh khó chịu nhìn ông chú. Hắn đã đến tiệm tạp hóa này mua đồ lặt vặt từ hồi mười hai tuổi, tức có thể xem như đã quen biết ông chú hai mươi năm. Thế mà giữa hoàn cảnh này ông ta hoàn toàn chẳng quan tâm đến sự thật đầy bi kịch rằng tên Lai Sinh có lẽ đã xuất hiện trong danh sách của những kẻ bày mưu. Đối với ông chú hắn cũng chẳng khác gì vô số những tay sát thủ thường xuyên ghé tiệm tạp hóa này rồi chết không ai hay.

“Tóm lại là không phải mấy người trong chính phủ làm?” Lai Sinh hỏi.

“Không biết. Gần đây có nhiều lính đánh thuê, công ty với kẻ bày mưu lắm nên tôi chẳng biết ai làm gì ở đâu cả. Cậu đã phạm lỗi gì à?”

“Tính ra thì cũng có nhiều lý do để cháu phải chết lắm. Cháu đã làm việc trong cái giới này mười lăm năm rồi mà.”

Lai Sinh chìa tay ra như thể bảo ông chú thán phục thể là đủ rồi và đòi lại quả bom.

“Dù sao thì lần này cậu cũng may mắn sống sót nhỉ?”

Ông chú tạp hóa vừa đưa quả bom đã tháo kíp nổ cho hắn vừa nói.

“Nhờ tào bôn đây ạ.”

Lai Sinh phát hiện ra quả bom trong bồn cầu một tuần trước. Lúc hắn bước vào nhà, có mùi rất khác. Hai con mèo đứng ngập ngừng chứ không cắm đầu chạy đến không thềm để ý trước sau như lệ thường. Chắc chắn có ai đó đã ghé qua. Lai Sinh đứng yên tại chỗ một lúc lâu để nhớ lại cái mùi lạ lắm vừa phảng phất nhẹ trong không khí. Nước hoa? Mùi mỹ phẩm? Hay mùi cơ thể?

Nhưng vì cái mùi đó lơ lửng rất mơ hồ nên hắn cũng không thể xác định được danh tính của nó. Dù sao nếu kẻ xâm nhập để lại mùi này và bỏ đi thì hắn là kẻ nghiệp dư. Dân chuyên nghiệp không để lại mùi.

Lai Sinh cẩn thận mở tủ giày lấy chai xịt bột ra phun lên sàn hành lang. Có vết giày lạ. Là vết giày thể thao cỡ 39. Dấu chân của một người đàn ông nhỏ con hoặc một người phụ nữ. Không có vết giày trên sàn phòng khách. Kẻ xâm nhập đã lịch sự cởi giày ở hành lang rồi mới đi vào trong nhà.

“Thằng này cũng biết phải trái đấy nhỉ.” Lai Sinh lẩm bẩm.

Hắn đi vào phòng khách và chậm rãi quan sát bên trong nhà. Nếu đã có ai đó vào nhà thì chắc chắn sẽ xuất hiện thứ đáng lẽ không nên xuất hiện hoặc mất thứ không nên mất. Nhìn thoáng qua thì vẻ như không có gì thay đổi. Nhưng khi Lai Sinh xem xét cẩn thận thì có vài món đồ không ở đúng chỗ. Đồng sách hắn đang đọc và xếp ngăn nắp trên bàn bị xếp theo thứ tự ngược lại. Con dao Henkel của Chu thường để trên giá sách thứ ba lại được để xuống giá thứ hai, và cái cần câu mèo vốn giắt ở túi đựng thư cũng được đặt trên bàn. Trong bếp có một cốc cà phê vẫn còn đọng lại chút nước và cái khăn lau bát đĩa hơi ướt. Lai Sinh cầm cái cốc lên ngửi thử và xem xét nó dưới ánh đèn. Rồi hắn cười bối rối. Tên này làm gì thế nhỉ?

Kẻ xâm nhập đã xem qua đồng sách mà Lai Sinh đọc, từng cuốn một. Tên này rảnh rỗi đến thế sao? Tại sao lén lút vào nhà người ta lại còn tò mò về sách người ta đang đọc chứ? Lai Sinh không thể hiểu nổi. Chẳng những thế tên này còn chạm vào khá nhiều món đồ mà chẳng có ý gì đặc biệt. Nhìn cái cần câu được

bỏ trên bàn thì có lẽ hẳn ta định chơi với lũ mèo. Rồi hẳn ta vào bếp tự tay đun cà phê uống và còn rửa cả cái cốc mình đã uống rồi mới bỏ đi. Không phải điên rồ sao?

Lai Sinh chỉ rời khỏi nhà hai tiếng. Hẳn thường đến bể bơi vào lúc hai giờ chiều thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu. Tuy cũng có vài hôm hẳn nghỉ nhưng nhìn chung là vậy. Có lẽ tên này đã xác nhận việc Lai Sinh xuống hồ bơi rồi mới đặt chân vào nhà. Kẻ xâm nhập biết chính xác hành tung của hẳn. Có kẻ bày mưu. Bởi vì việc đầu tiên mà những kẻ bày mưu làm là nắm bắt hành tung của mục tiêu. Trong vòng hai tiếng Lai Sinh vắng nhà, kẻ xâm nhập đã thoải mái dạo quanh trong nhà hẳn. Tên này không hẳn là nghiệp dư mà có lẽ hoàn toàn không cố gắng xóa vết tích, giống như ném cho Lai Sinh câu hỏi “Nghĩ cho kỹ xem tại sao tao đến đây.”

Lai Sinh đứng giữa phòng khách một lúc, sau đó mở tất cả đèn lên rồi bắt đầu lục tung trong nhà. Hẳn kiểm tra kỹ lưỡng toàn bộ giấy dán tường xem có vết dao hay có chỗ nào bị rách không, rồi xem xét cả nền và trần nhà theo cách tương tự. Lai Sinh kiểm tra bên trong bếp ga và tình trạng van an toàn của hệ thống ga, rà soát phía dưới bồn rửa, mở cửa tủ lạnh rồi kiểm tra ngăn mát và ngăn đông lạnh. Hẳn lục tung tất cả mọi ngăn kéo trong nhà, mở hết các loại hộp mà hẳn có, lục lọi đồ nội thất, mặt sau của đồng hồ treo tường, bên trong bóng đèn, khe hở của giá sách và bên trong tủ quần áo. Hẳn còn kiểm tra cả đằng sau rèm, khe cửa sổ, máy giặt và giường. Nhưng chẳng có gì hết.

Lai Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đang lặn. Có lẽ tên hẳn đã lọt vào danh sách của những kẻ bày mưu. Nhưng hẳn chẳng nghĩ ra bất cứ điều gì. Phải nghĩ về cái gì đây nhỉ... phải

suy nghĩ... Nhưng hắn vẫn mù mờ, màn sương mù khổng lồ vẫn chưa chịu tan trong đầu hắn. Hắn chẳng biết phải nghĩ từ đâu, như thế bấy lâu nay hắn đã sống mà không hề động não. Ai đó đã đột nhập vào ngôi nhà này. Đây không phải phòng của người thường mà là phòng của một sát thủ. Không ai vào đây chỉ để cho vui mà sẽ gài bom, hoặc không thì gài thiết bị nghe lén.

Vẫn không biết thứ mình đang tìm kiếm là gì, nhưng Lai Sinh lại bắt đầu lục soát bên trong ngôi nhà một lần nữa. Lần này kỹ lưỡng hơn lần trước. Hắn mở hộp cà phê, đổ hết cà phê ra và kiểm tra dưới đáy hộp, tháo cái cối xay Zassenhaus* ra, đổ gia vị khỏi hộp rồi kiểm tra những cái hộp đó, lật úp thùng rác và lục lọi từng mảnh rác. Lai Sinh mở thùng máy tính và tháo tất cả linh kiện ra, sau đó kiểm tra từng cái một, mở cả tivi và radio để xem xét bên trong, lôi tất cả thức ăn trong ngăn đông lạnh ra, xé bao bì, kiểm tra bên trong từng con cá và cắt từng miếng bánh bao. Hắn lôi tất cả giày ra khỏi tủ, lục túi của tất cả quần áo trong tủ. Hắn lấy tất cả sách trên giá sách ở phòng khách xuống và xem xét từng cuốn một. Thậm chí hắn còn mở tất cả phong bì và hóa đơn, nghi ngờ chưa biết chừng có thứ gì bên trong.

Khi đêm trôi qua và mặt trời lên, Lai Sinh vẫn đang bận rộn tháo tháo lấp lấp. Suốt hai mươi một tiếng đồng hồ hắn không ăn không ngủ, chỉ chăm chăm lôi đồ đạc ra kiểm tra bên trong. Ngay cả khi tất cả mọi thứ trong nhà đều đã bị tháo rời, xé vụn, trở thành đồng đồ nát cứ như một thành phố bị trúng bom, Lai Sinh vẫn không dừng tay. Thảng hoặc hắn lại nghĩ biết đâu kẻ xâm nhập đã đi mà không để lại bất cứ thứ gì trong nhà. Nhưng dù là thế Lai Sinh cũng không ngừng tay tháo gỡ đồ đạc. Hắn xé rách, vặn xoắn, mở tung mọi thứ với khuôn mặt tràn ngập giận

dữ. Không tìm ra thứ cần tìm dù chính mình cũng không biết đó là thứ gì, hấn thần thờ nhìn những món đồ mình đã tháo tung rồi ném đi.

Lai Sinh ném cái đồng hồ treo tường đã tan nát chẳng còn gì để tháo nữa sang một bên rồi bắt đầu dùng dao rạch tấm nệm. Tiếng lưỡi dao trượt đi, chạm vào lò xo bên trong nệm khiến hấn bực mình. Lai Sinh lôi hết từng miếng xốp trong nệm ra. Không thấy gì lạ ở miếng này hấn lại dùng dao xẻ miếng giống hệt bên cạnh. Bản thân Lai Sinh cũng biết hấn đang hành động như một tên ngốc. Nhưng hấn vẫn điên rồ lặp đi lặp lại những hành động ấy. Chọc con dao vào tấm nệm, xé rách, lôi miếng xốp ra, nghiêng đầu kiểm tra bên trong...

Ánh nắng mặt trời hạ xuống ban công chiếu sáng khuôn mặt Lai Sinh. Hấn đang khóc. Lai Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ với khuôn mặt đẫm nước mắt. Sự xấu hổ cùng một cảm giác vô cùng ám áp và thoải mái đang rọi lên khuôn mặt hấn. Lai Sinh nhìn xuống hai bàn tay. Vì gồng sức phá đồ đạc nên móng tay hấn đã gãy hết. Trên ngón tay bị dao cứa vào máu đang chảy ròng ròng. Hấn đã tháo tung cả ngôi nhà này không ngơi nghỉ trong suốt hai mươi một tiếng đồng hồ. Nhưng giờ thì Lai Sinh chẳng có hơi sức đâu mà ăn cơm. Hấn vứt con dao và cái tua vít sang một bên rồi dựa người vào cái ghế xô pha rách nát và chìm vào giấc ngủ.

Lai Sinh tỉnh dậy vào buổi chiều. Mặt trời vẫn chưa lặn. Bên trong nhà chẳng còn chỗ đặt chân vì đồng đồ đạc nát bươm. Hấn nhìn đồng hồ nát chính mình đã bày ra bằng đôi mắt đờ đẫn. “Rốt cuộc tại sao mình lại như thế?” Lai Sinh tự hỏi. Nhưng

trong vô số những giọng nói ở bên trong hần, chẳng có bất kỳ ai trả lời.

Lai Sinh lôi túi rác ra để thu dọn tất cả đồ đạc đã bị mình băm vằm. Có những món đồ cũ và cũng có cả đồ mới mua. Có những món đồ chứa kỷ niệm và cũng có những món đồ hần không hiểu tại sao lại có mặt trong nhà mình. Lai Sinh nhét tất cả vào túi rác mà không một chút bận tâm.

Những kẻ bày mưu không hành động tùy tiện. Chắc chắn hần đã trở thành mục tiêu. Liệu hần có thể sống sót không? Có lẽ là không. Trong suốt mười lăm năm qua, Lai Sinh chưa từng thấy người nào sống sót thoát khỏi kế hoạch của những kẻ bày mưu. Chỉ có những người chết rất nhanh và có những người chịu đựng được lâu hơn một chút rồi chết. Hần gạt câu hỏi “Nhưng, tại sao, mình, lại trở thành, mục tiêu?” ra khỏi đầu và phì cười. Ngẫm lại thì đó là một câu hỏi khá buồn cười. Câu mà hần nên hỏi không phải là “Tại sao mình phải chết?” mà là câu “Làm sao mình có thể sống được đến bây giờ nhỉ?” Lai Sinh đã sống như một sát thủ suốt mười lăm năm trong cái giới này, dọn dẹp những việc mà những kẻ bày mưu định kỳ bày ra. Vậy nên chẳng khó để tìm ra vô số lý do khiến hần trở thành mục tiêu. Nếu không có Thư viện của lũ chó, nếu không có lão Chồn thì Lai Sinh đã chết từ lâu rồi. Ba mươi hai là tuổi vẫn còn trẻ để chết nếu xét theo tuổi thọ trung bình, nhưng đối với một sát thủ thì có thể coi như hần đã sống khá thọ. Mười lăm năm. Thời điểm chết đã trôi qua.

Việc đầu tiên Lai Sinh làm khi quay về nhà là đặt mua mười lon bia ở siêu thị. Khi sự bất an trôi lên trên những dây thần kinh, khi nỗi sợ hãi phẳng lặng như đáy sông đột ngột dâng trào,

khi cứ thế chìm vào vũng lầy sâu thẳm của sự chán nản không hồi kết, khi giết một ai đó và quay về, và khi rắc rối đang đến gần thì Lai Sinh sẽ tự giam mình trong nhà, một cách vô trách nhiệm, và uống bia lon.

Lai Sinh đã uống bia lon được một tuần. Nếu vẫn muốn tiếp tục uống bia lon mát lạnh thì hẳn cần phải chuẩn bị. Trước tiên là vứt bỏ tất cả thức ăn trong tủ lạnh để dành chỗ cất được càng nhiều bia càng tốt, đặt ở siêu thị một lượng bia đủ uống, rồi chất những lon bia đó đầy tủ lạnh. Để không đói bụng cũng không bị quá no, hẳn lôi cá cơm và lạc ở ngăn đông lạnh ra làm đồ nhắm. Vậy là sự chuẩn bị đã hoàn tất. Giờ thì mở tủ lạnh, lấy bia ra, mở lon, uống bia và bóp bẹp cái lon rỗng là được.

Hắn đã trở thành mục tiêu. Không phải hắn nên làm gì đó sao? Lai Sinh vừa uống bia ừng ực vừa suy nghĩ. Nhưng hắn chẳng làm gì mà chỉ uống bia. Lai Sinh chỉ mở tủ lạnh lấy bia ra, giật nắp lon, uống bia, bóp bẹp cái lon. Thỉnh thoảng hắn bốc vài hạt lạc bỏ vào miệng nhai trệu trạo, rồi vừa đi tiểu vừa nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong gương. Rồi hắn giật nước và lại mở tủ lạnh lấy bia lon. Lai Sinh vừa mở tủ lạnh vừa tự thán phục sự thông minh của mình khi đã không tháo tung cái tủ lạnh ra.

Lai Sinh phát hiện ra quả bom hai ngày sau đó, khi đang chúi đầu vào bồn cầu để nôn lần thứ ba. Muốn trải qua một tuần uống bia lon đằng hoàng thì cũng cần tới ba bốn lần nôn. Nôn rồi lại uống bia, nôn rồi lại uống bia. Cứ lặp đi lặp lại như thế rồi cơ thể sẽ thích ứng đến độ có thể uống mà không cần nôn nữa. Vì hắn chẳng ăn uống gì mấy nên chỉ nôn ra tuyền đầu cá cơm với bia lẫn dịch vị màu vàng. Giữa lúc khục khặc sau khi đã nôn hết

những thứ trong bụng, hắn trông thấy vật gì đó dính chặt vào chỗ sâu trong lỗ thoát nước bồn cầu. Lai Sinh thần người nhìn vào trong lỗ thoát nước một lúc rồi cho tay vào lấy vật đang dính chặt ở đó ra.

Đó là một cái hộp nhỏ làm bằng gốm. Nó có màu trắng giống như màu của bồn cầu và cũng cùng chất liệu nên nhìn thoáng qua khó mà phân biệt được. Lai Sinh quan sát cẩn thận cái hộp gốm trông như xà phòng dùng một lần đó một lúc lâu. Là bom. Không hiểu tại sao cảm giác đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn không phải ngạc nhiên hay sợ hãi mà lại là yên tâm. Không cần biết là may mắn hay bất hạnh, hắn thấy yên tâm vì thứ phải xuất hiện cuối cùng cũng đã lộ diện ở đúng chỗ của nó.

Điện thoại reo. Lai Sinh nhắc máy. Là Jeong Ahn, kẻ theo dõi.

“Tôi đã điều tra khắp rồi, người ta nói thứ này từng thịnh hành ở Bỉ khoảng bảy tám năm trước.”

“Bom bồn cầu ấy hả?”

“Bị ngốc à? Có bom bồn cầu thật thì đã chẳng thịnh hành lắm đâu.”

“Rồi sao nữa?”

“Không phải để thổi bay bồn cầu đâu. Loại bom này thường được chế thành viên con nhộng đủ để gây ra một vụ nổ rất nhỏ trong cơ thể và nguy trang thành một tai nạn y tế. Nghe nói bọn KGB* sử dụng chúng để trừ khử mấy tay chính trị gia Nga béo ú thường gắn máy điều hòa nhịp tim hay máy bom insulin trên người đấy.”

“Thứ đó thì có gì giống với quả bom này?”

“Cấu tạo cơ bản của chúng giống nhau. Linh kiện cũng được chế tạo tại Bỉ. Kíp nổ, cảm biến đều là của Bỉ. Chỉ có thuốc nổ là của Mỹ nhưng thứ này thì đầy rẫy nên bọn chúng cũng có thể mua ở chợ Kkangtong*. Tóm lại thì có lẽ nó đã được lắp ráp ở Hàn. Vở lại là hàng Trung Quốc. Bom gì mà chấp vá thế này chứ. Có lẽ kẻ đó đặt hàng chỗ này chỗ nọ rồi tự chế ra. Không ai mua bán mấy thứ nguyên liệu như vậy ở chợ đen cả nên chắc hẳn đã đặt hàng qua mạng chẳng. Hoặc là có ai đó đến Bỉ và tự tay mang về.”

“Thì sao?” Lai Sinh bực bội hỏi.

“Vì vậy không thể lần ra tung tích chỉ bằng quả bom này đâu.”

“Trên linh kiện đó có số sản phẩm mà.”

“Ê cái thằng này. Nếu mỗi cái ghim bấm giấy đều dán số sản phẩm thì cậu biết được hết nơi đã bấm đấy hả? Đã bảo linh kiện loại bom này là vật tư y tế mà.”

“Vậy tìm xem ai đã lắp ráp nó.” Lai Sinh nói.

“Cậu nghĩ lắp ráp nên thứ này chỉ có một hai đứa thôi chắc? Mà hẳn bọn nó đang chui rúc tránh bọn cớm hết rồi. Cậu nghĩ muốn gặp là chúng thò đầu ra cho cậu gặp đấy à? Mà sao cậu lại tò mò về quả bom này thế? Có phải nó được gắn trong bồn cầu nhà cậu đâu.”

“Nó được gắn trong bồn cầu nhà tôi đấy. Vậy nên cứ tiếp tục tìm đi.”

Lai Sinh cúp máy và uống một ngụm bia. Chắc bây giờ Jeong Ahn sẽ đi ngủ. Gã hành động vào ban đêm và ngủ vào buổi sáng. Không phải gã thích hành động vào ban đêm mà là vì những người gã gặp hầu hết đều hành động vào ban đêm. Có thể nói lúc cư dân thành phố này tan sở thì Jeong Ahn bắt đầu đi làm và ngược lại. Sao lại thế ư? Dù không có lý do gì đặc biệt, nhưng tất cả mọi người trong giới này đều hành động vào ban đêm như thể đã cùng nhau giao ước từ trước. Những cuộc đời hoạt động về đêm nói chung đều mệt mỏi. Dần dần trở nên mệt mỏi, rồi mệt mỏi hơn nữa.

Lai Sinh mân mê quả bom giờ đây chỉ còn mỗi cái vỏ vì Jeong Ahn đã lấy hết linh kiện. Hắn nhìn quả bom và nghiêng đầu. Ai lại sử dụng quả bom lồ bịch và tạp nham này chứ? Kẻ đó thực sự định cho hắn nổ tung sao? Chẳng lẽ tên đó muốn thấy thi thể một người đàn ông cưỡi truồng chết bay mông trước bồn cầu sao? Quả bom dễ thương làm bằng gốm màu trắng trông giống như hộp kẹo ngậm mà Han Ja bỏ trong túi.

Nhưng không phải Han Ja. Nếu muốn giết Lai Sinh thì gã sẽ thuê Thợ Cắt Tóc. Trong vài năm gần đây Han Ja luôn dùng tên đó để loại bỏ các sát thủ. Thợ Cắt Tóc trừ khử sát thủ và ông Râu Xồm thiêu xác. Như thế là gọn gàng nhất. Và phải sau một thời gian rất lâu mọi người mới lờ mờ đoán hình như tên sát thủ kia đã bỏ mạng.

“Dạo này Éch làm gì? Thằng đó làm việc giỏi lắm. Gần đây nó không làm việc à?”

“Phải rồi, mấy năm nay không thấy nó. Chết rồi hả?”

Đôi khi các sát thủ cũng đi đâu đó một thời gian dài để ẩn mình rồi quay về. Vậy nên thỉnh thoảng có trường hợp người mà ai cũng tưởng đã chết lại xuất hiện, mặt mũi chân tay lành lặn. Và ngược lại, có những người mà ai cũng tin là còn sống lại vĩnh viễn không quay về. Tuy nhiên chẳng ai suy nghĩ sâu xa về việc hắn ta đã chết hay còn sống. Không thương tiếc, không đau buồn, thậm chí không tò mò.

Trên hết, Han Ja quá bận rộn để tận hưởng trò đùa này. Gã cũng không phải kiểu người dễ thương và có mắt thẩm mỹ đến mức cố tình sử dụng quả bom đáng yêu này. Hơn nữa gã cũng chẳng có óc hài hước. Dĩ nhiên lại càng không phải những người bên phía chính phủ. Bọn họ là những kẻ cứng nhắc và máy móc, hoàn toàn không đủ linh hoạt để làm trò lố bịch này. Vậy thì là ai? Kẻ nào đã cho quả bom này vào bồn cầu nhà hắn? Lai Sinh hoàn toàn không hiểu.

Lai Sinh lại uống một ngụm bia. Giờ là lúc phải suy nghĩ nhưng đầu óc hắn lại vô cùng hỗn loạn. Tuy đã phát hiện ra quả bom nhưng cả tuần nay hắn chỉ uống bia lon liên tục. Lai Sinh vẫn không thể rời tay khỏi lon bia. “Sao mà có thể làm vậy hả? Có biết đời mày đang bị dồn vào đường cùng rồi không?”

Trước kia cũng có những khoảnh khắc nguy hiểm. Lai Sinh đã từng phạm lỗi và cũng từng để lại dấu vết ở hiện trường. Cũng đã từng bị giám sát một thời gian. Nhưng chưa bao giờ hắn trở thành mục tiêu. Cũng chưa từng có bất cứ ai vào nhà hắn. Lão Chồn có biết việc này không? Chỉ mới mấy năm trước những kẻ bày mưu vẫn còn cần sự đồng ý của lão để giết Lai Sinh. Phải chăng giờ đây lão đã bị thất sủng trong giới nên

chứng cũng không cần đến sự đồng ý của lão nữa? Còn nếu không thì lẽ nào chúng đang đồng thời xử lý cả hấn lẫn lão Chồn? Nhưng quả bom ngớ ngẩn này ư? Kẻ bày mưu nào lại trừ khử mục tiêu bằng cách ồn ào thế này chứ?

Việc giết người trong thế giới của mưu đồ luôn yên lặng và đơn giản. Không xảy ra những vụ nổ ồn ã và cũng hiếm khi có tai nạn xe hơi hay đạn bay loạn xạ như trong phim. Việc giết người trong thế giới của mưu đồ diễn ra kín đáo như dấu chân mèo và lặng lẽ như tuyết ban đêm. Gần như không có vụ giết người nào lộ ra ngoài. Vì vậy cũng chẳng có tội ác, ngờ vực, điều tra. Dĩ nhiên cũng không có thông cáo báo chí ầm ĩ, chẳng có phóng viên, cảnh sát, công tố. Chỉ có cái chết không được bất cứ ai nhớ đến, không có cả tang lễ, hoặc có một tang lễ buồn bã và lặng lẽ mà gia quyến người đã chết chẳng hay biết sự thể ghen ngào rơi lệ.

Đột nhiên những giọt mưa trở nên nặng hạt rơi lộp độp xuống khe cửa. Lai Sinh đứng dậy đóng cửa sổ. Dù mưa đã to hơn nhưng nắng vẫn đang chiếu xuống từ một phía bầu trời. Thời tiết kỳ lạ. Lai Sinh uống nốt chỗ bia, bóp bẹp cái lon rồi đặt lên bàn. Sau đó hấn mở ngăn kéo lấy ra hộp cần sa Ấn Độ mà ngày xưa ông thầy huấn luyện đã tặng hấn, chăm chú nhìn nó. “Không phải thứ hảo hạng gì đâu. Chỉ là cần sa rẻ tiền mà các phu khuân vác Ấn Độ thỉnh thoảng hút để quên đi mệt mỏi về thể xác thôi.” Ông thầy huấn luyện vừa đưa cái hộp cho hấn vừa nói. Lai Sinh lấy giấy mỏng cuộn cần sa lại rồi châm lửa. Đã lâu rồi hấn không hút. Nếu hút cần sa thì hấn sẽ nhớ lại quá nhiều ký ức. Có hôm là những ký ức tồi tệ, hôm khác lại là những ký ức đau buồn. Những ký ức hấn đã giấu rất kỹ rỉ ra như một thứ mùi

hôi và thâm đẫm cơ thể hần. Khiến hần hồi hận về những việc mà hồi đó hần đã không hồi hận.

Vào cái ngày Lai Sinh quyết tâm đi vào nhà máy, thời tiết cũng kỳ lạ như hôm nay. Lai Sinh nhìn dây quần áo phơi đang đón cả mưa lẫn nắng cùng một lúc bay phát phơ trong gió mà vừa buồn cười lại vừa buồn bã. Lai Sinh không biết tại sao mình lại nổi hứng muốn đi vào nhà máy. Trời vừa nắng vừa mưa, những nữ công nhân tràn ra con hẻm đi ăn trưa đang vừa ăn kem vừa ồn ào cười nói kháo nhau rằng thời tiết hóa điên rồi. Lúc đó Lai Sinh đang ẩn mình ở một thành phố địa phương nhỏ theo chỉ thị của lão Chồn. Đây là thành phố công nghiệp với những nhà máy nhỏ liên tục nhả khói. Hần kiếm được một căn nhà hai tầng cho thuê theo tháng ở thành phố công nghiệp ảm đạm đó.

Có lẽ những người sống ở thành phố đó đều đang chăm chỉ làm việc trong các nhà máy nên thành phố rất yên tĩnh và suốt cả buổi chiều con hẻm vắng tanh. Nhưng buổi sáng họ cưỡi xe tay ga nhỏ hoặc xe đạp ùn ùn kéo ra đường, trông hệt như những đường phố ở Trung Quốc. Và đến giờ nghỉ trưa, thành phố đột nhiên trở nên nhộn nhịp bởi vô số người lao động đổ ra ngoài đi ăn trưa. Nhưng đó là khung cảnh chỉ có thể thấy khoảng một hai tiếng đồng hồ mỗi ngày. Thời gian còn lại, thành phố tĩnh mịch cứ như hầu hết tất cả cư dân của nó đều đã đột ngột di dân lên sao Hỏa.

Lai Sinh ngồi ở bậc cửa sổ vừa nhìn chứng minh thư giả mà Văn, chuyên gia làm đồ giả đã làm cho hần, vừa học thuộc những thông tin cần thiết để sống dưới cái tên giả đó. Lúc này hần là một thanh niên hai mươi bốn tuổi tên Jang In Moon.

Không có quá nhiều thứ phải học thuộc. Thực ra để sống ở một thành phố lạ dưới một cái tên không thuộc về mình cũng chẳng cần quá nhiều thông tin.

Khi Lai Sinh đang làm bài số chứng minh thư thì một đám nữ công nhân cười nói oang oang đi qua bên dưới cửa sổ. Khuôn mặt đang cười của các nữ công nhân trông thật tươi sáng và hạnh phúc. Cô gái nhỏ con ở giữa thu hút ánh nhìn của Lai Sinh. Cô ta có khuôn mặt mũm mĩm, dễ thương, đang vừa cười vừa làm điệu bộ khoa trương nhất trong số bốn cô công nhân. Cô ta vận vẹo toàn thân và thậm chí còn cười chảy nước mắt, vừa cảm thán “Ôi chao, buồn cười quá. Đúng là buồn cười thật đấy” vừa đập tay lên vai của cô công nhân bên cạnh. Tiếng cười của cô gái vang vọng khắp hẻm. Lai Sinh thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn theo các cô công nhân đang vừa cười to vừa đi khuất vào trong nhà máy ở cuối con hẻm. Vẻ mặt tươi sáng của các nữ công nhân làm cho nhà máy nơi họ quay về sau bữa trưa trông đẹp như nhà máy sô cô la của Charlie*.

Ngày hôm sau Lai Sinh tìm đến nhà máy của cô công nhân nọ. Người được gọi là quản lý trưởng có vẻ ngoài giống hệt một cái bảng quyết toán chi chít số liệu, cứ như được sinh ra để làm công việc quản lý ở nhà máy vậy. Quản lý trưởng đọc kỹ bản lý lịch Lai Sinh đưa và hỏi “Trưởng cấp ba Geumseong đâu phải trường học nghề đúng không?” Lai Sinh gật đầu.

“Thế sao lại không học lên đại học? Vì tham gia hoạt động xã hội à?”

Lai Sinh phì cười trước cụm từ “hoạt động xã hội”. Hẳn những muốn xổ toẹt ra là mình còn chưa học tiểu học chứ đừng

nói đến đại học, nhưng rồi chỉ làm vẽ ngờ nghệch gãi đầu, đáp rằng vì mình học kém.

“Học kém đến mức nào?” Quản lý trưởng hỏi.

“Gần như đứng bết ạ. Tuy cũng không bết hẳn.”

“Bết hẳn hay gần bết thì cũng như nhau cả thôi... muốn làm việc ở nhà máy thì cũng phải có đầu óc một chút. Thời buổi này kém thông minh thì không làm được việc gì cả đâu. Ừm... hai mươi tư à... đi nghĩa vụ chưa?”

“Tôi được miễn ạ.”

“Cái thằng này, đã dốt lại còn yếu nữa. Thế thời gian qua cậu làm gì ở đâu?”

Lai Sinh hơi lúng túng trước câu hỏi của quản lý trưởng, hần trả lời rằng sau khi tốt nghiệp cấp ba đã lang bạt khắp các công trường. Quản lý trưởng nhìn hần bằng ánh mắt ngờ vực. Lai Sinh lại nói bừa rằng, hồi đó hần không thích làm việc trong nhà máy nên ra ngoài công trường nhưng hóa ra làm việc ngoài công trường không tích cóp được nhiều tiền như hần tưởng, hơn nữa đi đây đó cũng mệt mỏi, và rằng bây giờ hần định học lấy chút tay nghề để sống cho đàng hoàng. Lai Sinh dợm mồ hôi lạnh. Hần có cảm giác đã bị lộ gì đó. Nhưng quản lý trưởng vừa gật gù nghe hần nói vừa cười.

“Phải rồi, mấy người ở công trường ấy mà, toàn quảng cáo là lương theo ngày cao lắm để lôi kéo đám trẻ, nhưng vớ vẩn hết đấy. Đi làm công trường cậu có thể sẽ tích góp được một số tiền lớn ngay lập tức, nhưng vì không ổn định nên sẽ chẳng tiết kiệm được nhiều đâu. So với công trường thì làm trong nhà máy lương thấp hơn, nhưng không có chuyện bị quỵt lương, lại có

tiền thôi việc, lương ngoài giờ cũng được tính đủ nên chỉ cần làm đàng hoàng là tiết kiệm được. Chủ nhật cũng được nghỉ nữa. Tốt biết bao nhiêu.”

Quản lý trưởng vênh váo khoe khoang những đãi ngộ mà xét theo điều kiện của Lai Sinh là cực kỳ hoàn hảo.

“Làm việc chăm chỉ nhé.”

Quản lý trưởng vỗ vai Lai Sinh với vẻ mặt của một trụ cột ngành công nghiệp có lẽ từng xuất hiện trên bản tin thời sự hồi thập niên 70.

“Vâng, tôi sẽ làm việc chăm chỉ ạ.” Lai Sinh đột ngột đổi giọng đầy khí thế như thể hẳn cũng đã trở thành một trụ cột của ngành công nghiệp.

Lai Sinh ngay lập tức được phân công vào Tổ làm việc số 3 và làm công việc mạ crom. Đó chẳng phải công việc cần kỹ thuật đặc biệt gì nếu không muốn nói là vô cùng đơn giản, chỉ cần cho khuôn sản phẩm được đúc bằng lò vào crom lỏng khoảng mười giây rồi lấy ra, sau đó giữ cho khô là được. Khác với những gì quản lý trưởng đã ba hoa, công việc này chẳng cần quái gì đến đầu óc, một con khỉ chỉ cần nghe giải thích chừng mười phút cũng có thể làm được. Nhưng crom lỏng có mùi rất kinh khủng, người ra đồn rằng nếu tiếp xúc nhiều sau này sẽ khổ sở cả đời vì da bị tổn thương, hoặc sẽ bị vô sinh do lượng tinh trùng giảm sút nên đây là công việc mà tất cả đều né tránh.

Lai Sinh đã làm công việc mạ crom trong vòng đúng hai tháng. Hắn cầm khuôn bằng hai tay đã đeo găng cao su rồi cẩn thận thả vào crom lỏng với bộ dạng vụng về như đứng vắt quần áo, đợi đúng mười giây thì nhắc ra. Hắn ghét công việc này hơn

bất cứ thứ gì bởi bộ giàng ngu ngốc của mình khi làm việc. Cái tư thế đứng giàng chân hấy mông ra sau này dù có là thần mạ crom nhảy vào làm thì trông cũng sẽ vụng về ngớ ngẩn thôi.

Khi Lai Sinh đang thận trọng giữ cái khuôn mà hấn vừa nhắc ra khỏi dung dịch để crom lỏng không bắn lên, cô công nhân có khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu mà hấn từng trông thấy tiến lại gần. Cô gái chấp tay sau lưng, nhìn chỗ này chỗ kia như thể thích thú với công việc mà Lai Sinh đang làm, đoạn cô ta hỏi “Sao anh chăm chỉ thế? Đến giờ nghỉ trưa rồi đây, không ăn à?”

Lai Sinh lúng túng nhìn cô gái. Cô ta chỉ ngón tay vào cái đồng hồ gắn trên tường nhà máy. Mười hai giờ hai mươi phút.

“Làm việc trong giờ nghỉ trưa cũng không có lương ngoài giờ đâu.” Cô gái nói.

Giọng cô ta vui vẻ hết như lúc vừa đi qua bên dưới cửa sổ nhà Lai Sinh vừa cười vang cả con hẻm. Lai Sinh cởi đôi găng tay cao su ra.

“Cô đã ăn chưa?” Hấn hỏi.

“Chưa. Tôi đi làm việc lật vật cho trưởng phòng, vừa mới về thôi.”

“Vậy nếu cô không phiền thì ăn trưa với tôi nhé?” Lai Sinh trịnh trọng đề nghị.

Cô gái ngây người nhìn hấn.

“Gì vậy? Kiểu nói chuyện nghiêm túc như mục sư đó là sao?”

Vì nhà máy có quy mô nhỏ nên không có căng tin. Nhân viên nhà máy thường ăn trưa ở một quán ăn cách con hẻm tập trung các nhà máy nhỏ cùng dãy nhà tập thể khoảng ba trăm mét. Cô

gái mở lòng bàn tay hướng về phía hấn ý bảo vậy thì cùng đi nào. Lai Sinh gật đầu với cô ta, rồi hấn dùng kẹp phơi quần áo treo đôi găng tay cao su lên dây điện và cởi cái tạp dề bằng ni lông ra treo lên móc. Sau đó hấn xoa bọt xà phòng đầy tay và rửa tay thật kỹ khoảng một phút. Cô gái dõi theo động tác của hấn rồi thở dài như thể chán ngán.

“Anh vào nhà máy chưa được một tháng đúng không?” Cô gái hỏi ngay khi họ vừa ra khỏi cổng nhà máy.

“Được khoảng ba tuần rồi.”

“Vậy mà vẫn mạ crom sao?”

Lai Sinh gật đầu.

“Nghe nói nếu làm việc này lâu thì sẽ bị giảm tinh trùng đấy. Người ta bảo mỗi một lần nhúng vào crom là vài trăm con bị chết lặn. Vậy nếu làm việc cả ngày thì biết bao nhiêu tinh trùng sẽ chết chứ? Không tính nổi nữa. Chẳng ấy thì không phải là thăm sát rồi sao? Thật không hiểu sao lại bắt người ta làm việc đó.”

Cô gái nói với vẻ mặt như thể thực sự đã xảy ra một vụ thăm sát quy mô lớn ở đâu đó. Nhưng cô ta nói ra những lời đó có vẻ không phải vì thật tâm lo lắng cho lượng tinh trùng của Lai Sinh.

“Không sao đâu, tinh trùng nhiều lắm. Có hàng trăm tỷ tinh trùng được tạo ra suốt cuộc đời một người đàn ông cơ. Mỗi lần xuất tinh đều không dưới một trăm năm mươi triệu tinh trùng bắn ra ấy, nên không sợ thiếu đâu. Dù có chăm chỉ làm tình đến thế nào đi nữa thì người ta cũng đâu thể làm tình quá ba nghìn lần một đời. Nhưng nếu là phụ nữ thì có vẻ sẽ khó khăn hơn đấy,

vì trung bình chỉ có khoảng bốn trăm trứng được tạo ra suốt cuộc đời một người phụ nữ thôi.”

Cô gái dừng bước quay sang nhìn Lai Sinh bằng vẻ mặt kỳ quặc.

“Gì vậy? Trước mặt một quý cô mà anh lại nói toàn những chuyện như làm tình với cả xuất tinh là sao?”

Cô gái liếc xéo hắn. Lai Sinh xấu hổ, ngượng ngập giơ tay lên.

“Thành thật là... tôi hoàn toàn không có ý đó.”

“Thành thật?”

Cô gái phá lên cười.

“Anh còn trẻ mà sao ăn nói như ông già thế?”

Vì cô gái lại cất bước đi tiếp nên Lai Sinh cũng đi theo.

“Nhưng mà chuyện một người phụ nữ chỉ tạo ra được có bốn trăm trứng trong cả cuộc đời là thật à?”

“Tôi đọc trong sách đấy.”

“Anh cũng đọc sách cơ à?” Cô gái hỏi với vẻ mặt khó tin.

Lai Sinh nghiêng đầu. Nhất thời hắn không hiểu ý câu hỏi đó.

“Ý anh là đọc những thứ như tạp chí khiêu dâm bán ở ga tàu phải không?” Cô gái vừa cười vừa hỏi.

“Điều đó được viết rất chi tiết trong quyển *Chinh phục bệnh vô sinh* của bác sĩ sản khoa Richard Kardison. Theo như tôi đọc được trong quyển sách đó thì lượng trứng mà một người phụ nữ có thể có từ khi sinh ra được quyết định dựa trên thông tin gen

di truyền. Có người là bốn trăm hai mươi ba trứng, có người năm trăm, người khác lại ba trăm năm mươi, kiểu thế.”

Cô gái lại dừng chân, nhìn Lai Sinh với vẻ hơi choáng váng.

“Thế tôi đã lãng phí bao nhiêu trứng rồi?” Cô ta nói như thể độc thoại.

Cô gái không nói gì một lúc lâu. Lai Sinh và cô ta im lặng đi trên con đường hẻm. Hắn có cảm giác không thoải mái và gượng gạo. Chắc cô gái cũng đang có tâm trạng tương tự. Cô ta nhìn Lai Sinh bằng ánh mắt mong chờ hắn sẽ nói bất cứ chuyện gì, nhưng chính Lai Sinh cũng chẳng có gì khác để nói. Khi đi qua bên dưới cửa sổ của căn nhà thuê theo tháng, nơi hắn trông thấy cô gái lần đầu, Lai Sinh chỉ tay lên cửa sổ.

“Tôi sống ở căn phòng kia.”

Cô gái ngẩng đầu nhìn căn phòng của hắn.

“Chỗ này có đất không?”

“Không đất lắm đâu. 350.000 won, không cần tiền đặt cọc.”

Cô gái sửng sốt nhìn Lai Sinh.

“Lương tháng vốn vẹn một triệu won mà trả tiền nhà tận 350.000 won thế mà bảo là không đất lắm á? Tiền điện, tiền nước, tiền ga, những khoản đó đều phải trả riêng chứ? Anh tự nấu ăn à?”

“Vì mới chuyển đến chưa được bao lâu nên...”

“Anh mua đồ về ăn à?”

Lai Sinh gật đầu.

“Chỉ ăn sáng và tối thôi à?”

“Thỉnh thoảng tôi thay bằng mì cốc.”

“Vậy là anh chẳng có đồng tiết kiệm nào trong tài khoản đúng không? Tại sao tất cả đàn ông đều ầu trĩ như thế nhỉ? Làm việc vất vả thì phải nghĩ đến chuyện dành dụm tiền kiếm được chứ. Hút thuốc thì tiền bay theo khói, uống rượu thì tiền bay theo bệnh tiêu chảy. Tại sao anh lại sống cuộc đời của mình như cuộc đời của người khác vậy? Nếu cứ thế thì sẽ phải thuê nhà sống cả đời mất thôi.”

Cô gái dùng dùng nổi giận. Lai Sinh có cảm giác mình như một đứa trẻ đang bị trách mắng. Dù không rõ bản thân đã làm sai điều gì và tại sao tình huống này lại xảy ra, nhưng dù sao thì những lời của cô ta nói cũng có vẻ đúng.

“Tôi vào có được không?” Cô gái vừa hỏi vừa hít cảm hương lên căn phòng của Lai Sinh.

“Đâu cơ? Phòng của tôi á?” Lai Sinh ngạc nhiên hỏi lại.

“Ừ.” Cô gái thản nhiên đáp.

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn biết anh sống thế nào.”

Lai Sinh chưa kịp trình bày hoàn cảnh thì cô gái đã sải bước đi lên cầu thang dẫn tới căn phòng trên tầng hai. Giữa lúc bối rối, Lai Sinh cũng đi lên theo cô ta. Cô gái đứng trước cửa nhìn hẩn. Lai Sinh đứng chặn cửa.

“Để hôm khác đi, lần sau tôi sẽ mời cô một cách chính thức có được không?” Lai Sinh ấp úng.

“Này, có vẻ anh đang hiểu nhầm cái gì đó thì phải. Chúng ta không phải là quan hệ mời hay không mời người kia đến nhà

một cách chính thức. Bây giờ tôi chỉ muốn nhìn qua phòng anh một chút với tư cách là đàn chị ở nhà máy để xem anh có thể sống tốt ở nhà máy không thôi. Từ ngoài nhìn vào cuộc sống ở nhà máy trông có vẻ tùy tiện nhưng nếu không siết chặt kỷ cương ngày thường thì không bao giờ có thể làm việc tốt được đâu.”

Lai Sinh nhìn thấy thứ gì đó như là sự cương quyết của đàn chị ở nhà máy trên vẻ mặt chân thật của cô gái. Vẻ mặt trông giống như của một hạ sĩ quan đang duyệt lại tư thế chiến đấu hoặc của viên quản lý ký túc xá khắt khe sắp kiểm tra tình hình vệ sinh. Lai Sinh vẫn nhìn cô gái ra chiều khó xử. Còn cô ta đáp lại hắn với vẻ mặt nếu đã rõ rồi thì mau mở cửa ra. Không còn cách nào khác, hắn đành mở cửa.

Vì trong phòng chẳng có thứ gì đáng gọi là đồ gia dụng nên cũng không mấy lộn xộn. Tất cả những gì hắn có là gối, nệm và chăn mua ở chợ, một cái bàn thấp đứng chơ vơ trong phòng từ lúc hắn chuyển đến, ấm điện để nấu mì và cà phê hòa tan, một túi quần áo mà Lai Sinh mang theo từ khi mới xuống thành phố này. Mấy thùng mì cốc được xếp ngăn nắp dưới bồn rửa để ăn trưa bữa khi hắn cảm thấy đi ra ngoài mua đồ ăn quá phiền phức, chất bên cạnh gối và trên cái bàn thấp là vài quyển sách mà hắn mang theo từ Seoul hoặc mua được ở hiệu sách trong khu phố, những quyển như *Đám cưới, mùa hạ và Dịch hạch* của Albert Camus, *Nam tước trên cây* của Italo Calvino, *Tự sát* của Martin Monestier, *Con quỷ giữa ban trưa* của Andrew Solomon.

“Gì thế này? Thực sự không có gì cả sao?” Cô gái nhìn lướt một vòng quanh phòng.

“Vì tôi chuyển đến chưa được bao lâu mà.” Lai Sinh vừa nhặt cái khăn rơi trên sàn nhà lên vừa nói.

“Kể cả thế đi nữa, cũng phải có những đồ cần thiết cơ bản chứ. Nếu không thì những thứ nhỏ nhặt nhất đều phải bỏ tiền ra mua còn gì?” Cô gái nói như trách móc.

Hắn gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Anh không xem tivi à?” Cô gái vừa nhìn chồng sách trên cái bàn thấp vừa hỏi.

“Ừ.” Lai Sinh đáp ngắn gọn.

Cô gái nhanh nhẩu đi khắp phòng ngủ, bếp và nhà tắm cứ như đang tham quan ngôi nhà mà chính cô ta sẽ chuyển đến. Cô ta kiểm tra vòi nước trong nhà tắm xem nước có chảy mạnh không rồi mở thử từng ngăn kéo của bồn rửa. Vừa sắm soi khắp căn phòng cô ta vừa lẩm bẩm “Thật là, sao đến một cái đĩa cũng không có cơ chứ” rồi liên tục nói như đọc thoại “Chắc chắn phía này là khu phố đất đỏ nên mới có hệ thống cấp ga thành phố.” Trong khi cô ta đi lục lọi hết chỗ nọ chỗ kia thì Lai Sinh cũng vừa nhìn quanh căn phòng của mình vừa thầm hài lòng vì trông nó khá gọn gàng bất chấp chuyến thăm đột ngột của cô gái. Đúng lúc đó cô ta kêu to gần như hét lên ở phòng chứa đồ.

“Đồng này là gì đây?”

Cô gái đang nhón tay cầm lên một cái quần lót của Lai Sinh, bên cạnh cô ta là hộp đồ chứa đầy áp quần áo bẩn như đồ lót, tất và áo sơ mi đang mở toang. Hắn vội vã chạy đến giật lấy cái quần lót trên tay cô gái nhét vào trong hộp. Trong khi Lai Sinh vội

vàng đóng hộp lại, cô ta nhìn đồng đồ lót và tất vẫn chưa xé bọc ni lông đang chắt đồng trên kệ.

“Anh đi buôn đồ lót rồi phá sản hay sao mà nhà lại lăm đồ lót thế này?”

“Vì tôi không có máy giặt.”

“Không có máy giặt thì giặt bằng tay là được mà. Vậy là anh dùng tất cả chỗ đồ lót với tất này đúng một lần rồi vứt à? Rốt cuộc anh sống mà có suy nghĩ không vậy?”

Cô gái giận dữ nói. Dĩ nhiên hấn không định vứt đi, cũng không định sẽ lom khom ngồi trong nhà tắm giặt chúng bằng tay. Nói cho chính xác hơn thì hấn vẫn đang mệt mỏi cả về thể xác lẫn đầu óc nên chưa một lần nghĩ xem mình sẽ làm gì với đồng đồ lót đó.

Cô gái nhìn Lai Sinh chăm chăm. Hấn đỏ mặt nhìn vu vơ lên trần nhà.

“Có cô gái nào giặt đồ lót cho anh không?”

Cô ta hỏi mới kỳ quặc làm sao. Lai Sinh nghiêng đầu về phía cô gái.

“Không phải tôi quan tâm đến anh đâu. Vì nhìn anh tiêu tiền điên cuồng không biết thân phận làm tôi tức giận thôi. Nhưng tôi không muốn làm chuyện vô ích để bị anh hiểu lầm đâu.”

“Không có cô nào cả, nhưng...” Lai Sinh đáp lại bằng vẻ mặt vẫn không hiểu cô gái đang nói gì.

Cô gái lại mở cái hộp đựng quần áo bẩn như thể đã quyết tâm. Rồi cô ta bắt đầu cho đồ lót của Lai Sinh vào cái túi ni lông đen ở dưới kệ. Hấn hoảng hốt chộp lấy tay cô gái. Cô ta hét mạnh vào

mu bàn tay hắn. Đau điếng, Lai Sinh thả tay cô ta ra. Rốt cuộc cô gái vẫn nhét tất cả quần áo bẩn của Lai Sinh vào cái túi ni lông đen rồi đứng dậy chỉ ngón trỏ vào mặt hắn.

“Anh đem trả lại tất cả đồng đồ lót và tất kia đi, chỉ để lại hai cái thôi. Rõ chưa?”

“Dù sao tôi cũng cần đồ lót mà.” Lai Sinh nói với vẻ ảm ức.

Cô gái đập cái túi ni lông đen đựng đầy quần áo bẩn vào mặt hắn.

“Nếu anh chăm chỉ giặt đồng này thì có đủ đồ lót để mặc trong một năm đấy.”

Khi Lai Sinh cùng cô gái rời khỏi căn phòng cho thuê của hắn và đi xuống hẻm, giờ nghỉ trưa chỉ còn mười lăm phút. Vì cô gái đi làm việc vặt cho công ty nên có thể ăn cơm rồi quay lại cũng được, nhưng Lai Sinh phải quay lại nhà máy ngay. Đứng giữa con hẻm, cô gái nhìn đồng hồ tỏ vẻ khó xử.

“Anh đói bụng rồi phải không?” Cô ta hỏi.

“Tôi không ăn một bữa cũng không sao đâu.” Lai Sinh đáp.

Cô gái đi vào siêu thị trong hẻm mua một cái bánh xốp cùng hai hộp sữa chuối mang ra. Cô ta đưa một hộp sữa và cái bánh cho Lai Sinh. Hắn nhìn hộp sữa chuối và cái bánh, chúng chẳng có gì đặc biệt nhưng đột nhiên hắn có cảm giác đã nợ cô ta một món lớn. Lai Sinh nhận lấy cái bánh với hộp sữa. Hai người ngồi xuống băng ghế gỗ trước siêu thị ăn bánh uống sữa.

“Trời đẹp quá.” Cô gái vừa nhìn trời vừa nói.

“Ừ, đúng là rất đẹp.” Lai Sinh cũng bắt chước cô gái, ngược lên nhìn trời.

“Trời này mà giặt đồ thì nhanh khô lắm đây.” Cô gái vừa nắm chặt cái túi ni lông đựng đầy đồ lót vừa nói.

Ngày hôm sau ở nhà máy, cô gái tỏ ra không quen biết Lai Sinh. Dù hắt khê giơ tay chào những cô ta chỉ hơi đỏ mặt rồi đi thẳng đến chỗ của mình cùng với các đồng nghiệp. Lai Sinh nghĩ cô gái làm thế có lẽ là vì đang ở chỗ đông người. Nhưng ngay cả khi chỉ có hai người chạm mặt nhau ở hành lang, cô ta cũng chỉ khê cúi đầu mà chẳng nói lời nào với hắt. Cô gái làm việc ở dây chuyền lắp ráp còn Lai Sinh làm ở cái lán được dựng úi xùi ngay giữa sân nhà máy để mạ crom và phủ sơn. Nhưng vốn nhà máy này nhỏ nên một ngày hắt và cô gái phải chạm mặt nhau đến mấy lần liền. Mỗi lần như vậy, cô ta lại tránh hắt từ xa với vẻ mặt lúng túng hoặc so vai lướt qua hắt thật nhanh.

Phản ứng của cô gái vào ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa cũng vẫn vậy. Dù Lai Sinh đã ra trước đợi cô ta ở cổng chính vào giờ tan tầm, nhưng cô gái ra về mà vẫn dính chặt lấy vài đồng nghiệp khiến hắt không thể đến gần bắt chuyện. Thật ra nếu cô gái có ra về một mình thì Lai Sinh dẫu bắt chuyện cũng chẳng có gì nhiều để nói. Nói gì được đây? Chẳng lẽ nói “Mong cô hãy trả lại đồ lót cho tôi?”

Đêm thứ Sáu, khi Lai Sinh đang nằm trên giường thì cô gái gõ cửa phòng hắt. Lai Sinh mở cửa. Cô gái đang ôm một túi mua sắm, đứng cúi đầu bên cạnh cửa. Lai Sinh vừa cất tiếng chào cô ta liền đẩy cái túi về phía hắt, đầu vẫn cúi gằm. Lai Sinh bối rối nhận lấy cái túi.

“Nghĩ kỹ lại thì có vẻ tôi đã làm hơi quá. Nếu anh thấy tổn thương thì cho tôi xin lỗi.” Cô gái vẫn cúi đầu run run nói lí nhí.

“Cô vào nhà uống tách trà đã. Đến tận đây rồi mà.”

Lai Sinh mở rộng cửa thêm một chút. Cô gái lắc đầu. Ngay khi hắn định đi ra ngoài cửa, cô ta vội vàng xua tay chặn hắn lại.

“Anh đừng ra. Tôi sẽ tự đi về.”

Dứt lời, cô gái liền chạy vội về phía hành lang. Lai Sinh thần thờ nhìn theo dáng cô gái đang rút đôi vai tròn nhỏ nhắn mà hồi hải bước đi. Cô gái mạnh mẽ từng tùy tiện nhét quần lót của đàn ông vào túi ni lông đen đã đột ngột biến đi đâu mất rồi? Khi tiếng bước chân gấp gáp của cô gái xuống hết cầu thang, Lai Sinh mới đóng cửa đi vào phòng. Hắn mở cái túi mua sắm mà cô gái đưa. Đồ lót của hắn được gấp cẩn thận xếp gọn gàng trong túi. Lai Sinh lôi một món đồ lót ra ngửi. Nó có mùi như bím em bé được phơi khô suốt cả chiều nắng đẹp. Đột nhiên khoảnh khắc đó Lai Sinh nhận ra lòng tốt mà cô gái dành cho hắn chỉ là sự thương hại trong sáng. Đó là sự thương hại dành cho một thanh niên ngây ngô và đáng thương đã tiêu tán phân nửa tiền lương cho các loại hóa đơn và tiền thuê nhà, nửa phần tiền lương còn lại thì dùng để mua thuốc lá, rượu, mì ăn liền và quần lót. “Hóa ra không phải vì quan tâm đến mình?” Lai Sinh bật cười. Nhưng hắn vẫn biết ơn sự thương hại mà cô gái đã ném cho mình. Dù sao đó cũng là sự thương hại đầu tiên mà Lai Sinh nhận được từ người khác.

Hắn đứng dậy và ra khỏi nhà. Rồi hắn chạy về phía con hẻm. Chạy được chừng năm trăm mét thì Lai Sinh trông thấy cô gái. Hắn nắm lấy vai cô.

“Cuối tuần chúng ta đi xem phim nhé?” Lai Sinh vừa nói vừa thở hổn hển.

Một tháng sau, Lai Sinh và cô gái bắt đầu sống chung. Vì đồ đạc hắn có chỉ nhét vừa vồn vẹn một cái túi nên cũng chẳng to tát đến mức gọi là chuyển nhà. Lai Sinh xách túi đến nhà cô gái. Tuy ở nhà máy hắn nói dối là mình hai mươi bốn tuổi, nhưng thực tế Lai Sinh mới hai mươi hai còn cô gái hai mươi một. Chẳng cần nghĩ sâu xa gì cũng nảy ra đến ba triệu lý do để một chàng trai hai mươi hai tuổi và một cô gái hai mươi một tuổi sống chung. Dán băng cá nhân cho nhau rồi yêu nhau, chia nhau ăn một cái bánh cá rồi yêu nhau, hay thậm chí chơi gậy nhún cùng nhau rồi yêu nhau. Vậy nên Lai Sinh nghĩ rằng hắn trên Trái đất này cũng có nhiều cặp đôi yêu nhau rồi sống chung vì giặt đồ lót cho nhau lắm chứ.

Cô gái làm việc nhà rất giỏi, đến mức hoàn toàn không thể tưởng tượng được cô mới hai mươi một tuổi. Dù là nấu ăn, dọn dẹp, giặt giũ hay là quần áo, may vá, việc gì cô cũng làm tươm tất đâu ra đấy dù thoát nhìn thì trông cô có vẻ là người nhanh nhẩu qua loa. Cô gái nhăn mặt nhìn đồng quần áo mà Lai Sinh loay hoay gấp trong suốt cả tiếng đồng hồ rồi chỉ trong vài phút hắn vắng mặt cô đã gấp lại hết và cất gọn gàng vào tủ. Hoặc dù ngủ dậy muộn cô vẫn kịp gội đầu rồi chuẩn bị bữa sáng đầy đủ cá nướng, canh đậu tương và rau luộc sơ trộn gia vị ăn kèm.

“Chúng mình ở đây từ từ tiết kiệm tiền rồi thuê một căn hộ trọn gói theo năm. Sau đó kết hôn. Hai ta vừa ở thuê vừa đi làm kiếm tiền dành dụm hai mươi năm là sau này có thể tậu một căn chung cư đẹp đẹp loại ba mươi pyeong* rồi.”

“Hai mươi năm?” Lai Sinh kinh ngạc kêu lên.

Đột nhiên lời nói hai mươi năm làm hấn cảm thấy thật xa vời. Vậy thì hấn sẽ phải sống và làm công việc mạ crom khôn kiếp đó trong hai mươi năm mới thoát được cảnh thuê nhà theo tháng rồi theo năm rồi mới mua được một căn hộ chung cư bé như lỗ mũi đứng tên mình. Đến lúc đó thì chắc chẳng còn một con tinh trùng nào trong tinh hoàn của hấn nữa mất.

“Này, bây giờ chúng ta mới chỉ hai mốt, hai hai thôi. Nghĩ đến một cuộc sống nhàm chán và thảm hại như thế không phải quá sớm sao?”

“Ở nhà máy em thường hay nghĩ đến chuyện kết hôn. Vừa vắn ốc vít vừa tưởng tượng về cuộc sống hôn nhân. Tưởng tượng mình sinh ra những đứa trẻ xinh đẹp và chúng sẽ lớn nhanh như thổi. Dù chỉ là tưởng tượng thôi nhưng vẫn khiến lòng em tràn ngập niềm vui và hạnh phúc vô cùng. Nếu không làm như thế thì tất cả sự cực khổ này có ích lợi gì chứ? Sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Lúc nào cô gái cũng nói về cuộc sống hôn nhân. Hể rảnh rồi là cô lại luôn miệng nói về những món đồ dùng nhà bếp, về khu vườn, về ngôi nhà họ sẽ mua và về con cái. Lai Sinh thì cảm thấy cuộc sống hôn nhân là thứ gì đó xa vời như xã hội tương lai xuất hiện trong phim hoạt hình, nhưng bởi vì cô gái tỏ ra vô cùng nghiêm túc và hạnh phúc nên hấn cũng tỏ ý tán thành.

Mỗi sáng, ăn sáng xong Lai Sinh và cô gái sẽ đi làm bằng xe đạp riêng của mỗi người. Cô ta đã mua cho hấn một chiếc xe đạp. “Đi xe đạp tốt lắm đấy. Vừa tập thể dục vừa có thể tiết kiệm chi phí đi lại. Phần chi phí tiết kiệm được thì anh để tiêu vặt cũng được.” Cô gái nói vẻ tử tế. Đó là một chiếc xe đạp không có

hộp sang số và ở phía trước gắn một cái giỏ to đủ để nhét cả mười hai con mèo vào. Mà cái giỏ lại còn màu hồng.

“Chẳng có thằng đàn ông nào đi cái xe này đâu. Đây là xe đạp cho mấy bà thím mà. Những người ở nhà máy chắc chắn sẽ chế nhạo cho xem.” Lai Sinh vừa đá vào bánh trước của cái xe vừa càu nhàu.

Thực ra ngày ngày hắn vẫn tập thể dục đầy đủ. Ngôi nhà của cô gái nằm trên một quãng dốc, từ đường chính lên núi phải rẽ vào một con hẻm và leo thêm khoảng một trăm mét nữa. Vào những ngày đi chợ thì cô gái sẽ cắt nhỏ thịt heo và nội tạng dùng để nấu canh kim chi rồi xếp cùng với cá cắt khúc vào cái giỏ xe vốn đã đầy ắp đậu phụ, hành, củ cải, hành tây, cà rốt, bao gạo và mỡ. Cô gái xếp kín đủ thứ vào trong giỏ xe một cách vô cùng ngăn nắp, cảm giác như dù xếp bao nhiêu thứ thì cô vẫn có thể nhét thêm cả một con gấu vào trong giỏ chứ chẳng đùa. Trong khi Lai Sinh vừa đổ mồ hôi ròng ròng vừa dắt xe đạp lên dốc thì cô gái vừa ăn kem vừa tỏ ra vô cùng thích thú.

“Thà mua cái xe kéo có hơn không?”

“Em đã rất muốn làm thế này từ lâu rồi.” Cô gái vừa nói vừa cười toe toét.

Phản ứng của mọi người trong nhà máy trước chiếc xe đạp giỏ hồng mãnh liệt hơn Lai Sinh dự đoán nhiều. Mọi người ùa đến vây quanh chiếc xe đạp Lai Sinh dựng ở sân nhà máy rồi không ngớt buông lời trêu chọc hắn.

“Tôi không ngờ cậu lại có phong cách đặc sắc thế này đây.” Quản lý trưởng nhìn chiếc xe đạp của Lai Sinh, vừa cười vừa nói.

“Thế này thì gay go rồi. Cậu đạp xe này đi làm mất thì mẹ cậu lấy gì mà đi chợ đây hả?” Quản đốc tổ 3 vừa gõ gõ ngón tay vào cái giỏ màu hồng vừa nói chen vào.

Một lần, Lai Sinh đang làm việc thì một đồng nghiệp chưa từng hỏi thăm hẵn dù đã làm việc cùng nhau được hơn hai tháng bỗng tiến lại gần. Anh ta chần chừ mãi không dám mở lời nhưng cuối cùng chắc vì quá tò mò không thể chịu nổi nên đánh bạo hỏi Lai Sinh.

“Anh đừng hiểu lầm nhé. Tôi chỉ hỏi cho biết thôi.” Anh ta hỏi bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Chuyện gì vậy?” Lai Sinh nhìn anh ta.

“Tin đồn anh đang tiết kiệm tiền để phẫu thuật chuyển giới có thật không vậy?”

Tin đồn kỳ lạ bất ngờ lan truyền và ai ai cũng thì thầm to nhỏ. Khi tin đồn lan rộng đến cả những người ở nhà máy lân cận thì trưởng bộ phận quản lý liền đến nói với Lai Sinh “Phải chọn phương pháp nào chắc chắn một chút đấy nhé, biết chưa?” bằng giọng nửa đùa nửa thật. Không còn cách nào khác, Lai Sinh bèn viết lên giấy dòng chữ “Tin đồn là vô căn cứ. Tôi hoàn toàn không có kế hoạch phẫu thuật chuyển giới. Đã phẫu thuật cắt bao quy đầu.” rồi dán vào cái giỏ xe màu hồng trong suốt ba ngày.

Nhưng nhờ sự kiện chiếc xe đạp mà Lai Sinh đột ngột trở nên thân thiết hơn với những người trong nhà máy. Công việc thú vị và dễ dàng hơn hẵn. Thay cho việc mạ crom, quản đốc giao cho hẵn việc phức tạp hơn là đục lỗ bằng cái máy khoan trên bảng đồng có giá gốc là hai mươi ngàn won, và những lúc rảnh rỗi còn

dạy cho Lai Sinh cả kỹ thuật cắt sắt bằng máy tiện. Khi lấy móng tay cạo những vết dầu dính trên tay sau khi làm xong việc, khi giũ tạp dề dính đầy bụi sắt rồi treo lên dây phơi đồ, khi mỉm cười nhìn đồng nghiệp lấy cái cốc giấy giả làm quả bóng để chơi đá chuyên, Lai Sinh có cảm giác lần đầu tiên trong đời mình đã trở thành thành viên chân chính của một thế giới - chính là cái nhà máy này, đồng thời cảm thấy hẳn đã có thêm nhiều gia đình.

Thỉnh thoảng nếu chạm mặt nhau trong nhà máy Lai Sinh và cô gái sẽ bí mật trao nhau nụ cười bên lén. Khi xong việc, hẳn và cô lấy xe đạp của mình đạp về nhà theo hai đường khác nhau để những người trong nhà máy không nhận ra. Cô gái đi đường tắt còn Lai Sinh đi đường xa hơn, nhưng lúc nào hẳn cũng về nhà trước. Hẳn để cửa mở đợi cô gái về. Thấy cô gái leo dốc đổ mồ hôi, Lai Sinh sẽ chạy ra dắt xe của cô vào sân rồi khóa lại. Rồi ngay lập tức họ làm tình.

Làm tình xong, họ vừa ăn tối vừa xem tivi. Cô gái rất thích chương trình hài kịch. Mỗi lần các diễn viên hài mở miệng nói gì đó là cô lại cười bò lăn ra nền nhà. “Ôi chao, ông kia buồn cười quá, buồn cười thật đấy.” Trong lúc cô gái ôm bụng cười lăn lộn đến chảy cả nước mắt thì Lai Sinh lại trưng ra bộ mặt nghiêm trọng ngẫm nghĩ xem rốt cuộc mấy câu thoại kia có gì mà buồn cười thế.

“Sao anh chẳng thấy gì buồn cười hết vậy? Chẳng lẽ anh là tên ngốc à?”

Nếu hẳn hỏi vậy thì cô gái sẽ trả lời “Đúng rồi, anh là đồ ngốc đấy”, miệng vẫn không ngừng cười. Lai Sinh nghĩ có thể hẳn ngốc thật cũng nên.

Đến chín giờ thì cô gái mang cái bàn thấp ra ngồi ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi sát hạch.

“Năm ngoái em đã thi đậu cấp trung học cơ sở rồi. Phải chuẩn bị cho kỳ thi cấp trung học phổ thông từ bây giờ. Anh học đến lớp mấy vậy? Em chỉ học đến lớp bảy thôi, vì bố em không cho em đi học.”

“Anh viết trên lý lịch là tốt nghiệp cấp ba nhưng thật ra anh còn không học tiểu học cơ.”

“Nói dối.” Cô gái lườm hắt.

Trong khi cô gái học ôn thi thì Lai Sinh nằm đọc *Lữ người quý ám* của Dostoyevsky. Một quyển sách rất dày và vô cùng nhàm chán.

“Hay không?” Cô gái hỏi.

“Quyển này có mấy người tên rất kêu. Kiểu như mẹ của nhân vật chính tên là Varvara Petrovna Stavrogina, còn gia sư của nhân vật chính tên là Stepan Trofimovich Verkhovensky. Nếu những nhân vật này gặp nhau thì chỉ mỗi cái tên thôi đã dài hơn một dòng rồi. Vậy nên một quyển sách toàn những nhân vật tên dài lê thê thế này thì về căn bản là không thể hay được.”

“Sách dở mà sao anh vẫn đọc thế? Quanh em chẳng có ai đọc những quyển sách dày như thế cả.” Cô gái hỏi.

Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ một lúc.

“Anh đọc cũng chẳng vì điều gì đặc biệt cả. Giống như em xem chương trình hài kịch vậy. Anh chỉ đọc vì không biết phải làm gì trong thời gian rảnh thôi.”

Đến mười một giờ thì cô gái bắt đầu gà gât trước cái bàn thấp. Cái cách đầu cô gái gât gât gù gù, dần dần hạ thấp xuống rồi đập cộp xuống bàn trông rất đáng yêu. Lai Sinh vỗ vào lưng cô bảo cô nằm xuống mà ngủ. Mỗi lần như thế cô gái lại ngẩng mặt lên ngơ ngác đáp rằng mình tuyệt đối không hề ngủ và biện minh rằng chỉ đang học thuộc lòng những gì vừa đọc trong đầu. Lắm bữa rằng chẳng còn bao lâu nữa là đến kỳ thi, cô gái trợn mắt lên, lắc đầu thật mạnh, rồi lại cầm đầu đọc sách giáo khoa. Khoảng ba giây sau cô lại bắt đầu gà gât. Khi khuôn mặt của cô gái hoàn toàn vùi trong quyển sách giáo khoa cũ, Lai Sinh gập quyển sách mình đang đọc lại và ngả cô gái nằm xuống nệm. Rồi hắn kéo cái bàn thấp sang một bên, tắt đèn, chui vào trong chăn và ôm lấy tấm lưng nhỏ nhắn của cô gái đang nằm bên cạnh. Khi ấy cô gái sẽ trở mình và đẩy hông về phía bụng dưới của hắn, phải đến sau khi nắm chặt lấy tay hắn rồi đưa tay hắn đặt lên má mình, cô mới gât gât đầu như thể đã thỏa mãn. Cô gái thích tư thế đó. Cô nói rằng cô cảm thấy hạnh phúc hơn cả khi được người yêu ôm từ sau với bàn tay anh ta chạm vào má mình như thế.

“Trước đây anh từng làm gì?” Cô gái hỏi trong lúc mơ màng.

“Anh lang bạt khắp các công trường sống nay đây mai đó vài năm.”

“Xì, nói dối. Bàn tay anh không phải tay của người lang bạt ngoài công trường. Anh là người rất đáng ngờ. Vô cùng đáng ngờ.” Cô gái nói như thể nói mới.

Thỉnh thoảng những giọt nước mắt lăn từ trên má cô gái rơi xuống mu bàn tay của Lai Sinh. Có ngày những giọt nước mắt đó

rơi rất lâu. Lai Sinh thở thật mạnh vờ như mình đã ngủ, dõi theo ánh trăng chiếu vào qua ô cửa sổ đang từ từ dịch chuyển trong căn phòng tối. Đợi cô gái ngừng khóc thì hắn cũng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đến sáng hôm sau cô gái lại trở nên vui vẻ và đầy sức sống như không hề khóc đêm qua. Cô đánh răng súc miệng một cách ồn ào, gội đầu, rồi vừa ngâm nga một bài hát vừa dọn bàn ăn sáng. Xong xuôi, cô đạp xe đến nhà máy sau khi dặn hắn “Hôm nay em sẽ đi bằng đường A. Không nên đi theo đường giống như lần trước.”

Đó là những ngày tươi đẹp. Lai Sinh cũng đã thành thạo công việc ở nhà máy. Quản đốc tổ 3 hỏi hắn có muốn chuẩn bị thi lấy chứng chỉ kỹ sư tiện không. “Đàn ông phải có tay nghề. Chỉ cần có tay nghề thì cậu đi đâu cũng kiếm cơm ăn được. Cậu mà thi đỗ lý thuyết thì tôi dạy thực hành cho.” Tối thứ Sáu, Lai Sinh cùng mọi người trong nhà máy chia đội chơi bi da cá cược. Theo luật đội thua phải trả cả tiền chơi bi da lẫn tiền rượu, và vì mọi người đều tuân thủ luật nghiêm ngặt nên những ván bi da cá cược tối thứ Sáu thường rất nghiêm túc và hấp dẫn. Những người xuất hiện ở phòng chơi bi da nướng da heo trên lửa than và uống soju. Khi có mặt quản lý trưởng thì họ vừa chửi giám đốc vừa uống rượu, còn khi không có quản lý trưởng thì họ vừa chửi quản lý trưởng vừa uống rượu. Hình như biết điều đó nên quản lý trưởng hầu như không bỏ lỡ ván bi da tối thứ Sáu cũng như cuộc nhậu nào.

Chẳng có bất cứ bài báo nào nói về vụ việc mà Lai Sinh đã phạm lỗi cả. Có lẽ vụ đó đã được giải quyết ổn thỏa nhờ ơn những viên chức lạng lẽ không muốn phức tạp hóa lên. Lai Sinh

nghĩ nếu vụ việc không rầm rộ bên ngoài và tất cả mọi thứ lắng lặng chìm xuống thì có lẽ những kẻ bày mưu và cả những người ủy thác cũng không bắt mắt nhiều. Nhưng có thể đó chỉ là suy nghĩ của mình hấn thôi. Nếu có kẻ bày mưu khó chịu vì sau vụ này đã để lại vết tích trong lý lịch của mình và nghĩ “Không thể để cho cái thằng gây ra chuyện này sống được” thì Lai Sinh sẽ chết ngay lập tức. Nhưng đã nửa năm trôi qua mà không hề có bất cứ liên lạc gì từ lão Chồn.

Mãi sau khi Lai Sinh vào làm ở nhà máy được khoảng tám tháng thì lão Chồn mới liên lạc. Một hôm hấn đạp xe về nhà thì thấy có một lá thư gài ở khe cửa. Ai đó đã đến và trực tiếp gài lá thư vào chứ không phải do nhân viên bưu điện. Lai Sinh run run tay mở phong thư.

終結, 歸家.

Là nét chữ của lão Chồn. Chỉ vắn vện bốn chữ “Kết thúc” và “Về nhà”. Đột nhiên Lai Sinh mơ hồ không hiểu chuyện gì đã kết thúc, về nhà là về đâu. Sự thật rằng nhà của hấn đang ở đâu đó chứ không phải nơi này khiến Lai Sinh cảm thấy thật xa xăm.

Chiều ngày hôm sau, hấn gọi điện cho lão Chồn.

“Tôi muốn ở lại đây thêm một thời gian.”

Ở đầu dây bên kia, lão Chồn không nói gì một lúc lâu.

“Cô công nhân đó, là cô gái mày thích à?” Lão hỏi.

“Vâng.” Lai Sinh thoáng chần chừ rồi đáp.

“Vậy thì không sao. Nếu không tự tin quay lại cái giới này thì cứ sống ở đó đi.”

Không lạnh lùng, không tức giận, không la mắng. Đó là giọng nói ấm áp nhất mà Lai Sinh từng nghe được từ lão Chồn. Hắn cầm điện thoại đứng bất động. “Cứ sống ở đó đi.” Đột nhiên Lai Sinh không hiểu lão nói vậy là có ý gì. Những người trong nhà máy đang ùn ùn kéo ra con hẻm để đi ăn trưa. Trong số đó có cả cô gái. Cô nhìn về phía Lai Sinh và nháy mắt với hắn. Một nam nhân viên đi ngang qua vỗ nhẹ vào vai hắn ý hỏi không đi ăn mà còn làm gì đây. Lai Sinh lấy tay bịt ống nghe lại và nói “Tôi sẽ theo kịp ngay.” Đang đi theo những người trong nhà máy, cô gái ngoái đầu nhìn hắn từ đằng xa. Lai Sinh mỉm cười, xua tay ý bảo cô cứ đi ăn cơm trước đi. Cô gái mỉm cười lại rồi quay đầu đi tiếp. Lai Sinh lại áp điện thoại vào tai.

“Có thật là tôi được tiếp tục sống ở đây không?” Hắn hỏi như để xác nhận.

“Ở đó mày tên là Jang In Moon phải không?”

“Vâng.”

“Sống dưới cái tên đó đi. Tao sẽ xóa cái tên của mày ở đây cho. Vậy thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa.”

Lão Chồn nói rồi cúp máy.

Bước ra khỏi buồng điện thoại công cộng, Lai Sinh chờ dẫn nhìn con hẻm mà những công nhân nhà máy đang bước qua lại. “Tao sẽ xóa cái tên của mày ở đây cho. Vậy thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa.” Cái gì sẽ chẳng còn vấn đề nữa chứ? Đang là tháng Tư. Những cây anh đào dọc con hẻm đang nở hoa. Trước khi thấy cảnh này, Lai Sinh đã không hề biết rằng hàng cây hai bên con hẻm này là anh đào. Nhưng dù không biết tên cây cối ở đây thì thực sự cũng chẳng có vấn đề gì cả. Hoa anh đào là loài hoa

sớm nở chóng tàn. Cậu nói mà hắn đã đọc ở đâu đó cứ lẩn quẩn trong đầu. Hoa anh đào là loài hoa sớm nở chóng tàn. Lai Sinh nhìn xuống đôi tay đã trở nên chai sần hơn nhiều sau tám tháng làm việc ở nhà máy. “Hóa ra tên của mình là Jang In Moon.” Lai Sinh vừa đưa một tay chạm vào vết chai trên tay còn lại vừa lẩm bẩm như thể phát hiện ra thứ gì đó vĩ đại. Hắn nhìn con hẻm có hàng anh đào đang bung nở và suy nghĩ một lúc lâu về Lai Sinh - cái tên từng là của mình và sắp nhanh chóng bị xóa bỏ bởi một ai đó. Rồi hắn suy nghĩ xem việc xóa bỏ cái tên có ý nghĩa gì. Hoa anh đào là loài hoa chóng nở sớm tàn. Hoa anh đào.

Lai Sinh quay lại nhà máy. Hắn không ăn trưa. Vì công việc đang làm vào buổi sáng vẫn còn dang dở nên Lai Sinh mở công tắc máy phay và tiếp tục việc đục bốn cái lỗ lên tấm bảng đồng. Sau khoảng hai mươi phút, hắn đã đục hết đồng bảng đồng chồng chất trên bàn. Lai Sinh thổi bụi trên những tấm bảng đã được đục lỗ và xem xét chúng kỹ lưỡng dưới bóng đèn huỳnh quang. Rồi hắn gạt đầu về hài lòng. Lai Sinh đặt gọn gàng mấy tấm bảng đồng vào một góc bàn làm việc, lấy chổi quét những mảnh đồng vung vãi trên bàn rồi đổ chúng vào thùng tái chế.

Lai Sinh rửa tay rồi lấy tất cả đồ đạc của mình ở nhà máy bỏ vào túi. Sau khi nhìn thật nhanh quanh nhà máy để xem còn thiếu món đồ nào không, hắn đi vào văn phòng quản lý trưởng, mở tủ và lấy bản lý lịch của mình ra. Thực ra hắn lấy bản lý lịch đi cũng chẳng có gì thay đổi. Vì dù sao thì tên và số chứng minh nhân dân của hắn cũng đã được ghi trong sổ lương hay bảng chấm công rồi. Nhưng Lai Sinh vẫn nhất định lấy bản lý lịch mình đã nộp. Hắn vò nát rồi nhét nó vào trong túi, cuối cùng rời khỏi nhà máy. Vừa ra khỏi cửa Lai Sinh vừa tưởng tượng ra nhà

máy khi mình đã biến mất. Chuyện gì sẽ xảy ra trong thế giới không còn hắn? Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Dù có hay không có Lai Sinh thì ngày mai những máy móc của nhà máy cũng vẫn chạy tốt như hôm nay thôi.

Lai Sinh đạp xe về nhà. Hắn mở cửa phòng và nhìn thật lâu căn phòng mà mình đã trú ngụ suốt hơn nửa năm qua. Nghĩ lại vô số việc, vô số hành động mình đã làm trong căn phòng chật hẹp này khiến hắn thấy xa xăm như chuyện từ rất lâu rồi. Lai Sinh lôi cái va li mà hắn đem từ Seoul đến đây và bắt đầu nhét đồ đạc vào. So với lúc hắn mới đến, lượng đồ đạc đã tăng lên đáng kể. Nhiều đến không thể nhét hết vào va li. Lai Sinh đi vào phòng, nhặt nhanh tất cả đồ đạc của mình bỏ vào túi đựng rác rồi đem vứt ở con hẻm xa hơn một khối nhà. Sau khi cho đồ lót, quần áo lao động dự phòng, áo sơ mi mà cô gái đã giặt sẵn vào túi ni lông màu đen, Lai Sinh vứt tất cả vào thùng thu thập quần áo cũ ở cách đó những hai con hẻm. Hắn quay về và xem xét mọi góc ngách trong phòng. Chẳng hiểu sao dường như vẫn còn thứ gì đó phải vứt. Lai Sinh nhìn khắp phòng bằng ánh mắt bất an rồi bắt đầu lấy khăn lau chùi tất cả những món đồ mà hắn đã chạm vào. Vừa lau chùi đồ đạc, Lai Sinh vừa tự hỏi bản thân xóa dấu vân tay vì cái gì. Nhưng bên trong hắn chẳng có giọng nói nào trả lời.

Lai Sinh bỏ đi mà không nói một lời với cô gái, cũng chẳng để lại thư. Hắn chỉ gói ghém hành lý và rời khỏi căn phòng nhỏ của cô. Lai Sinh leo lên ngọn đồi ở phía đối diện, nấp ở đó nhìn thật lâu ngôi nhà nhỏ bên sườn núi mà hắn đã trú ngụ trong sáu tháng. Mặt trời lặn, hắn trông thấy bóng cô gái bỏ giá đỡ, đậu phụ, hành vào giỏ xe đạp và khó nhọc dắt xe lên dốc. Về đến nhà,

cô dựng xe đạp của mình ở cạnh xe đạp của Lai Sinh như mọi lần rồi đi vào trong. Khoảng năm phút sau cô vội vã chạy ra ngoài, mặt thần thờ và bàng hoàng. Cô gái vẫn đứng ngây ra tại chỗ, không di chuyển cho đến tận lúc mặt trời lặn và đèn đường được bật lên. Lai Sinh ẩn mình trong bóng tối như một con chuột nhìn cô gái bất động cứng đờ như đá. Khi cô gái mệt mỏi đi vào trong nhà đóng cửa lại, hắn liền kéo cái va li đi xuống ngọn đồi rồi quay về Seoul và đốt tấm chứng minh nhân dân của người đàn ông có tên Jang In Moon.

Mưa dần nặng hạt. Ánh nắng yếu ớt chiếu xuống giữa những đám mây đã biến mất lúc nào không hay. Lai Sinh uống hết chỗ bia còn trong lon rồi bóp bẹp cái lon và ném xuống sàn. Trên nền nhà đã ngồn ngộn hơn một trăm lon rỗng méo mó. Hắn thần thờ nhìn đồng vỏ lon bẹp gí thành đủ kiểu hình thù rồi lại lấy một lon bia nữa từ trong tủ lạnh ra. “Mày đang làm gì vậy hả, chết sắp đến đít rồi mà còn ngồi đây nốc bia say mềm sao?” Một đứa có đầu óc bình thường trong vô số khuôn mặt bên trong Lai Sinh hỏi hắn. Nhưng Lai Sinh vẫn giật nắp lon bia. Âm thanh phát ra nghe như tiếng thở dài. Lai Sinh phì cười. Nắp lon bia mà cũng khiến hắn hối hận được sao. Hắn uống một ngụm bia. Tại sao mình lại quay về, Lai Sinh lẩm bẩm. Nếu không quay về thì đã có thể sống một cuộc đời không phải run rẩy vì một quả bom gắn trong bồn cầu rồi. Và cũng không cần sống tiếp cái cuộc đời phải giết người nữa.

Lai Sinh hỏi lão Chồn vào cái đêm hắn lại giết người rồi quay về.

“Càng ngày tôi sẽ càng phải giết nhiều người hơn chứ?”

“Không. Mà sẽ được giết ít đi. Nhưng sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Sao lại thế được?”

“Vì thực lực khá hơn thì sẽ được giết những kẻ có giá trị hơn.”

Nhưng dự đoán của lão Chồn đã sai. Giá thuê sát thủ vẫn tiếp tục giảm. Vì sát thủ mất giá nên những kẻ đẹp đẽ và có giá trị cũng mất giá. Điều đó có nghĩa là những kẻ cao quý chết dễ dàng hơn và nhiều hơn so với thời trước. Muốn tạo ra anh hùng Achilles thì cần vô số những câu chuyện thần thoại, nhưng để giết anh ta thì chỉ cần một tên hoàng tử Paris ngu ngốc là đủ. Nếu vậy thì cần bao nhiêu người để giết gã ngốc Paris đây?

Lai Sinh nhìn quả bom đặt trên bàn. “Nếu là những người bên cơ quan nhà nước thì cậu cứ đặt quả bom lại vào bồn cầu rồi chết quách cho xong. Cái xóm bên đây nguyên tắc lắm.” Ông chú tạp hóa của Paju khuyên. Dù giọng đùa cợt nhưng ông chú không nói đùa. Nếu có ai bị đưa tên vào danh sách thì tất cả đều cầu mong kẻ đó chết một cách yên lành. Càng cố vùng vẫy vô ích để tìm đường sống thì chỉ càng khiến tất cả mọi người đều mệt mỏi. Mấy tay cảnh sát đánh hơi được mùi lạ sẽ sục sạo khắp chỗ và những kẻ bày mưu sẽ trở nên khó ở. Vậy nên nếu Lai Sinh có tên trong danh sách của cơ quan nhà nước thì sẽ chẳng có ai giúp hắn hết. “Chết kiểu gì thì tốt nhỉ?” Lai Sinh tự hỏi. “Dù vậy để ông Râu Xồm thiêu là gọn gàng nhất.” Một khuôn mặt khác bên trong hắn lăm lăm tự giễu. Lai Sinh uống hết chỗ bia còn lại rồi cúi kính bóp bẹp cái lon ném xuống đất.

Đừng lo. Con người không dễ chết. Có người bị bắn vào đầu mà vẫn sống được ba mươi năm với viên đạn nằm nguyên trong não. Cũng có người bị đâm lao vào bụng nhưng vẫn sống sót ở đảo hoang hơn một tuần rồi được cứu. Có người băng qua sa mạc bằng cách uống nước đọng trong gốc cây thối rửa, khoét cây xương rồng để ăn, uống nước tiểu của chính mình, nhai dạ dày của động vật chết. Cũng có cô gái trôi dạt suốt một tháng trên phần còn lại của con tàu bị đắm đã ăn tim, thận, ruột gan của người yêu rồi được cứu. Thậm chí có người được bác sĩ cấp giấy chứng tử và đã được công ty mai táng khâm liệm xong xuôi lại vùng dậy đá như điên vào nắp quan tài. Sống là việc đáng ngạc nhiên, tàn nhẫn và kinh tởm như vậy.

“Là thứ kinh tởm như thế đấy.” Lai Sinh lẩm bẩm. Hắn mở tủ lạnh lấy lon bia cuối cùng ra rồi mở nắp uống một hơi cạn lon. Sau đó hắn bóp bẹp cái lon ném xuống đất. Giờ thì hắn sẽ đi ra ngoài. Một tuần bia lon đã kết thúc.

Sáng hôm sau, khi Lai Sinh đến Thư viện của lũ chó thì không thấy cô thủ thư mất lác đâu. Trên bàn của cô ta có gắn một tấm biển đề “Đang nghỉ phép”. Nhìn đám búp bê và đồ dùng văn phòng của cô thủ thư mất lác vẫn còn nguyên thì chắc là cô ta nghỉ phép thật. Thư viện của lũ chó cho thủ thư nghỉ phép sao? Lai Sinh nghiêng đầu. Có lẽ là có chế độ nghỉ phép nhưng bởi những thủ thư trước đều bị đuổi việc quá nhanh nên không ai kịp thu xếp nghỉ phép đằng hoàng được. Lai Sinh băng ngang thư viện rồi đi thẳng vào phòng đọc sách của lão Chồn.

Lão đang ngồi ở bàn đọc sách như mọi khi. Lai Sinh đặt quả bom lên bàn của lão Chồn.

“Nó ở trong bồn cầu của tôi. Nghe nói là đồ thủ công và linh kiện do Bỉ chế tạo.” Lai Sinh nói.

Vẫn đeo kính lão, lão Chồn nhìn thật kỹ quả bom.

“Mày nghĩ có thể là ai làm?”

“Tôi không thể đoán được. Ông có ý tưởng gì không?”

“Nhiều lắm. Sống như thế mà không có lý do để chết thì mới là lạ đây.”

Lão Chồn nói như thể là chuyện không liên quan gì đến mình. Giọng nói đáng ghét cổ vờ tỏ ra bình tĩnh. Lai Sinh hỏi không phải để van xin lão cứu giúp hay vì hấn âm ức thấy mình hoàn toàn chẳng có lý do gì phải chết. Hấn chỉ muốn biết đây là trò của ai.

“Ông có biết kẻ bày mưu nào sử dụng quả bom này không?” Lai Sinh hỏi bằng giọng hơi kích động.

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt lão Chồn thay đổi một cách kỳ bí. Đó là vẻ mặt chắc chắn đã biết điều gì đó và cảm thấy tình huống này rất thú vị.

“Chẳng có kẻ bày mưu nào đặt bom vào bồn cầu cả. Những kẻ bày mưu không đùa thế này đâu.”

“Vậy chỉ là cảnh cáo thôi à?”

“Với loại như mày thì cảnh cáo cái gì chứ?” Lão Chồn nhìn hấn chằm chằm và hỏi lại.

Lai Sinh không đáp. Thực ra là hấn chẳng có gì để nói. Lão Chồn rút một điếu thuốc ra châm lửa rồi phả một hơi khói dài vào không trung. Đoạn lão quay đầu về phía quyển từ điển bách

khoa và lại bắt đầu lẩm nhẩm đọc, một cách đáng ghét. Lai Sinh ngây người nhìn lão Chồn lẩm bẩm đọc từ điển.

Rốt cuộc sự thật nằm sau cái bộ dạng đọc sách vô trách nhiệm kia của lão là gì vậy? Lai Sinh vẫn luôn tò mò về điều đó trong suốt hai mươi bảy năm qua. Lão Chồn hoàn toàn không quan tâm đến bất kỳ thứ gì trên đời. Lão chẳng quan tâm đến chính trị, quyền lực, tiền bạc, cũng chẳng đoái hoài chuyện kết hôn hay con cái. Những chuyện đó còn không khiến lão bận tâm bằng lũ nấm mốc sinh sôi giữa các trang sách. Đối với lão Chồn, thế gian giống như truyện hư cấu. Lão chỉ thực sự say mê những vấn đề liên quan đến sách. Bên trong sách, nhân vật chính đang cuộc bộ qua bình nguyên Siberia khắc nghiệt, còn bên ngoài sách, lớp keo gắn bìa cứng bong tróc bởi những cơn mưa và gió nóng ẩm đầu hạ. Lão Chồn cứ lo lắng về những chuyện đó mãi. Nhưng tại sao lão lại sắm vai trò là thủ lĩnh của một nhóm sát thủ trong suốt bốn mươi năm qua? Hoàn toàn chẳng có lý do gì để người như lão Chồn làm vậy cả. Dù lão có làm ông chủ tiệm sách cũ thì cũng đâu có vấn đề gì.

Lai Sinh cầm quả bom trên bàn lão Chồn lên rồi quay bước đi ra ngoài phòng đọc sách.

“Đến chỗ Han Ja đi. Thế thì mày có thể sống.” Tiếng lão Chồn vang lên sau gáy Lai Sinh.

“Nếu không phải trò Han Ja bày ra thì sao?” Lai Sinh ngoái đầu lại hỏi.

“Dù trò này do ai bày ra thì cứ đến chỗ hán là mày có thể sống.”

“Có cách đơn giản như thế nhỉ.”

“Có cách đơn giản như thế đây.”

Dứt lời, lão Chồn lại bắt đầu đọc từ điển bách khoa. Lai Sinh nhìn thân hình trông có vẻ đã nhỏ hơn nhiều so với lúc trước của lão một lúc rồi rời khỏi phòng đọc sách.

Puju

Dơ bẩn, hôi thối, thảm hại, kinh tởm. Puju là nơi như vậy.

Nơi mà nỗi buồn bã và lòng thương hại vô dụng, sự uể oải không ngừng và cơn phẫn nộ không có nơi phát tiết như lá rụng cuối đông bị cuốn tung lên trời rồi tự tan biến. Điểm đến của những phận người đã rơi xuống đáy. Nơi mà những chuyên gia làm đồ giả, đường dây giặt tẩy, băng nhóm giết thuê, lang băm, cho vay nặng lãi, buôn lậu, dọn dẹp, ma cô, lừa tiền bảo hiểm, buôn ma túy, buôn nội tạng, buôn vũ khí, xử lý thi thể, sát thủ, thợ săn, lính đánh thuê, theo dõi, đòi nợ, trộm cắp, buôn bán đồ ăn cắp, chơi bạc bịp, cảnh sát biến chất, bọn chỉ điểm và những kẻ phản bội cùng với đủ mọi loại môi giới chen chúc, như lũ chó đực ngày hè lau nhau đánh hơi những việc hái ra tiền. Nơi mà những kẻ đã cùng đường, những kẻ số con rệp khiến người khác chỉ muốn âm thầm khuyên “sống như mây thà tự tử chết quách đi cho xong” tìm đến cố đánh cược lần cuối. Puju là nơi như vậy.

Vì Puju là thị trường tư bản chủ nghĩa đến cùng cực nên chỉ cần túi đầy tiền thì muốn mua gì cũng có. Ở Puju không thiếu những món đồ bị hạn chế hoặc cấm đoán bởi pháp luật, chính nghĩa hay đạo đức. Ở một thị trường tư bản không có chuyện những món đồ ngon nghề lại ế chổng. Vậy nên Puju là nơi những món đồ tuy ngon nhưng ế bởi pháp luật, chính nghĩa, đạo đức và luân lý tràn vào.

Ở Puju, người ta có thể mua được đủ thứ từ nội tạng bất hợp pháp như tròng mắt, thận, phổi, gan cho đến các cô gái Đông Nam Á và Bắc Âu, ma túy Myanmar và Afghanistan rẻ tiền, các loại súng tuôn ra từ căn cứ quân sự của Mỹ. Nếu may mắn thậm chí còn có thể mua được cả trang thiết bị và vũ khí đắt tiền do các cựu đặc vụ KGB bán cho mafia Nga với giá rẻ. Ở đây, người ta mua được sự báo thù, mua được niềm vui, sự hủy diệt và cả một cuộc đời mới để tái sinh. Chỉ cần dúi cho năm trăm đô la là thuê được một người Đông Nam Á lưu trú bất hợp pháp đi giết người cho mình, mua được một thi thể hay hẳn một người để chết thay, để thay bản thân kết thúc cái cuộc đời chó gặm. Đường dây giặt tẩy có thể rửa tiền, rửa tài sản tẩu tán và ngạc nhiên thay, có thể tẩy trắng cả quá khứ dơ bẩn. Những tên tội phạm xấu xa sau khi thối rửa trong tù suốt mười lăm năm được lang băm chỉnh sửa mặt mũi, rồi mua lấy một quá khứ và một cái tên giả mạo từ bọn làm giả là có thể đường hoàng sải bước giữa Seoul và bắt đầu cuộc đời mới. Những phụ nữ giết chồng rồi dàn xếp giả vờ đó là tai nạn để nhận tiền bảo hiểm và sống sung túc cả phần đời còn lại chẳng đáng để được bàn ra tán vào ở Puju. Đây là nơi mà những người đàn ông thua bạc sẵn sàng bán tất cả nội tạng có thể bán rồi còn lôi cả đứa con gái chưa đầy mười một tuổi của mình đến hỏi có thể bán cả nội tạng của nó hay không. Nơi đó chính là Puju.

Thứ mà Puju không mua bán là những thứ yếu ớt và u uất như sự chân thật, tình bạn, lòng trung thành, tình yêu, niềm tin và những tình cảm rẻ tiền không ai thèm đoái hoài như sự phẫn uất, đồng cảm và thương xót. Puju không lấy tình nghĩa hay lòng tin làm vật thế chấp. Đừng nói đến thế chấp, ngay từ đầu

Puju đã không tin những thứ tình cảm đẹp đẽ đó có thể tồn tại ở cái đáy cuối cùng của loài người này.

Nhờ những phận người cùng quần bị xô đẩy khắp nơi mà ở Puju có thể dễ dàng nghe rõ tiếng những cuộc đời tan vỡ. Nghĩ lại thì cũng hiếm có khu phố nào nhiều nước mắt như Puju. Nhưng ở Puju làm gì có ai chịu lắng nghe những giọt nước mắt. Chẳng ai lãng phí sức lực cho sự đồng cảm vô ích.

Những kẻ ngây ngô không hiểu sự đời sẽ gào lên tại sao không nhốt hết cả đám vào nhà giam. Nực cười làm sao. Puju tuyệt đối không bao giờ có thể bị giam giữ. Bởi Puju là một thế giới lớn hơn rất nhiều so với nhà giam và trên thực tế thì, ngục tù cũng là một Puju khác. Puju là thế giới lênh phênh trôi nổi, tựa như wadi* trên sa mạc chực xuất hiện khi trời mưa rồi lại chực biến mất. Puju giống như một khối ung thư sinh sôi quá nhanh đến mức khó mà hủy diệt. Vậy nên những cảnh sát và công tố viên khôn ngoan thường sử dụng Puju. Bọn họ biết chính xác rằng thứ mình muốn không phải con ngỗng đẻ trứng vàng mà chỉ là quả trứng vàng. Cũng giống như giết thịt con ngỗng thì sẽ không thể thu được trứng nữa, nếu bắt Puju thì bọn họ sẽ phải mút ngón tay mà sống. Và thực tế thì Puju quá vĩ đại để bị bắt.

“**Ô**ng ta chết là đáng nhĩ?”

Người phụ nữ tóc xoắn tầm năm mươi tuổi nhìn Park Cần Nước bằng vẻ mặt tha thiết mong được đồng tình. Mắt và xương gò má của bà ta thâm tím. Park Cần Nước bực bội nhìn người đàn bà tóc xoắn.

“Phải, đáng lắm. Hắn chết cả nghìn lần vạn lần cũng đáng. Vậy nên tôi mới nói chị nhân dịp này giết phút hắn rồi tẩy trắng đời luôn đi.” Park Cần Nước nhấn mạnh.

“Chị à, nghe lời anh đây rồi làm vậy đi. Việc này chỉ cần nhẫn tâm một lần là xong thôi à.” Một người phụ nữ làm cò môi ngồi bên cạnh khích.

“Người đàn ông đó đã tước đoạt toàn bộ cuộc đời tôi.”

Người phụ nữ tóc xoăn năm mươi tuổi đột ngột thốt ra một câu như thoại phim truyền hình. Rồi bà ta bắt đầu khóc. Nước mắt lăn chã rơi xuống bàn tay nắm chặt cái khăn tay vo tròn. Gương mặt bà ta trông có vẻ gì đó uất ức. Hai cẳng tay bà ta to bè do phải làm quá nhiều việc, làn da đen sạm vì phơi nắng nhiều. Bộ váy hai mảnh họa tiết giọt nước có lẽ đã từng thịnh hành ba mươi năm trước của bà ta trông chẳng ăn nhập gì với bộ dạng tìm đến văn phòng của doanh nghiệp giết thuê để thuê người giết chồng mình. Người đàn bà tóc xoăn vừa thút thít khóc, Park Cần Nước liền bực bội nhìn sang người phụ nữ cò môi, ra chiều sắp nổi khùng đến nơi. Chị ta vừa nháy mắt với Park Cần Nước ý nói đừng nóng vội khéo làm hỏng chuyện vừa vỗ nhẹ lên lưng người đàn bà tóc xoăn.

“Chị à, không sao, không sao đâu. Chị cứ khóc đi. Trước mặt anh này thì cứ khóc thoải mái, đừng sợ.” Bà chị cò môi cố nặn ra mấy câu trấn an nhảm nhí.

Đang đọc báo ở bàn của Park Cần Nước, Lai Sinh phì cười. Chị ta đang bảo bà ấy tin ai vậy chứ? Nhưng người đàn bà tóc xoăn liền rống lên khóc thảm thiết, dường như bà ta tin tưởng

“anh này” thật. Trước cảnh đó, Park Cần Nước rút một điều thuốc ra, chán ngán ngậm lên miệng.

Lai Sinh đặt tờ báo xuống và nhìn ba người đang ngồi ở bàn tiếp khách. Bộ dạng khó xử của bà chị cò mồi và Park Cần Nước trước mặt người đàn bà tóc xoăn đang khóc lóc rầu rĩ trông khá buồn cười. Park Cần Nước phả một hơi khói dài rồi nhìn cái túi mua sắm để trên đầu gối của người đàn bà tóc xoăn. Bên trong túi là xấp tiền bà ta mang đến để ứng trước. So với quy mô văn phòng của Park Cần Nước thì đây là một vụ khá giá trị. Hơn nữa công việc cũng không quá khó khăn. Bà chị cò mồi đã phải mất mấy tháng mới khuyên được người đàn bà tóc xoăn đến tận văn phòng giết thuê này. Xác định mục tiêu, đào bới thông tin, thận trọng tiếp cận, lân la làm thân, đợi thời cơ chín muồi thì vừa gạ “Sao chị lại sống uất ức như vậy chứ? Còn bao nhiêu con đường khác cơ mà” vừa kín đáo cò mồi. Bà chị cò mồi sẽ nói một câu sáo mòn như “Người ta chẳng nói cuộc đời ai cũng có một bước ngoặt mà.” Nực cười. Cuộc đời vốn đã rối rắm phức tạp từ lâu, làm sao có thể gỡ hết rối chỉ nhờ một bước ngoặt cơ chứ?

Người đàn bà tóc xoăn vẫn khóc mãi mặc cho Park Cần Nước đang nháp nhẩm vì muốn kết thúc công việc cho nhanh. Sao bà ta lại khóc nhỉ? Thấy ông chồng đáng thương vì sắp bị mình giết sao? Hay là tự thấy thương xót cho đời mình, cái cuộc đời thảm hại đã nai lưng làm việc kiếm tiền mà vẫn bị chồng đánh? Hay cảm thấy tội lỗi vào giây phút cuối cùng? Nhưng bà ta đã nhét tiền vào túi và đến tận đây cơ mà. Người đàn bà nhỏ nước mắt hòng chứng minh cho Park Cần Nước rằng bản chất bà ta vô cùng yếu ớt và trong sạch, và rằng sự phẫn nộ của bà ta là chính đáng. Nhưng không cần phải chứng minh điều đó với những kẻ

như Park Cần Nước. Cũng chẳng cần kể lễ dài dòng. Park Cần Nước chỉ cần đưa tiền cho đám linh cẩu giết thuê thì việc gì cũng xong. Chuyện đời người đàn bà có thương tâm thế nào, chồng bà ta đã khốn nạn ra sao chẳng liên quan gì đến phương thức xử lý công việc của Park Cần Nước cả. Dĩ nhiên những giọt nước mắt của bà ta cũng chẳng mấy may khiến Park Cần Nước bận tâm. Mà giả dụ ngày mai chồng bà ta mang nhiều tiền hơn đến thì Park Cần Nước sẽ chẳng ngần ngại mà xử lý người phụ nữ tóc xoăn này ngay lập tức.

Người phụ nữ tóc xoăn lấy khăn tay lau nước mắt, đoạn ngẩng đầu lên.

“Khuyên giải bằng lời không được sao? Dù gì thì giết chết cũng...”

Park Cần Nước nhìn người phụ nữ với vẻ mặt như muốn giáng cho bà ta một nhát búa. Gã thiếu chút nữa lật ngược cái bàn. Nhưng đã đến nước này thì không thể để xôi hỏng bỏng không được. Park Cần Nước hít một hơi thật sâu cố kìm cơn giận. “Khuyên giải bằng lời? Chà chà, cái nhà chị này nói thế mà nghe được à? Chị phải bị đánh thêm bao nhiêu nữa thì mới tỉnh ra được thế? Đàn ông mà đã đánh phụ nữ rồi thì có mà thay đổi vào mắt. Chúng tôi đã điều tra rồi, cái kẻ mê đua ngựa, rượu chè, gái gú ấy có chết đi sống lại năm trăm lần cũng vẫn khốn nạn thế thôi. Giờ chị còn trẻ, xương còn khỏe có bị đánh cũng vẫn chịu đựng được, nhưng sau này già thì biết làm sao? Sau này bị loãng xương rồi còn bị đánh thì sẽ thế nào? Thì chỉ có mà nát bét.”

Bà chị cò môi gườm gườm nhìn Park Cần Nước. Ông ta đang liên thoảng chột ngập ngừng. Bà chị nắm lấy tay của người đàn

bà tóc xoăn.

“Chị à, vấn đề không phải như thế. Vấn đề bây giờ không phải là khuyên nhủ. Người đàn ông đó có tiền dành dụm không, có tiền trợ cấp thôi việc không? Dù có khuyên nhủ thì chị cũng không có tiền, cuộc sống cũng chẳng có gì thay đổi. Chị phải nghĩ đến cuộc đời của mình chứ. Thời gian qua chị đã khổ sở nhiều rồi. Cơ thể đau đớn, tinh thần suy nhược. Chị vất vả quá rồi. Nếu cứ thế này thì chị sẽ khổ sở đến tận lúc chết. Chị à, chúng ta hãy cùng tàn nhẫn một lần đi. Chị sẽ được tiền bảo hiểm đủ để sống nốt phần đời còn lại. Chị chỉ cần ngồi yên đó thôi. Những việc còn lại thì anh đây sẽ tự biết xử lý hết cho chị.”

“Chị nghe lời cô ấy đi. Giờ phải chấm dứt khổ sở mà sống cho thoải mái chứ. Nhân đây thu xếp mọi chuyện.” Park Cần Nước hứa theo bà chị cò mồi.

Người đàn bà tóc xoăn lại cúi đầu òa khóc. Bà chị cò mồi xoa lưng bà ta. Tiếng khóc nghẹn ngào thổn thức của người đàn bà to dần thành tiếng than khóc thống thiết. Người đàn bà tóc xoăn dầm thùm thụp vào ngực ra chiều cực kỳ đau đớn sau rốt còn giằng xé áo. Park Cần Nước ngáp dài rồi đưa tay lên che mặt như thể vô cùng mệt mỏi và khó xử trước màn trình diễn của người đàn bà. Bà chị cò mồi nháy mắt với Park Cần Nước. Gã đứng dậy khỏi chiếc xô pha tiến lại gần Lai Sinh. “Kiếm sống thật là khó khăn quá.” Park Cần Nước mấp máy môi.

Đúng lúc đó, người đàn bà tóc xoăn đứng bật dậy.

“Không, dù thế nào tôi cũng không thể làm vậy được. Không được đâu. Dù sao thì giết người cũng...”

Người đàn bà tóc xoăn nói bằng giọng nghèn nghẹn. Bà ta cầm lấy cái túi mua sắm rồi liên tục cúi gập người về phía Park Cần Nước. “Xin lỗi. Xin lỗi. Thực sự xin lỗi.” Nói đoạn, bà ta vội vã rời khỏi văn phòng. Bà chị cò mồi cũng đứng dậy, hoảng hốt đuổi theo.

Park Cần Nước nhìn cánh cửa mở toang bằng vẻ mặt mệt mỏi.

“Ơ, con mụ to xác ngớ ngẩn đó đi thật đấy à?”

Park Cần Nước trợn tròn mắt điếng người. Lai Sinh phì cười rồi quay lại với tờ báo.

“Thế mụ kể lể chuyện vợ chồng nhà mụ cho tôi suốt hai tiếng đồng hồ làm cái quái gì cơ chứ? Mụ tưởng chỗ này là văn phòng tư vấn bạo lực gia đình chắc? Đúng là tức nghẹn họng mà. Làm người mà làm thế à. Mụ nghĩ mình là ai vậy? Ở cái chốn này có ai là không khốn khổ chứ hả? A, mẹ kiếp. Cuộc đời này còn biết tin vào cái gì nữa đây.”

Park Cần Nước không kìm nổi cơn giận văng chân đá mạnh vào cái thùng rác. Rồi gã ngồi xuống xô pha rút điều thuốc ra châm lửa. Vừa lúc Park Cần Nước hút hết một điều thuốc thì có điện thoại. Là bà chị cò mồi.

“Ê cái con này. Mày bảo chỉ cần đóng dấu là xong mà. Sao lại làm việc cái kiểu đó? Không làm ăn tử tế hơn chút được hả?... Lại nghĩ cái gì nữa. Mày nói gì cơ, xin thêm thời gian á?... Cái gì? Mụ ta nói đắt quá nên dẫn đo hả? Mụ điên này. Lúc này thì ba hoa rõ lắm cơ mà... Vậy là mày bảo sẽ giảm giá cho hả?... Cái gì, bao nhiêu? Trời đất, mụ tưởng việc này là rang đậu đây chắc? Bộ

giết người là trò chơi hả?... Dọa mụ ta đi, bảo mụ ta giữ mồm giữ miệng không lộ ra ngoài là chết cả nút.”

Park Cần Nước cúp máy. Văn phòng trở nên yên tĩnh. Park Cần Nước vừa hút thêm một điếu thuốc nữa vừa ngấm ngấm dò xét thái độ của Lai Sinh. Hắn gấp tờ báo đang đọc lại quay sang nhìn Park Cần Nước. Ông ta dụi điếu thuốc vào gạt tàn rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Ôi chao có mỗi việc cón con mà mệt cả người. Tiện thể có chuyện gì mà quý ngài Lai Sinh lại vi hành đến tận văn phòng tôi tàn của Park Cần Nước này thế?” Ông ta nói bằng giọng khoa trương.

“Tại giam mình mãi trong thư viện cảm thấy mình thiếu vốn sống quá nên tôi muốn tìm hiểu thêm về thế giới bên ngoài, nhân tiện cũng muốn xin chú vài lời khuyên sống sao cho tốt.”

Lai Sinh tươi cười. Mặt Park Cần Nước hơi sầm tối.

“Ái chà, ngữ như tôi sao dám khuyên bảo Lai Sinh điện hạ chứ. Chỉ xoay xở để sống qua ngày cũng chật vật lắm rồi. Hôm nay tôi hơi bận. Có hẹn gấp nữa.”

Park Cần Nước nhìn đồng hồ giả vờ bận rộn.

“Chú bận rộn nhỉ. Vậy tôi sẽ chỉ hỏi chú vài câu đơn giản thôi.”

“Được, nếu biết gì tôi sẽ nói.” Park Cần Nước đáp ứng.

“Chú đã tham gia cuộc họp đúng không?”

“Họp gì cơ? Ý cậu là mấy thứ như họp khu phố ấy à?”

Park Cần Nước giả bộ đùa cợt đánh trống lảng. Nhưng gã đã lộ rõ vẻ hoảng hốt. Lai Sinh ném cho Park Cần Nước ánh nhìn

lạnh lẽo.

“Sao vậy, tôi nghe nói gần đây các doanh nghiệp họp rất nhiều. Ví dụ như những cuộc họp không có lão Chồn nhưng lại có Han Ja. Tôi muốn hỏi ông những cuộc họp đó có bàn về nội dung quan trọng nào không.”

“Chẳng có cuộc họp nào cả. Họp hành thì phải tổ chức ở thư viện chứ.” Park Cần Nước đáp.

“Thực sự không có à?” Lai Sinh nhìn gã chăm chăm.

“Dù có thì tôi cũng chẳng biết. Han Ja lý nào lại đếm xỉa tới những thằng kiếm sống bằng cách lừa đảo mấy bà thím như tôi? Làm gì có chuyện hấn đối xử với lũ bọn tôi như con người cơ chứ. Chúng tôi chỉ là...”

Lai Sinh rút con dao ra đặt lên bàn. Park Cần Nước im bật.

“Đây là con dao mà Chu đã sử dụng. Trước đây tôi không biết tại sao Chu lại dùng dao làm bếp, nhưng dùng rồi mới thấy quả là tốt thật.”

Park Cần Nước nhìn con dao đặt trên bàn và lưỡng lự. Chiếc khăn tay mà Chu buộc quanh cán dao vẫn còn nguyên. Hai mắt Park Cần Nước đảo nhanh. Lai Sinh chỉ giở trò hay sẽ làm thật đây?

“Ày, tính cậu vốn đâu có thế này.” Park Cần Nước vừa gượng cười vừa nói.

“Vậy tính tôi thế nào?”

Lai Sinh nhìn thẳng vào mắt Park Cần Nước. Gã né tránh ánh mắt của hắn.

“Chuyện Han Ja có ý định hạ bệ lão Chồn đâu phải chuyện mới đây chứ.”

“Không phải chuyện đó. Chuyện gì cụ thể hơn chút đi.”

“Tôi đã nói rồi, sao Han Ja lại kể chuyện đó cho kẻ như tôi chứ. Không thể nào.”

“Han Ja thích chú Park Cần Nước mà. Vì chú là kẻ luôn ngẫu nhiên cả thịt thà ôi thiu mà.”

Park Cần Nước cắn chặt răng, vẻ như lòng tự trọng đã bị tổn thương vô cùng. Ông ta lại rút một điếu thuốc ra ngậm. Đầu ngón tay của Park Cần Nước cầm điếu thuốc đưa lên miệng hơi run rẩy.

“Lão Chồn cử cậu đến à? Vì trong số các doanh nghiệp thì Park Cần Nước là chó của Han Ja nên cậu đến đây để móc mĩa à?”

Park Cần Nước đang định châm lửa thì đột nhiên dừng tay, uất ức nhìn Lai Sinh chằm chằm. Hắn không trả lời, chỉ nhìn Park Cần Nước bằng vẻ mặt vô cảm.

“Tiếc quá, thực sự rất tiếc. Cậu hãy chuyển lời cho ngài ấy, rằng Park Cần Nước này rất tiếc. Thật quá đáng quá mà. Cậu đã nhìn lầm người rồi. Park Cần Nước này không phải là thằng như vậy. Trông tôi giống kẻ làm những trò đê tiện như vậy lắm à?”

Park Cần Nước dò xét thái độ của Lai Sinh. Thấy mặt hắn không biến sắc, ông ta lại bắt đầu bù lu bù loa.

“Chúng tôi cũng khó lắm chứ bộ. Thư viện đã ăn không ngồi rồi suốt mấy năm nay. Lão Chồn yêu ma quỷ quái đến mức chỉ sống bằng gặm cỏ và uống sương thế nào tôi không biết nhưng

doanh nghiệp chúng tôi thì không như thế. Dầu thất nghiệp thì mỗi tháng chúng tôi vẫn phải dành vài đồng bỏ túi bọn trẻ con, rồi còn phải đút lấy lòng bọn cớm. Trả hết tiền hoa hồng, tiền cống nạp, phí trung gian thì tiền ăn mì gói cũng chẳng còn. Tình cảnh chúng tôi bây giờ đến cút cũng phải ăn chứ thật thôi đã là gì. Vậy mà lão Chồn vẫn ôm khư khư sổ sách không chịu giải ngân còn gì?”

Park Cần Nước trưng ra vẻ mong được đồng tình. Nhưng Lai Sinh vẫn nhìn ông ta bằng khuôn mặt vô cảm không đổi.

“Những lúc thế này, dù lão Chồn chỉ nhả vài vị khách sộp trong sổ ra thôi cũng đủ quý hóa lắm rồi. Nhưng quý ngài cố chấp ấy vẫn ngậm chặt miệng. Giữa thời buổi kiếm sống khó khăn thế này chẳng lẽ các doanh nghiệp như chúng tôi lại không bắt măn chồng chát à? Đương nhiên là bắt măn chứ. Mà bắt măn thì đương nhiên mỗi lần tụ tập sẽ lại chửi bới lão loạn xì ngầu rồi. Nhưng kể cả những lúc đó Park Cần Nước tôi đây vẫn về phe ngài ấy đấy. Tôi bảo chúng nó đừng vì những vất vả tạm thời mà để bụng ngài ấy. Trước đây chúng ta chẳng đã từng ăn nên làm ra nhờ ngài ấy hay sao? Con người sống trên đời cũng phải có lúc lên voi xuống chó chứ, mà đã xuống chó thì chắc chắn sẽ có lúc lên voi, vậy nên cứ chờ xem. Thật đấy, cậu hỏi thử đi. Trong các doanh nghiệp thì nói thật là chỉ còn Park Cần Nước này đứng về phía lão Chồn thôi. Thẳng thắn mà nói thì trong sổ các doanh nghiệp có ai mua quà mang đến cho ngài ấy dịp lễ tết không? Không chứ gì? Chỉ có mỗi Park Cần Nước này thôi. Đã vậy quà lại còn là cá cơm Jukbang thượng hạng nữa. Cá cơm Jukbang thương hiệu số 1 Nam Hải mua ở trung tâm thương mại đấy.”

Nói xong, Park Cần Nước như cởi được tấm lòng, đến lúc đó ông ta mới châm lửa vào điều thuốc đang cầm rồi nhả một hơi khói thuốc dài.

“Tôi sẽ hỏi lại. Han Ja đã chọn ngày chưa?” Lai Sinh điềm tĩnh hỏi.

Park Cần Nước nghẹn họng nhìn Lai Sinh, khói thuốc dường như vẫn còn mắc trong cuống họng.

“Ôi chao, phát điên lên mất. Nói đến thế rồi mà cậu vẫn không hiểu cho lòng thành của người ta à? Dù tôi có lừa bịp mấy bà thím để kiếm sống nhưng không bao giờ phản bội bậc cha chú đâu, thật đấy.”

Park Cần Nước lắc đầu như sắp phát điên vì nói mãi đối phương vẫn không chịu hiểu cho. Lai Sinh nở nụ cười mơ hồ, gõ gõ đầu ngón tay lên con dao Henkel. Park Cần Nước dõi nhìn theo đầu ngón tay của hắn.

“Hôm nay chú muốn đi đến chỗ ông Râu Xồm không?” Lai Sinh hỏi.

“Park Cần Nước này đã sống ở Paju ba mươi năm, đã trải qua đủ mọi khó khăn gian khổ. Cầm mẫu dao làm bếp đó đến chỗ tôi làm trò mèo này chỉ tổ nực cười thôi. Đây chú em Lai Sinh, tôi là Park Cần Nước đây.” Park Cần Nước đột ngột gằn giọng.

Ông ta đưa bàn tay run rẩy lên rút điều thuốc khỏi miệng. Trong nháy mắt, Lai Sinh nhặt con dao trên bàn lên, bằng động tác nhanh nhẹn và điềm tĩnh lia một đường dứt hai ngón tay đang cầm điều thuốc của Park Cần Nước. Ngón trỏ và ngón giữa của ông ta bay lên không trung rồi rơi xuống bàn. Park Cần

Nước đờ dẫn gương mặt nhìn bàn tay phải đã mất hai ngón tay của mình rồi lại nhìn mặt bàn. Hình ảnh điều thuốc vẫn đang bốc khói trong khi hai ngón tay tóe máu gọi lên cảm giác kỳ lạ. Lai Sinh vừa nghiêng đầu, Park Cần Nước liền giật mình lùi ra sau một bước. Lai Sinh lại bình thản đặt con dao xuống bàn.

“Tôi hỏi lần cuối. Han Ja đã chọn ngày chưa?”

Máu đỏ chảy xuống từ ngón tay của Park Cần Nước thấm ướt áo sơ mi ông ta đang mặc. Bằng vẻ mặt như đã mất trí một nửa, Park Cần Nước nhìn bàn tay đang chảy máu không ngừng của mình rồi quay mặt sang phía Lai Sinh. Hắn nhặt điều thuốc vẫn đang bốc khói bên cạnh hai ngón tay bị chặt đứt lên dùi vào gạt tàn, rồi nghiêng đầu sang bên trái khoảng mười lăm độ như thể chờ câu trả lời của Park Cần Nước.

“Thằng khốn này, chỉ vì thế mà mày chặt ngón tay người ta thế hả. Chết tiệt, hỏi bằng lời là được mà. Sao lại chặt ngón tay của người ta hả?” Park Cần Nước rưng rưng nói.

Lai Sinh lại cầm con dao đặt trên bàn lên với vẻ mặt vô cảm.

“Han Ja đang bắt đầu một việc lớn. Tôi chỉ biết thế thôi, thật đấy.” Park Cần Nước hấp tấp nói.

Lai Sinh đặt con dao xuống bàn rồi lại gõ đầu ngón tay vào cán dao.

“Việc gì?” Hắn nhướng mắt hỏi.

“Tôi không biết chính xác. Hình như là việc bên phía cơ quan nhà nước, sắp bầu cử tổng thống mà.”

Lai Sinh khẽ nhăn mặt như thể câu trả lời đó là không đủ.

“Tôi chỉ làm mấy việc lật vật mà Han Ja giao cho thôi. Không phải chỉ một mình tôi làm. Các doanh nghiệp khác cũng làm cả rồi. Chúng tôi không biết việc đó có liên quan tới thư viện, cũng không biết đó là việc đâm sau lưng lão Chồn. Thật mà. Vì chúng tôi cũng chỉ ra tay với mấy ông già không ai động đến cũng chẳng mấy mà chết.”

Sau khi vội vã phun ra câu đó, Park Cần Nước đưa tay trái nắm chặt tay phải và tỏ vẻ đau đớn.

“Tôi cũng có tên trong danh sách à?”

“Chuyện đó thì thứ như tôi làm sao biết được chứ.” Park Cần Nước uất ức gào lên.

“Chú em Lai Sinh à, chú nghĩ thử xem. Tại sao Han Ja lại nói chuyện đó cho kẻ ngu ngốc như tôi chứ, đúng không?” Park Cần Nước vừa nói vừa méo mào ra chiều xin Lai Sinh hãy dừng tay.

Lai Sinh nghĩ một lúc rồi cầm con dao lên. Park Cần Nước hoảng hốt lùi về phía bức tường. Lai Sinh rút vại tờ khăn giấy Kleenex trên bàn lau máu dính trên con dao. Hắn nhét con dao vào bao da rồi đút vào túi trong của cái áo khoác da. Park Cần Nước dò xét thái độ của Lai Sinh rồi rút khăn bọc bàn tay cụt ngón lại. Đang định vươn tay ra nhặt hai ngón tay trên bàn thì ông ta khựng lại nhìn sang phía Lai Sinh. Hắn đang nhìn chăm chăm vào mặt ông ta, dường như định nói thêm gì đó nhưng rồi ngay lập tức lại quay đầu bước ra khỏi văn phòng. Lúc đứng ở trước cửa văn phòng, Lai Sinh nghe thấy tiếng Park Cần Nước vừa hồi hả di chuyển vừa hét âm ỉ sau lưng hắn.

“Chuyện gì thế này? Ôi chao, rốt cuộc là tai bay vạ gió gì thế này?”

Lai Sinh đi xuống được khoảng một nửa cầu thang gỗ tầng hai thì gặp người phụ nữ tóc xoăn đột ngột chạy ra ngoài lúc này cùng bà chị cò mồi đang đi lên lối vào cầu thang. Người phụ nữ tóc xoăn trông thấy hấn liền vội vã che mặt rồi bước xuống cầu thang tránh sang bên cạnh. Bà chị cò mồi nhìn người đàn bà với vẻ mặt bức bối.

“Nực cười chưa kìa. Chẳng chuyện gì là không dám làm mà cứ còn tỏ vẻ ngây thơ vô tội.” Nói đoạn, bà chị cò mồi quay đầu sang phía Lai Sinh. “Mà cậu đã đi rồi à? Sao thế, ở lại chơi thêm chút nữa rồi hãy về.”

“Tôi chơi đủ rồi.” Lai Sinh cười.

“Bao giờ chúng tôi phải hợp tác làm mấy việc hay ho với cậu Lai Sinh đây mới được.” Bà chị liếc mắt đưa tình với hấn.

Hấn chỉ gật đầu với chị ta.

“Tiện thể thì sao con mụ kia mãi không đi lên nhỉ?”

Khi Lai Sinh đi ra ngoài thì người phụ nữ tóc xoăn đang quay mặt về phía bức tường. Gò má bà ta hiện rõ vết bầm xanh thẫm còn cổ hấn những vết trầy xước có lẽ là do bị chồng vừa bóp cổ vừa đánh. Lai Sinh rút một điều thuốc ra. Người phụ nữ liếc nhìn hấn, dường như vì nghe thấy tiếng bật lửa. Lai Sinh nhìn bà ta phì cười. Rồi hấn phả một làn khói thuốc dài vào không trung.

“Thím à, ông chồng thím hết thuốc chữa thật rồi. Thím hãy suy nghĩ thật kỹ về đời mình đi.”

Khi Lai Sinh quay về thư viện thì chỗ của cô thủ thư mất lác trống không. Không thấy tấm bảng Đang nghỉ phép. Bàn trang điểm nhỏ để thương cùng bộ đồ làm móng xếp theo màu đặt phía trước vách ngăn và cả cái giỏ đầy ắp đồ đan lát vẫn luôn ở bên trái chỗ cô ta ngồi cũng không còn. Đồng búp bê mèo chiêu tài, gấu trúc, gấu Pooh, chuột Mickey từng được treo khắp nơi trên bàn của cô ta cũng đã được dọn sạch. Trên bàn chỉ còn chông chơ mỗi cái ngăn kéo nhựa dán nhãn các loại ghim bấm, dao, kéo, thước dây mà cô ta dùng để dựng văn phòng phẩm. Lai Sinh vô thức quét lòng bàn tay lên mặt bàn của cô thủ thư mất lác.

Nghe thấy trên tầng hai có tiếng sách rơi xuống sàn, Lai Sinh đi lên đó. Lão Chồn đang đứng trên thang vừa phủi bụi đóng trên kệ sách vừa ném những quyển sách định sẽ vứt bỏ xuống đất. Đã khá lâu rồi lão Chồn mới tự mình dọn dẹp thư viện. Hồi còn nhỏ, thỉnh thoảng Lai Sinh cũng thấy lão cầm giẻ lau và xô nước tập tễnh đi khắp thư viện. Lão thường leo thang lên giá cao nhất rồi lau mọi góc ngách bằng giẻ ướt, phủi bụi đóng trên sách, lôi sách ra sắp xếp lại. Trong lúc lão Chồn dọn dẹp, hẳn có thể cảm nhận được sự thích thú, dù rất mơ hồ, trên gương mặt vốn không hề biến sắc trước mọi sự của lão. Cứ như thể lão đã quay lại thời trai trẻ, những ngày đầu tiên làm thủ thư ở thư viện này.

Lai Sinh cho những quyển sách rơi dưới sàn vào xe kéo. Lão Chồn đứng trên thang liếc xuống nhìn hắn.

“Đây đều là sách vứt đi sao?” Lai Sinh hỏi.

“Chúng là những quyển sách không thể chống chọi lại thời gian.” Lão Chồn đáp.

Lai Sinh nhìn lối đi giữa những giá sách. Những quyển sách bị vứt bỏ chất thành đống. Số sách bị vứt đi lần này nhiều hơn bao giờ hết. Có lẽ vì vậy nên những kệ sách vốn lèn chặt sách trông thưa thớt như sùn rỗng.

Lai Sinh vừa nhặt hết sách chất đống dưới sàn cho vào xe kéo thì lão Chồn leo xuống thang. Bộ dạng tay áo xắn đến khuỷu cầm giẻ lau cùng xô nước của lão trông khỏe mạnh và sáng sủa lạ thường. Nhưng vì đang cầm cái thùng đầy nước bằng tay trái nên cơ thể của lão Chồn vốn đã nghiêng về một bên trông lại càng chông chênh hơn. Thấy Lai Sinh chìa tay ra, lão liền dễ dãi đưa cái thùng đang cầm trên tay cho hắn.

“Hình như Han Ja đã chọn ngày rồi.” Lai Sinh nói.

“Chọn ngày gì? Han Ja sắp kết hôn à?” Lão Chồn buông một câu bông đùa nhạt nhẽo hòng đánh trống lảng.

“Chúng ta bắt Han Ja trước chứ ạ?”

Lai Sinh tỏ vẻ cứng rắn. Lão Chồn quay đầu về phía hắn, không nói gì mà chỉ nhìn hắn một lúc lâu. “Chúng ta?” Lão phì cười. Vẻ mặt đó trông thoáng qua như thương hại, nhưng thực ra gần với nuối tiếc và cô độc hơn.

“Nếu giết Han Ja thì bây giờ ai sẽ ngồi vào cái ghế vai phản diện đây? Mà sẽ ngồi à?” Lão Chồn cười nhạt.

Lão Chồn đi ra cái bàn tròn đặt giữa dãy giá sách rồi dùng giẻ lau sạch mặt bàn và hai cái ghế. Rồi lão vẫy tay gọi Lai Sinh. Hắn đến chỗ cái bàn, đặt xô nước xuống sàn rồi ngồi xuống ghế. Lão

Chồn rút thuốc lá trong túi ra mời Lai Sinh. Hắn xua tay từ chối một cách trang trọng. Lão lại mời một lần nữa. Lai Sinh chần chừ rồi nhận lấy điếu thuốc. Lão Chồn châm lửa vào điếu thuốc cho hắn rồi cũng châm lửa vào điếu của mình. Cả hai vừa chậm rãi hút thuốc vừa nhìn cửa sổ phía Tây của thư viện một lúc lâu mà không nói lời nào.

Trong luồng nắng xuyên qua cửa sổ thông gió tầng hai, đám bụi đang thông thả bay giữa những giá sách cũ. Thời niên thiếu Lai Sinh thường ngồi ở góc phía Tây của thư viện này nhìn những hạt bụi li ti bay giữa những tia nắng sắc nét chiếu xuống qua cửa thông gió. Lai Sinh nhìn khói thuốc lá hắn đang phả ra tụ lại như những đám mây vờn giỡn với đám bụi dưới tấm bảng “Tuyệt đối cấm hút thuốc lá” do chính tay lão Chồn viết và dán lên. Ngày xưa hắn vẫn thường đột ngột gấp cuốn sách đang đọc lại, vừa ngấm nắng, khói thuốc lá và bụi quện vào nhau tạo thành vô số hình dạng vừa lấm bầm “Chính bụi mới là chủ nhân thực sự của thư viện này.”

Lão Chồn mở miệng mà mắt vẫn nhìn về cửa sổ phía Tây của thư viện.

“Trong xương sọ cổ xưa nhất của loài người có vết đâm bằng lao. So với nông dân thì gái điếm và ma cô là nghề nghiệp còn lâu đời hơn. Trong Kinh Thánh, việc đưa con trai đầu tiên của Chúa làm là giết người. Trong suốt vài nghìn năm sau đó, loài người vẫn chỉ có thể đạt được thứ gì đó thông qua chiến tranh. Văn minh, nghệ thuật, tôn giáo, thậm chí là hòa bình. Mà ý tao chứ? Loài người chính là thế đấy. Ngay từ ban đầu loài người đã được thiết kế để sống mà không ngừng giết chóc lẫn nhau. Sống ký sinh vào kẻ giết người, hoặc giết đối phương. Đó

là phương thức sống sót của loài người. Nhân loại đã sống sót cho đến bây giờ nhờ quá trình Apoptosis* ấy. Đó chính là bộ mặt thật của thế giới này. Con người đã bắt đầu như thế từ thuở ban sơ và sống như thế cho đến tận bây giờ. Có lẽ mãi mãi sau này cũng sẽ như vậy, bởi vẫn chưa thể tìm ra cách để dừng lại. Thế nên cuối cùng vẫn phải dựa vào cái nghề gái điếm, ma cô, giết thuê mà sống thôi. Dù nực cười nhưng phải như thế thì cái bánh xe bò được gọi là thế giới này mới quay tiếp được.”

Dứt lời, lão Chồn vớt điều thuốc đang hút vào xô nước.

“Chuyện đó thì liên quan gì đến việc giết Han Ja? Đảng nào nếu cái ghế phản diện đó trống thì cũng sẽ có ai đó khác ngồi vào thôi.” Lai Sinh hỏi.

“Tốt hơn cả vẫn nên để kẻ xứng đáng ngồi vào cái ghế ấy. Và chắc chắn Han Ja là kẻ ác khôn ngoan hơn tao nhiều.”

“Vậy ông cứ ngồi đó chịu trận sao?” Lai Sinh mở to mắt hỏi.

“Nếu ta chết cũng chỉ là cái chết của một lão già tàn phế hết thời thôi mà. Dù loại bỏ Han Ja thì cũng chẳng có gì thay đổi cả.”

Dứt lời, lão Chồn nhặt cái giẻ lau đặt trên bàn rồi khom lưng xách xô nước trước chân Lai Sinh lên. Hắn vội vàng cầm lấy quai xô nước. Lão Chồn đánh nhẹ vào mu bàn tay Lai Sinh như muốn nói để lão tự xách. Hắn buông tay ra. Lão Chồn nhấc xô nước lên, chậm rãi lê chân về phía nhà vệ sinh của thư viện. Nhìn từ đằng sau dáng đi khập khiễng của lão trông chệnh vênh như thể đi trên dây.

Mito

Cô gái đang làm việc ở cửa hàng tiện lợi. Cô ta chào khách hàng “Xin mời vào” bằng giọng thật to, hoạt bát bắt chuyện “Anh tìm đồ gì ạ?” rồi tự nhiên chuyện trò “Ôi chào, anh mua Matdongsan* ạ? Tôi cũng thích món này lắm.” Hầu hết khách hàng đều cảm thấy thái độ của cô gái thật xấc xược. Nhưng cô ta chẳng những không quan tâm mà còn liên tục cười nói, bông đùa, nhặt đồ đặc rồi bấm máy tính tiền bằng điệu bộ khoa trương. Khi không có khách, cô ta dùng điện thoại của cửa hàng buôn chuyện không ngừng với ai đó, hoặc lôi đồ đặc đã được xếp ngăn nắp ra để xếp lại. Tắm chuyện hoặc dọn dẹp. Cô ta liên tục lặp đi lặp lại hai việc đó như một đứa trẻ bị tăng động.

“Có chắc cô gái kia là người tạo ra quả bom không?” Lai Sinh nghi hoặc hỏi.

“Chắc chắn có ba linh kiện đã được mang đến cho cô ta. Không phải cô ta thì còn là ai được chứ? Chẳng lẽ cô ta mua thuốc nổ để làm pháo hoa? Đã vậy lại còn mua ở chợ đen nữa.” Jeong Ahn đáp.

“Nếu là cô ta thì làm pháo hoa cũng chẳng có gì khó tưởng tượng.”

“Cũng phải. Là cô ta thì dám lắm.” Jeong Ahn nói.

Lai Sinh lôi hộp thuốc trong túi ra, lấy một viên thuốc đau đầu bỏ vào miệng rồi nuốt xuống. Hắn thường xuyên khổ sở vì đau đầu khi ra đường. Đèn tín hiệu đổi màu và nhân viên giao pizza quay xe trái luật. Người đàn ông mặc vest đang đọc báo và đợi tín hiệu ở phía trước vạch cho người đi bộ với đôi giày bị tuột dây trông thật không an toàn. Đèn tín hiệu lại đổi màu và những chiếc xe hơi rẽ trái theo đúng luật. Nhân viên giao pizza cười xe máy lạng lách trên vỉa hè chen chúc người qua lại rồi dừng xe. Đèn tín hiệu lại đổi màu và người đàn ông đọc báo băng qua vạch kẻ đường mà không biết dây giày của mình đã bị tuột. Lai Sinh thường xuyên thấy khó chịu với những thứ như vậy. Hắn nghĩ cơn đau đầu tìm đến khi mình ra đường chính là bởi những thông tin vô dụng ấy. Không thể sai được. Trên đời này nếu muốn sống sót thì cần phải có xúc tu dài và nhạy cảm, nhưng xúc tu nhạy lại không thể phân biệt được thông tin cần thiết và thông tin không cần thiết. Những xúc tu cứ ngày một dài ra và rồi nổi bất an lấp loáng ở cuối những xúc tu sẽ cuốn lấy bóp nghẹt chúng ta.

“Chuyên môn chính của cô ta là gì? Chuyên gia chế tạo thiết bị à?” Lai Sinh hỏi.

“Cũng không rõ nữa. Có vẻ cô ta không phải người chuyên nghiệp. Nhìn thân hình và cách cô ta hành động thì có lẽ cũng không phải sát thủ, mà cũng không lý nào cô gái thể kia lại là kẻ bày mưu. Nói chung khá là khó nắm bắt.”

“Vậy rốt cuộc anh đã tìm hiểu được gì?” Lai Sinh bực bội hỏi.

“Tôi đã bỏ ăn bỏ ngủ để lục tung cái khu phố này lên điều tra cho cậu đấy nhé. Lại còn thái độ à... Là thằng khác thì còn lâu

nhé.”

Jeong Ahn phản nản và chìa ra một tập hồ sơ dày.

“Cô ta khá là phức tạp đấy. Tôi không biết đâu, giờ cậu tự tìm hiểu nốt đi.”

Lai Sinh mở tệp hồ sơ nhận được từ Jeong Ahn. Bên trong có tài liệu dày vài trăm trang chứa tiểu sử sơ lược của cô gái kèm hình ảnh. Hắn lấy ra vài tấm hình Jeong Ahn chụp trong lúc theo dõi cô ta. Trước nhà, trong con hẻm, trên xe buýt, thư viện, hộp đêm, hồ bơi, tiệm bánh, trung tâm thương mại, quán cà phê, cửa hàng cá... Những bức ảnh gói gọn sinh hoạt trong vòng một tuần của cô gái. Lai Sinh rút ra một tấm ảnh.

“Cái này là gì?”

Đó là tấm ảnh cô gái cầm biểu ngữ hò hét ở quảng trường. Jeong Ahn nhìn lướt qua tấm ảnh rồi phì cười.

“À cái đó, hãy cùng cứu sống koala!”

“Gì cơ?”

“Dòng chữ viết trên biểu ngữ là ‘Hãy cùng cứu sống koala’. Đại hội cứu sống koala quốc tế vừa tổ chức ở quảng trường Yeouido cách đây không lâu.”

“Thì sao?”

“Thì đây là cảnh cô ta đang biểu tình ở đó chứ sao. Nghe nói nếu lượng carbon dioxide trong không khí tăng lên thì thành phần dinh dưỡng trong lá cây bạch đàn mà koala thích ăn sẽ bị phá hủy, đe dọa sự sinh tồn của chúng. Mặt cô ta đỏ lên như vậy chắc là do hô khẩu hiệu lớn tiếng. Tôi lo có khi cô ta chết trước cả lũ koala cũng nên.”

“Nhảm nhí thật. Một con nhỏ nhét bom vào bồn cầu nhà người khác mà đòi cứu sống koala cái gì chứ? Chả lẽ tôi không bằng lũ koala sao?”

Lai Sinh bực bội nhìn Jeong Ahn.

“Vậy cậu tưởng mình quý giá hơn lũ koala à?” Jeong Ahn khoái trá đáp trả.

“Vậy bây giờ làm gì đây? Bắt cóc cô ta à?” Jeong Ahn hỏi.

Lai Sinh lôi bao da đựng con dao Henkel trong túi ra. Hắn rút con dao ra ngắm nghía một hồi rồi lại đút vào bao. Jeong Ahn kinh ngạc nhìn hắn.

“Cậu định đâm cô ta bằng thứ đó? Giữa ban ngày ban mặt? Dù chuyện cấp bách đến mức nào thì cũng đâu thể làm vậy.” Jeong Ahn làm ầm lên.

“Bộ tôi là cướp chắc?”

“Vậy cậu lấy dao ra làm gì?”

“Có một câu thế này. Một lời nói tử tế cộng với một khẩu súng có thể khiến một cuộc trò chuyện trở nên thân mật hơn rất nhiều.”

“Ai nói thế?”

“Al Capone.”*

“Vừa cầm dao làm bếp vừa tán chuyện hăng vui vẻ lắm.” Jeong Ahn mỉa mai.

“Vì cô ta đã bắt chuyện bằng cách bỏ bom vào bồn cầu nhà tôi nên tôi cũng phải tìm cách trò chuyện tương xứng chứ.”

Lai Sinh rút một điều thuốc ra châm lửa. Cô gái vẫn đang ôm điện thoại buôn chuyện không ngừng nghỉ với ai đó. Khi có khách cô ta vội vã cúp máy, khách vừa đi khỏi cô ta lại ngay lập tức nhắc điện thoại lên. Cô ta nói chuyện với ai mà nói mãi thế nhỉ? Đột nhiên Lai Sinh thấy ghen tị trước việc có người chịu đựng và lắng nghe sự lảm lời đó của cô ta.

“Mấy giờ cô ta xong việc?” Lai Sinh hỏi.

“Ba giờ. Còn một tiếng nữa.” Jeong Ahn đáp.

Lai Sinh nhìn đồng hồ rồi lấy cây bút bi màu đỏ trong túi ra, bắt đầu đọc tiểu sử cô gái. Dường như thấy buồn chán nên Jeong Ahn lấy thìa gõ nhẹ lên cái đĩa đựng cốc cà phê. Lai Sinh nhú mày.

“Anh ngừng lại được không?”

Lai Sinh tỏ vẻ bực bội.

“Ôi chao, còn giả vờ nhạy cảm nữa... Mới có xúu ồn ào đã khó ở thì làm sao cậu sống sót trong thế giới hiểm ác này?”

Jeong Ahn càu nhàu rồi ném cái thìa xuống bàn kêu “canh” một tiếng. Lai Sinh trừng mắt nhìn gã. Nghe tiếng động, một nữ nhân viên đang ở trong quán cà phê mở cửa bước đến gần cái bàn ngoài ban công mà Lai Sinh và Jeong Ahn đang ngồi.

“Quý khách vừa gọi phục vụ ạ?”

“Không, không hề.” Jeong Ahn cười cười ra chiều thích thú.

Mặt cô nhân viên hơi đỏ lên. Trông cô rất hợp với bộ đồng phục áo sơ mi trắng mặc bên trong áo gilê màu đen và váy đen bó sát.

“Hai anh dùng thêm cà phê chứ ạ?” Cô nhân viên hỏi, giấu vẻ bối rối.

“Thế thì cảm ơn cô nhé, hê hê.” Jeong Ahn cười ngớ ngẩn đáp lại.

Ngay khi cô nhân viên mang hai cốc cà phê đi, Jeong Ahn nhìn xoáy vào dáng lưng của cô ta rồi quay sang phía Lai Sinh.

“Cô nàng nom ngon nhỉ?”

“Bệnh nghề nghiệp lại tái phát rồi đấy. Cô người yêu lần trước thì sao hả?”

“Ai?”

“Cô nàng nói giọng mũi ấy.”

Jeong Ahn vừa nhướng mắt vừa buông một tiếng rên ngắn như thể phải suy nghĩ lung lăm xem Lai Sinh đang nói tới ai rồi mới thốt lên như sức nhớ ra.

“A! Tôi là ai chứ hả. Đó là chuyện từ đời nào rồi. Cậu đang nói chuyện thời đồ đá cũ đấy hả?”

“Nếu ba tháng trước là thời kỳ đồ đá cũ thì bây giờ là thời kỳ đồ đá mới chắc? Sao chuyện yêu đương của anh không kéo dài được quá một tháng vậy?”

“Đó có phải lỗi của tôi đâu. Tại cô ta cứ mỗi bận hôn nhau lại chảy nước mũi đấy chứ.”

Jeong Ahn âm ỨC. Lai Sinh thương hại nhìn gã rồi lại cắm đầu vào tập tài liệu.

“Đừng quá quắt. Cứ bắt nạt con nhà lành rồi sau anh bị nghiệp quật đấy chứ chẳng chơi. Anh cũng có tuổi rồi, từ giờ

đừng khoan chỗ này đục chỗ nọ nữa, chỉ tập trung đào một giếng thôi.” Lai Sinh nói, mắt vẫn dán vào tập tài liệu.

“Khoan chỗ này đục chỗ nọ thì sao chứ, miễn có nước chảy ra là được, chăm chăm đào mỗi một cái giếng để làm gì? Bộ đào dầu mỏ chắc?” Jeong Ahn làu bàu.

Lai Sinh gạch dưới vài mục đặc biệt bằng bút bi đỏ. Hắn vừa lật tài liệu vừa thỉnh thoảng nghiêng đầu ngẫm nghĩ ra vẻ khó hiểu, mỗi lần như vậy hắn lại quay về phía cửa hàng tiện lợi nhìn cô gái ở quầy thu ngân. Trong lúc hắn im lặng đọc tài liệu và đánh dấu những mục quan trọng, Jeong Ahn dường như vẫn còn uất ức điều gì đó, gã một mình lăm bằm mặc Lai Sinh có nghe hay không.

“Cái suy nghĩ rằng yêu nhau mà sớm chia tay thì không thật lòng ấy, đó chỉ là định kiến thôi. Tôi là tôi thật lòng yêu tất cả các cô gái mình đã quen mà. Thật đấy. Nhưng thứ gọi là định mệnh cuộc đời lại tàn nhẫn với con đường tình yêu như thế đấy. Nghĩ lại thì con đường tình yêu của tôi cũng gập ghềnh khúc khuỷu lắm chứ bộ. Kể chưa từng chìm đắm trong vũng bùn sâu của tình yêu bao giờ như cậu làm sao hiểu được lòng tôi chứ. Phải chịu đựng nỗi đau ly biệt như bị dao cạo cứa vào lồng ngực thì mới thực sự hiểu được trái tim tan nát của tôi. Trái tim đói khát của người đàn ông phải liên tục bôn ba tìm kiếm tình yêu mới để xoa dịu vết thương tình cũ, ký ức của những mối tình đau thương mãi mãi giằng xé con tim dầu mượn bao rượu giải sầu cũng không gột rửa hết được.”

“Cô gái đó là bác sĩ à?” Lai Sinh ngắt lời Jeong Ahn.

“Hả? Ày, đã bảo mấy lần rồi. Người yêu bây giờ của tôi là y tá.”

Lai Sinh cau mày nhìn Jeong Ahn rồi hất cằm về phía cửa hàng tiện lợi. Đến lúc đó gã ta mới quay đầu nhìn cô gái đang đứng ở quầy thu ngân.

“Ừ, là bác sĩ.”

“Hoàn toàn khác với những gì nhìn thấy nhỉ. Nhưng bác sĩ sao không ở bệnh viện mà lại tới làm việc ở cửa hàng tiện lợi?”

“Từ đầu cô ta đã tới viện nghiên cứu gì đó làm chứ không làm cho bệnh viện, mà nghe nói cũng mới bỏ cách đây không lâu thôi.”

“Tại sao?”

“Tôi không biết. Làm thế quái nào tôi biết con nhỏ phiền phức đó nghĩ gì chứ?”

“Nghe nói trong số những kẻ bày mưu có nhiều bác sĩ lắm, cô gái đó, không phải kẻ bày mưu chứ?”

“Theo những gì tôi biết thì không có kẻ bày mưu nào trẻ thế kia đâu. Những kẻ bày mưu phần lớn đều già khú. Trẻ lắm thì cũng phải tầm từ bốn mươi lăm đổ lên. Hơn nữa, trong lịch sử chưa từng có kẻ bày mưu nào là nữ cả.”

“Theo những gì anh biết? Làm sao anh biết những chuyện đó chứ?”

“Này, tôi với cậu giống nhau chắc? Rõ ràng là trình độ nghề nghiệp của chúng ta quá chênh lệch. Tôi là chuyên gia thu thập thông tin cao cấp mà. Còn cậu chỉ là tiện dân chuyên đâm thuê chém mướn bằng dao sashimi thôi. Nếu là thời Joseon thì kẻ

mặt hạng như cậu sao dám ngóc đầu nhìn thẳng vào mặt tôi. Cậu phải thấy vinh hạnh và luôn biết ơn vì được làm bạn với thằng như tôi đi. Vậy mà cứ ăn nói xác láo suốt.” Jeong Ahn vênh vao.

“Thật vinh dự được làm bạn với anh.” Lai Sinh phì cười.

Jeong Ahn rút điều thuốc ra ngậm, đoạn châm lửa với vẻ mặt tự phụ.

Bố của Jeong Ahn từng làm công việc theo dõi. Trước đó ông là quân nhân. Tuy xuất thân là hạ sĩ từng được trao huy chương trong chiến tranh Việt Nam nhưng ông không phải người sở hữu tài năng theo dõi xuất chúng. Ông trở thành kẻ theo dõi nhờ bôn ba tứ xứ truy đuổi bà vợ bỏ trốn. Khi ông trở về từ chiến tranh Việt Nam, mẹ của Jeong Ahn đã chuốc ông uống rượu pha thuốc ngủ, sau đó cuồn sạch số tiền ông kiếm được trong chiến tranh rồi bỏ trốn.

“Mẹ tôi không tuyệt vời sao? Vì tình yêu mà bỏ cả chồng lẫn con trai. Đã yêu là phải như thế chứ. Có lẽ tôi được thừa hưởng dòng máu nóng đó từ bà cũng nên.”

Bố của Jeong Ahn nói rằng nếu bắt được đôi gian phu dâm phụ sẽ xé xác họ rồi tự sát. Để làm vậy ông đã giết một thanh kiếm cùng một gói kali xyanua theo người, lần theo tin đồn lùng sục khắp hang cùng ngõ hẻm cả trong lẫn ngoài nước. Rồi cuối cùng sau năm năm, ông đã tìm được người vợ bỏ trốn. Mẹ của Jeong Ahn và người đàn ông bỏ trốn cùng bà mở một tiệm giặt là có quy mô khá khá ở Philippines. Nhưng nghe nói bố Jeong Ahn chỉ đứng từ xa dõi nhìn vợ mình rồi cứ thế quay trở về. Ông không đâm vợ cũng không đâm nhân tình của vợ, ông đã không rút thanh kiếm mình giết theo người suốt năm năm qua. Ông

cũng không uống kali xyanua tự sát, thậm chí cũng không đến gần người vợ mình đã cất công truy đuổi để cất vản bà “Sao có thể làm vậy?” Bố Jeong Ahn chỉ thần thờ đứng từ xa ngắm nhìn vợ mình cùng người đàn ông kia phơi khăn trải giường rồi quay về.

“Có một hôm ông già tôi say rượu và nói thế này. Đó là lần đầu tiên tao thấy mẹ mày có vẻ mặt hạnh phúc như thế, biết làm sao được nữa.”

Cũng có thể ông làm vậy vì lý do khác. Có lẽ như tất cả mọi thứ trong vũ trụ này, lòng căm hận, sự phẫn nộ cùng ý định trả thù, dù có lớn đến mấy cũng sẽ dần rệu rã rồi sụp đổ theo thời gian. Hồi Jeong Ahn trở về sau chuyến công tác ở Philippines, Lai Sinh từng hỏi gã có gặp mẹ không. Lúc đó Jeong Ahn đã trả lời với vẻ mặt rất cô đơn.

“Để làm gì? Bà ấy đã làm đủ cách để theo đuổi hạnh phúc của mình như vậy tôi còn cố chen vào làm gì chứ? Chỉ cần mỗi người đều hạnh phúc với cuộc sống riêng của mình ở đâu đó là được.”

Bố của Jeong Ahn chỉ là kẻ theo dõi hạng ba, nhưng gã ta lại là chuyên gia hạng nhất. Dù là ai đi nữa, nếu vẫn còn sống trên địa cầu thì Jeong Ahn sẽ tìm ra dấu vết trong vòng hai tuần. Nhưng công bằng mà nói Jeong Ahn có tài trong việc bám đuôi hơn là tìm người. Trong thế giới của mưu đồ này, những người làm công việc như gã được gọi là Cái Bóng. Gã ta liên tục di chuyển để không bị phát hiện và chụp hình, sau khi nắm bắt cụ thể hành tung của mục tiêu thì gửi tư liệu cho kẻ bày mưu. Lai Sinh từng hỏi gã bí quyết là gì nhưng Jeong Ahn chỉ trả lời đơn

giản “Sự bình thường. Bởi vì người ta không nhớ những thứ bình thường.”

Theo Jeong Ahn thì điều kiện cần thiết để trở thành một Cái Bóng vĩ đại không phải sự nhanh nhẹn, năng lực ẩn nấp, nguy trang hay kỹ thuật cải trang xuất sắc. Quan trọng hơn cả là phải biết cách trở thành sự tồn tại mà người ta không cần nhớ đến, hoặc dù có nhớ đến cũng chẳng đáng để lưu ý hay bận tâm.

“Nếu muốn làm vậy thì trước tiên phải hiểu sự bình thường đã. Con người ta thường không để mắt đến những thứ bình thường hoặc dù có để ý thì cũng dễ quên. Nhưng hiểu được sự bình thường là việc rất khó. Trở thành sự tồn tại không lưu lại trong trí nhớ, làm cho chính mình trở nên mờ nhạt, đến mức như tan thành không khí, ai lướt qua cũng không hề hay biết. Đạt được tới cảnh giới đó là việc rất khó.”

“Hừm, có vẻ đúng là một việc khó nhỉ.” Lai Sinh gật đầu.

“Thực ra, trở nên bình thường khó hơn trở nên đặc biệt nhiều. Tôi vẫn luôn nghĩ thế. Bình thường là như nào? Có chiều cao trung bình? Có khuôn mặt bình thường? Hành động bình thường? Có nghề nghiệp và tính cách bình thường? Nhưng sự bình thường đâu có đơn giản như thế. Bởi vì ngay từ đầu đã không có thứ gọi là cuộc sống bình thường. Dù giỏi hay dở thì mỗi người đều có cách sống độc đáo của riêng mình. Vậy nên yêu một cách bình thường, cư xử thân thiện một cách bình thường, gặp gỡ rồi chia tay người khác một cách bình thường là việc rất nan giải. Hơn nữa cuộc sống như vậy sẽ chẳng có yêu thương, căm ghét, phản bội, tổn thương cũng như kỷ niệm. Nhạt nhẽo, không mùi, không màu. Nhưng tôi lại thích cuộc sống như vậy.

Bởi vì tôi không chịu nổi những thứ quá nặng nề. Vậy nên tôi đang học cách làm cho những người khác không nhớ mình. Nhưng đây quả thật là một nghề phức tạp. Vì không có sẵn trong sách vở mà cũng chẳng có ai dạy cho. Và bởi vì mọi người đều muốn sống cuộc đời làm cho bản thân mình đặc biệt, và mong muốn bản thân được nhớ đến. Sự bình thường mà tôi muốn là có cuộc sống không lưu lại trong tâm trí của bất cứ ai. Tôi thích cuộc sống không được ai nhớ đến. Và tôi đang cố gắng để sống cuộc sống đó.”

Lai Sinh thích triết lý đó. Hắn cũng thích thái độ cương quyết của Jeong Ahn khi nói về sự bình thường mà gã theo đuổi. Lai Sinh trở thành bạn của gã ta cũng vì thế. Dù Jeong Ahn phiêu bạt khắp nơi theo bố nhưng hễ rảnh là gã tranh thủ học và thậm chí đã đỗ đại học. Jeong Ahn học chuyên ngành địa chất. Không phải gã chọn khoa địa chất vì không đủ điểm vào khoa kinh doanh hay luật mà thực sự Jeong Ahn đã chọn khoa địa chất làm nguyện vọng một. Lý do đơn giản chỉ là bởi những lúc buồn chán khi bám càng bố chu du khắp nơi gã có sở thích cho đá vào miệng ngậm như ngậm kẹo để phân biệt vị của đá.

“Vị của đá? Đá mà cũng có vị sao?”

“Chẳng nhẽ đá nào cũng cùng một vị à? Vị của đá hoa cương và đá phiến ma khác nhau như mận với chanh vậy.”

“Thế nên anh học địa chất để tìm hiểu về vị của đá à?”

“Đại khái lại là vậy, nhưng thực tế thì khoa địa chất chẳng liên quan gì đến vị của đá cả. Có lẽ nên học khóa nấu ăn thì tốt hơn.”

Lai Sinh không hiểu sao Jeong Ahn lại quyết định đời mình theo kiểu như vậy. Nhưng Jeong Ahn vốn tính lạc quan lại có vẻ không bận tâm lắm đến chuyện đó. Theo số phận đưa đẩy gã vào đại học, đi học đầy đủ rồi nhận bằng tốt nghiệp. Nhưng dĩ nhiên nhờ kỹ năng đặc biệt của gã, chẳng ai trong đám bạn đại học có thể nhớ về Jeong Ahn.

Jeong Ahn luôn luôn có người yêu, và các cô người yêu cũng thay đổi khá thường xuyên. Để quản lý được chừng ấy cô bồ chắc phải dành cả đời để yêu đương.

“Tại sao tất cả các cô gái đều thích anh vậy nhỉ?” Lai Sinh hỏi.

“Không. Họ không thực sự thích tôi đâu. Chẳng cô gái nào lại thích một thằng đàn ông tồn tại như không khí cả.”

“Không thể nào, anh đã yêu bao nhiêu cô thế rồi cơ mà.”

“Họ chỉ cô đơn thôi. Cô đơn một thời gian ngắn. Vậy nên họ cần một người đàn ông ở bên cạnh. Như cái cây hay chậu hoa ấy. Mà cậu biết rồi đấy, việc im lặng ở bên như chậu hoa là kỹ năng đặc biệt nhất của tôi.” Jeong Ahn cười tươi tự hào.

Đôi khi gặp Jeong Ahn, Lai Sinh lại nghĩ về sự bình thường mà gã theo đuổi. Nói cho cùng thì có thể gọi đó là sự bình thường khá đặc biệt. Gã như có mặt ở khắp nơi nhưng đồng thời lại chẳng ở đâu cả. Nhìn mặt Jeong Ahn thì có vẻ gã cũng đã gần đạt tới mức độ nào đó của cảnh giới bình thường mà bản thân luôn vươn tới rồi. Khuôn mặt dường như đã thấy ở đâu đó, sự thân thiện dường như đã thấy ở đâu đó, sự thoải mái và quen thuộc dường như đã cảm thấy ở đâu đó... Một sự bình thường khó tả, khó định nghĩa. Lai Sinh nghĩ chưa biết chừng các cô gái

kiếm tìm sự thoải mái và nhẹ nhõm từ Jeong Ahn cũng giống như gã vườn tới sự bình thường. Vì thế nên họ mới có thể dễ dàng gặp gỡ và dễ dàng chia tay như thế.

Lai Sinh nhìn đồng hồ. Hai giờ bốn mươi phút. Cô gái vẫn đang cầm điện thoại tán chuyện trong cửa hàng tiện lợi. Hắn quay đầu nhìn lại tập tài liệu và xấp ảnh Jeong Ahn đưa cho.

“Mito là tên thật à?” Lai Sinh hỏi.

“Chắc vậy, vì tên em cô ta là Misa.”

“Đặt tên hai đứa con gái là đất với cát* thì đúng là ông bố thú vị nhỉ.”

Lai Sinh cầm tờ giấy photo bài báo lên đọc một lúc rồi chìa cho Jeong Ahn xem. Đó là bài báo về vụ cả gia đình bị tai nạn xe hơi.

“Đây là vụ gì mà anh photo thế?” Lai Sinh hỏi.

Jeong Ahn nhận lấy tờ giấy.

“Là một vụ tai nạn giao thông xảy ra hai mươi năm trước. Bố mẹ cô ta ngồi ở ghế trước chết tại chỗ, chỉ còn hai đứa con gái ngồi ở ghế sau sống sót nhưng em gái cô ta bị thương nghiêm trọng ở xương sống nên đã liệt nửa thân dưới. Ông bố cầm lái. Nguyên nhân tai nạn nghe nói là chạy quá tốc độ do uống rượu khi lái xe. Nhìn vết bánh xe thì có vẻ ông ta đã chạy hơn 150 ki lô mét trên giờ.”

“Đã lái xe chở cả nhà mà còn uống rượu? Rồi lại chạy xe đến 150 ki lô mét trên giờ nữa?”

“Chẳng hiểu sao có mùi mưu đồ nhỉ?”

Lai Sinh lại đưa mắt đọc bài báo. Chiếc xe gặp tai nạn rơi xuống từ một vách đá cao tám mét rồi bốc cháy nên méo mó không ra hình thù gì. Theo bài báo thì chỗ đó là vùng ngoại ô yên bình và hôm đó trùng vào dịp nghỉ lễ tháng Năm âm áp. Lâu lắm cả gia đình họ mới có chuyến đi chơi vui vẻ cùng nhau. Đâu có lý gì phải chạy xe đến hơn một trăm ki lô mét trên giờ hay say xỉn chứ. Có mùi của mưu đồ. Tai nạn xe hơi cũng là phương thức rất lâu đời và thường thấy. Hơn nữa đây là kế hoạch vô cùng bản thủ. Không cần thiết phải giết cả gia đình. Nếu mục tiêu là bố của cô gái thì chỉ cần xử lý ông ta là được.

“Bố cô ta làm nghề gì?”

“Viên chức cao cấp. Cũng nồng nặc mùi đáng ngờ đấy, tuy theo dõi cô ta nhưng tôi hầu như chẳng điều tra được mấy về bố cô ta.”

“Kể cả nếu đúng là bố mẹ cô ta chết dưới tay những kẻ bày mưu thì liên quan gì đến tôi chứ. Khi cô ta mười một tuổi tôi chỉ mới mười hai thôi mà.” Đột nhiên Lai Sinh bực bội nói.

“Mắc mớ gì cậu lại nổi điên với tôi. Đi mà giải thích với cô ta ấy. Đừng quên cầm con dao bếp mà tạo bầu không khí thân thiện.”

Lai Sinh nhìn đồng hồ. Hai giờ năm mươi lăm phút. Cô gái sẽ ra khỏi cửa hàng tiện lợi lúc ba giờ. Hắn xếp đồng tài liệu và hình ảnh cho vào phong bì rồi đứng dậy phủi quần áo. Con dao của Chu nặng nề nằm trong túi cái áo khoác da. Lai Sinh buộc dây giày để có thể đuổi theo ngay khi cô gái đi ra. Hắn trông thấy khuôn mặt đang cười của cô gái trong cửa hàng tiện lợi.

Nhưng cô gái không tan làm. Đã ba giờ mười phút mà cô ta vẫn cứ ôm điện thoại buồn chuyện cười ha ha hô hô không ngơi nghỉ. Một cô gái khác trông như sinh viên đi vào cửa hàng có vẻ để thay ca nhưng cô gái tên Mito kia dường như chẳng có ý định tan làm. Đã ba giờ ba mươi phút. Lai Sinh nhìn Jeong Ahn.

“Anh bảo ba giờ cô ta tan làm cơ mà.”

“Sao cô ta lại giờ trò đúng hôm nay thế nhỉ? Suốt cả tuần cô ta đều tan làm đúng giờ mà. Đúng là làm xấu mặt Park Jeong Ahn này mà.”

Nếu mục tiêu hành động trái với khuynh hướng dự đoán thì đột nhiên Lai Sinh sẽ thấy bất an. Bực bội và lo lắng nữa. Các sát thủ phạm sai lầm thường là do khuynh hướng hành động của mục tiêu hay của chính mình sai lệch. Mà sai một li thì đi một dặm. Phạm lỗi, để lại chứng cứ trí mạng, kế hoạch bị chệch hướng. Kế hoạch chệch hướng thì sát thủ sẽ chết. Ngẫm lại thì nguyên nhân dẫn đến cái chết của các sát thủ hầu hết đều rất vớ vẩn hoặc không liên quan: để quên ví, đang gọi đầu thì đột nhiên dầu gọi rơi xuống, hoặc một chiếc xe đạp ba bánh bất ngờ chạy vọt ra từ trong hẻm.

Cô gái vẫn cố thủ trong cửa hàng tiện lợi. Chẳng sao cả. Hôm nay Lai Sinh cũng không định giết ai. Nhưng như một thói quen, tim hắn vẫn đập nhanh hơn. Nỗi bất an đang nhảy nhót trên những dây thần kinh của hắn. Nếu theo đúng dự tính, cô gái sẽ đi ra ngoài lúc ba giờ và rẽ vào con hẻm. Lai Sinh bám theo cô ta. Jeong Ahn lái xe chậm rãi theo hắn. Chỉ cần đi thêm một đoạn là không có CCTV và con hẻm vắng vẻ còn kéo dài khoảng hai trăm mét. Cô gái vẫn luôn đi bộ trong con hẻm đó. Lai Sinh

đi theo sau sẽ vỗ nhẹ vào vai cô ta. Không cần giải thích dài dòng hay uy hiếp. Nếu Lai Sinh là mục tiêu thì cô ta sẽ nhận ra hấn ngay lập tức. “Chúng ta đi đến chỗ nào yên tĩnh nói chuyện nhé?” Nếu cô gái ngoan ngoãn đồng ý thì chuyện sẽ kết thúc đơn giản như vậy. Hấn cũng chẳng cần rút con dao ra.

Lai Sinh và Jeong Ahn im lặng chờ đợi thêm ba mươi phút nữa. Vừa tới bốn giờ, hấn đeo kính râm màu đen rồi đứng dậy, rảo bước về phía cửa hàng tiện lợi.

“Này này, chờ thêm chút nữa đi. Không cầm dao vào cửa hàng tiện lợi được đâu, trong đó toàn CCTV thôi.” Jeong Ahn nói với theo.

“Xin mời vào.”

Khi Lai Sinh mở cửa đi vào cửa hàng tiện lợi, cô gái liền lấy một tay chặn ống nghe điện thoại rồi cất giọng thật to chào hấn. Giọng cô ta vang lạnh lạnh. Lai Sinh đứng thẩn người nhìn cô gái. Nhưng dường như không nhận ra hấn là ai, cô ta ngay lập tức quay đầu đi rồi lại bắt đầu xả một tràng vào điện thoại. Cô ta nói to đến mức bất cứ ai ở trong cửa hàng tiện lợi cũng có thể nghe được.

“Sao lại có bài hát như thế nhỉ. Yêu người yêu của bạn mình là sao chứ... Ừ, đúng rồi, bài ấy đấy. Anh ta đã hát bài đó sâu thẳm lắm. Mà hát nhạc ballad lại đi cầm lục lạc nữa cơ. Buồn cười muốn chết... Cậu điên rồi à? Sao tờ lại hát cùng anh ta chứ?... Nhưng chẳng hiểu sao đến nửa cuối bài hát anh ta khóc lóc sụt sùi cứ như bị người yêu choảng búa vào đầu không bằng. Người thì to thế kia... thật đấy... Biết làm sao được, tớ đành phải ôm rồi vỗ vai an ủi anh ta. Còn anh ta vừa giả vờ úp mặt vào

ngực tớ khóc vừa liếc mắt xuống cái váy ngắn của tớ. Thực sự cạn lời luôn... Ôi, dù vậy tớ vẫn hôn anh ta, nhưng anh ta không biết điều lại còn định được đằng chân lân đằng đầu... Cũng không hẳn là tớ không thích mà là không muốn để anh ta thấy bỏ đào mãi. Chúng tớ chưa bắt đầu được bao lâu mà. Làm thế ở khách sạn còn không được chứ đừng nói quán karaoke, là quán karaoke đấy. Mà tớ còn sắp đến kỳ chứ... Không, không, anh ta cũng không phải người xấu đến thế đâu, cũng có điểm đáng yêu, khá ổn... Dĩ nhiên rồi, khởi đầu quan trọng chứ.”

Lai Sinh vẫn đang đứng ở lối vào cửa hàng tiện lợi nhìn cô gái. Cô ta vừa nói chuyện điện thoại vừa lén lút liếc nhìn hắn. Lai Sinh tháo cặp kính râm. “Khoan đã, đừng cúp máy, chờ chút nhé.” Cô gái lại lấy tay chặn ống nghe rồi quay sang nhìn hắn. Cô ta nghiêng đầu.

“Quý khách, anh đang tìm gì vậy ạ?” Cô ta hỏi bằng giọng vui vẻ.

“Cô ta không biết mặt mình.”

Lai Sinh nghĩ thầm. Cô ta không tỏ ra chút ngờ vực hay sợ hãi gì. Không kể bày mưu hay ám sát nào lại không biết mặt mục tiêu. Thường thì sau khi tiếp nhận kế hoạch từ trên giao xuống, thật khó để không nhìn ảnh mục tiêu đến nhẵn cả mặt. Vì lo sợ. Khuôn mặt của mục tiêu không dễ gì bị xóa đi. Kể cả sau khi đã thủ tiêu đối tượng thì khuôn mặt của người đó vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện trong tâm trí một khoảng thời gian dài. Thỉnh thoảng hắn vẫn gặp khuôn mặt của mục tiêu mình đã giết trong cơn ác mộng hay liên tưởng đến họ khi tình cờ bắt gặp một khuôn mặt nhang nhác giống trên đường. Cô gái này không phải là kẻ bày

mười. Cô ta chẳng là gì cả. Mà nếu vậy thì rốt cuộc cô ta là ai? Jeong Ahn đã nhầm rồi sao?

“Quý khách, anh đang tìm gì vậy ạ?” Cô gái hỏi lại.

“Hả? À, sô cô la. Tôi đang tìm sô cô la.”

Lưỡi của Lai Sinh tự động liên thoắt.

“Sô cô la ạ? Sô cô la ở kệ bên trái đằng kia, gian thứ hai ở trên có nhiều loại lắm.” Cô gái cười tươi.

Sao nhất định phải là sô cô la chứ? Hắn đâu có thích sô cô la đến mức đó. Lai Sinh đi đến gian thứ hai nhặt bừa hai thanh sô cô la. Vì đang khát nên hắn mở tủ lạnh mua một chai nước điện giải. “Được rồi, tớ sẽ gọi lại sau. Chuyện chi tiết để lúc gặp rồi nói nhé.” Khi Lai Sinh đóng cửa tủ lạnh, hắn nghe thấy tiếng cô gái kết thúc cuộc tám chuyện dài dằng dặc. Cô gái đã gọi điện thoại trong suốt mấy tiếng đồng hồ Lai Sinh quan sát cô ta, vậy mà còn bảo sẽ kể lại chi tiết khi nào gặp mặt. Phát điên lên mất. Phụ nữ đúng là sinh vật không thể hiểu được. Lai Sinh đặt hai thanh sô cô la và chai nước điện giải lên quầy thu ngân.

“Anh có vẻ thích sô cô la nhỉ?” Cô gái hỏi.

Lai Sinh gật đầu lấy lệ.

“Tôi cũng thích sô cô la, nhưng anh chỉ mua hai thanh Snickers thôi ạ? Anh đã thử Hot Break chưa?”

“Hả?” Lai Sinh nhìn cô gái.

“Hot Break ấy. Nếu Snickers là đại diện cho sô cô la kiểu Mỹ thì Hot Break chính là đại diện của Hàn Quốc chúng ta. Nó cũng không dính răng đâu, hơn nữa so với giá cả thì chất lượng quá ổn. Hot Break rẻ bằng một nửa Snickers thôi. Dĩ nhiên vì họ vẫn

giữ giá này từ mười năm trước nên thanh kẹo liên tục nhỏ dần đi. Quả là hiện thực đáng buồn. Nhưng giữa tình hình vật giá tăng như thế này thì chúng ta phải chấp nhận thôi. Thế nào, tôi đổi cho anh một thanh Snickers bằng Hot Break nhé?”

Vì cô gái nói liền thoảng nên Lai Sinh nhất thời không hiểu cô ta đang nói cái gì. Hắn trộm đoán chắc cô ta thích Hot Break hơn. Nhưng tại sao? Dù cô ta thích Hot Break hơn, dù Hot Break có giá chỉ bằng một nửa Snickers thì sao chứ? Việc của cô ta là ngậm miệng lại và tính tiền cơ mà.

“Cái này thì bao nhiêu?” Lai Sinh trở ngón tay vào thanh Snickers hỏi.

“Cái này 1.000 won. Hot Break có giá bằng một nửa là 500 won.” Cô gái xòe năm ngón tay, mỉm cười tinh quái chờ đợi.

Lai Sinh quay lại quầy đổi Snickers lấy một thanh Hot Break rồi quay lại, đặt thanh Hot Break lên quầy thu ngân. Hắn rút tiền ra khỏi ví, thầm mong cô ta tính tiền thật nhanh cho xong.

“Anh sẽ không hối hận đâu. Hot Break!” Cô gái giơ nắm đấm hừng hực nhuệ khí.

“Cảm ơn.” Lai Sinh đáp hòa theo.

“Ha ha ha! Cảm ơn gì chứ. Đồng bào với nhau cả, phải chia sẻ thông tin tốt cho nhau chứ.”

Cô gái cười toe toét, vẻ mặt mừng rỡ như bắt gặp đồng loại ở giữa bình nguyên Siberia.

Khi hắn ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Jeong Ahn ngồi trong chiếc xe vẫn đang nổ máy đỗ bên ngoài quán cà phê, mặt đầy lo lắng. Lai Sinh mở cửa bước lên xe.

“Thế nào?” Jeong Ahn vội hỏi.

Lai Sinh ném thanh Hot Break vào mặt gã. Thanh kẹo đập vào trán rồi rơi xuống đầu gối gã, Jeong Ahn nhặt thanh kẹo lên tỏ vẻ ngờ vực.

“Cái gì đây?”

“Sô cô la chứ gì. Là thanh sô cô la thắm đượm tình đồng bào đấy.” Lai Sinh nói.

Jeong Ahn phì cười bóc giấy gói thanh Hot Break.

“Thấy cậu hân hoan đi vào như thể cầm dao đi bắt bò, hóa ra chỉ là mua một thanh sô cô la à?”

Lai Sinh giật nắp lon nước điện giải uống một ngụm.

“Cô ta không biết mặt tôi. Vậy nên cô ta không phải kẻ bày mưu cũng không phải sát thủ.”

“Không biết mặt cậu?” Jeong Ahn hỏi lại vẻ khó tin.

Lai Sinh gật đầu. Jeong Ahn lôi cái vỏ gồm đựng quả bom từ trong cặp ra ngắm nghía một hồi.

“Cá Đuối bảo thứ này là của một tay nghiệp dư làm ra. Nếu không phải là thợ chế tạo thiết bị chuyên nghiệp thì rốt cuộc cô ta là gì chứ?”

“Anh có chắc đúng là cô ta không?” Lai Sinh ngờ vực nhìn Jeong Ahn.

“Này, tôi là gà mờ chắc. Đã bảo chắc chắn có ba loại linh kiện được chuyển đến cho cô ta mà.”

Lai Sinh nhìn vào trong cửa hàng tiện lợi. Cô ta đang trò chuyện với cô gái vừa đến để đổi ca. Một lát sau, cô gái trông như

sinh viên kia nhìn đồng hồ, chào cô ta rồi đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

“Hình như hôm nay cô ta làm thay cho cô gái kia. Đúng là nhiều chuyện.” Lai Sinh mĩa mai.

“Sao lại thế nhỉ? Chỉ vì một người không giữ đúng giờ giấc mà làm đảo lộn hết kế hoạch của bao người. Thế này thì Hàn Quốc chúng ta không thể trở thành nước phát triển được đâu. Cứ lắp tàu cao tốc, xây cao ốc thì là nước phát triển chắc? Là ý thức, ý thức phải phát triển trước cái đã.” Jeong Ahn kích động.

“Tự dừng lại nước phát triển gì ở đây?”

Lai Sinh bóc giấy gói và cắn một miếng Snickers. Jeong Ahn cũng cắn một miếng Hot Break.

“Mà sao thanh sô cô la của tôi lại khác của cậu thế?” Jeong Ahn tròn xoe mắt hỏi.

“Cái của tôi là hàng Mỹ, cái của anh là hàng nội. Cái của tôi 1.000 won, cái của anh 500 won.”

“Xì, có mỗi thanh sô cô la mà cũng phân biệt đối xử vậy hả? Cậu biết tôi vốn theo phong cách Mỹ mà lại còn làm trò đây là sao?” Jeong Ahn trề môi càu nhàu.

Lai Sinh chìa thanh sô cô la cắn dở ra cho Jeong Ahn. Gã vừa cười như một đứa trẻ vừa nhận lấy thanh kẹo Lai Sinh đưa cho, đoạn chìa thanh kẹo của mình cho hắn.

“Tìm hiểu thêm về cô gái kia đi. Công việc, bố mẹ, cô em gái, viện nghiên cứu cô ta từng làm việc trước đây, nội dung giao dịch ngân hàng chi tiết, tất cả những thứ có thể tìm được.”

“Gì hả, cậu tưởng cho tôi một thanh sô cô la là có thể bóc lột sức lao động của tôi đấy à? Dạo này Park Jeong Ahn này được giá lắm đấy nhé. Giá chỉ có lên chứ không bao giờ hạ nhé. Còn giá thị trường thế nào tôi không biết, cũng không quan tâm.”

“Bạn bè đang gặp nguy mà lại kêu ca giá cả...”

“Được. Vậy nếu cậu gọi tôi hai tiếng ‘anh hai’ thì tôi sẽ giúp cho. Park Jeong Ahn này cũng không mất nhân tính đến mức bỏ mặc đứa em đang gặp nguy đâu. Mà nói thật chứ không phải tôi lớn hơn cậu hai tuổi sao?”

Lai Sinh chăm chăm nhìn Jeong Ahn bằng vẻ mặt nghiêm trọng. Thấy vậy, Jeong Ahn liền đập vào vai hấn tỏ ý mình chỉ đùa thôi mà.

“Anh hai.” Lai Sinh thờ ơ buông giọng.

Jeong Ahn sửng sờ nhìn hấn.

“Ôi chết tiệt, chẳng có tự trọng gì cả. Sao cậu có thể sống dễ dãi như thế hả? Làm ơn, sống cố gắng một chút cho tôi nhờ.”

Bóng tối bao trùm con đường Lai Sinh quay về chung cư sau khi đi mua đồ ăn cho mèo ở cửa hàng thú cưng. Hấn lấy thư trong hòm thư ở lối vào chung cư. Hầu hết là hóa đơn hoặc thư quảng cáo. Lai Sinh dợm bước đi lên cầu thang thì thấy một người đàn ông đang ngồi ở đó gà gật. Một bàn tay của ông ta quần băng còn tay kia cầm cái túi mua sắm. Lai Sinh cúi đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông. Là Park Cần Nước. Hấn nghiêng đầu lay ông ta dậy. Park Cần Nước mở mắt ngơ ngác nhìn xung quanh. Rồi ông ta ngáp dài, rên một tiếng khó nhọc và đứng dậy.

“Chú làm gì ở đây vậy?” Lai Sinh hỏi.

“Tôi đến gặp chú em.”

“Sao chú không gọi điện trước?”

“Thì cứ đến thôi, gọi điện làm gì chứ.”

“Chú vào nhà rồi nói chuyện.”

“Không, không. Không cần vào nhà đâu.”

Park Cần Nước xoa bàn tay quần băng. Ông ta khẽ nhăn mặt, dường như tay bị đau vì vậy quá mạnh.

“Ngón tay chú thế nào rồi?” Lai Sinh nhìn bàn tay quần băng của Park Cần Nước.

“Ôi, không sao đâu. Tôi nói lại rồi. Đạo này kỹ thuật y học phát triển quá. Tôi cứ tưởng vô phương cứu chữa ai ngờ mang đến bệnh viện họ vẫn nói lại cho được. Cứ như thần lằn mọc đuôi ấy. Phải rồi, thật là giống cái đuôi con thần lằn.”

Park Cần Nước lẩm bẩm mãi về cái đuôi con thần lằn, như thể đang tự thân phục bản thân đã nghĩ ra câu ví von đó. Ông ta giờ bàn tay cuộn băng lật trước sau cho Lai Sinh xem, tỏ ý mình hoàn toàn không sao. Rồi ông ta nói “Quên mất, có cái này,” đoạn chìa cái túi mua sắm cho hắn. Lai Sinh bối rối nhận lấy cái túi.

“Đây là?”

“Cá cơm Jukbang. Nghe nói cậu thích uống bia hả? Nhắm với bia thì không gì ngon bằng cá cơm đâu. Tôi mua ở trung tâm thương mại. Đắt lắm đấy. Thương hiệu số 1 Nam Hải mà.”

Park Cần Nước ngượng ngùng nói. Lai Sinh nghiêng đầu. Lai Sinh không thể đoán được lý do ông ta mang quà đến tận đây.

“Người chém chú là tôi, vậy mà chú lại mang quà đến. Tôi thậm chí còn chẳng đi thăm bệnh chú nữa. Thế này thì tôi thực sự cảm thấy có lỗi quá.” Lai Sinh nói.

“Không, không. Cậu đừng nghĩ thế. Thật ra đúng là các doanh nghiệp chúng tôi không hài lòng với lão Chồn thật. Sống vậy thật không đúng với đạo lý làm người. Thành thật mà nói, chẳng phải chúng tôi yên ổn ăn nên làm ra đều là nhờ ông ấy giúp đỡ sao. Tôi không phải loại vô ơn như thế. Nhưng dân đen như chúng tôi sống cũng chật vật lắm. Đạo gần đây thực sự phải thắt lưng buộc bụng thêm một nấc rồi mà vẫn khó xoay xở. Không phải chúng tôi quên đạo lý, chẳng qua là bị cuộc sống bó buộc đẩy thôi.”

Park Cần Nước rút một điều thuốc từ trong túi ra ngậm lên miệng. Bộ dạng đánh bật lửa bằng tay trái trông thật gượng gạo. Lai Sinh rút bật lửa châm lửa cho ông ta. Park Cần Nước phả ra một làn khói thuốc dài như thể than vãn. Rồi ông ta lén lút nhìn hẩn dò xét.

“Ngài ấy có nói gì không?”

“Nói gì là nói gì? Chuyện tôi cắt ngón tay của chú ấy à?”

“Không, không phải chuyện đó. Chuyện các doanh nghiệp về dưới trướng Han Ja ấy. Chuyện đã thành ra thế này chắc ngài ấy cũng biết rõ. Dĩ nhiên phần lớn chúng tôi đều là những người kinh doanh tự do làm ăn riêng lẻ nên cũng không hẳn là hoàn toàn về dưới trướng Han Ja. Dù vậy nhưng có lỗi với ngài ấy thì vẫn cứ là có lỗi thôi.”

“Chú đến đây để thăm dò tôi à?” Lai Sinh hỏi.

“Không, không hoàn toàn là thế. Tôi tiện đường nên đến thôi.” Park Cần Nước đáp ứng nói.

Ông ta vừa hút thuốc vừa đứng nhìn đèn đường một lúc lâu. Chốc chốc ông ta cắn chặt môi dưới như định thốt ra câu gì nhưng lại nuốt xuống ngay lập tức. Park Cần Nước chần chừ mãi rồi quẳng điếu thuốc đang hút xuống đất, di gót giày dụi tắt. Cái quần tây màu trắng được là cẩn thận cùng đôi giày đỏ bóng loáng của ông ta chẳng hiểu sao trông thật hề hươc. Ông ta liếc nhìn Lai Sinh rồi đột ngột ra vẻ đáng thương.

“Dạo này các doanh nghiệp đâu đâu cũng đồn đoán là thư viện và Han Ja đang xảy ra chiến tranh. Thực sự hỗn loạn lắm. Cứ như chiến tranh ngày xưa ấy. Bên công tố nhảy vào, rồi cảnh sát và thám tử cũng tăng cường giám sát, còn những kẻ bày mưu bắt đầu ra tay dọn dẹp tàn dư hồng bo bo lo cho thân mình như xưa nay vẫn vậy. Các sát thủ bị dồn vào chân tường không còn cách gì đối phó nháo nhào lên như lũ chó điên, nguồn khách hàng vốn có cũng bị cắt đứt. Thị trường làm ăn thì bung bét. Trâu bò đánh nhau rồi cũng chỉ những doanh nghiệp ruồi muỗi như chúng tôi chết thôi. Chú em Lai Sinh à, ở tuổi này rồi tôi thực sự không muốn xen vào cuộc chiến đó đâu. Lão Chồn hay Han Ja đều là những người có dã tâm vô cùng lớn, nên họ sẽ làm gì đó vì lòng tự tôn của mình. Nhưng chúng ta đứng ở giữa thì làm gì được đây? Theo Han Ja thì sẽ phải quan sát động thái của lão Chồn, lỡ chào hỏi bên thư viện một tiếng cũng phải để ý thái độ của Han Ja. Chúng tôi sắp chết cả nút đến nơi rồi. Thành thật mà nói thì bây giờ tôi cũng có tuổi rồi, cũng sợ chứ. Cậu biết mà.

Chúng tôi chẳng có dã tâm hay gì cả. Chúng tôi chỉ muốn kiếm sống thôi.”

“Vậy thì sao?”

“Han Ja bảo sẽ gặp chú em. Gặp hẳn một lần xem.” Lai Sinh nheo mắt nhìn mặt Park Cần Nước.

“Gặp rồi thì sao?”

“Một núi không thể có hai hổ. Thành thật mà nói bây giờ thư viện định sẽ đánh tay đôi với Han Ja chắc? Bây giờ đâu có như ngày xưa. Giờ mà nổ ra chiến tranh thì tất cả đều chết hết. Không chỉ lão Chồn, mà cả tôi lẫn cậu đều chết. Còn Han Ja sẽ thu được lợi ích gì chứ. Chẳng phải những mưu toan hẳn bày ra cho vụ bầu cử tổng thống đều sẽ tan tành mây khói hay sao.”

Lai Sinh ném hộp cá cơm Jukbang mà Park Cần Nước đem làm quà xuống dưới chân ông ta.

“Ý chú bảo tôi đâm sao lưng lão Chồn sao? Chỉ bằng vài con cá cơm này?”

Park Cần Nước giật mình, vừa vội vàng nhặt hộp quà rơi dưới đất lên vừa lẩm bẩm “Ôi cái cậu này, cái này quý lắm đây.” Ông ta bĩu môi, áp hộp quà lên tai vuốt ve vài lần cứ như thể đó là món đồ gốm quý giá lắm. Rồi ông ta lại trưng ra bộ mặt đáng thương không đổi.

“Tôi không bảo cậu phản bội lão Chồn. Tôi chỉ muốn nói tình hình chung bây giờ là như thế. Đã lâu rồi thư viện không có việc. Mà không có việc thì các doanh nghiệp sẽ rời bỏ ngay. Cậu biết mà. Ở nơi tận đáy xã hội này làm gì có thứ như đạo lý. Ký ức ngày xưa? Ân huệ nhận được trước đây? Những thứ đó không kéo dài

được lâu. Giờ ai có tiền thì ta theo thôi. Ngài ấy cũng có tuổi rồi, chỉ giam mình trong thư viện suốt nên không biết thế giới đã xoay chuyển thế nào. Nếu xảy ra chiến tranh thì các doanh nghiệp đều sẽ về phe Han Ja cả. Lòng người trên thế gian này vốn dĩ là như vậy. Vậy nên chú em Lai Sinh à, cậu là tay chân của lão Chồn thì cũng nên thử đến chỗ Han Ja một lần đi. Chỉ cần cậu và Han Ja trò chuyện suôn sẻ với nhau thì sẽ chẳng có chiến tranh gì hết. Đưa lão Chồn đến chỗ nào đó như vùng thôn quê yên tĩnh và để ngài ấy thoải mái sống nốt phần đời còn lại là được. Rồi đám chúng tôi cũng có thể ổn định làm ăn tiếp. Không phải chỉ toàn việc tốt thôi sao?”

Đột nhiên Lai Sinh nhớ đến ông già và con chó Santa ở vùng thôn quê hẻo lánh. Hẳn ai đó cũng đã từng nói như vậy khi ông ta rời xa quyền lực. Ngài hãy thoải mái sống nốt phần đời còn lại ở một vùng quê yên tĩnh nào đó đi. Phần đời còn lại là như thế nào chứ? Là trồng hoa, trồng khoai tây, nuôi chó, chuẩn bị chỗ chôn cất mình sau khi chết. Đồ bệnh rồi nằm chộp mắt chờ chết như một con voi già dưới ánh nắng chiều tà. Hoặc vào viện dưỡng lão nghe những câu chuyện chán ngấy của đám người già xa lạ, chơi bài hoặc đánh cờ, tích góp những quân cờ vây vô dụng. Cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến ngày cái chết tìm đến như một sát thủ.

Park Cần Nước lại chìa hộp cá cơm Jukbang ra. Lai Sinh nhìn cái hộp nằm gượng gạo trên tay ông ta.

“Dù vậy cậu cũng cầm lấy cái này đi, thương hiệu số 1 đấy.” Park Cần Nước nói.

“Chú mang về nhà cho cô đi. Không thì mang đến cho Han Ja. Chú nghĩ tôi tiêu hóa được thứ này chắc?”

“Nếu cậu cứ cố chấp thì Han Ja chẳng còn cách nào khác ngoài xử lý cậu đâu.”

“Chú đe dọa tôi đấy à?”

Lai Sinh nhìn chằm chằm vào Park Cần Nước.

“Làm ơn đi, cậu đừng phức tạp hóa vấn đề nữa. Đây đâu phải cuộc chiến cân sức? Cũng không phải chúng tôi sống mà không biết đạo lý. Tôi chỉ muốn khuyên với tư cách đàn anh có tuổi đời gấp đôi cậu là thà sống trong bể phốt còn hơn bị biến thành bể phốt.”

Park Cần Nước đặt hộp cá cơm Jukbang xuống dưới chân Lai Sinh rồi quay người chậm rãi bước ra khỏi tòa nhà. Hắn thần thờ nhìn hộp quà mà ông ta để lại. Đột nhiên Lai Sinh nghĩ hẳn là lão Chồn sẽ rất cô đơn. Tất cả các doanh nghiệp từng mang quà đến thư viện mỗi dịp lễ tết bây giờ đều đã quay lưng với lão. Giờ là thời đại của Han Ja. Nếu đến chỗ gã thì mình có thể sống thêm được bao lâu nhỉ? Ba năm? Năm năm? Có lẽ hẳn sẽ sống được lâu hơn thật. Thậm chí có thể yên ổn sống mãi trong cái bể phốt đó. Có gì ghê gớm đâu. Ngay từ đầu đây đã là cuộc sống xa rời cả danh dự lẫn sự cao quý rồi.

Lão Chồn vẫn quen miệng nói rằng lão đón Lai Sinh từ trại trẻ mồ côi về đơn thuần chỉ để dùng hắn như một cây gậy. Đó là sự lạnh lùng chọc tức người ta đúng kiểu lão Chồn. Nhưng ngẫm lại thì cũng không có gì sai. Từ năm mười một tuổi, Lai Sinh đã sống với tư cách là cây gậy của lão Chồn. Hắn đi khắp thư viện tìm những quyển sách lão cần, đến Paju làm việc vặt,

chuyển thư cho những kẻ bày mưu chỉ thò tay ra ngoài cửa mà không lộ mặt. Và sau khi thầy huấn luyện của Lai Sinh, người từng là sát thủ của lão Chồn chết, thì hắn làm công việc giết thuê cho lão, không ngừng nghỉ từ bây đến giờ. Nếu Lai Sinh quay lưng thì lão Chồn sẽ phải sống khắp khiêng mà không có cây gậy.

“Trong cái giới này chuyện đó lại buồn đến thế sao?” Lai Sinh lẩm bẩm.

Mười năm trước, khi thầy huấn luyện của Lai Sinh chết, lão Chồn đã chẳng làm gì. Lão chỉ giữ im lặng bất chấp các doanh nghiệp rĩ tai nhau rõ ràng đó là do Han Ja ra tay. Hồi đó Han Ja vẫn chưa bùng bùng khí thế như bây giờ, và lão Chồn cũng không hề yếu thế. Nhưng chẳng có ai tổ chức điều tra, chẳng hình phạt hay sự trừng trị nào giáng xuống. Dù người thầy ấy đã làm sát thủ sát cánh cùng lão Chồn trong suốt ba mươi năm nhưng lão thậm chí còn không tức giận. Lão Chồn chỉ rửa ráy thi thể chẳng chịt vết đâm chém sau trận chiến khốc liệt của thầy rồi mang đến chỗ ông Râu Xồm thiêu. Đó là tang lễ ảm đạm, ngoài Lai Sinh chẳng có ai khác đến viếng. Lão Chồn cầm lạng rải tro cốt trên ngọn đồi gió thổi.

“Ông sẽ im lặng bỏ qua sao?” Lai Sinh hỏi.

“Cuộc sống của các sát thủ vốn dĩ là thế. Không thể lật đổ cả bàn cờ chỉ vì mất một con tốt được.”

Cuộc sống của các sát thủ vốn dĩ là thế. Đó là lời cuối cùng mà lão Chồn nói khi tiễn đưa người đã sát cánh bảo vệ mình trong suốt ba mươi năm.

Lai Sinh đã học được mọi thứ từ ông thầy huấn luyện ấy. Hắn học cách dùng súng, cách dùng dao, cách chế tạo và tháo gỡ

bom, cách gài mìn bẫy, kỹ thuật đi săn và theo dõi của người Ấn Độ cùng cả cách ném boomerang. Sau khi chiến tranh Việt Nam kết thúc, thầy huấn luyện xin được việc ở doanh nghiệp lính đánh thuê nước ngoài nên đã đi khắp các chiến trường lớn nhỏ trên toàn thế giới. Nhờ vẻ ngoài ôn nhu nên nhìn qua khó mà tin được ông là kẻ đã từng giết hàng trăm người trên chiến trường. Ông thích làm việc nhà. Dù có thân hình to lớn thô kệch, ông lại rất khéo tay, có thể tự chế hầu hết các vật dụng cần thiết, và làm thứ gì cũng cẩn thận chu đáo. Ông nấu ăn rất giỏi và đặc biệt thích giặt quần áo. Vào những ngày nắng đẹp ông luôn giặt rèm cửa hoặc ga trải giường rồi phơi đầy ngoài sân. Sau đó ông sẽ ngậm điều thuốc trong miệng, mãn nguyện nhìn đồng ga giường phấp phới trong gió và nói “Giá mà cuộc đời ta cũng có thể giặt sạch như thế kia thì tốt quá.”

Nếu có thể giặt sạch sẽ thì tốt. Nếu có thể giặt sạch sẽ thì ông đã có thể kết hôn với một người phụ nữ tốt, nuôi nấng con cái, nấu nướng, giặt giũ, làm những công việc nhà ông hằng yêu thích và xây dựng một gia đình hòa thuận. Nhưng thật đáng tiếc cuộc sống lại không phải là tấm ga giường. Không thể giặt sạch sẽ bất cứ thứ gì dù là quá khứ, ký ức, sai lầm hay sự hối hận. Thế nên ông mới chết như vậy. Bởi vì cuộc đời của các sát thủ vốn dĩ là như thế, như lời lão Chồn nói.

Lai Sinh nhặt hộp cá cơm Jukbang dưới đất lên rồi đi lên nhà. Hắn vừa mở cửa, hai con mèo Xiêm liền chạy ra đón, dụi người vào bắp chân hắn. Lai Sinh lấy xúp thịt ức gà mua ở tiệm thú cưng ra đổ vào đĩa. Hai con mèo vừa kêu gừ gừ vừa liên tục liếm thức ăn trong đĩa. Lai Sinh vuốt ve đầu chúng.

“Chúng mày có biết các chị mèo hoang ngoài kia sống cực khổ thế nào không? Nếu bị ném ra đường thì hai đứa nhát gan như chúng mày không chịu được nổi một tuần đâu. Vì đó là một nơi rất đáng sợ.”

Quán cà phê mèo có tên LIKE CATS.

Lai Sinh mở cửa quán cà phê. Hắn vừa ngồi vào chỗ, Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn đang nhón nhác trong cái lồng di động liền kêu “meo”. Hắn mở cửa lồng. Nhưng dường như sợ hãi trước hàng chục con mèo đang đi loanh quanh trong quán nên Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn không dám bước ra khỏi lồng mà chỉ kêu meo meo. Cô chủ quán mang cà phê ra.

“Ôi chào, Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn đến rồi à?” Cô mừng rỡ nói.

Cô chủ quán đưa tay vào trong lồng. Có vẻ tâm trạng đã tốt hơn nên hai con mèo kêu gừ gừ. Chúng mau chóng nhìn ngó xung quanh rồi rón rén bước ra khỏi lồng. Cô chủ quán rất được bọn mèo yêu thích. Bí quyết của cô ư? Sau khi kết hôn cô đã nuôi hơn hai mươi con mèo trong căn hộ chung cư. Khi lũ mèo ngày càng nhiều lên, người chồng không chịu đựng nổi đã bắt cô chọn một trong hai, hoặc anh ta hoặc bày mèo. Thế là cô chẳng đắn đo chọn ly hôn và dọn khỏi nhà. Trong những buổi họp mặt hội viên của quán cà phê, cô vẫn thường cười to kể lại “Bảo tôi chọn giữa anh ta và lũ mèo ấy à, nói thế mà nghe được sao?” “Bao lâu nay tôi bảo anh thử đưa chúng đến đây chơi một lần mà

anh không nghe, đột ngột hôm nay lại dễ tính thế?” Cô gái vừa chìa ngón tay đùa nghịch với lũ mèo vừa hỏi.

Lai Sinh lấy một phong bì từ trong túi ra đưa cho cô chủ quán. Bên trong phong bì có hai tấm ngân phiếu một triệu won. Cô gái mở phong bì và nghiêng đầu.

“Nếu cô nhận giữ hộ chúng thì tôi rất cảm kích. Có thể tạm thời mà cũng có thể lâu dài. Có lẽ tôi vĩnh viễn không thể quay về được.” Lai Sinh nói.

“Anh đi du lịch ở đâu xa lắm à? Ra nước ngoài sao?”

“Không phải chỗ nào xa xôi đâu. Chỉ là tôi định lang thang không cố định thôi.”

Cô gái nghiền ngẫm thật kỹ lời nói của Lai Sinh rồi gật đầu như thể hiểu ý hắn.

“Cuộc sống mà, cũng có những lúc tinh thần mệt mỏi nhỉ.”

Cô chủ quán chìa ngược cái phong bì lại trước mặt Lai Sinh.

“Tôi hiểu tâm trạng anh, nhưng tôi không cần thứ này. Tôi sẽ chăm sóc lũ mèo thật tốt.” Cô nói.

“Nếu cô hiểu tâm trạng tôi thì mong cô hãy nhận lấy.”

Lai Sinh cúi đầu tỏ ý nhờ vả và lại chìa cái phong bì ra. Hai người cứ đẩy qua đẩy lại cái phong bì mãi. Rồi cô chủ quán nhìn cái phong bì. Một lát sau cô gật đầu.

“Hồi trẻ tôi cũng từng đi đến một nơi rất xa. Tôi đã bỏ đi xa đến mức mất rất lâu mới quay về được. Nhưng quay về rồi mới nhận ra quãng đường đó ngắn không

ngờ, ngắn hơn so với những gì chúng ta sợ hãi trong thâm tâm.”

Lai Sinh gãi gãi đầu và cổ của Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn. Dường như đã quen với quán cà phê hơn một chút nên chúng thoải mái căn và đùa nghịch với bàn tay hần. Lai Sinh đứng dậy chào cô chủ quán.

“Vận may sẽ đi theo anh.” Cô gái nói.

“Nếu vậy thì tôi sẽ rất biết ơn.” Lai Sinh đáp.

Sau khi vuốt ve Giá Đỡ Sách và Đèn Bàn thêm lần nữa, hần chậm rãi rời khỏi quán cà phê mèo LIKE CATS.

Lai Sinh xuống taxi ở phía trước tòa nhà bảo hiểm nhân thọ L tại Gangnam. Han Ja thuê từ tầng bảy đến tầng chín làm văn phòng. Theo tin đồn thì chỗ này được đăng ký làm địa chỉ của khoảng mười bảy doanh nghiệp. Các công ty bảo vệ, an ninh, ủy quyền bảo vệ, doanh nghiệp dịch vụ, thông tin đều được đăng ký là văn phòng của Han Ja. Doanh nghiệp giết thuê hàng đầu Hàn Quốc công khai đặt đại bản doanh ngay trong tòa nhà của công ty bảo hiểm nhân thọ quy mô toàn cầu quả là chuyện mỉa mai, nhưng chưa nực cười bằng việc doanh nghiệp giết thuê lại kinh doanh cùng lúc cả công ty bảo vệ và dịch vụ an ninh. Nhưng giống như công ty vắc xin bị dồn vào chân tường thường sẽ không chế tạo ra loại vắc xin tốt nhất mà là thứ vi rút tồi tệ nhất, điều kiện tiên quyết để công ty bảo vệ và dịch vụ an ninh ăn nên làm ra không phải sở hữu những chuyên gia an ninh kiệt xuất mà là bọn khủng bố tàn ác nhất. Đó chính là chủ nghĩa tư bản. Han Ja biết thế giới này vốn xoay tròn như con rắn Ouroboros*. Gã làm kinh doanh dựa trên triết lý đó và biết cách hòa vốn. Nếu có cả vắc xin lẫn vi rút thì còn gì bằng. Một bên gieo rắc sự kinh

hoàng và bất an, bên khác thì bảo đảm sự an toàn và yên bình. Việc kinh doanh này không bao giờ sụp đổ.

Lai Sinh đi thang máy lên tầng bảy tòa nhà L. Văn phòng của Han Ja ở tầng chín nhưng tầng tám và tầng chín bị phong tỏa nên tất cả những người muốn tới văn phòng hẳn đều phải ra ở tầng bảy và vượt qua cổng kiểm tra an ninh giống như ở sân bay. Khi Lai Sinh đi qua cổng kiểm tra, tiếng còi báo động vang lên ầm ĩ. Nữ nhân viên mặc bộ vest đen cầm máy dò kim loại cầm tay tiến lại gần hẳn. Sau khi chào Lai Sinh một cách trịnh trọng, cô nhân viên bảo hẳn giơ tay lên. Lai Sinh ngoan ngoãn giơ tay. Ngay khi cô nhân viên đặt máy dò kim loại lên người hẳn, còi báo động lại kêu. Lai Sinh cho tay vào trong túi lấy con dao Henkel của Chu để trong bao da ra cho vào giỏ. Cô nhân viên kinh ngạc nhìn hẳn.

“Tôi đang nấu ăn thì quên mất mà mang theo luôn. Cái bệnh đăng trí này.” Lai Sinh cười cười.

Cô nhân viên hoảng hốt nhìn ra phía sau, một nhân viên bảo vệ to béo giắt súng hơi cay và súng điện ở thắt lưng lập tức đứng dậy đi đến.

“Có chuyện gì vậy?”

Người đàn ông đẩy đà như một cái xúc xích Vienna nheo mắt nhìn lướt Lai Sinh từ trên xuống dưới. Thân hình chậm chạp của ông ta trông rất hợp với công việc gác cổng ở lối vào hộp đêm, đến nỗi Lai Sinh cảm thấy tội nghiệp trước cái cách ông ta gồng vai lên để che giấu sự căng thẳng. Hẳn đưa tấm danh thiếp mạ vàng của Han Ja cho cây xúc xích Vienna.

“Ngài có hẹn trước không ạ?” Xúc xích Vienna xem xét tấm danh thiếp và hỏi.

“Không.”

“Tôi phải thưa tên ngài thế nào đây?”

“Hãy chuyển lời giúp là tôi đến từ thư viện.”

Lát sau, cô thư ký của Han Ja đi xuống bằng thang máy riêng chỉ dành để đi lại giữa ba tầng lầu bên trong văn phòng. Đó là một cô gái mặt mũi sáng sủa, thần thái thông minh. Cô thư ký dẫn Lai Sinh vào một căn phòng ở tầng chín có gắn biển Phòng VIP.

“Tôi mang đồ uống đến nhé? Có trà, cà phê, nước và vài loại rượu.” Lai Sinh vừa ngồi xuống ghế, cô thư ký liền hỏi bằng giọng thủ tục.

“Không cần đâu. Tôi vừa uống nước rồi mới đến đây. Mà ở đây có cấm hút thuốc không?”

Lai Sinh nhìn quanh căn phòng. Trên bàn không có gạt tàn.

“Theo nguyên tắc thì có ạ. Cả tòa nhà này đều cấm hút thuốc.”

Cô thư ký vẫn nói bằng giọng thủ tục. Lai Sinh khẽ nhăn mặt. Cô gái đọc được biểu cảm của hắn liền cời bỏ vẻ mặt cứng nhắc và cười nhẹ.

“Nhưng nguyên tắc sinh ra là để phá vỡ mà, phải không ạ?”

Lai Sinh nghĩ cô gái linh hoạt hơn vẻ ngoài.

“Vậy cô có thể mang đến một cái gạt tàn không?”

“Có lẽ phải ba mươi phút nữa giám đốc mới ra gặp ngài được. Như thế không sao chứ ạ?”

“Được, không sao.” Lai Sinh gật đầu.

Đợi cô thư ký mang gạt tàn đến rồi rời khỏi phòng, Lai Sinh liền châm điếu thuốc và nhìn quanh bên trong phòng. Đây là một căn phòng rộng. Chẳng có thứ gì đáng gọi là đồ trang trí ngoài một bức tranh treo trên tường, hợp với tính ưa gọn gàng của Han Ja. Lai Sinh cầm gạt tàn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tiến đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Đường Teheran hai chiều mười làn xe đang tắc nghẽn. Thật đáng ngờ khi văn phòng của một doanh nghiệp giết thuê lại nằm chễm chệ ở tòa nhà cao cấp giữa khu trung tâm kinh tế của Hàn Quốc này. Đó như một lời khẳng định chắc nịch rằng trọng tâm của nền kinh tế đất nước này chính là các doanh nghiệp giết thuê vậy.

Khi Lai Sinh hút đến điếu thuốc thứ ba thì Han Ja mở cửa bước vào.

“Xin lỗi nhé. Cậu nên gọi trước chứ. Như vậy thì đã không phải đợi rồi.”

Han Ja tỏ vẻ thực sự xin lỗi. Màn kịch cô tỏ ra thành tâm xin lỗi của gã không những không gượng gạo mà còn đáng sợ. Ngay khi Han Ja ngồi xuống xô pha, cô thư ký lại đi vào phòng.

“Cậu không uống gì à? Anh định uống một ly đây. Vì hôm nay có khách đặc biệt đến mà.”

Han Ja nói bằng giọng hơi phần khích khác thường. Cô thư ký nhìn mặt Lai Sinh. Hắn chần chừ một lúc. Lai Sinh thấy không thoải mái với phương thức tiếp đãi ân cần kỳ lạ này.

“Có Jack Daniel không?” Lai Sinh nhìn cô thư ký và hỏi.

Cô gái gật đầu.

“Tôi cũng uống cái đó. Chó đá.” Han Ja nói.

Khi cô thư ký rời phòng, Han Ja đưa mắt nhìn khắp phòng, dường như gã thấy lúng túng. Có lẽ vốn định thể hiện cho Lai Sinh thấy mình đang hồ hởi vui mừng nhưng rốt cuộc trông Han Ja sốt ruột như đang bị thứ gì truy đuổi. Ở cái đáy cùng xã hội nơi mà mọi thứ đều tiến triển đúng theo ý đồ của Han Ja thì có thứ gì truy đuổi được gã cơ chứ? Đột nhiên Lai Sinh tò mò về thứ đang khiến Han Ja đứng ngồi không yên như vậy. Cả hai ngồi im lặng đầy gượng gạo một lúc. Cô thư ký mang ly đựng đá và chai Jack Daniel vào.

“Anh thực sự rất vui. Cậu không đến chẳng hiểu sao làm anh lo lắng.”

Han Ja nâng ly ngỏ ý muốn cộng ly với Lai Sinh. Hắn không cộng ly mà chỉ nhìn cái ly gã chìa về phía mình. Dường như xấu hổ, Han Ja đưa cái ly đang tên tò chìa ra lên miệng, uống một ngụm rượu.

“Anh muốn gì? Thư viện? Hay cái mạng của lão Chồn?”

Lai Sinh hỏi thẳng thừng. Han Ja ngửa cổ ra phía sau xô pha, bật cười trước câu hỏi của hắn.

“Tại sao cậu lại nghĩ anh muốn mạng của một ông lão già nua và cái thư viện chỉ toàn sách cũ mốc meo chứ?”

“Vì ai cũng đang đồn vậy.”

“Mấy tin đồn nhảm chết tiệt.”

Han Ja nâng ly uống tiếp.

“Lão Chồn đã dạy anh rằng nếu không nhận được tiền công xứng đáng thì đừng giết bất kỳ ai. Ai làm công việc giết thuê cũng nên khắc ghi câu danh ngôn đó thật sâu trong lòng. Danh dự, lòng tin, tình bạn, đạo lý, trả thù, tình yêu, thể diện, dù lý do có là gì đi nữa, nếu việc giết thuê không sinh ra lợi nhuận thì tuyệt đối không giết người. Nếu vậy thì giết lão Chồn mang lại lợi ích gì cho anh? Dĩ nhiên cũng có vài điểm tốt. Chuyện phiền phức cũng sẽ giảm bớt. Nhưng thử tính toán một cách toàn diện thì chắc chắn việc làm ăn của anh sẽ thiệt hại nhiều. Lão Chồn hy vọng anh sẽ đi nước cờ sai lầm đó, nhưng trong giới này chúng ta đâu phải dạng người càn nghĩ như vậy.”

“Tôi không quan tâm đến các tính toán của anh.”

“Chắc cậu phải quan tâm một chút đấy. Bởi vì giết cậu thì việc làm ăn của anh sẽ được lãi kha khá. Cả thằng bạn Jeong Ahn của cậu cũng rất có giá chứ chẳng đùa.”

Han Ja nâng ly uống nốt chỗ rượu còn lại.

“Tôi không biết mình lại là người có giá trị đến thế.” Lai Sinh nói như thể giễu cợt.

Hắn cũng nâng ly nhấp một chút rượu. Hương vị đặc trưng của Jack Daniel nồng lên trong miệng rồi xộc lên mũi. Han Ja nhìn Lai Sinh chế nhạo.

“Đừng hiểu lầm. Cậu chẳng phải người có giá trị lắm đâu. Chỉ là vị trí của cậu kỳ lạ thôi.”

“Vị trí của tôi thế nào?”

“Món tiền lớn cuối cùng luôn đến từ giới chính trị. Nhưng mấy lão già đứng phía sau vẫn nghĩ rằng người đáng tin cậy chỉ

có lão Chồn mà thôi. Cảm giác vẫn vương với thư viện à? Hay là cảm giác tin tưởng với cái truyền thống đã tồn tại suốt một thế kỷ? Nực cười thật. Đối với công việc giết thuê thì cần truyền thống quái gì chứ? Nhưng mấy lão già vốn dĩ là vậy đấy. Đã cổ hủ lạc hậu lại còn đa nghi. Khó chịu chết đi được, nhưng biết làm sao, hiện thực cuộc sống mà. Vậy nên anh cần nhất là một Gia Cát Lượng. Hay chính xác hơn là một thứ gì đó giống như bức tượng gỗ Gia Cát Lượng đặt trên xe ngựa để dọa Tư Mã Ý*. Nhưng Gia Cát Lượng mà còn sống chắc cũng sẽ cảm thấy áp lực lắm. Vì đâu biết Tư Mã Ý sẽ giở trò gì. Nếu lão Chồn chỉ ngoan ngoãn giam mình trong thư viện thì anh cũng chẳng bắt nạt gì cả. Chúng ta đều xuất thân từ thư viện nên tiếp nối truyền thống cũng tốt. Nhưng vấn đề là cậu cứ không chịu để cho lão ta yên nghỉ.”

“Yên... nghỉ?” Lai Sinh chậm rãi nhắc lại lời Han Ja.

“Cậu là tay chân của lão Chồn. Còn Jeong Ahn bạn cậu thì là tai mắt của lão. Jeong Ahn ngọam từng miếng thông tin mang về cho lão Chồn như thể chim én mang mồi về cho lũ chim non, còn cậu thì bận rộn chạy khắp nơi giải quyết công việc. Nói thật thì lần này anh hơi bức vì vụ biến thi thể tướng Kwon thành bột đấy.”

“Thì?”

Lai Sinh nhìn chăm chăm vào Han Ja.

“Thì?” Han Ja cười lạnh nhạt. “Giết lão Chồn thì việc làm ăn không ổn, nhưng kế hoạch đã vạch ra cũng không thể bỏ dỡ. Biết làm sao được... tuy thực sự là việc đáng buồn, nhưng phải

cắt bỏ những thứ khác thôi. Những thứ mà dù bị cắt đi cơ thể vẫn không chết ấy, như tay, chân, tai chẳng hạn.”

“Vì vậy nên anh giết ông thầy huấn luyện của tôi à?”

Trong khoảnh khắc, mặt Han Ja bỗng đỏ bừng lên. Gã ngừng lời một lúc rồi lấy tay xoa cằm.

“Cậu không phân biệt được chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói nhỉ.”

Han Ja định nói tiếp gì đó nhưng lại thôi. Rồi gã cầm điện thoại nội bộ gọi cho cô thư ký sai mang thêm một ly rượu nữa. Cô gái đi vào đặt ly mới xuống rồi cho ly rỗng vào khay. Han Ja nâng ly lên nhấp một chút rượu.

“Cậu có biết vì chuyện đó mà anh đã rất buồn không? Nếu với cậu ông ấy như một người cha, thì với anh, ông ấy cũng không khác gì một người anh trai. Anh cũng được ông ấy dạy dỗ mà. Nhưng thế giới này vốn rồi ren phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều. Và dẫu không hiểu được nó thì ta vẫn cứ phải sống tiếp thôi.”

“Thế giới này đã cho anh cái gì mà anh nhất định phải giết bằng được người trong nhà vậy? Cái văn phòng lộng lẫy này à?”

Nghe Lai Sinh nói, Han Ja phì cười.

“Cậu thực sự nghĩ chúng ta là gia đình đấy hả? Gia đình? Lão Chồn và cậu à? Hay lão Chồn và anh? Nực cười thật đấy. Đối với lão Chồn chúng ta chỉ là những cây gậy thôi. Những cây gậy mà lão sẽ quăng ngay khi bị mòn, bị gãy. Có vẻ cậu đang nhầm lẫn gì đó rồi, lão Chồn là người có thể ngay lập tức đâm chết cậu rồi mang đến chỗ ông Râu Xồm thiêu mà không chớp mắt. Rồi lão

sẽ nhanh chóng tìm một cây gậy mới. Anh đã biết điều đó từ hai mươi năm trước rồi. Cậu còn trẻ con nên vẫn chưa hiểu đâu.”

Han Ja lại uống một chút rượu. Lai Sinh nhìn gã chăm chăm. Han Ja tỏ ra bức bối, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có lẽ vì cuộc nói chuyện không suôn sẻ như gã mong đợi. Lúc đó điện thoại nội bộ réo vang. Han Ja nghe máy.

“Ừ, được rồi, tôi biết rồi. Bảo ông ta đợi mười phút thôi.”

Han Ja cúp máy. Lai Sinh nhặt điều thuốc trên bàn lên và châm lửa. Hẳn phả một làn khói dài vào không trung. Han Ja nhìn đồng hồ.

“Nghị viên quốc hội B. Ông ta có một thằng con trai lêu lổng suốt ngày gây chuyện, nhưng lần này thì gặp rắc rối to rồi. Thằng nhóc bắt cóc một đứa con gái đến khách sạn rồi cố nhét của quý vào miệng cô ta, nhưng có vẻ cô gái đã cắn của quý của nó hơi mạnh một chút, đến nỗi cái thứ của nợ ấy đứt lủng lẳng luôn. Một cô nàng tuyệt vời thật. Mà hình như thứ đó không nổi lại được dễ như ngón tay đâu nhỉ?”

Han Ja nhấn mạnh từ “ngón tay” rồi nhìn Lai Sinh đùa cợt.

“Mấy ngày trước ông B vào phòng anh vừa khóc ròng vừa than con trai độc đỉnh ba đời yêu quý của mình bị gãy mất của quý. Rồi ông ta cứ nắm chặt lấy tay anh bảo chỉ có giám đốc Han là người duy nhất an ủi được cõi lòng đau buồn của ông ấy thôi. Anh xấu hổ lắm đấy. Nhưng biết làm sao được. Muốn kiếm tiền thì phải la liếm thôi. Một vị nghị viên quốc hội Đại Hàn Dân Quốc đã chẳng ngần ngại cho anh biết chuyện xấu hổ của mình, chẳng lẽ anh, chủ một doanh nghiệp giết thuê, lại từ chối vì thẹn được sao? Anh sợ lắm, đâu dám làm trái ý ông ấy. Anh đang sống

như thế đây. Vậy nên cậu cũng dẹp những thứ như lòng tự trọng và theo anh đi. Cậu sống, Jeong Ahn bạn cậu cũng sống, nhờ vậy anh cũng sống. Chẳng phải việc gì quá khó khăn cả. Cậu cứ ở thư viện như bây giờ rồi hễ có biến gì gọi điện báo anh trước một tiếng là được.”

Han Ja nhìn thẳng vào Lai Sinh. Hấn không đáp mà chỉ im lặng hút thuốc. Nụ cười trên mặt Han Ja từ từ biến mất, mặt gã cũng đanh lại. Han Ja lại mở miệng.

“Cuộc bầu cử sắp bắt đầu rồi. Đây là lúc nguy hiểm và nhạy cảm. Vì tất cả đều nhón nháo hòng kiếm lời nên sẽ dễ phạm sai lầm trí mạng. Cậu có biết Câu lạc bộ D với hơn hai mươi công ty thành viên chỉ trong vòng sáu tháng đã tan rã chỉ vì bên công tố và chính quyền không? Bởi vì chúng dám láo xược từ chối nộp quỹ chính trị cho cuộc bầu cử đây. Vậy nên những kẻ như chúng ta chỉ cần sẩy chân một chút thôi là sẽ bị nghiền nát ngay. Mà chưa cần đợi đến lúc đó đâu anh cũng sắp vỡ tung ra rồi. Đừng làm cho việc phức tạp lên nữa. Anh thực sự không muốn vậy, nhưng nếu cậu còn tiếp tục chen ngang thì anh chỉ còn cách giết cậu thôi.”

“Còn chưa biết dao sẽ đâm vào bụng ai mà.” Lai Sinh yếu ớt nói.

“Đúng thế, vẫn chưa biết. Nhưng ai làm nghề này mà không sẵn sàng bị đâm cơ chứ? Cậu có sẵn sàng không?”

Đúng lúc đó điện thoại nội bộ lại réo vang. Han Ja nghe máy. “Bây giờ tôi đi đây.” Gã nói ngắn gọn rồi cúp máy.

“Anh đi trước đây. Hãy hành động khôn ngoan vào. Nhớ chuyển lời anh tới cả Jeong Ahn bạn cậu đây.”

“Anh đặt bom vào bồn cầu nhà tôi à?”

Lai Sinh hỏi khi Han Ja quay lưng đi. Han Ja ngoái lại, nghiêng nghiêng đầu như thể thắc mắc hắn đang nói cái gì. Một lúc sau dường như mới hiểu ra, gã bèn làm vẻ lòng tự trọng bị tổn thương.

“Anh là người rảnh rồi đến mức cho tay vào bồn cầu nhà cậu đây à?”

Han Ja đi ra ngoài và đóng cửa rồi, Lai Sinh vẫn ngồi tại chỗ hút thêm một điếu thuốc nữa. Những suy nghĩ phức tạp đang khuấy đảo trong đầu hắn. Sau khi dụi điếu thuốc vào gạt tàn, Lai Sinh đón thang máy đi xuống lối ra tầng bảy. Cô nhân viên mặc vest đen lấy từ hộp bảo quản đồ đạc ra bao da đựng con dao Henkel của Chu và đưa cho hắn. Cây xúc xích Vienna nhìn Lai Sinh bằng ánh mắt hơi buồn cười. Ông ta nhìn xuống con dao của Chu, nhưng sự xấu hổ khó tả bỗng ập xuống vai Lai Sinh. Hắn nhận lấy con dao và cho vào trong túi, rồi đón thang máy đi ra mà như chạy trốn khỏi tòa nhà L.

Lai Sinh quay trở về nhà. Lúc hắn mở cửa thì không thấy hai con mèo chạy ra dụi người vào chân như mọi khi nữa. Lai Sinh đứng ở cửa nhìn vào bên trong nhà một lúc lâu với vẻ mặt thần thờ. Chỉ là không còn hai con mèo mà căn nhà bỗng trống trải lạ thường. Lai Sinh cởi giày đi vào phòng khách. Cái bát ăn cơm của mèo trông không đặt chơ vơ dưới gầm bàn ăn. Lai Sinh ngây người nhìn cái bát rồi mở ngăn kéo lấy thức ăn cho mèo ra đổ đầy bát.

Hắn đi vào phòng tắm, chìm người vào bồn tắm đầy nước ấm áp. Dù chẳng làm gì mấy nhưng hắn vô cùng mệt mỏi, cả người

đau nhức như thể bị nện bằng búa. Lai Sinh nhìn hơi nước nóng tỏa ra từ bồn tắm mà lòng dấy lên cảm giác bất lực. Hắn cảm thấy bản thân đã trở nên vô dụng. Cảm giác mình như một bánh răng bị văng ra khỏi chiếc đồng hồ vô cùng to lớn và phức tạp này nhưng chẳng mấy may khiến nó hỏng hóc hay ngừng chạy.

Lai Sinh thường xuyên cảm thấy bất lực sau mỗi lần giết được mục tiêu và hoàn thành kế hoạch. Hắn không biết tại sao mình lại có tâm trạng như vậy. Không phải cảm giác tội lỗi, bất mãn hay ác cảm với bản thân mà là sự bất lực. Lai Sinh cảm thấy dường như hắn không thể làm được bất cứ thứ gì, không thể chịu trách nhiệm cho bất kỳ ai, nhất là chính bản thân mình. Hắn cảm thấy việc người ta hạnh phúc cười nói, gặp gỡ yêu đương, hay thậm chí cả việc lắp thuyền buồm mô hình như một thú vui hoặc tự tay nấu bữa tối cũng trở nên nặng nề đối với hắn. Lai Sinh nghĩ hắn chỉ có thể sống liên tục uống bia lon đến lúc say mềm, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nằm cả ngày nhìn họa tiết ca rô của giấy dán tường trên trần nhà, nếu đói bụng đến mức không thể chịu nổi thì lôi bữa bất cứ thứ gì trong tủ lạnh ra vội vã lót dạ rồi lại chìm vào giấc ngủ. Thực tế thì hắn chính là đang sống một cuộc sống như vậy. “Mình trở nên tầm thường thế này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.” Lai Sinh lẩm bẩm yếu ớt. Hắn nghĩ có thể sống khỏe mạnh và tràn đầy sinh lực nhờ công việc giết người mới gọi là kỳ lạ.

Lai Sinh nằm trong bồn tắm vừa nhìn những giọt nước đọng trên trần phòng tắm vừa nghĩ về Han Ja, lão Chồn và toan tính của Park Cần Nước. Kể nào cũng đều có những toan tính cố chấp của riêng mình. Kể cả những doanh nghiệp nhỏ của Puju, những tên lính mới chỉ được dùng một lần, những sát thủ hết

thời cũng áp ủ những toan tính riêng. Bất kể đúng hay sai, những toan tính đó cuối cùng đều trở thành cội rễ để họ đẩy lên lòng tham, để họ hành động, để họ sợ hãi, để họ giết người. Lai Sinh hít lấy đám bong bóng xà phòng trong bồn tắm, bất chợt nghĩ “Toan tính của lão Chồn là gì nhỉ?” Dù là gì thì hẳn cũng hoàn toàn không thể hiểu được.

Lai Sinh ngụp đầu xuống nước rồi đếm số. Số người mà hắn đã giết cho đến bây giờ. Ngay lập tức toàn bộ những vụn vỡ hoang phế hồi thôi len lỏi vào người hắn.

Jeong Ahn đến nhà Lai Sinh vào đúng nửa đêm. Tiếng chuông cửa cẩu kinh kéo dài. Lúc đó Lai Sinh đang ngủ. Hắn ra mở cửa mà vẫn còn ngái ngủ. Jeong Ahn đang bức bối đứng ở ngoài.

“Ngủ hả? Sương thật đấy, trong khi anh mày thì cầm đầu cầm cổ chạy khắp tứ phương giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.”

Jeong Ahn vừa đi vào phòng khách vừa nhìn ngó bên trong nhà.

“Giá Đỡ Sách, Đèn Bàn, hai đứa có tên quê mùa kia mau ra đây, anh trai với tấm thân ấm áp mà chúng mày hằng mong nhớ đến rồi này.”

Jeong Ahn nhìn quanh tháp mèo và dưới ghế xô pha rồi om sòm tìm khắp nhà.

“Sao hôm nay hai cô nàng tự nhiên lại xấu hổ thế nhỉ?”

Jeong Ahn quay sang nhìn Lai Sinh như muốn hỏi lũ mèo đâu cả rồi.

“Tôi gửi chúng đi chỗ khác rồi.” Lai Sinh nói.

“Đi đâu?”

“Một nơi tốt hơn chỗ này.”

“Trên đời này còn chỗ nào tốt hơn vòng tay của chủ nhân yêu quý à?”

“Vì nếu tôi bị đâm trên đường thì lũ mèo sẽ phải chịu chết đói ở đây mất.”

Jeong Ahn ngẩn người ngạc nhiên nhìn Lai Sinh rồi phì cười.

“Cái thằng này, cứ giả vờ... Đừng lo. Anh trai đã điều tra xong hết rồi.”

Jeong Ahn mở cặp lấy ra một túi đựng hồ sơ dày đặt lên bàn.

“Biết tiến sĩ Kang Ji Kyeong chứ?”

“Bác sĩ pháp y à?”

“Ừ. Ông ta làm việc ở Viện Điều tra khoa học quốc gia cũng lâu. Lão quý tộc đó là kẻ bày mưu đấy. Từ xưa thấy ông ta trên báo là tôi đã nghi rồi.”

“Tại sao?”

“Lịch sử bên đó cũng hơi nhiều góc khuất. Ngày xưa thời mà lớp quân nhân đốt nát thâu tóm chính quyền thì thứ người ta cần không phải mưu đồ mà là con dẫu.”

“Con dẫu?”

“Nếu dụ dỗ được mấy tay giám định pháp y đóng dấu cho thì cần đến những mưu đồ bóng bẩy làm gì. Viện Tình báo quốc gia ngày xưa là nơi tra tấn rất dã man, nhưng dẫu có đánh chết tù nhân thì cũng chỉ cần mấy tay khám nghiệm tử thi ghi nguyên nhân tử vong là tự sát là xong chuyện. So với những kẻ bày mưu

bây giờ lúc nào cũng phải chăm chăm cố không để lại dấu vết thì ngon ăn hơn nhiều còn gì. Nói chung thì đó là cách mà đám bác sĩ pháp y nhảy vào giới này. Ban đầu họ làm thế cũng chỉ vì miếng cơm manh áo nuôi sống gia đình, chính quyền quân đội hồi đó cũng lớn mạnh nữa, nhưng đã vướng vào một lần thì khó mà rút chân ra được.”

“Nhưng tiến sĩ Kang Ji Kyeong thì sao?”

“Cô gái tên Mito là trợ lý của Kang Ji Kyeong.”

Lai Sinh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Bức tranh dần hoàn chỉnh rồi đấy nhỉ.”

“Còn dần hoàn chỉnh gì nữa? Đáp án sờ sờ ra đây rồi. Nếu là nhân vật tầm cỡ như Kang Ji Kyeong thì sẽ làm việc với ai nào? Chẳng lẽ lại làm việc với Park Cần Nước à? Không phải Han Ja thì là lão Chồn thôi. Nhưng bây giờ lão Chồn gần như không làm việc nên khả năng cao là kẻ bày mưu của Han Ja.”

Lai Sinh rút một điếu thuốc ra ngậm lên miệng. Cả Han Ja lẫn lão Chồn đều không có sức thuyết phục. Hơn nữa Kang Ji Kyeong chẳng có bất cứ quan hệ gì với hắn cả. Dù cho giữa hắn và ông ta có mối quan hệ nào đó mà chính Lai Sinh cũng không biết thì tại sao kẻ bày mưu tầm cỡ như Kang Ji Keyong lại đùa nghịch đặt bom vào bồn cầu của một sát thủ quèn chứ?

“Tiến sĩ Kang Ji Kyeong dạo này làm gì?” Lai Sinh hỏi.

“Ông ta đã chết cách đây không lâu.”

“Chết?”

“Nhưng nghe nói là tự sát. Người đã đóng dấu tự sát vào cái chết oan ức của bao người cuối cùng lại tự sát. Đáng ngờ quá

phải không?”

“Ông ta chết như thế nào?”

“Nhảy từ sân thượng. Nói cách khác là ai đó đã đẩy ông ta từ sân thượng xuống. Lão béo ú ấy nặng hơn một trăm kí lô nên chắc đã cần một thằng khá khỏe mạnh đây.”

Jeong Ahn đưa cho Lai Sinh xấp ảnh. Đó là ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn. Người đàn ông to béo trông có vẻ nặng hơn một trăm kí lô nằm sõng soài dưới đất.

Xương sọ bị vỡ hoàn toàn, xương vai phải và xương cổ bị gãy, đầu ông ta xoay hẳn ra phía sau lưng. Ông ta vẫn mặc nguyên cái áo choàng trắng mặc khi làm việc và vết máu loang đầy trên đất trông đỏ sẫm khác thường. Một chiếc dép đi trong nhà nằm một cách rất không liên quan trên vũng máu đông.

“Rơi từ sân thượng tòa nhà cao năm tầng thôi mà thành thế này đây. Vì vốn dĩ ông ta rất nặng. Suốt ngày giải phẫu tử thi mà có vẻ ăn uống vẫn tốt thật. Phải ăn bao nhiêu thì mới nặng hơn một trăm kí lô nhỉ? Vậy mới nói ta không nên ăn nhiều quá.” Jeong Ahn nói.

“Anh lấy những tấm ảnh này ở đâu vậy?”

“Từ cảnh sát chứ đâu. Dạo này cảnh sát thân thiện với công dân lắm.”

“Ông ta đi dép lê để tự sát à...” Lai Sinh nghiêng đầu. “Nguyên nhân cái chết được phán đoán là tự sát à?”

“Mấy tay cảnh sát muốn kéo sự việc theo hướng êm xuôi nhất có thể mà. Có cả di chúc và không có dấu vết bị sát hại.”

“Trong di chúc viết gì?”

Jeong Ahn lục tung tài liệu lên rồi rút ra một tờ giấy. Trong bản sao di chúc viết “Xin lỗi tất cả những người đã bị tôi hủy hoại và làm tổn thương. Cuộc đời tôi thật đáng hổ thẹn.”

“Tiếng nói của lương tâm à?” Lai Sinh hỏi.

“Lương tâm ấy hả? Lão này mà có lương tâm thật thì gia đình đã chẳng mang vẻ mặt đám cưới mà làm đám tang cho ông ta.”

Lai Sinh rít một hơi thuốc dài. Kẻ bày mưu tự dựng tự sát vì lương tâm lên tiếng. Có ích lợi cho ai chứ? Chẳng ai cả. Kể cả lão Chồn hay Han Ja. Thỉnh thoảng những kẻ bày mưu cũng trở thành mục tiêu. Vì bọn chúng cũng phạm sai lầm, bị tóm và để lại dấu vết như sát thủ. Nhưng không ai trừ khử kẻ bày mưu một cách ồn ào. Bởi vì không giống các sát thủ dù có bị xóa sổ cũng chẳng có vấn đề gì xảy ra, nếu kẻ bày mưu nổi lên trên mặt nước thì quá khứ bị lấp liếm chôn vùi cũng sẽ theo đó mà nổi lên. Khi giết kẻ bày mưu thì phải giết một cách lặng lẽ, kín đáo và cẩn thận hơn so với bất cứ mục tiêu nào. Đó là luật bất thành văn của giới này.

“Vậy ai đã giết ông ta?” Lai Sinh hỏi.

“Tôi nghĩ là cô gái này.”

Jeong Ahn cầm tấm ảnh Mito lên. Lai Sinh nhìn vào tấm ảnh và phì cười.

“Con nhỏ lắm lời này giết được người đàn ông nặng hơn một trăm kí lô cơ đấy. Lẽ nào sau khi đập đầu ông ta đến bất tỉnh bằng thanh Hot Break thì cô ta gọi tay bạn trai to như vượn nào đó đến ném ông ta từ sân thượng xuống à? Cứ cho là vậy đi. Nhưng vì cái gì chứ?”

“Tôi không biết chính xác. Nhưng cô gái này có khí chất thật khác thường. Về cơ bản thì những kẻ bày mưu không sử dụng tên thật và đều có những địa điểm riêng biệt để nhận thư từ, lên kế hoạch, gặp kẻ theo dõi. Hơn nữa tất cả bọn chúng đều đăng ký và sử dụng tên giả. Chúng là những kẻ rất nhát gan mà. Nhưng cô gái này lại nhận linh kiện quả bom bằng tên của mình.”

“Nhờ Kang Ji Kyeong đặt và nhận mấy thứ đó qua địa chỉ của cô Mito này thì sao.”

“Ông ta có thể sử dụng bao nhiêu tên và địa chỉ giả cơ mà, sao nhất thiết phải làm vậy?”

Lai Sinh nhìn tấm ảnh của Mito. Trong ảnh cô ta đang ngửa mặt cười toe toét trông ngây thơ đến nỗi gần như ngu ngốc. Là vẻ mặt của một người dường như chỉ cần trông thấy gián là hoảng hốt nhảy chồm lên rồi. Hẳn hoàn toàn không tin rằng cô gái này đang toan tính việc gì. Cho dù Jeong Ahn nói đúng đi nữa thì vẫn còn rất nhiều điểm khó hiểu. Kang Ji Kyeong hẳn đã gây thù chuốc oán với nhiều người. Có thể Mito cũng là một trong số đó. Và cũng có thể vì vậy nên cô ta đã giết Kang Ji Kyeong. Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến Lai Sinh và việc cô ta đã đặt bom vào bồn cầu nhà hắn? Thật vô lý.

“Jeong Ahn này, chắc bệnh nghề nghiệp lại tái phát nên anh bị ám ảnh bởi cô gái đó rồi, chứ tôi nghĩ chỉ phí thời gian thôi.” Lai Sinh ném xấp ảnh xuống bàn. Jeong Ahn tỏ vẻ khó chịu.

“Tại cậu không biết rõ thôi chứ cô ta đáng sợ lắm. Theo lời mọi người ở cái chợ trong khu phố đó thì cô ta giao sữa, giao báo, làm tất cả mọi việc vặt ở chợ từ hàng cá đến tiệm rau, dùng tiền kiếm được để đi học và chăm sóc cô em gái bị liệt nửa thân

dưới. Thế nhưng cô ta vẫn đứng nhất toàn trường đấy. Ai ai cũng khen cô ta không tiếc lời. Nghe nói cô ta rất thông minh, xinh đẹp, hiền lành, đáng tin cậy đến mức những người ở chợ mỗi tháng đều góp tiền cấp học bổng cho cô ta. Không phải như vậy rất đáng sợ sao?”

Jeong Ahn nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Đứng nhất toàn trường là đáng sợ à?”

“Ý tôi không phải thế. Ý tôi là tại sao một cô gái như thế lại làm trợ lý cho kẻ bày mưu chứ. Cô ta đã vượt bao gian khổ và đổ vào trường đại học Y tốt nhất Đại Hàn Dân Quốc cơ mà.”

“Vì học Y rất tốn kém. Còn bày mưu thì là việc rất dễ kiếm tiền.”

“Cô gái tên Mito này không phải nhân vật đơn giản như thế đâu. Tính đến giờ tôi đã theo dõi hàng trăm người và đã quen hàng chục cô gái. Park Jeong Ahn này không nhìn lầm bao giờ. Đến nước này mà cậu vẫn không chịu hiểu hả?”

“Vậy tại sao một cô gái đáng ngưỡng mộ như thế lại gài bom vào bồn cầu nhà người khác?”

“Bức tranh vẫn chưa hoàn chỉnh mà. Nhưng tôi cảm giác mọi chuyện sắp ngã ngũ cả rồi.”

Jeong Ahn lục cặp lấy một tấm bản đồ đưa cho Lai Sinh. Trên bản đồ có vài chỗ được khoanh tròn bằng bút đỏ.

“Đây là?”

“Kẻ bày mưu thường sẽ có phòng kín ở đâu đó. Đây là những nơi nhiều khả năng là phòng kín của Mito và Kang Ji Kyeong.”

“Anh định làm gì?”

“Tôi có việc rồi, sẽ không thể quay về trong vòng một tuần.”

“Việc gì?”

“Bí mật.” Jeong Ahn cười.

“Tính mạng của bạn bè đang nghìn cân treo sợi tóc mà anh còn đi du lịch với gái à? Lần này là ai?”

“Không còn lũ mèo nên đến nhà cậu cũng chẳng còn gì vui nữa. Tôi thích động vật giống cái hơn.”

Jeong Ahn đánh trống lảng rồi thu dọn cặp, bước ra cửa xỏ giày. Phần gót đôi giày thể thao mới mua chưa được bao lâu của gã đã mòn vẹt.

“Là việc của lão Chồn à?” Lai Sinh hỏi.

“Nếu là việc của ngài ấy thì sao?”

“Hôm nay tôi đã gặp Han Ja. Hình như vì cuộc bầu cử tổng thống nên có vẻ hắn đang ngày càng hung hãn. Hắn nói nếu tôi cứ tiếp tục ngoan cố thì hắn chỉ còn cách giết cả anh lẫn tôi thôi. Hắn nói cái gì mà tôi là tay chân của lão Chồn còn anh là tai mắt của lão. Nực cười thật. Dù sao thì việc của tướng Kwon lần trước hắn cũng đã khiến Han Ja bức bối ít nhiều, giờ hắn đã nhạy cảm hơn nên anh hãy ngoan ngoãn ở yên đến khi kỳ bầu cử kết thúc đi.”

“Ôi chao, Lai Sinh của chúng ta sợ à? Nếu chuyện gì cũng sợ thì làm sao kiếm ăn nổi ở cái đất này hả?”

“Lần này hắn rất nhạy cảm đấy. Anh hãy tạm nghỉ đợi cuộc bầu cử kết thúc đi cho yên ổn.”

“Nếu tôi không giao báo thì ngài ấy sẽ rất buồn chán đấy. Hơn nữa con cáo như Han Ja mà gây chuyện giữa thời điểm này

sao? Mũi tôi thính lắm. Hắn chỉ lớn tiếng hăm dọa vậy thôi. Cậu đừng lo lắng quá, cứ đón mèo về đi. Thiếu hai nàng ấy thật trống vắng quá. Chỉ vì một mẫu bom xuất hiện trong bồn cầu mà Lai Sinh tài giỏi phải cho lũ mèo đi trốn à, xấu hổ quá đi mất. Cậu kích tính hóa mọi chuyện quá rồi đây.”

Jeong Ahn đang nắm tay nắm cửa bỗng quay về phía Lai Sinh như thể đột nhiên quên mất chuyện gì. Rồi gã cởi thắt lưng và kéo cái quần jean xuống một chút.

“Này, đẹp không? Quần lót sinh lực Scorpions. Tôi mua với giá 170.000 won đấy. Cậu thấy chỗ này không? Đất sét và ngọc này sẽ không ngừng phát ra bức xạ hồng ngoại tầm xa giúp đẩy sinh lực của đàn ông lên mức cực đại. Nói sao nhỉ, giống như quần lót tam giác của siêu nhân ấy.”

Lai Sinh sững sờ nhìn cái quần lót mà Jeong Ahn đang chỉ ngón tay vào.

“Ông chủ siêu thị ở khu phố nhà tôi cũng mặc cái quần lót này đấy.”

“Vậy hả? Có hiệu quả không?” Jeong Ahn hào hứng hỏi.

“Có, hiệu quả đến mức ông ấy vừa bị méo miệng cách đây không lâu.”

Jeong Ahn bấu môi và kéo quần lên.

“Cũng phải, ngữ khô khan như cậu sao có thể nói được chuyện gì hữu ích với tôi cơ chứ. Tôi đi đây.”

Jeong Ahn mở cửa bước ra ngoài. Lai Sinh vừa cười vừa dõi theo cái dáng không ngừng nghiêng đầu và chỉnh trang lại phần mông quần của gã.

Đan lát

Lai Sinh đã theo dõi cửa hàng đan lát này suốt một tiếng đồng hồ. Dòng chữ Cửa hàng đan lát của Misa viết trên tấm bảng trông xiêu vẹo như chữ học sinh tiểu học. Tòa nhà hai tầng nằm yên tĩnh trong góc đường này tổng thể trông khá cũ và tồi tàn. Riêng cửa hàng đan lát Misa ở tầng một có mặt tiền thiết kế bằng vải và gỗ thô, lại được trang trí đáng yêu như một vương quốc cổ tích trong phim hoạt hình Disney. Trên tấm kính cửa hàng viết những dòng chữ đại loại như “Đan lát, nhồi bông, nhuộm màu tự nhiên, thêu chữ thập” và “Hoan nghênh các bà nội trợ đến học”.

Mười một giờ sáng. Misa đi xe lăn đến cửa hàng. Một bên tay cầm của xe lăn treo túi cơm hộp, bên còn lại treo một túi đầy ắp vải và những cuộn chỉ. Đến trước cửa hàng, Misa nhẹ nhàng phủi tay rồi rút khăn tay trong túi ra lau mồ hôi lấm tấm đọng trên trán. Nhà của Mito và Misa nằm ở con đường cách cửa hàng đan lát mười phút đi bộ nhanh. Đó là con đường không dễ dàng đi bằng xe lăn. Nếu Misa đi xe lăn một mình trên đường đồi thấp thường sẽ mất khoảng ba mươi phút, đủ để toát mồ hôi. Misa lấy chìa khóa mở cánh cửa trượt có chấn song dày. Rồi cô cúi người nhặt báo và thư để ở lối vào, đặt chúng lên đầu gối sau khi xem xét kỹ một lượt. Misa quay đầu sang bên nhìn một lúc lâu cái thùng dài khoảng một mét được giao đến trước cửa hàng, ánh

mất khó xử không biết phải làm sao. Cái thùng quả là một gánh nặng với người vốn hoàn toàn không thể dùng nửa thân dưới như Misa. Cô để cái thùng ở nguyên đấy rồi mở cửa đi vào trong cửa hàng.

Suốt mấy hôm nay, Lai Sinh đã đi khắp các nơi được Jeong Ahn đánh dấu trên bản đồ. Nhưng chẳng nơi nào trông có vẻ thực sự là phòng kín cả. Phòng nghiên cứu của Kang Ji Kyeong chất đầy những luận văn lỗi thời như quanh cảnh thường thấy ở bao phòng nghiên cứu khác, còn nơi mà Jeong Ahn đánh dấu nghi là phòng kín của ông ta thì trống không. Chuyện đương nhiên thôi. Nếu Kang Ji Kyeong là kẻ bày mưu của Han Ja thì những kẻ xử lý chuyên nghiệp hẳn đã quét sạch tất cả tài liệu ngay khi ông ta chết. Không đời nào Han Ja lại để mặc những chứng cứ nguy hiểm đó. Cũng chẳng có gì đặc biệt ở phòng của Mito. Nếu nhất định phải chỉ ra một điểm đặc biệt thì đó là phòng cô ta vô cùng bừa bãi, trái ngược hẳn với căn phòng được dọn dẹp ngăn nắp không có lấy một hạt bụi của cô em Misa. Quần áo lót phơi trên khung cửa sổ đường hoàng hướng ra ngoài bay phấp phới, bộ quần áo ngủ vẽ hình con voi và đôi tất cổ ngắn với phần lòng bàn chân đã chuyển màu đen sì bị vứt bừa bãi ở một bên giường. Tít trong gầm giường còn có một bao cao su rách và cả một cái quần lót boxer quê mùa mà chỉ mấy ông chú mới mặc. “Rốt cuộc cái gã đã vội vã rời đi đến quên cả quần lót này là ai nhỉ?” Lai Sinh nhón đầu ngón tay cầm cái quần lót dính đầy tóc và bụi bắn lên ngẫm nghĩ. Có vài loại sách y học và vở ghi chép trên bàn. Lai Sinh lật giở quyển vở nhưng không tìm ra nội dung nào đủ làm căn cứ cho thấy Mito là kẻ bày mưu.

Tất cả là phỏng đoán vô căn cứ của Jeong Ahn thôi. Những người Lai Sinh gặp ở trường đại học và viện nghiên cứu đều nghiêng đầu.

“Mito à? Có phải Mito từng là trợ lý của giáo sư Kim Seon II không?”

Hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy Mito và Kang Ji Kyeong có quan hệ gì đặc biệt. Ngoại trừ duy nhất một điểm: Kang Ji Kyeong là giáo sư ở trường đại học và cao học mà Mito từng theo học. Có lẽ Jeong Ahn đã cố gán ghép mối quan hệ của hai người này chỉ vì Mito đặt hàng linh kiện quả bom và vì cô ta làm việc ở cùng viện nghiên cứu với Kang Ji Kyeong. Lai Sinh rút thuốc lá trong túi ra. Hắn đang định châm lửa vào điều thuốc thì thấy Misa lại đi ra ngoài cửa hàng. Cô nhìn cái thùng to với vẻ mặt nghiêm trọng rồi cúi người định nhấc cái thùng lên. Nhưng trông cái thùng quá to và nặng với một cô gái nhỏ nhắn như Misa. Misa rên rỉ rồi từ bỏ ý định. Cô đổi cách, định kéo nó đi. Nhưng cái thùng vẫn không nhúc nhích. Mỗi khi Misa định lôi cái thùng, bánh xe lăn lại xoay tròn chực như sắp long khỏi xe đến nơi. Misa đánh vật với cái thùng một lúc lâu rồi lại để nó xuống chỗ cũ và đưa tay quạt mồ hôi trên trán. Lai Sinh nhét lại điều thuốc đang ngậm trên miệng vào bao rồi đi về phía cô.

“Tôi giúp cô nhé?” Hắn hỏi.

Misa ngẩng đầu nhìn Lai Sinh. Cô có đôi mắt to tròn ngây thơ như mắt bê cùng làn da trắng ngần như da trẻ nhỏ. Misa nhìn hắn tỏ vẻ nghi ngờ nhưng ngay lập tức cười thật tươi. Khóe miệng nhếch lên quá cao khiến đó giống như nụ cười khi thấy

chuyện vô cùng buồn cười hơn là nụ cười tỏ ý cảm ơn. Nhưng liệu tình huống này có buồn cười đến thế không?

“Cảm ơn anh.” Misa nói.

Lai Sinh nhắc cái thùng lên. Thực sự nó quá nặng so với một cô gái như Misa. Lai Sinh bê cái thùng, nhìn Misa như muốn hỏi bây giờ phải làm gì. Nhưng Misa vẫn còn đang bận nhìn hắn mà cười.

“Cái này... chẳng lẽ tôi cứ phải bê thế này sao?” Lai Sinh ngập ngừng hỏi.

Rốt cuộc Misa cười rũ ra. Có gì mà buồn cười chứ? Lai Sinh lúng túng. Dù thấy hắn khó xử nhưng Misa vẫn cười không ngừng đến chảy cả nước mắt.

“Xin lỗi. Thực sự xin lỗi anh. Em bị cái tật hể cười là không thể ngừng được. Ôi thật là, sao lại thế này chứ. Anh vào đây đi.”

Misa đưa đầu ngón tay lên lau nước mắt rồi mở cửa hàng và đi vào trong. Cô khéo léo điều khiển chiếc xe lăn lách qua ghế và máy may rồi chỉ tay vào cái bàn gỗ thô hình tròn.

“Anh đặt ở đây là được.”

Lai Sinh đặt cái thùng lên bàn.

“Anh Lai Sinh đúng không ạ?” Misa hỏi với khuôn mặt vẫn không tắt nụ cười.

Lai Sinh sửng sốt nhìn cô.

“Làm sao... cô biết tên tôi?”

“Ôi chao, sao em lại không biết tên người yêu của chị hai được cơ chứ. Ngày nào hai chị em cũng nói chuyện về anh trên gác mái mà.”

Người yêu, ngày nào cũng, gác mái, trong tích tắc những từ ngữ đó khuấy đảo tâm trí Lai Sinh. Cô ta đang nói cái quái gì vậy?

“Chị gái cô nói tôi là người yêu của cô ấy à?” Lai Sinh hỏi bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ờ? Không phải ạ? Lẽ nào chị ấy lại yêu đơn phương nữa sao?”

Misa buồn bã như thể sắp òa lên khóc ngay lập tức.

“Em biết mà. Em biết chị ấy lại làm mấy trò theo dõi nữa mà.”

Trông Misa chán chường thất vọng đến nỗi Lai Sinh đứng đó cũng cảm thấy khó xử.

“À không, tôi, tôi cứ tưởng chỉ có mình tôi yêu đơn phương chị cô chứ.”

“Thật sao ạ?” Misa tròn mắt hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

Lai Sinh nháy mắt với Misa. Ngay lập tức khuôn mặt cô đỏ bừng lên như một đứa trẻ.

“Ôi chao, em ngớ ngẩn quá. Anh ngồi xuống đây đi.”

Misa kéo cái ghế bên cạnh cho Lai Sinh. Hắn ngồi xuống.

“Anh uống trà nhé?”

“Nếu cô không phiền.”

“Anh nói gì vậy, phiền gì chứ.”

Sau khi cười thật tươi với hắn, Misa đẩy xe lăn về phía bồn rửa nhỏ lắp ở một góc cửa hàng. Bồn rửa và bàn bếp ở bên cạnh

được thiết kế thật thấp để Misa dễ sử dụng. Trong khi cô chuẩn bị trà, Lai Sinh nhìn thật nhanh quanh cửa hàng.

Không gian làm việc toàn chỉ và vải vóc nên trông có hơi lộn xộn nhưng nhìn chung khá gọn gàng và rất dễ thương, có vẻ bộc lộ phần nào tính cách của Misa. Các loại vải vóc, những món đồ nhồi bông, kim đan và chỉ cùng những mảnh vải mẫu được xếp ngăn nắp trong tủ đựng đồ chiếm trọn một bên mặt tường. Các sản phẩm may như khăn trải bàn, tạp dề, búp bê, túi được trưng bày ở một mặt tường khác, và mỗi sản phẩm đều được dán nhãn “Hàng trưng bày”, “Hàng bán” cho dễ phân biệt bằng chữ viết tay rất đẹp. Những con búp bê nhân vật hoạt hình rủ xuống thành hàng trên cái kệ chính giữa có gắn nhãn Góc động vật. Gấu Pooh vẫn ưỡn bụng và không mặc quần, báo Cheetohs giơ ngón tay cái và đang thổi bong bóng xà phòng to ngang quả bóng bay. Ngoài ra còn có búp bê mèo Tom và chuột Jerry, một đám búp bê Xi trum và đám búp bê Teletubbies* gồm Po, Laa Laa, Dipsy, Tinky Winky giơ tay lên trời cứ như tập thể dục theo đài đang chờ dẫn nhìn Lai Sinh. Hắn vừa nhìn hàng búp bê dễ thương trên kệ vừa nghĩ “Xếp chúng ở góc động vật có ổn không nhỉ?” Ở Góc thực vật là xương rồng, cà rốt, dưa hấu, dưa vàng, dâu tây nhồi bông. Hai cái máy may hiệu Brother đặt sát nhau hướng về phía cửa sổ, còn ở góc cửa hàng có hai con ma nơ canh được mặc áo vest và áo len do Misa tự tay đan đang vui vẻ nhìn nhau. Nhưng hắn không thấy cầu thang dẫn lên gác mái ở bất cứ đâu trong cửa hàng.

“Mà anh đến cửa hàng của em có việc gì thế? Anh định gặp chị hai ở đây à?” Misa rửa trái cây vừa lấy từ tủ lạnh ra và hỏi.

“Ừ.” Lai Sinh lơ đãng đáp.

“Chị ấy nói khi nào đến ạ?”

“Lát nữa cô ấy sẽ đến.”

Có một tấm rèm chắn ở lối vào gắn tấm bảng ghi nhà vệ sinh. Lai Sinh đứng dậy vừa giả vờ nhìn xung quanh vừa vén tấm rèm lên. Nhà vệ sinh nằm ở cuối một lối đi dài chừng năm mét. Lai Sinh đi vào và mở cửa nhà vệ sinh. Chẳng có gì đặc biệt ngoài một cái bồn cầu được gắn tay nắm bằng thép không gỉ ở hai bên dành cho người khuyết tật và một bồn rửa mặt rất thấp. Lai Sinh đóng cửa nhà vệ sinh và đi ra. Đang đi hắn bỗng quay đầu nhìn bức tường. Một bên tường có một cái tủ âm tường lớn đến kỳ quặc. “Tại sao lại lắp tủ âm tường ở lối đi thế này nhỉ?” Lai Sinh nghiêng đầu. Hắn mở cửa tủ thì thấy có rất nhiều loại quần áo nhét đầy bên trong. Lai Sinh gạt những bộ quần áo ra và lấy tay gõ vào lưng tủ. Có tiếng thùng gỗ rỗng vang lên. Lai Sinh đưa tay sờ góc tủ. Phía dưới có tay nắm của một cái cửa kéo. Khi hắn kéo cửa sang ngang, có một cầu thang bằng gỗ dốc và hẹp ở trong. Lai Sinh thò đầu ra ngoài tấm rèm và dò xét bên ngoài cửa hàng, vẫn có tiếng nước chảy phát ra từ bồn rửa.

“Tôi dùng nhà vệ sinh được không?” Lai Sinh hỏi bằng giọng rất to.

“Đương nhiên rồi.” Misa đáp với giọng vui vẻ.

Sau khi cởi giày ra cầm trên tay, Lai Sinh đóng cửa tủ âm tường rồi thận trọng bước lên cầu thang gỗ. Đó là một căn phòng không có cửa sổ nên dù đang là ban ngày nhưng bên trong vẫn tối tăm. Lai Sinh mò mẫm mặt tường bằng ngón tay và bật công tắc. Căn phòng không có gì đặc biệt. Ở góc căn phòng trải chiếu tatami

kiểu Nhật chỉ có một cái bàn thấp và một tấm nệm đơn. Trên bàn có máy tính xách tay và đèn bàn, còn trên nệm xếp một cái gối và một cái chăn. Tất cả chỉ có vậy.

Lai Sinh quay đầu nhìn bức tường phía đối diện. Hắn nhìn bức tường và choáng váng như thể vừa bị ai giáng búa xuống đầu. Khoảng vài trăm tấm ảnh của hắn được dán đầy một bên mặt tường của gác mái. Không chỉ ảnh chụp thường mà còn có ảnh chụp X-quang, hồ sơ khám bệnh, bảng kê chi tiết đơn đặt hàng qua mạng, bản sao sổ tài khoản, chứng minh thư, thẻ bảo hiểm y tế, bằng lái, thậm chí có cả những tờ hóa đơn của hắn được sao chép và dán lên. Trên mỗi tấm ảnh đều ghi ngày tháng, giờ giấc và địa điểm bằng bút lông dầu. Đó là bộ sưu tập tư liệu đồ sộ đến mức gọi là bản giải phẫu thân thể của Lai Sinh cũng không quá lời.

Lai Sinh nhìn chính mình trong ảnh. Ai không biết hắn sẽ nghĩ những ảnh này là ảnh chụp đáng vẻ thường ngày của hắn, nhưng sự thực không phải vậy. Có vài tấm là ảnh chụp ngay trước khi Lai Sinh giết người, vài tấm khác là ảnh chụp sau khi hắn đã ra tay. Hơn nữa, cái cặp da màu đen xuất hiện trong một vài bức ảnh chính là cái cặp mà những kẻ bày mưu gửi cho Lai Sinh cùng với tư liệu. Đó là cái cặp chứa vũ khí, dược phẩm, đồ đạc cần cho việc giết người mà hắn phải nộp lại sau khi xong việc. Có cả vài tấm ảnh chụp những mục tiêu mà Lai Sinh đã trừ khử.

“Mito là kẻ bày mưu.” Lai Sinh lầm bầm.

Lai Sinh nhìn đồng hồ. Đã năm phút trôi qua từ lúc hắn nói với Misa là đi vệ sinh. Lai Sinh rút con dao đa năng ra và tháo

chiếc máy tính xách tay đặt trên cái bàn thấp. Rồi hắn lấy ổ đĩa cứng trong máy bỏ vào túi và lắp lại cái máy. Sau khi xem xét khắp căn phòng một lượt nữa, Lai Sinh tắt đèn và âm thầm đi xuống cầu thang gỗ. Khi hắn đóng cửa tủ âm tường và lén nhìn bên trong cửa hàng, Misa đã đặt cà phê cùng trái cây lên bàn đợi hắn. Lai Sinh cẩn thận mở cửa nhà vệ sinh rồi đi vào giặt nước bồn cầu, sau đó rửa tay ở bồn rửa mặt. Hắn cố ý mở cửa thật mạnh.

“Hình như hôm qua tôi uống quá chén. Mới gặp mặt lần đầu tiên mà làm phiền cô như vậy, thật xấu hổ quá.”

Lai Sinh vừa xoa bụng vừa nói lung tung. Dường như lại thấy có gì buồn cười, Misa lấy tay che miệng và cười rất to. Nụ cười tươi làm bừng sáng xung quanh.

“Cà phê nguội mất rồi. Phải uống lúc còn ấm mới ngon chứ.” Misa nói.

“Không sao đâu. Tôi ấy mà, vốn dĩ cuộc đời tôi đã ấm rồi.”

Lai Sinh cầm cốc lên uống cà phê. Là cà phê phin được pha rất ngon, hương vị đậm đà và sâu lắng.

“Ngon quá. Cà phê Kenya à?”

“Ethiopia ạ.”

“Đáng lẽ phải đoán trúng xuất xứ cà phê mới ngầu chứ, thật là...”

Nghe Lai Sinh nói vậy, Misa lại cười toe.

“Tôi nói gì cô cũng cười nhĩ. Trông tôi buồn cười đến thế sao?” Lai Sinh nghiêm mặt hỏi.

“Không, không phải đâu. Vốn dĩ chuyện gì em cũng cười được cả. Không phải em xem thường anh mà là vì tính em vốn vậy.” Misa hoảng hốt phân bua.

“Cô nhìn người chính xác đấy. Tôi là thằng hơi buồn cười. Những người khác cũng đều nói thế.” Lai Sinh bông đùa.

Misa ngơ ngác nhìn hấn một lúc rồi đánh vào vai hấn như trách hấn đùa kỳ cục.

“Anh thích chị hai ở điểm nào?”

Misa hỏi, trông thực sự tò mò. Lai Sinh nhướng mắt lên. Thích cô ta ở điểm nào ư, hỏi gì mà ngớ ngẩn vậy?

“Ừm, đầu tiên thì Mito xinh đẹp và thông minh này. Và cô ấy hiểu tôi rất rõ. Nên có thể nói là thỉnh thoảng sự quan tâm sâu sắc đó làm tôi bất ngờ chẳng? Bởi vì khi tôi không biết phải làm gì sẽ có Mito chỉ cho tôi ngay.” Lai Sinh đáp.

Misa tỏ vẻ hài lòng, dường như thấy thỏa mãn với câu trả lời của Lai Sinh. Đúng lúc đó, một người mở cửa bước vào và la to.

“Misa yêu dấu à, cuối cùng người chị này đã đan xong cái áo len cỡ siêu lớn rồi.”

Lai Sinh quay đầu nhìn cô ta. Người đang đi vào cửa hàng thật bất ngờ lại chính là cô thủ thư mắt lác. Cô ta nhìn hấn và đứng nguyên tại chỗ như thể bị đóng băng.

“Chị à, anh này là Lai Sinh, người yêu của chị Mito. Lần này là thật đấy.” Misa nói với vẻ tự hào cứ như một đứa trẻ thấp thỏm muốn khoe điều gì đó.

Cô thủ thư mắt lác thoáng gật đầu trước lời giới thiệu của Misa. Lai Sinh chậm rãi đứng dậy nghiêng đầu nhìn chăm chăm

vào cô thủ thư mắt lác. Cô ta lén nhìn Lai Sinh bằng đôi đồng tử tràn ngập sợ hãi rồi nhanh chóng né tránh ánh mắt của hắn. Lúc đó cửa lại mở ra lần nữa và Mito bước vào. Mito nhìn lướt thật nhanh qua cô thủ thư đứng như hóa đá trước cửa, Misa đang cười tươi, đứng giữa hai người là Lai Sinh với vẻ mặt khá nghiêm trọng. Mito có vẻ hơi bối rối nhưng không sợ hãi như cô thủ thư.

“Ôi chào, anh Lai Sinh. Cái mông xinh đẹp của anh vẫn còn lành lặn à?” Mito mỉm cười với Lai Sinh. Hắn nhìn chằm chằm vào cô ta với vẻ mặt không nói nên lời.

“Đồ điên.”

Giọng nói kích động bất giác bật ra khỏi miệng Lai Sinh. Misa ngồi trên xe lăn ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn.

Bốn người chỉ đứng đó mà không nói gì một lúc lâu. Không ai mở miệng hay nhúc nhích. Đúng là tình huống kỳ quặc. Kể bày mưu, thủ thư, chủ cửa hàng đan lát. Rốt cuộc ba người phụ nữ dường như chẳng có tí liên quan gì đến nhau này tập hợp ở đây làm gì nhỉ? Mà lại còn ở cái cửa hàng buồn cười chất đầy búp bê Xì trum, gấu Pooh và Teletubbies nữa chứ. Lai Sinh có cảm giác cuộn chỉ vừa tháo gỡ được một chút bỗng đột nhiên bị xoắn rối phức tạp hơn. Cô thủ thư mắt lác căng thẳng thở dài. Mito thì không nói làm gì, nhưng sự xuất hiện đột ngột của cô thủ thư vốn luôn ngoan ngoãn giam mình trong Thư viện của lũ chó lại thật không bình thường chút nào. Chẳng lẽ cô ta về phe Mito hay Han Ja? Không phải. Ngẫm lại thì cô thủ thư đã luôn chăm chỉ đan lát từ những ngày đầu tiên đến thư viện cách đây năm năm. Cô ta đã thông đồng với Mito ngay từ đầu.

“Ra ngoài nói chuyện chứ?”

Mito mở miệng trước. Giọng cô ta như đang dỗ dành một đứa trẻ tức giận.

“Tôi thích chỗ này hơn. Tôi đang nói chuyện dở với Misa mà, cửa hàng đan lát này thật xinh đẹp đáng yêu và còn có gì đó rất đặc biệt nữa chứ.”

Lai Sinh vừa đưa hai tay lên giả làm động tác đan vừa nhướng mắt về phía gác mái.

“Với lại Misa xinh đẹp cũng đã gọt hoa quả và pha cà phê đầy chân thành thế này, cứ thế bỏ ra ngoài thì cô ấy sẽ giận đấy.” Lai Sinh cười với Misa.

Misa chẳng hiểu đầu đuôi gì, nhìn Lai Sinh với khuôn mặt bất an. Mito cắn môi dưới. Cô thủ thư mắt lác thì sợ hãi nhìn từ Lai Sinh sang Mito.

“Đúng đấy các chị. Dù em không biết là chuyện gì nhưng mình vừa uống cà phê vừa hạ hỏa đi ạ.” Misa ngồi trên xe lăn cố gắng nói bằng giọng thật rõ ràng.

Mito chậm rãi đi về phía cái bàn như không còn cách nào khác. Cô thủ thư vẫn đứng yên tại chỗ quan sát. Mito kéo tay cô ta.

“Misa à, cho các chị mỗi người một cốc cà phê nhé. Pha thật ngon vào.” Mito cười với Misa.

Misa vừa đi về phía bồn rửa để pha cà phê, Mito liền ghé sát mặt Lai Sinh thì thầm.

“Em tôi không liên quan gì cả. Ta hãy ra khỏi đây.”

“Tất cả chúng ta đều liên quan. Bởi vì thế giới này được kết nối bằng những sự tình cờ rất kỳ diệu mà.”

Lai Sinh nhìn cô thủ thư mắt lác. Cô ta quay đầu né tránh ánh mắt của hắn. Mito ghé sát vào tai Lai Sinh hơn.

“Anh muốn giữ mạng thì đừng có động tới Misa.”

Lai Sinh liếc nhìn khuôn mặt của Mito đang gí sát vào mình rồi ngả người ra sau tỏ vẻ ngạo mạn.

“Ôi chao, đáng sợ quá. Tôi tưởng các cô chỉ là nhóm Silverbell Sisters* ca hát và nhảy múa thôi chứ, hóa ra còn là nhóm nữ giang hồ cơ đấy. Thế thì là Silverbell Gangsters à?”

Lai Sinh nhìn Mito và cô thủ thư mắt lác với vẻ mặt chế giễu. Đúng lúc đó Misa nói vọng ra.

“Chị ơi, nếu chị chưa ăn sáng thì em nướng bánh mì cho nhé.”

“Thôi, bọn chị đi ngay đây.”

“Tôi sẽ ăn. Bánh mì nướng thơm ngon do cô Misa đích thân làm cơ mà.” Lai Sinh đáp bằng giọng vui vẻ.

Mito nhìn chăm chăm vào mặt hắn. Cô thủ thư nháy mắt ra hiệu gì đó cho Mito. Mito chớp mắt trấn an cô thủ thư. Một lát sau Misa bê cái khay đựng hai cốc cà phê và bánh mì nướng bằng một tay, tay kia vừa đẩy xe lăn vừa tiến đến chỗ cái bàn.

“Anh Lai Sinh cũng làm việc ở thư viện đúng không ạ? Chị Su Min cũng làm việc ở thư viện đấy.”

Misa gợi chủ đề nói chuyện để thay đổi bầu không khí gượng gạo.

“Vâng, tôi biết cô Su Min. Trước đây chúng tôi từng cùng làm việc ở thư viện. Lúc đó việc của cả hai khác nhau nhưng dạo này cô Su Min và tôi có vẻ làm những việc giống nhau đấy. Dù sao thì gặp lại cô ấy cũng thật vui. Gặp những người làm việc giống mình thì có nhiều chuyện để nói lắm.” Lai Sinh vừa nói vừa nhìn cô thủ thư. Cô ta ngượng nghịu nhìn Misa và khẽ gật đầu. Lai Sinh cầm bánh mì nướng lên cắn một miếng to.

“Chà, ngon thật đấy. Thỉnh thoảng nếu có việc đi ngang gần đây tôi lại ghé ăn bánh Misa nướng được không?”

Lai Sinh ăn bánh mì bằng điệu bộ khoa trương.

“Tất nhiên rồi. Lúc nào cũng được ạ.”

Mito nhìn Lai Sinh chòng chọc. Cuộc trò chuyện lại đi vào ngõ cụt. Sự im lặng gượng gạo bao trùm lên chiếc bàn nơi bốn người đang ngồi. Misa quay đầu nhìn xung quanh quan sát nét mặt của mọi người. Cô toan gọi chủ đề nói chuyện mới nhưng rồi lại thôi, có lẽ vì nghĩ không thích hợp. Cô thủ thư mắt lác từ đầu đến giờ vẫn giữ vẻ mặt cứng đờ. Mito ngồi đối diện Lai Sinh gõ ngón tay cộp cộp xuống bàn và vẫn cắn chặt môi, dường như đang suy tính gì đó. Một lát sau Mito mở miệng.

“Nam nữ yêu nhau sao tránh khỏi hiểu lầm. Chuyện mà đàn ông nghĩ rằng chẳng có gì đặc biệt lại có thể gây tổn thương lớn cho tâm hồn phụ nữ. Một lời nói rất nhỏ mà phụ nữ nói ra cũng có thể làm tổn thương sâu sắc lòng tự trọng của đàn ông. Dù sao thì lần trước em nói vậy không có ý sẽ chia tay với anh đâu. Ý em chỉ là hãy dành chút thời gian nghĩ về nhau và nghĩ cả về chuyện sau này của chúng ta nữa. Vậy mà đúng là đàn ông, mới thế đã

không thể chịu nổi mà chạy vội đến. Đã vậy lại còn là nhà em gái em nữa chứ. Cái trò xấu hổ gì thế này?”

Lai Sinh sửng sốt nhìn Mito. Cô ta đang nói nhảm nhí gì vậy?

“Trời đất, chị ấy đã anh sao? Đúng là chuyện lạ có thật.”

Misa há hốc miệng nhìn Lai Sinh. Hắn lắc đầu như muốn phủ nhận. Mito tiếp tục bắt thoại.

“Dù sao thì anh cũng đến tận đây rồi, chúng ta ra ngoài uống chén rượu đi. Có hiểu lầm thì giải tỏa, có điều gì chất chứa trong lòng thì cứ thoải mái nói ra, có gì tò mò về em thì cứ hỏi.”

“Hiểu lầm?” Lai Sinh nhìn Mito không rời mắt.

“Phải đấy, anh Lai Sinh. Anh uống rượu với chị rồi có chuyện gì tức giận thì cứ xả ra hết đi.” Misa nắm lấy cánh tay hắn.

Mito đứng dậy cầm túi lên. Cô thủ thư liền đứng dậy theo.

“Cô ở lại đây đi. Sao lại định xen vào chuyện yêu đương của người khác thế?”

“Đúng đấy. Chị Su Min ở đây làm búp bê Pikachu với em đi.”

Giọng nói của Misa vô cùng phấn khích, dường như cô thấy có gì đó rất vui. Cô thủ thư ngập ngừng ngồi xuống.

“Chúng ta ra ngoài chứ?” Mito nhìn Lai Sinh đề nghị.

Hắn vẫn khoanh tay giữa đầu ra sau nhìn trần nhà một lúc rồi mới đứng dậy sau khi thở ra một hơi thật dài. Cô thủ thư mắt lác so vai co rúm người, mắt hướng xuống nền nhà. Lai Sinh liếc nhìn cô thủ thư rồi cười nhẹ.

“Cảm ơn cô vì cà phê ngon và bánh mì nướng ngon nhé. Cả hoa quả nữa.” Hắn nói với Misa.

“Anh Lai Sinh, lần sau anh nhất định lại đến đây nhé.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ đến. Tôi vẫn còn chuyện phải nói với cô Su Min mà.”

Lai Sinh vừa dứt lời Misa liền cười thật tươi với hắn.

Chỗ Mito dẫn Lai Sinh đến sau khi rời cửa hàng của Misa là một quán cơm canh dồi lợn gần đây. Có lẽ cô ta rất hay đến quán này. Bà chủ quán ở trong bếp nhận ra Mito ngay và lên tiếng chào. Sau khi chọn một cái bàn trong góc, Mito ngồi xuống và hét lớn về phía nhà bếp.

“Dì ơi, cho đây hai phần lòng xào cay và dồi nhé, hai chai rượu gạo, với hai cái chén nữa ạ.”

Bà chủ bưng khay đựng hai chai rượu gạo, hai cái chén, hành tây và ớt ngâm tương đến đặt lên bàn.

“Mới sáng sớm mà uống rượu rồi à?”

“Gã này bảo thích cháu rồi cứ nhằng nhằng bám theo, cháu thấy phiền nên miễn cưỡng đãi hắn chén rượu.”

Mito vênh váo. Bà chủ quán liếc nhìn Lai Sinh.

“Cậu này đẹp trai, hơi bị được đấy. Đối xử cho đàng hoàng vào, con nhỏ này. Đừng có xài hao người ta như mấy lần trước.”

Ngay khi bà chủ quán quay trở vào bếp, Mito rót rượu gạo đầy đến hai phần ba chén rồi uống cạn một hơi. Rồi cô ta bốc hành tây bỏ vào miệng nhai rau rầu.

“Giờ thì cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi đấy à?” Lai Sinh hỏi.

“Tôi lúc nào cũng uống thế này cả. Vì tôi không phải loại người rảnh rỗi như anh. Tôi phải làm việc, phải học hành, phải yêu đương, cuộc đời thì buồn nên phải uống rượu, nhưng lại quá bận rộn đến nỗi không có thời gian để say.”

“Hắn là cô bạn rồi. Giữa lúc đó còn phải tranh thủ đi giết người nữa mà.”

Mito nhìn Lai Sinh rồi phì cười.

“Nhân đây tôi cũng muốn hỏi tại sao cô lại đặt bom trong bồn cầu của tôi? Tôi hoàn toàn không hiểu nổi.”

“Tôi muốn cảnh báo anh nên suy nghĩ về cuộc đời mình một chút đi. Anh đang sống mà không suy nghĩ gì cả.”

Mito nói như thể chuyện chẳng có gì to tát rồi lại bóc một miếng hành tây nhai rau rầu. Cô ta rót rượu vào phân nửa chén của mình và của Lai Sinh.

“Cô định trả thù cho bố mẹ đã mất à? Hay bị thiêu đốt bởi lòng thù hận nên đâm bất kỳ kẻ nào liên quan đến mưu đồ để trả thù?” Lai Sinh hỏi.

Mito ngậy ra nhìn Lai Sinh rồi lại phá lên cười.

“Thấy chưa. Đúng là anh chẳng suy nghĩ gì cả. Đừng suy nghĩ hạn hẹp thế, hãy thử động não và nghĩ rộng ra hơn chút đi. Ví dụ như hòa bình thế giới, hay tương lai của nhân loại chẳng hạn.”

Lai Sinh nhìn thẳng vào mặt Mito. Điều gì khiến cô gái này tự tin đến thế? Cô ta để lộ mưu đồ cho mục tiêu. Lại còn là với một sát thủ nữa chứ. Cô ta hoàn toàn có thể chết ngay trước khi ra khỏi quán cơm này. Thế nhưng từ lúc rời cửa hàng đan lát, khuôn mặt của Mito luôn bình thản. Dường như không phải cô

ta giả vờ mà cô ta thực sự bình thản. Vóc dáng nhỏ nhắn có lẽ không quá năm mươi kí lô với chiều cao tầm một mét sáu. Lai Sinh nghi ngờ sự tự tin đến vô lý của cô gái nhỏ bé này.

“Điều gì khiến cô tự tin như thế? Theo tôi thấy thì có lẽ giờ là lúc cô nên tỏ ra hơi căng thẳng chứ?” Lai Sinh hỏi.

“Tại sao, anh sẽ rút dao ra à?”

Mito lại phì cười. Cười sau mỗi câu người khác nói có lẽ là đặc trưng di truyền mà chị em Mito và Misa sở hữu.

“Nếu tôi rút dao ra thật thì sao?”

“Anh không thể trở thành vĩ nhân đâm dao giết phụ nữ được đâu.”

“Cô nghĩ chỉ dán vài tấm ảnh của tôi lên tường là hiểu được tôi à?”

“Tôi đang nói cô gái mà Chu tha mạng cơ. Cô gái tội nghiệp xinh xắn nặng chưa đến ba mươi tám kí lô ấy. Rõ ràng chúng tôi đã ra lệnh làm gãy cổ, nhưng anh lại giết cô ta bằng cách cho uống thuốc. Chẳng hiểu tại sao các sát thủ lại nghĩ rằng bọn họ thông minh hơn những kẻ bày mưu. Nếu bác sĩ pháp y bảo đừng cho uống thuốc mà hãy bẻ gãy cổ thì tức là có lý do cả đấy.”

“Sao cô biết?”

“Vì chính tôi đã cho lọ thuốc Barbiturate vào cái cặp da của anh chứ sao. Và tôi được gửi lại lọ thuốc rỗng không.”

“Vậy cô bỏ lọ thuốc không cần thiết vào cặp làm gì?” Lai Sinh hơi đỏ mặt.

“Vì tôi muốn xem anh sẽ lựa chọn thế nào.” Mito nhìn Lai Sinh chằm chằm.

Cô ta nâng chén nhấp rượu. Chẳng biết có phải vì làm việc nhiều ở chợ như lời Jeong Ahn hay không mà bàn tay cầm chén rượu của Mito trông thô ráp. Lai Sinh cũng cầm chén lên uống một hơi cạn rượu. Mito nhìn Lai Sinh uống rượu và khẽ cười.

“Có lẽ hôm nay tôi sẽ không bị giết nhỉ? Vì anh không uống rượu vào ngày đi giết người.”

“Cô là kẻ bày mưu của tôi à?”

“Không. Kang Ji Kyeong mới là kẻ bày mưu của anh. Còn tôi là trợ lý của Kang Ji Kyeong.”

“Tôi tưởng Kang Ji Kyeong là kẻ bày mưu của Han Ja?”

“Han Ja hay lão Chồn cuối cùng đều như nhau cả thôi. Trông có vẻ như hai bên gằm gừ lẫn nhau nhưng thực ra vô cùng cần nhau. Quan hệ của hai người đó như cá sấu và chim choi choi Ai Cập*. Có người ăn con mồi lớn thì cũng phải có kẻ xử lý những phần hôi thối còn lại chứ. Nhưng Han Ja sẽ xử lý lão Chồn khi cuộc bầu cử kết thúc. Anh cũng sẽ bị xử lý luôn thể.”

Lúc đó bà chủ quán mang lòng lợn xào ra đặt lên bàn. Lần này bà ta lộ liễu quan sát Lai Sinh.

“Ôi chao, cậu thanh niên này thật là đẹp trai. Ăn nhiều vào nhé.”

Bà chủ quán lấy chai nước có ga đang kẹp ở nách ra đặt lên bàn, vẫn nhìn hẩn không rời mắt.

“Cái này là khuyến mãi. Mito của chúng tôi nhìn bề ngoài thì như con lừa cái đang động dục nhưng càng tìm hiểu sẽ thấy con bé là đứa sâu sắc và ngoan ngoãn lắm. Nó cũng từng chịu nhiều

khổ sở hồi bé. Vậy nên nhờ cậu chăm lo thật tốt cho Mito của chúng tôi nhé.” Bà chủ quán dặn dò.

Lai Sinh bối rối gật đầu.

“Thím à, ai chăm lo cho ai chứ. Gã ta mới là người đang theo đuổi cháu đây.” Mito càu nhàu.

“Con nhỏ này, người ta theo đuổi vì thích cái tính thần kinh giảo phài đỉnh của mày chắc.”

Bà chủ quán cốc mạnh vào đầu Mito rồi gật đầu với Lai Sinh, ý nói nhờ cậu thêm lần nữa. Hắn bối rối hơi nhấc mông lên khỏi ghế đáp lễ bà chủ quán. Ngay khi bà ta vừa trở vào trong, Mito cầm đĩa lên gấp một miếng lòng lợn bỏ vào miệng.

“Ăn thử đi. Ngon lắm. Bà thím ấy nhiều chuyện thế thôi chứ nấu ăn khéo đấy.”

Mito đẩy nhẹ đĩa lòng lợn ra trước mặt Lai Sinh. Hắn nhìn xuống cái đĩa bằng ánh mắt không hài lòng. Cái món này trông y như ống cao su nhỏ cắt ra trộn với tương ớt. Mùi hôi đặc trưng của nội tạng lợn bốc lên từ cái đĩa. Lai Sinh nhăn mặt. Nhưng chẳng biết có thực sự ngon hay không mà Mito gấp ăn lia lịa.

“Mỗi lần ăn món lòng ở đây tôi lại nghĩ đến nội tạng của thần thánh. Những thứ nội tạng mà con người không thể nhìn thấy cũng như tưởng tượng ra. Đó là những thứ xấu xa, bốc mùi, bẩn thỉu ẩn giấu bên trong sự bất khả xâm phạm, thiêng liêng, cao quý. Những thứ hèn hạ ẩn sau vẻ ngoài thanh tao, những thứ xấu xa ẩn sau những điều đẹp đẽ. Đằng sau những thứ chúng ta tin tưởng là sự thật lại là những sự dối trá đan xen phức tạp. Vậy nhưng con người lại luôn cố gắng phủ nhận rằng nội tạng là thứ

tất yếu có trong tất cả những sinh vật đang sống.” Mito nói như thể thuyết giáo.

“Này, cô tỉnh lại đi. Cái này chỉ là nội tạng lợn thôi.” Lai Sinh lãnh đạm nói.

“Nội tạng lợn là thứ giống với nội tạng của con người nhất, còn trong Kinh Thánh thần thánh đã chẳng nói rằng họ tạo ra con người dựa trên hình dáng của bản thân đầy sao. Nên rốt cuộc thì lòng lợn chắc cũng chẳng khác lòng của các đấng tối cao là mấy đâu.”

Mito thối phù phù miếng lòng lợn rồi bỏ tọt vào miệng. “Cô đã giết Kang Ji Kyeong à?” Lai Sinh hỏi.

“Có lẽ vậy.” Mito lơ đãng đáp như thể đó là chuyện chẳng có gì đặc biệt.

“Chỉ mình cô?”

“Giải quyết một gã béo ú thì kéo cả đám đi làm gì. Có phải việc gì to tát đâu.”

Mito nhai nhóp nhép rồi nuốt miếng lòng xuống, sau đó cô ta nâng chén uống rượu.

“Một mình cô xử lý gã đàn ông nặng hơn một trăm kí lô thì cũng giỏi đấy.”

“Vì con người từ năm nghìn năm trước đã phát minh ra cần câu, và sáu nghìn năm trước đã phát minh ra xe kéo.”

Lai Sinh rút điều thuốc ra.

“Cài cô thủ thư mắt lác vào thư viện của lão Chồn, giết kẻ bày mưu của Han Ja rồi ngụy trang là tự sát, đặt bom vào bồn cầu của tôi...” Lai Sinh lầm bầm như nói với chính mình. “Rốt cuộc

cô đang toan tính gì? Định châm ngòi chiến tranh à?” Lai Sinh nói như thể bông đùa.

“Có lẽ đúng là tôi định thế đấy.”

“Vớ Han Ja à? Hay vớ lão Chồn?”

“Cả hai.”

Lai Sinh bực bội nhìn Mito. Còn cô ta vẫn trưng ra vẻ mặt hồn nhiên vô tội. Hắn cười khẩy.

“Một đứa con gái như cô mà đòi gây chiến với lũ quái vật như Han Ja hay lão Chồn hả? Đúng là nực cười.”

Mito đặt đũa xuống lau miệng.

“Cái gì mà đứa con gái như cô, cái gì nực cười chứ?” Mito nhìn thẳng vào mắt Lai Sinh.

“Han Ja hay lão Chồn không phải loại nửa vờ như gã Kang Ji Kyeong mà cô đã đá xuống từ sân thượng đâu. Có vẻ cô nghĩ mình biết rõ cái giới này vì từng làm trợ lý cho kẻ bày mưu, nhưng cô không thể trở thành đối thủ của loại người như Han Ja. Có khi chưa kịp bắt đầu cô đã hóa tro rồi. Vì thế hãy dừng lại tại đây thôi. Nếu cô dừng lại lúc này thì tôi sẽ nghĩ đến Misa xinh đẹp hiền lành mà ngậm chặt miệng về trò đùa dễ thương này. Thêm nữa tôi cũng sẽ tha thứ vụ cô đặt bom vào bồn cầu nhà tôi.” Lai Sinh nói như dỗ dành Mito.

“Tôi đã bắt đầu rồi. Và tôi cũng hiểu Han Ja và lão Chồn như anh vậy.”

Lai Sinh rít một hơi thuốc thật dài rồi nhả khói.

“Cô có biết tôi mất bao lâu để tìm thấy cô không? Chưa đầy một tuần. Nếu là Han Ja thì còn nhanh hơn nữa. Rồi tất cả

những kẻ đáng sợ của Puju đều sẽ cầm dao đuổi theo cô đấy. Dĩ nhiên cửa hàng đan lát của Misa cũng sẽ gặp nguy hiểm. Tôi khuyên cô đừng nghĩ mấy thằng ấy đều giống như tôi.”

“Không phải anh tìm được tôi, mà là tôi nỡ anh.”

Lai Sinh trừng mắt nhìn Mito. Cô ta không né tránh ánh mắt mà cũng chằm chằm nhìn xoáy lại hắn. Trông Mito rất nghiêm túc và cương quyết. Lai Sinh dụi điều thuốc vào gạt tàn rồi rót rượu khoảng một phần ba chén. Rượu chảy vào trong cái bụng trống rỗng đáng ghét và nóng hổi. Lai Sinh nhắm mắt. Mito gõ gõ ngón trỏ vào đĩa lòng lợn nướng. Lai Sinh nhìn cô ta một lúc rồi nhắc đĩa lên gấp một miếng lòng cho vào miệng. Đó là miếng lòng lợn đầu tiên hắn ăn thử từ khi sinh ra đến giờ. Khác với vẻ ngoài, miếng lòng khá ngon, đúng như lời Mito nói. Lai Sinh lại rót thêm một chút rượu nữa vào chén.

“Cô đúng là một cô gái thú vị.”

“Cảm ơn. Tôi sẽ nhận nó như một lời khen. Và anh cũng là một người khá thú vị đấy.”

“Tại sao nhất định phải là tôi? Ở Puju có bao nhiêu sát thủ khác mà.”

“Anh dễ thương.”

Mito cợt nhả với vẻ mặt vô tội. Lai Sinh vô cùng bức bối. Nhưng Mito lại tiếp tục rót rượu uống như thể chẳng bận tâm lắm rồi cầm đĩa lên gấp lòng ăn tiếp. Cô ta nhai miếng lòng rau rầu một cách đáng ghét rồi lại mở miệng.

“Tôi cần một người có thể qua lại giữa Han Ja và lão Chôn. Người có thể khiến hai kẻ ấy căng thẳng, dao động, trời buộc và

lao vào cắn nhau. Vậy nên anh là người phù hợp cho việc đó. Vì anh là con trai của lão Chồn và là huynh đệ với Han Ja.”

“Tôi không phải là con của lão Chồn! Càng không phải là huynh đệ gì với Han Ja.”

Lai Sinh vô thức kích động hét lớn. Bà chủ quán đang thái hành liền quay phắt lại nhìn hắn. Lai Sinh bối rối đưa điều thuốc lên miệng. Mito lắc lắc đầu cười với hắn. Rồi cô ta lại uống rượu ăn lòng.

“Không ăn à? Phải ăn hết chỗ này thì thím ấy mới đổ cơm vào rang cho đầy.”

Lai Sinh ngây người nhìn Mito. Giữa lúc này mà cô ta còn nghĩ tới cơm rang được sao? Rốt cuộc cô ta rớt từ hành tinh nào xuống vậy?

“Tại sao cô lại suy nghĩ vô căn cứ rằng tôi sẽ giúp cô?”

“Bởi vì phải đến với Mito này anh mới có thể sống sót. Mito này đã đặc biệt chuẩn bị cho anh một mưu đồ tuyệt vời đấy.”

“Ghe nhĩ. Sao gần đây xung quanh tôi lại có nhiều kẻ bảo tôi phải đến với chúng mới sống được thế nhĩ.”

“Những kẻ bày mưu có thứ gọi là danh sách dự bị chứa thông tin đầy đủ của những người sẽ trở thành mục tiêu sau này để khi nào chọn được ngày lành tháng tốt sẽ xử lý nhanh gọn nhẹ. Anh có tên trong danh sách đó.”

“Là Han Ja à?”

“Có lẽ vậy. Cũng có thể là người khác.”

Lai Sinh rít một hơi thuốc.

“May quá. Mới chỉ là danh sách dự bị. Nhưng dù có bị đưa vào danh sách thì tôi cũng không có ý định núp váy đàn bà để cầu xin tha mạng đâu.”

Mito nhìn hấn bằng vẻ mặt chế giễu.

“Sĩ diện đàn ông à? Lại cái nhiệm sắc thể Y chết tiệt. Hai nhiệm sắc thể X của phụ nữ mới dịu dàng linh hoạt biết bao, còn nhiệm sắc thể Y ngu ngốc của các anh chỉ biết cương cứng với nổi điên lên thôi.”

“Tôi sẽ tự biết lo thân, nên cô lo chuyện của mình đi. Theo tôi thấy thì cô cũng chẳng chịu được lâu đâu. Cô em Misa ngồi xe lăn của cô liệu có thể chạy trốn được với thân thể đó?”

Mito cắn chặt môi dưới.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng nhắc đến tên em tôi như trò đùa bằng cái lưỡi dơ bẩn đó của anh.”

Mito gườm gườm Lai Sinh bằng đôi mắt như muốn xé nhỏ hấn ra. Bỗng nhiên Lai Sinh nhớ lại nụ cười ngây thơ rạng rỡ của Misa. Hấn khẽ giơ tay lên tỏ ý xin lỗi. Mito nâng chén uống nốt chỗ rượu còn lại.

“Sao cô lại cố chấp với Han Ja và lão Chồn đến thế? Vì trả thù cho bố mẹ à? Hay vì chân của Misa...”

Lai Sinh ngừng câu hỏi thốt ra mà không suy nghĩ kia. Mito lại rót thêm rượu.

“Tôi không biết ai giết bố mẹ tôi. Dĩ nhiên tôi bắt đầu làm nghề này là vì chuyện đó. Nhưng đến bây giờ thì tôi không quan tâm ai đã làm nữa. Cũng không còn ý định trả thù những kẻ chó chết đã làm chân Misa ra nông nổi kia. Chúng cũng chỉ là những

kẻ như chúng ta - những kẻ giết người xong vẫn thản nhiên và cồm vào miệng nhai ngồm ngoàm, tắm rửa bằng nước ấm, đắp chăn và ngủ một giấc ngon lành; những kẻ dơ bẩn, kinh tởm, xấu xa như chúng ta; những kẻ vô cùng yếu ớt và hèn nhát lấy cơ thể gian muôn đời vẫn vậy, cuộc sống vất vả cực nhọc để bao biện cho những hành động bỉ ổi của mình.”

Mito nâng chén.

“Thế nên cô nghĩ quét sạch những kẻ giết thuê là thay đổi được thế gian à?”

Mito không đáp mà chỉ nhìn chén rượu. Lai Sinh lại nói tiếp.

“Giết lão Chồn và Han Ja thì thế gian sẽ thay đổi sao? Đó chẳng qua chỉ là một cái ghế trống xoay vòng thôi. Ghế trống sẽ lại nhanh chóng có ai đó ngồi vào. Vậy nên có giết lão Chồn và Han Ja thì cũng chẳng có thứ gì thay đổi đâu.”

“Anh nói đúng. Dù có loại bỏ bao nhiêu kẻ giết thuê tầm thường cũng không có gì thay đổi. Thế nên tôi muốn loại bỏ luôn cái ghế đó. Để không ai có thể ngồi lên được nữa.”

Lai Sinh ngơ ngác nhìn Mito. Mặt cô ta vẫn thản nhiên không biến sắc.

“Tôi cứ tưởng cô thông minh, hóa ra cô bị điên.”

“Anh nghĩ tôi tỉnh táo chắc? Không điên thì sao làm việc này?”

“Cô định thực hiện chính nghĩa một mình sao? Buồn cười chết mất. Đạo gần đây kiểu anh hùng như thế còn chẳng xuất hiện trong phim hoạt hình nữa là.”

“Anh có biết tại sao thế gian lại thành ra thế này không? Bởi vì những kẻ tàn ác như Han Ja và lão Chồn? Bởi vì chúng có quyền lực chống lưng? Không. Vài kẻ ác không thể thay đổi thế giới được. Thế gian có bộ dạng này là vì chúng ta quá ngoan ngoãn. Vì những kẻ theo chủ nghĩa bỏ cuộc giống như anh luôn tin rằng dù có làm gì thì thế gian cũng chẳng thay đổi. Lại còn triết lý cái ghế trống gì chứ. Cứ tỏ ra nguy hiểm là nguy hiểm thật hả? Chính vì những kẻ không thể hó hé một tiếng dưới trướng của lão Chồn hay Han Ja, sống ngoan ngoãn và hiền lành làm theo mệnh lệnh để chăm chăm giữ lấy miếng cơm rồi hễ ra bàn nhậu lại than thở triết lý như anh nên thế gian mới nát bét thế này đây. Anh còn đáng ghê tởm hơn cả Han Ja nữa. Anh vừa biến Han Ja thành kẻ ác không ai bằng, vừa muốn tin rằng mình vẫn là người tốt hơn Han Ja. Rốt cuộc việc tốt việc xấu gì anh đều làm cả nhưng mở mồm ra là bao biện mình không còn cách nào khác. So với anh thì Han Ja còn tốt chán. Vì ít nhất gã vẫn thoả mái nhận lấy những lời chửi rửa.”

“Thế nên cô Mito giỏi giang đã chuẩn bị sẵn mưu đồ tuyệt vời để cứu thế giới nhưng dứt khoát phải cần một thằng ngu như tôi sao?”

Mito nhìn Lai Sinh không đáp. Hắn lại mở miệng.

“Nếu bây giờ cô muốn nghe câu trả lời của tôi, thì đó là KHÔNG. Tôi không quan tâm đến việc cô nghĩ gì, lập kế hoạch thế nào đâu. Như cô nói đây, tôi sống một cách xấu xa, hèn nhát, kinh tởm rồi một ngày nào đó sẽ bị đâm chết. Nhưng cũng chẳng oan uổng lắm. Vì dù sao thì kẻ như tôi đã sống cả đời như sâu bọ rồi nên đương nhiên cũng sẽ chết như sâu bọ thôi.”

Lai Sinh đứng dậy.

“Nếu cô không dừng lại thì cô sẽ chết thật đấy. Tôi cảnh cáo cô lần cuối.”

Cô ta ngẩng đầu nhìn hắn. Vẫn là vẻ mặt tự tin không đổi.

“Luyện tập chăm chỉ vào. Vì sau này sẽ có nhiều việc cần dùng sức lắm đấy.”

Mito lại uống rượu ăn lòng. Bà chủ quán nhìn sang bàn hai người họ bằng ánh mắt biết ngay mà. Lai Sinh nhìn Mito khoảng ba giây rồi bước ra quầy tính tiền.

“Bao nhiêu vậy ạ?” Lai Sinh hỏi.

“Hai soju với một lòng lợn, 18.000 won.”

Lai Sinh rút 20.000 won từ trong túi ra.

“Sao thế, đổi xử với nó tốt một chút đi chứ. Mà dù sao thì tính con nhỏ kia cũng...”

Bà chủ thôi lại 2.000 won và tỏ vẻ tiếc nuối.

“Lòng ngon lắm ạ.”

Lai Sinh chào bà chủ rồi rời khỏi quán cơm. Hình như vì uống rượu giữa ban ngày nên ánh mặt trời chính ngọ chiếu xuống giữa chợ làm hắn thấy chệnh choáng.

Ếch ăn ếch

Thi thể của Jeong Ahn được đưa đến thư viện vào cuối tuần. Luật sư của Han Ja thay mặt gã bước xuống xe. Hai người đàn ông mặc âu phục màu đen kéo thi thể của Jeong Ahn nhét tùy tiện trong cốp xe ra và chuyển lên phòng đọc sách của lão Chồn. Luật sư của Han Ja đi theo lên. Ngay khi hai người đàn ông mặc âu phục đen vừa ra khỏi phòng đọc sách, tay luật sư cúi gập người trình trọng chào lão Chồn.

“Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì việc này. Jeong Ahn đã vượt qua ranh giới không được vượt qua. Đáng lẽ phải thương lượng với ngài trước nhưng chuyện lại thay đổi đột ngột nên...”

Lão Chồn mở hé khóa kéo của cái túi chống thấm nước để xác nhận. Khuôn mặt Jeong Ahn đã chuyển sang màu xanh trông như vẫn còn nguyên nổi khiếp đảm.

“Ranh giới không được vượt qua? Công tố Lee, gần đây đầu óc ta không được minh mẫn cho lắm, kiểu ăn nói vòng vo của đám trẻ các cậu ta không nghe hiểu được đâu. Cậu cứ giải thích đơn giản cho ta đi. Đó là ranh giới gì?”

Giọng lão thấp và chậm rãi như khuyên bảo trẻ con. Lão Chồn gọi anh ta là công tố Lee vì anh ta từng là công tố viên trước khi trở thành luật sư cho Han Ja. Giờ tuy chẳng còn làm

công tố công tiếc gì nhưng mọi người vẫn gọi anh ta bằng cái danh công tố.

“Jeong Ahn nắm giữ danh sách và vị trí của những kẻ bày mưu phía chúng tôi. Khoảng năm người. Có vẻ cậu ta có ý định làm ăn với công ty khác bằng danh sách đó. Như ngài đã biết thì chuyện này vô cùng nhạy cảm nên chúng tôi...”

Tay luật sư ngập ngừng.

“Với công ty nào?”

“Nghe nói là mấy đứa bên Trung Quốc. Chúng định chuyển hơn ba trăm triệu.”

Lão Chồn nhíu mày.

“Làm sao Jeong Ahn có thể nắm giữ danh sách những kẻ bày mưu của công ty các cậu mà ta lại không biết chứ? Các cậu cũng không phải loại dễ dàng để lộ các thông tin đó một cách bừa bãi. Cậu bảo ta làm sao tin được chuyện đó đây?”

Tay luật sư chần chờ một lúc rồi mở miệng.

“Chúng tôi vẫn chưa thể làm rõ chi tiết đó. Giám đốc Han sẽ đến báo cáo cho ngài ngay khi kiểm tra cụ thể sự việc.”

Lão Chồn kéo khóa cái túi xuống dưới cùng. Có bảy vết dao đâm trên cổ, ngực và bụng.

“Han Ja ra lệnh à?”

“Giám đốc Han hiện đang ở nước ngoài.”

“Vậy ai đã ra chỉ thị?”

“Tôi ra lệnh thuyết phục và đưa cậu ta về nhưng vốn dĩ Jeong Ahn là người rất khó bắt nên có lẽ mấy đứa bên chúng tôi đã

phạm sai lầm.”

“Sai lầm...”

Lão Chồn lặp lại lời của tay luật sư. Anh ta lén nhìn biểu cảm và theo dõi động thái của lão.

“Mấy đứa đã phạm lỗi bên chúng tôi sẽ chịu phạt theo ý ngài.”

Lão Chồn nhìn gã luật sư bằng vẻ mặt chế giễu.

“Theo ý ta? Vậy cả cậu cũng sẽ chết sao?”

Tay luật sư bối rối đưa nắm tay lên che miệng háng giọng. Lão Chồn lại nói tiếp.

“Lẽ nào các cậu định ăn quân pháo của ta rồi thí lại cho ta mấy quân tốt quèn à?”

Lai Sinh nghiêng chặt răng khi nghe lão Chồn ví von. Tay luật sư vẫn không thôi bối rối.

“Chỉ chưa đầy hai tháng nhưng bên chúng tôi đã có ba kẻ bày mưu chết. Dù chưa thể chắc chắn Jeong Ahn có liên quan đến việc lần này hay không, nhưng giữa hoàn cảnh này chúng tôi khó mà không trở nên nhạy cảm được. Hơn nữa lại đang mùa bầu cử. Chúng tôi tin ngài sẽ hiểu cho lập trường của chúng tôi.” Tay luật sư kính cẩn nói.

Lão Chồn nghiêng đầu khi nghe tin ba kẻ bày mưu đã chết. Lão xắn tay áo rồi chạm tay vào những vết dao xuyên qua tim của Jeong Ahn, quan sát xung quanh vết thương. Phương pháp săn mỗi chậm rãi, đâm dần từ ngoài vào cho đến khi con mồi mất hết sức lực trong đau đớn. Chắc chắn vết dao là của Thợ Cắt Tóc. Cùng cách thức như với Chu và ông thầy huấn luyện.

“Là Thợ Cắt Tóc à?” Lão Chồn hỏi.

“Không ạ. Là một tay côn đồ trẻ. Xuất thân là yakuza...”

Tay luật sư vội vàng nói lảng đi. Lão Chồn phì cười. Lão chạm vào vết thương đâm thẳng vào tim của Jeong Ahn. Bất cứ ai cũng sẽ chết vì vết thương này.

“Cậu nhóc đó tay nghề khá nhỉ. Tên là gì?”

Tay luật sư lưỡng lự trong giây lát. Đó là ánh mắt đang nghĩ xem phải moi ra cái tên nào trong đầu.

“Một thằng nhóc tên là Dal Ja.”

“Mấy tuổi?”

“Hai mươi lăm ạ.”

“Đúng là trẻ thật. Vậy thì hãy giải quyết việc lần này bằng cái chết của thằng nhóc đó đi. Chĩa dao vào thư viện mà không phải nhận hậu quả gì thì chẳng phải quá tự mãn sao?”

Lai Sinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào lão Chồn. Nhưng lão vẫn đang nhìn thẳng vào tay luật sư với một vẻ vô cảm không đổi. Anh ta nghĩ gì đó một lúc rồi gật đầu.

“Vâng, chúng tôi sẽ làm như vậy. Tôi sẽ mang tài liệu báo cáo tình hình cho ngài ngay khi xử lý xong.”

“Mấy thứ báo cáo đó không cần thiết! Bộ chúng ta là cơ quan nhà nước chắc?” Đột nhiên lão Chồn nói lớn.

“Xin lỗi ngài.” Tay luật sư hoảng hốt cúi đầu.

“Thi thể của Jeong Ahn thì bọn ta sẽ tự sắp xếp nên cậu về đi.”

Sau khi lại gặp người chào lão Chồn đầy trịnh trọng, tay luật sư đóng cửa và đi ra ngoài.

Đợi tay luật sư ra hẳn, lão Chồn mới lộ nét buồn rầu. Thân hình đang đứng thẳng của lão dường như sắp đột ngột ngã quỵ. Lão Chồn chống tay lên bàn. Lão nhìn khuôn mặt của Jeong Ahn một lúc lâu rồi đặt lòng bàn tay lên trán gã.

“Làm sao Jeong Ahn lại có danh sách những kẻ bày mưu của Han Ja?” Lão Chồn hỏi Lai Sinh trong khi vẫn không rời mắt khỏi Jeong Ahn.

“Tôi không rõ lắm.”

“Không có manh mối nào sao?”

“Không ạ.”

Có thể Jeong Ahn đã phát hiện ra nó trong lúc tìm phòng bí mật của Kang Ji Kyeong. Nhưng liệu có phải những kẻ bày mưu đã cố tình để sẵn danh sách ở đó? Việc đó rất khó xảy ra. Mito đã ngấm ngầm thả vài miếng mồi trên đường Jeong Ahn đi. Và gã đã cắn câu. Như một thằng ngốc. Sao Jeong Ahn nghĩ mình có thể bán danh sách những kẻ bày mưu mà không ai hay biết chứ? Hành động thiếu thận trọng quá.

“Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” Lão Chồn hỏi.

“Nếu ngài mà không biết thì tôi càng không biết.” Lai Sinh đáp.

“Cậu có giao riêng việc gì cho Jeong Ahn không?”

“Tôi có giao việc tìm nguồn thu mua linh kiện quả bom cho cậu ta. Chẳng có liên quan gì với những kẻ bày mưu cả.”

“Tức là có ba kẻ bày mưu đã chết, Jeong Ahn bị giết một cách tàn bạo và tất cả đều đang sẵn sàng cho một cuộc chiến tranh sắp nổ ra mà ta hoàn toàn không biết?”

Lão Chồn quát, mắt đỏ vằn.

“Ngài đang nổi giận sao?” Lai Sinh hỏi bằng giọng lạnh nhạt.

“Cái gì?” Lão Chồn giận dữ nhìn Lai Sinh.

“Ngài không giận vì Jeong Ahn chết, mà giận chỉ vì ngài không biết gì cả và điều đó làm tổn thương lòng tự trọng của ngài, đúng không? Jeong Ahn chết rồi. Ngài không thấy sao?”

Lai Sinh giữ lấy khuôn mặt của Jeong Ahn bằng cả hai tay cho lão Chồn thấy.

“Đến lúc này thì chuyện biết hay không biết có gì quan trọng chứ? Dù ngài biết thì Jeong Ahn cũng đâu thể sống lại? Chắc hẳn Thợ Cắt Tóc đã làm, vậy mà ngài lại xử lý bằng cách đòi giết kẻ khác? Chết tiệt, ngài tính toán kiểu gì vậy? Mà cũng phải, mấy thằng như chúng tôi đều chỉ là quân cờ đối với ngài thôi, dù là pháo hay xe cũng chỉ là những quân cờ có chết cũng chẳng tiếc. Một khi đã được đặt lên bàn cờ của ngài thì ai cũng vậy thôi.”

Lão Chồn nhìn Lai Sinh. Bàn tay lão đang run bần bật. Còn Lai Sinh, nước mắt đang rơi xuống từ mắt hấn.

“Chuyển xuống tầng hầm đi. Phải rửa sạch thi thể và thu thập đồ đạc nên gọi cả Bách Gia đến đây.”

Lão Chồn dịu giọng.

“**L**à Jeong Ahn thật sao?” Ông râu Xồm ngạc nhiên nhìn Lai Sinh hỏi.

Hắn không đáp.

“Trời ơi, Jeong Ahn à, Jeong Ahn oi. Còn trẻ mà đã thành ra bộ dạng này rồi. Tao đã thiêu bố mày, giờ lại thiêu cả mày. Đời người đều thế này, đều thế này cả sao.”

Ông râu Xồm vừa lấy tay vuốt ve má Jeong Ahn vừa rống lên than. Lai Sinh rút một điếu thuốc từ trong túi ra châm lửa. Lão Chồn đang ngồi yên vị trong xe. Ông râu Xồm ngồi phịch xuống nền nhà khóc lóc một lúc lâu rồi mới đứng dậy. Ông ta phải mông nhìn xung quanh rồi đi đến chỗ lão Chồn đang ngồi ở ghế sau và gõ cửa xe. Lão Chồn hạ kính xe xuống một chút.

“Thưa ngài, chẳng còn bao lâu nữa là mặt trời mọc nên phải bắt đầu ngay mới được.” Ông râu Xồm vừa đưa mu bàn tay quẹt nước mắt vừa nói.

Lão Chồn gật đầu. Ông râu Xồm mang xe kéo từ trong kho ra rồi nhìn Lai Sinh. Hắn ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất và đi ra phía sau xe. Lai Sinh và ông râu Xồm cùng nâng thi thể của Jeong Ahn đặt lên xe kéo. Có lẽ câu nói người chết nặng hơn người sống không sai, thi thể của Jeong Ahn khá nặng.

Ông râu Xồm dừng xe kéo trước lò hỏa táng và trải chiếu ra. Bên trên tấm chiếu đặt một chiếc bàn nhỏ, ông mang nến, nhang, một chai rượu sake và một ly rượu đến đặt lên bàn. Lai Sinh chỉ ngậy người đứng tại chỗ dõi theo từng hành động của ông râu Xồm. Ông ta đốt hương và nhìn xung quanh bàn xem có thiếu gì không rồi lại đi đến chỗ lão Chồn.

“Thưa ngài, tôi đã chuẩn bị xong.”

Lão Chồn không đáp mà chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ bằng đôi mắt thần thờ. Ông râu Xồm đợi khoảng mười giây rồi lại mở miệng.

“Thưa ngài, nếu vậy thì chúng tôi sẽ bắt đầu.”

Lão Chồn gật đầu rất nhẹ. Ông râu Xồm chào lão Chồn rồi đi đến phía trước lò hỏa táng.

Sau khi đốt thêm một nén hương và rót rượu dâng lên, ông râu Xồm lấy hai cái. Ông ta nhìn Lai Sinh. Hắn đứng dậy đốt hương và nâng chén rượu lên. Ông râu Xồm cầm chai rượu rót vào chén cho hắn. Lai Sinh cầm chén rượu cúi lấy hai lần. Thấy Lai Sinh đứng ngẩn ra tại chỗ, ông râu Xồm vỗ vai hắn rồi dọn bàn và chiếu đi. Lai Sinh đứng dịch sang một bên, người vẫn ngây ra. Thấy vậy ông râu Xồm bèn tự mình lôi thi thể của Jeong Ahn để lên bệ đỡ bằng thép không gỉ đặt trên thanh ngang lò thiêu. Trước khi đóng cửa lò, ông râu Xồm lại nhìn Lai Sinh lần nữa. Hắn vẫn không có bất cứ biểu cảm nào. Ông râu Xồm đẩy Jeong Ahn vào bên trong và đóng cửa lò lại.

Khi lửa bùng lên trong lò, ông râu Xồm cầm một chai rượu đến ngồi bên cạnh Lai Sinh. Ông ta uống một ngụm rồi chìa cái chai cho hắn. Sau khi nhận lấy chai rượu và nhấp một ngụm, Lai Sinh chuyển lại cho ông râu Xồm. Ông ta im lặng nhìn vào trong lò thiêu, tay vẫn cầm chai rượu.

Jeong Ahn, kẻ được ví như cái bóng, đã chết. Jeong Ahn, người nói sẽ sống cuộc đời không ai có thể nhớ được đã chết. Jeong Ahn, người từng nói sẽ sống nhẹ nhàng và trong suốt như không khí, sẽ sống mà không yêu thương, thù hận, phản bội,

tổn thương hay lưu giữ ký ức, đã chết. Tại sao lại giết một kẻ như vậy? Jeong Ahn là kẻ dù có được cứu sống cũng sẽ không để lộ bất cứ dấu vết gì cơ mà. Lai Sinh bất giác nghĩ đến hình ảnh một người đàn ông không có bóng đứng trên cồn cát cao giữa sa mạc nắng chói. Hắn suy nghĩ mông lung. “Lẽ nào giờ mình phải sống mà không có bóng sao?”

Nếu không nhận lời thu thập thông tin giúp Lai Sinh thì có lẽ Jeong Ahn đã không chết. Nếu Jeong Ahn đang bận việc khác thì hắn đã không nhờ đến gã. Nhưng hắn đã nhờ. Vậy nên Jeong Ahn mới chết. Jeong Ahn đã sống cả đời như một cái bóng giống bố mình, rồi cũng như bố mình, bị thiêu ở lò hỏa táng của ông Râu Xồm.

Lai Sinh nghĩ đến máu và xương của Jeong Ahn đang hóa thành khói và tro bụi giữa ngọn lửa nóng rực của lò hỏa táng ông Râu Xồm và rồi sẽ bị thổi bay trong gió. Hắn nghĩ về cái chết của Jeong Ahn, hóa thành tro bụi tan trong gió không được ai nhớ đến nữa, đúng như ước nguyện của gã.

Mặt trời đang lên. Ông Râu Xồm nhìn đồng hồ rồi quan sát xem có người từ dưới núi lên không, sau đó mở cửa lò. Hơi nóng vẫn chưa thoát ra hết nhưng ông ta đã cầm cái móc sắt dài kéo giá đỡ trên thanh ngang ra. Những mảnh xương trắng hếu của Jeong Ahn dần hiện ra từ giữa ánh lửa, trông yếu ớt như thể sắp vỡ vụn ngay lập tức. Ông Râu Xồm gấp xương của Jeong Ahn bằng một cái kẹp rẻ tiền. Ông ta lại nhìn đồng hồ rồi nhìn xuống núi. Ông Râu Xồm cho những mảnh xương của Jeong Ahn vào cối sắt và bắt đầu giã. Có lẽ tâm trạng gấp gáp vì sợ có ai đến nên tay ông ta luống cuống.

Mới già chưa được năm phút ông râu Xồm đã ngừng lại. Ông ta vội vàng cho bột xương của Jeong Ahn vào trong hộp gỗ thông rồi buộc lại bằng mảnh vải. Ông râu Xồm đưa hộp tro cốt cho Lai Sinh với vẻ mặt khó xử.

“Cậu nên đến sớm một chút chứ. Tôi muốn làm cho đẹp, nhưng không có thời gian.”

Lai Sinh nhận lấy hộp tro cốt từ ông ta và lấy phong bì từ trong túi đưa cho ông râu Xồm.

“Không sao. Dù nghiền xương thật đẹp thì người chết cũng chẳng sống lại được.” Lai Sinh bình thản đáp.

Ông râu Xồm nhận phong bì Lai Sinh đưa, khước mắt hơi đỏ lên.

“Jeong Ahn là đứa tốt.” Ông ta vừa khóc vừa nói.

“Chú vất vả rồi. Tôi đi đây.” Lai Sinh đáp.

Lúc Lai Sinh đặt hộp tro cốt vào ghế phụ và khởi động xe, ông râu Xồm đi về phía ghế sau và chào lão Chồn.

“Thưa ngài, ngài hãy về đi. Mong ngài hãy bền lòng.”

Lão Chồn nhìn khuôn mặt ông râu Xồm một lát rồi gật đầu.

Trên đường quay về Seoul, Lai Sinh dừng xe trên đỉnh núi rồi nhắc hộp tro cốt của Jeong Ahn bên ghế phụ lên. Lão Chồn im lặng quan sát hành động của hắn.

“Tôi đi rải tro cốt của Jeong Ahn đây.” Lai Sinh nói mà không nhìn mặt lão.

Theo đường núi đi một quãng sẽ thấy hiện ra một vách đá. Gió thổi nhiều nên đây là nơi lý tưởng để rải tro cốt của Jeong

Ahn. Lai Sinh đeo găng tay trắng vào và mở nắp hộp. Rồi hắn bốc một nắm tro. Làn hơi nóng hổi từ tro của Jeong Ahn lan đến lòng bàn tay hắn. Ngay khi Lai Sinh vừa rải nắm tro, cơn gió từ bên dưới thổi tung nó vào không trung. Đột nhiên hắn chợt nhớ đến câu đùa nhạt nhẽo của Jeong Ahn.

“Không biết việc người ta không thể nhớ được tôi có phải là nhờ tôi được thừa hưởng gen di truyền từ bố tôi không nữa. Ý tôi là sự mờ nhạt của tôi đã được khắc sâu trong DNA của tôi rồi ấy. Như mẹ tôi, chắc bà cũng chẳng buồn phiền về bố tôi đâu, vì bà có nhớ gì về ông đâu để mà buồn. Thế mới nói cái gen này mới tuyệt làm sao, nhỉ?”

“Cái DNA diên rồ ấy tuyệt ở chỗ nào chứ?” Lai Sinh hỏi.

“Nhờ nó tôi có thể lừa tiếp một gã mình từng lừa, sau một thời gian vẫn có thể tiếp tục tán tỉnh cô gái mình từng chia tay, rồi dù có chia tay lần nữa cũng không đau buồn. Vì họ hoàn toàn không nhớ nổi khuôn mặt của tôi.” Jeong Ahn cười nói.

Vào buổi sáng sau hôm đi rải tro cốt của Jeong Ahn, Lai Sinh ngâm mình thật lâu trong bồn tắm. Sau khi ra khỏi phòng tắm, hắn mở tủ nhìn đồng quần áo được treo bên trong một lúc rồi lấy áo sơ mi trắng, áo khoác da đen và quần jeans ra. Vừa bôi kem dưỡng da và kem dưỡng ẩm lên mặt và chải tóc gọn gàng, Lai Sinh vừa nghĩ dường như đã lâu lắm hắn mới có một buổi sáng khá yên bình thế này. Một buổi sáng mà nỗi bất an luôn ngự trị trong cuộc sống của hắn như chứng đau nửa đầu tạm biến mất trong giây lát. Lai Sinh nhìn gương mặt phản chiếu trong gương của mình và cười nhẹ.

“Cũng đẹp trai đấy chứ nhỉ.”

Hắn mở ngăn kéo. Trong đó có con dao Henkel và khẩu súng lục PB6P9 được gắn giảm thanh của Nga. Lai Sinh gõ ngón tay vào báng súng. Hắn đổi hướng nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi đặt khẩu súng lại chỗ cũ, chỉ bỏ con dao Henkel vào trong túi.

Ra khỏi nhà, Lai Sinh đi đến chợ gia súc M. Ở đó có một lão già kỳ dị tên Hee Soo. Mọi người gọi lão Hee Soo là vua của Puju. Tất cả các doanh nghiệp ở Puju đều phải nộp tiền cho lão ta mỗi tháng. Đám buôn ma túy, các băng đảng, tổ chức buôn bán nội tạng, dân lừa đảo, môi giới, mua bán tang vật, đồ tể... không có ai là ngoại lệ. Cả Han Ja và lão Chồn cũng phải đưa tiền mỗi tháng một lần cho lão Hee Soo để yên bề làm ăn ở Puju. Nhưng mỗi tháng lão Hee Soo chỉ nhận không quá 50.000 won từ các doanh nghiệp. Không có chuyện lão nhận thêm tiền vì người ta kiếm được nhiều tiền, cũng không có chuyện vì người ta không có tiền nên lão không nhận. Và chỉ cần nộp tiền thì dù người đó có làm gì ở Puju thì lão Hee Soo cũng chẳng quan tâm. Chỉ nhận nhiều nhất là 50.000 won, lão ta muốn làm gì với số tiền đó chứ? Thay những bóng đèn đã mờ đục trên mấy cột đèn đường ở Puju ư? Chuyện đó không một ai hay biết.

Khi Lai Sinh mở cửa tiệm của lão Hee Soo thì có một người đàn ông chừng gần sáu mươi, mặt chằng chịt nếp nhăn cùng một cậu thanh niên trẻ măng trạc hai mươi đang làm nội tạng bò. Cậu thanh niên nhấc phần nội tạng đựng trong cái xô đỏ lên, còn người đàn ông đang cắt gan và phổi bò bằng con dao sắc nhỏ hơi cong ở mũi dao. Sau đó ông ta bỏ phần nội tạng vừa được cắt vào một cái xô đỏ khác. Khi Lai Sinh đến đứng trước cái xô đỏ, người đàn ông đang dở tay cầm dao ngẩng đầu lên nhìn.

“Tôi đến để xin gặp ngài ấy.” Lai Sinh cung kính nói.

“Ở đâu?” Ông ta hỏi cộc lốc.

“Tôi đến từ thư viện.”

Người đàn ông nhìn Lai Sinh một lúc rồi quay sang cậu thanh niên.

“Để đây đi, vào báo với ngài ấy có khách đến. Là người thư viện.”

Cậu thanh niên nhặt nội tạng bỏ vào cái xô đỏ rồi vội vàng chạy vào phòng trong. Người đàn ông cởi đôi găng tay cao su, ngồi xuống cái phản bên cạnh rồi ăn một muỗng cơm và uống một ngụm rượu. Cái xô đỏ đựng nội tạng cạnh ông ta bốc mùi tanh tưởi. Nhưng dường như ông ta không bận tâm. Thực ra không chỉ cái xô đỏ mà tất cả mọi thứ ở chỗ này đều tanh mùi máu. Từ con dao, từ đôi găng tay và từ người ông ta. Nhưng người đàn ông vẫn điềm nhiên xúc cơm canh ăn nhồm nhoàm như thể quang cảnh xung quanh chẳng liên quan gì tới ông ta hết. Một lát sau cậu thanh niên gọi Lai Sinh.

“Ngài ấy bảo anh vào.”

Lão Hee Soo ngồi ở cái bàn tiếp khách và đang đọc báo. Trên bàn đặt một ly cà phê không kem, chai rượu gạo còn khoảng một nửa, một chén tương dầu, một gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá cắm xiêu vẹo, một miếng gan bò vẻ như vừa mới được cắt và một con dao nhỏ. Lai Sinh chào lão ta.

“Cũng lâu rồi nhỉ. Lão Chồn vẫn khỏe chứ?” Lão Hee Soo đặt tờ báo xuống và hỏi.

“Vâng.” Lai Sinh đáp.

“Sao ta lại nghe được tin đồn lão Chồn dạo này không khỏe nhỉ?”

“Theo tôi thấy thì mấy nay ngài ấy vẫn khỏe. Hoặc có lẽ dạo gần đây ngài ấy không quan tâm lắm đến sức khỏe.”

“Ra vậy. Cũng phải, tin đồn truyền đến Paju phần lớn là tin nhảm thôi mà, khà khà khà.”

Lão Hee Soo cầm ly cà phê đặt trên bàn lên uống một chút rồi châm lửa vào điều thuốc hút dở đang gác trên gạt tàn.

“Thế có chuyện gì mà cậu từ thư viện đến tận nơi bốc mùi này thế?”

“Vì tôi có việc muốn hỏi ngài.”

“Cậu hỏi đi.”

“Tôi muốn tìm Thợ Cắt Tóc. Ngài có biết hắn ta ở đâu không?”

Lão Hee Soo nhướng mắt nhìn Lai Sinh.

“Nếu là chuyện đó thì chỉ cần hỏi lão Chồn là được mà, cậu nhất định phải đến tận đây làm gì? Tuy giam mình trong xó xỉnh của thư viện nhưng chẳng có cái gì mà lão không biết đâu.”

“Bởi vì có lẽ lão Chồn sẽ không cho tôi biết.”

“Thợ Cắt Tóc có tên trong danh sách của kẻ bày mưu khác ư?”

“Không ạ. Đây là việc cá nhân.”

Đột nhiên khuôn mặt lão Hee Soo đầy vẻ khoái chí như thể có chuyện vô cùng thú vị vừa xảy ra. “Chắc không phải cậu Lai Sinh đến đó để cắt tóc đâu nhỉ.”

“Tôi đến để cắt tóc ạ.” Lai Sinh đùa lại.

Lão Hee Soo mỉm cười rồi cẩn thận dập điếu thuốc, cắm nó ở một góc gạt tàn. Hình như lão ta định vẫn sẽ hút tiếp điếu thuốc đó dù nó chẳng còn lại bao nhiêu.

“Cậu định bắt hắn bằng cách nào? Chúng ta và những kẻ bày mưu mứa bút kia chẳng hợp tính nhau chút nào. Không lẽ cậu Lai Sinh định dùng súng hay thiết bị gì à?”

“Tôi sẽ dùng dao.”

Lão Hee Soo ngả người ra ghế xô pha. “Lai Sinh và Thợ Cắt Tóc...” rồi lão khẽ nhắm mắt và ngâm nga “Liệu có đầu lại được không?” Đúng lúc này cậu thanh niên vội vàng mở cửa văn phòng.

“Ông ơi, anh Guk Mang Bong đang phá phách bảo sẽ không đi nếu lần này chúng ta không cho anh ta lòng lợn.”

“Cứ nói không có lòng lợn. Bảo cậu ta thứ Năm hãy đến. Hôm đó hàng mới về.”

“Ôi, ông cũng biết tính anh Guk Mang Bong mà. Nói suông vậy anh ấy không đi đâu.”

Lão Hee Soo bật cười.

“Tính cách thằng Mang Bong đó thế nào?”

“Anh ấy đang nằm ra cái sàn bẩn thỉu kia mà ăn vạ kìa ông. Lần trước anh ấy cũng khóc lóc kêu gào suốt hai tiếng khiến bọn cháu không làm việc nổi. Ôi thật là, chỉ có cháu là đau đầu chết đi được.”

Cậu thanh niên tỏ ra khó xử. Lão Hee Soo vừa cười vừa lắc đầu.

“À, cái thằng Mang Bong cũng thật. Thà nó giở trò côn đồ còn dễ chiều. Nó đã dai như đĩa thép thì cũng đau đầu thật. Cậu út, lấy một ít hàng định để mang đến nhà ông Kim đưa cho Mang Bong, bảo hắn lấy tạm cái đó buôn bán rồi sáng thứ Năm lại đến đây sớm. Lúc đó hàng tốt sẽ về.”

“Vâng.”

Cậu thanh niên đóng cửa đi ra ngoài, mặt như đã trút được nỗi lo. Có lẽ đang tưởng tượng ra bộ dạng tức cười của người đàn ông tên Mang Bong kia nên lão Hee Soo lại bật cười. Lão rót rượu vào chén rồi dùng dao cắt miếng gan sống chấm vào chén tương dầu ăn.

“Càng có tuổi càng dễ mũi lòng trước nước mắt. Với những kẻ cầm dao đến thì ta còn có thể chống đỡ bằng cách nào đó nhưng nước mắt thì... Phải rồi, vì nước mắt mạnh mẽ hơn dao mà.”

Lão Hee Soo cắt thêm một miếng gan sống chấm vào tương dầu rồi đưa cho Lai Sinh. Hắn lưỡng lự rồi cũng ăn miếng gan.

“Tươi đúng không?” Lão Hee Soo hỏi.

“Vâng, ngon lắm. Tuy nhìn bề ngoài có hơi gớm ghiếc.”

Lão Hee Soo hài lòng nhìn Lai Sinh nhai miếng gan rồi rót rượu vào chén đưa cho hắn. Lai Sinh nhận chén rượu.

“Cuộc đời này thì khác gì đâu chứ? Dẫu bị cuốn vào những thứ bốc mùi bẩn thỉu tạp nham thì vẫn cứ thế mà sống vậy thôi. Nhưng ném thử rồi mới thấy kiếm sống theo cách này cũng đáng đấy chứ. Thỉnh thoảng cũng ngon mà. Cậu thấy sao? Ta

ngihtừ giờ cậu nên quay về thì hơn. Rồi thỉnh thoảng lại ghé đây làm một chén.” Lão Hee Soo nói như khuyềnrắn.

“Tôi đã cầm dao rồi.” Lai Sinh nói với giọng bí tráng.

“À, chuyện đó à? Chuyện đó thì chẳng khó khăn gì lắm. Cậu cắt dao lại vào chỗ cũ là được mà.”

“Thầy huấn luyện, Chu, lần này là Jeong Ahn. Chẳng hiểu sao tay Thợ Cắt Tóc đó cứ nhất định phải thò chân vào cuộc đời tôi thế này nhỉ.” Lai Sinh cười khẽ. “Đến người thứ hai thì tôi vẫn có thể chịu đựng mà sống tiếp nhưng đến người thứ ba thì hết chịu nổi rồi. Cũng có thể lần sau sẽ đến lượt tôi. Ngàinghe tin đồn chắc cũng biết rồi, dẫu sao thì tôi cũng chẳng phải là người có số sống lâu.”

Lai Sinh uống hết chén rượu. Lão Hee Soo lại cắt một miếng gan đưa cho hắnl. Lai Sinh nhận lấy bỏ miếng gan vào miệng rồi cầm chai rượu rót cho lão.

“Cậu định trả bằng gì?”

“Đơn giản bằng tiền thì thế nào? Tôi tưởng ở Paju chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng xong.”

“Vậy hãy đưa ta một tờ coi như phí trung gian.” Lão Hee Soo nói.

Lai Sinh thò tay vào túi toan lấy ví ra thì lầophấy tay.

“Tiền ta sẽ nhận sau. Nếu cậu còn sống mà quay lại.” Lão nói.

“Vậy nếu tôi chết thì sẽ tiết kiệm được số tiền này sao?” Lai Sinh cười hỏi.

“Xem như thêm vào tiền lộ phí xuống suối vàng cho cậu. Cũng phải giữ chút hạt giống cho tâm hồn chứ.”

Lão Hee Soo nhìn Lai Sinh ra chiều thương cảm rồi cầm chén rượu lên uống cạn. Lão cầm cây bút bi ghi lại nơi Thợ Cắt Tóc đang ở vào một tờ giấy rồi đưa cho Lai Sinh. Đợi hẩn gặt đầu, lão Hee Soo liền châm lửa đốt mảnh giấy rồi thả nó vào gạt tàn. Khi tờ giấy đã hoàn toàn hóa thành tro, Lai Sinh đứng dậy. Hẩn cung kính chào lão Hee Soo rồi ra khỏi cửa hàng.

Khi Lai Sinh đón taxi đi đến trước cửa hàng tiện lợi thì chẳng thấy Mito đâu. Đứng quây thu ngân lúc đó là một cô gái trạc hai mươi. Lai Sinh bước vào trong cửa hàng tiện lợi.

“Xin chào quý khách.” Cô gái nói.

Lai Sinh nhìn quanh cửa hàng tiện lợi. Có lẽ hôm nay Mito không đi làm. Hẩn lấy một lon cà phê từ trong tủ lạnh ra rồi chăm chú nhìn dãy giá hàng, cuối cùng nhặt thêm hai thanh Hot Break.

“Cô gái từng làm trước kia đã nghỉ việc rồi à?” Lai Sinh hỏi.

“A, chị Mito ạ? Vâng, chị ấy nghỉ mấy ngày trước rồi.” Cô thu ngân vừa quét mã vạch của lon cà phê và thanh Hot Break vừa bình thản đáp.

Lai Sinh gặt đầu.

Lai Sinh ngồi bên dưới chiếc ô che nắng to đặt bên ngoài cửa hàng tiện lợi, mở lon cà phê uống một ngụm, rồi hút một điều thuốc. Bầu trời tháng Mười một thật trong trẻo. Không biết chừng vài tiếng nữa hẩn sẽ chết dưới lưỡi dao của Thợ Cắt Tóc, vậy mà kỳ lạ thay, Lai Sinh không hề sợ hãi hay bất an. Buổi sáng êm đềm như thể hẩn ra ngoài đi dạo. Lai Sinh lấy một thanh Hot Break từ trong túi ra bóc vỏ ăn. Đột nhiên Lai Sinh cảm thấy

thật kỳ quặc trước sự thật rằng dù bạn thân của hắn mới chết nhưng thanh sô cô la này thì vẫn cứ ngọt như thường.

“Thợ Cắt Tóc, Han Ja, Mito.” Lai Sinh vừa nhai thanh Hot Break vừa hướng lên trời lẩm bẩm.

Những thứ được lưu trong ổ cứng của Mito mà Lai Sinh trộm được chỉ toàn là những tập tin liên quan đến thiết bị máy móc như dữ liệu thang máy, cảm ứng, CCTV, tinh thể lỏng, đèn chiếu. Cứ như thể hắn đã lấy trộm máy tính chuyên dùng của kỹ sư hay tiến sĩ cơ khí vậy. Nhưng quan sát kỹ hơn mới thấy có một tập dữ liệu mưu đồ được che giấu khéo léo trong hàng trăm tập dữ liệu kia. Trong tập tin đó có bức ảnh của một kỹ sư ba mươi lăm tuổi đã kết thúc cuộc đời trong thang máy. Người đàn ông hói đầu đó có thể là một trong ba kẻ bày mưu của Han Ja đã chết dưới tay Mito.

Người đàn ông nhấn nút thang máy. Anh ta vừa đọc báo vừa chờ thang máy. Anh ta luôn đọc báo trước thang máy. Cuộc sống bận rộn. Thang máy đưa người đàn ông lên tầng mười bảy. Nhưng thực ra thứ đang đi lên không phải là thang máy mà chỉ là con số điện tử hiển thị trên màn hình. Tiếng chuông vang lên và cửa thang máy mở ra. Đèn sáng. Người đàn ông bước một bước ra khoảng không mà vẫn không rời mắt khỏi tờ báo. Tan biến.

Đó là một mưu đồ đơn giản. Gõ cụm từ “tai nạn thang máy” lên mạng tìm kiếm sẽ ra mấy bài báo viết về vụ tai nạn một người đàn ông thiệt mạng do hệ thống cảm ứng thang máy bị hỏng vào tháng trước. Công ty thang máy trong bài báo cho biết không có bất kỳ vấn đề nào với thiết bị. Còn bộ phận quản lý tòa

chung cư cũng cho biết thang máy được bảo trì định kỳ và lần bảo trì gần nhất hoàn toàn không có gì bất thường, ngay cả trên CCTV cũng chẳng có điểm gì kỳ lạ. Gia quyến người kỹ sư đã chết kia chỉ còn biết khóc than sao không có ai chịu trách nhiệm cho cái chết của người thân quá cố.

Lai Sinh ăn nốt thanh Hot Break còn lại rồi đứng dậy. Đi đến ngã tư, hắn phân vân không biết nên đến nhà Mito hay cửa hàng đan lát của Misa. Một lát sau Lai Sinh chậm rãi bước về phía cửa hàng đan lát.

Hắn mở cửa ra, cũng may không thấy Misa ở đó. Chỉ có một mình Mito đang ngồi đan len trên cái ghế bập bênh ở một góc cửa hàng. Bộ dạng đan len của cô ta, thư thái như người nông dân đã thảnh thơi sau cả ngày vất vả ngoài đồng áng. Mito liếc nhìn hắn, đoạn móc thêm vài mũi đan rồi mới đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Cô ta bước đến bên Lai Sinh, khoác chiếc áo len màu xanh da trời có vẻ đã đan gần xong lên vai hắn ướm thử.

“Ôi chao, vừa khít luôn. Tôi đan cái này định cho anh đấy.”

Mito tỏ vẻ hài lòng rồi quay về cái ghế bập bênh, cúi đầu tiếp tục đan. Lai Sinh cười khẩy, kéo một chiếc ghế đến ngồi trước mặt Mito.

“Nghe nói Jeong Ahn chết rồi à?” Mito hỏi mà vẫn cúi đầu.

Lai Sinh nhăn mặt.

“Nhờ cô đấy.”

“Thế nên anh đến giết Mito này sao?” Cô ta vẫn cúi đầu vừa đan vừa hỏi. Lai Sinh cầm lấy cuộn len đặt lên lòng bàn tay xoay như xoay quả bóng.

“Tôi đang suy nghĩ xem giết theo thứ tự cô, Han Ja, Thợ Cắt Tóc hay là Thợ Cắt Tóc, Han Ja rồi đến cô.”

“Nếu vậy anh hãy giết tôi cuối cùng đi. Vì tôi còn rất nhiều việc phải làm. Phải đan xong cái áo len cho anh trước khi mùa đông đến. Phải chuẩn bị tổ ấm cho Misa ở một nơi an toàn, phải dọn dẹp đồng rác rưởi như Han Ja và lão Chồn, còn phải...” Mito vẫn tiếp tục vừa đan vừa nói.

“Cô vẫn còn đùa được nhỉ.” Lai Sinh nói bằng giọng lạnh lẽo.

Mito rời mắt khỏi que đan và nhìn thẳng vào hắn.

“Đừng lo. Bởi vì nếu mọi việc kết thúc thì dù anh không giết, tôi cũng sẽ tự xử.”

“Ý cô là nếu xong mọi chuyện cô sẽ tự sát?”

“Ừ.”

Lai Sinh chờ người nhìn cô ta. Còn Mito vẫn tỏ vẻ như chuyện đó chẳng có gì to tát.

“Thế nên cô mới dũng cảm một cách phi lý đến thế. Vì ngay từ đầu cô đã định xuống địa ngục.”

Mito phì cười, tay vẫn đan không ngừng. Chẳng hiểu sao những mũi đan trông thật bình yên và thành thực kia lại có vẻ rất cương quyết. Lai Sinh nói tiếp.

“Tại sao? Lẽ ra cô nên dùng cái đầu thông minh của mình để bày ra mưu đồ tuyệt vời hơn chứ. Giết hết những kẻ bày mưu, cả những sát thủ nữa, sau khi thanh tẩy toàn bộ thế gian này thì đáng lẽ cô phải cùng Misa và cô gái mắt lác bỏ trốn đến Mỹ sống cuộc đời hạnh phúc chứ.”

“Tôi cũng muốn thế lắm, nhưng Mito này đã biến thành quái vật tự lúc nào mất rồi.”

Mito tỏ vẻ cay đắng rồi nhét cái áo len cùng kim đan vào trong cái giỏ đặt trên đầu gối, sau đó đẩy cái giỏ sang một bên. Cô ta đan hai tay vào nhau rồi đuổi người.

“Sao chứ, người ta vẫn chẳng nói suốt còn gì. Câu chuyện buồn về người đi bắt quái vật nhưng chính bản thân anh ta cũng trở thành quái vật. Nhân vật chính đây bị kịch đó là tôi. Sau khi mọi chuyện kết thúc tôi cũng nên tự tay giải quyết con quái vật độc ác, hay Mito đóng vai thân thiện này cho phải đạo chứ. Mà, nếu như anh vẫn chưa nguôi giận thì đến xử lý tôi cũng tốt.” Mito nói.

“Nếu mọi người chết theo kế hoạch của cô thì vui lắm à?”

“Không, không hề.” Mito cười bất lực. “Anh cũng đau buồn vì Jeong Ahn chết đúng không? Chúng ta đều đau đớn. Trước đây cũng thế mà bây giờ cũng thế. Tất cả những người mà anh và tôi đã giết, những người bị bỏ lại bên cạnh cũng đau khổ như thế.”

Lai Sinh nhìn Mito không rời mắt. Cô ta không né tránh ánh mắt hắn. Lai Sinh quay đầu. Có vết máu khô dính trên mũi giày hắn, có lẽ bị bắn vào ở chỗ lão Hee Soo. Lai Sinh đứng dậy.

“Thứ tự sẽ là Thợ Cắt Tóc, Han Ja, cô. Hãy chăm chỉ đan cho xong trước lúc đó đi.” Lai Sinh nói.

“Anh mà đến chỗ Thợ Cắt Tóc là chết đấy!” Mito tròn mắt nói.

“Có vẻ tôi đúng là một tay sát thủ quen. Rốt cuộc chẳng có lấy một người đặt cược cho tôi nhỉ.” Lai Sinh cười đáp.

“Tôi có kế hoạch. Hãy chờ một thời gian thôi. Bất kể Thợ Cắt Tóc, Han Ja hay Mito này đều sẽ chết như mong muốn của anh.” Mito hoảng hốt nói.

Lai Sinh phì cười.

“Trước đây tôi chưa nói à? Tôi không rúc váy đàn bà. Tuy có thể rúc vì chuyện khác, nhưng thứ đàn bà gây trở xương và hung dữ như cô vốn dĩ không phải khẩu vị của tôi.”

Lai Sinh lấy một thanh Hot Break từ trong túi ra đặt lên bàn.

“Còn đây là quà.”

Mito thần thờ nhìn Lai Sinh. Mỉm cười với cô ta rồi hắn chậm rãi đi về phía lối ra.

“Tên đàn độn này, anh mà đến chỗ Thợ Cắt Tóc thì trăm phần trăm là chết đấy!”

Khi hắn đi ra khỏi cửa hàng, từ đằng sau Mito hét lên bằng giọng thật lớn và gay gắt.

Thợ Cắt Tóc và vợ ông ta

“**Q**uý khách có nét thật là sang. Hẳn quý khách cũng đang sống một cuộc đời rất cao quý.”

Thợ Cắt Tóc vừa cắt vừa nói.

Tiếng kéo lách cách vui vẻ vờn bên tai Lai Sinh. Đây là một tiệm cắt tóc lâu năm có bồn rửa lát gạch trắng. Một tiệm cắt tóc như bước ra từ ảnh đen trắng, tựa tựa tiệm cắt tóc mà ở đó Lai Sinh từng trông thấy những đứa trẻ trạc tuổi mình liên tục chỉnh lại mái tóc húi cua lạ lẫm mới cắt mỗi khi hấn đi ngang ngôi trường cấp hai để làm việc vặt cho lão Chồn, cũng là nơi hấn từng một mình đi vào để cắt tóc húi cua mà chẳng có lý do gì đặc biệt rồi rời tiệm giữa lúc những đứa trẻ cùng tuổi đến trường.

“Nói cao quý thì chú cắt tóc đây cao quý hơn tôi chứ?” Lai Sinh đáp.

“Ôi chao, sao có thể như vậy được. Những kẻ như chúng tôi thì có gì cao quý chứ. Chúng tôi chỉ xoay xở sống qua ngày bằng nghề cắt tóc thôi mà. Nhưng quý khách quả thật giống một người sẽ sống một đời phú quý đấy. Tôi cắt tóc đã ba mươi năm rồi, chỉ cần nhìn gáy một cái là cảm nhận được ngay.”

“Vậy sao?”

Lai Sinh nghiêng đầu như thể không tin.

“Dĩ nhiên rồi. Hãy tin lời tôi. Sau này cậu sẽ giàu sang cao quý.”

Thợ Cắt Tóc cười nói. Khuôn mặt bình thường. Vẻ ngoài gần gũi như ông chú hàng xóm có thể thấy ở bất cứ đâu. Ngoại trừ những cơ bắp tối thiểu cần thiết cho việc cắt tóc thì thân hình ông ta khá khảnh khi so với chiều cao khoảng một mét bảy. Sao ông ta có thể giết chết thầy huấn luyện và sát thủ hạng nhất như Chu bằng thân hình như thế được chứ? Lai Sinh nghĩ có lẽ hẳn đã đến nhầm tiệm.

Thợ Cắt Tóc đặt ngón giữa của cả hai tay ở phần mang tai Lai Sinh rồi nhìn vào gương quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt hắn. Rồi ông ta lại tiếp tục cầm kéo cắt thêm một ít tóc mai ở bên phải.

“Gò má cậu cao nên nếu cắt tóc mái quá ngắn chắc sẽ hơi kỳ...” Ông ta nói.

“Vậy chú xem cắt cho tôi sao vừa vặn và gọn gàng là được.”

“Gọn gàng.” Thợ Cắt Tóc lặp lại lời của Lai Sinh. “Hình như cậu sắp đến chỗ nào quan trọng à? Như xem mắt chẳng hạn.”

Lai Sinh phì cười.

“Cũng không hẳn là quan trọng, chỗ tôi sắp tới có chút khó khăn.”

Thợ Cắt Tóc gật đầu. Ông ta chải tóc mái của Lai Sinh rồi dùng ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy tóc tỉa từng chút một. Rồi ông ta chải lại lần nữa để xem tóc mái đã được cắt đều chưa, cuối cùng tỏ vẻ mãn nguyện.

“Cậu thấy thế nào? Có được không?” Thợ Cắt Tóc hỏi.

Lai Sinh nhìn hai bên mặt mình trong gương.

“Chú cắt khéo quá.”

“Ôi chao, cảm ơn cậu đã khen nhé.”

Thợ Cắt Tóc mỉm cười hài lòng. Ông ta mang miếng mút đến phủi tóc trên đầu Lai Sinh, tấm khăn choàng và cả tóc dính trên vai và tay mình. Sau đó ông ta phết bột lên vành tai và sau đầu Lai Sinh rồi dùng dao cạo cắt phần tóc không đều.

“Xong rồi.”

Thợ Cắt Tóc cẩn thận gỡ tấm khăn choàng và dẫn Lai Sinh đến bồn rửa mặt. Ông ta cho vòi nước vào trong chậu nhựa để lấy nước nóng. Khi nước nóng đầy được khoảng nửa chậu, ông ta múc vài gáo nước lạnh đựng trong cái chum cạnh đó pha vào rồi dùng tay kiểm tra xem nhiệt độ nước đã phù hợp chưa. Nhúng tay vào rồi thêm nước lạnh, nhúng tay vào lần nữa rồi thêm nước lạnh, ông ta lặp lại hành động ấy vài lần. Khi nhiệt độ nước đã vừa phải Thợ Cắt Tóc lấy một cái gáo nhựa nhỏ ra để Lai Sinh dùng thay cho vòi nước.

“Thỉnh thoảng cũng có những khách hàng giật mình vì đột nhiên vòi nước chảy ra nước nóng. Tuy hơi bất tiện nhưng tôi thấy dùng gáo nước thay cho vòi có vẻ tốt hơn.” Ông ta giải thích.

Lai Sinh gạt đầu và lấy gáo múc nước giội lên đầu. Có lẽ nhờ sự tỉ mỉ của Thợ Cắt Tóc nên nhiệt độ nước rất vừa. Những sợi tóc được cắt ngắn ngắn rơi xuống bồn rửa màu trắng đột nhiên trông giống như những dấu chấm câu trong một quyển sách đang mở. Giữa lúc Lai Sinh gội đầu, Thợ Cắt Tóc đặt hai chiếc khăn khô bên cạnh bồn rửa rồi vừa khẽ ngâm nga vừa quét tóc rơi vãi trên nền nhà.

Lai Sinh múc nước lạnh rửa mặt rồi lấy khăn lau đầu. Bên trong cái tủ đặt cạnh gương chất đầy những phong thư chưa được mở. Lai Sinh vừa giả vờ lau đầu vừa lén trộm lấy một phong thư. Đó là hóa đơn giục thanh toán viện phí được gửi đến từ bệnh viện.

“Gần đây không dễ tìm thấy những tiệm cắt tóc như thế này đâu, ở đây làm ăn cũng đủ sống chứ ạ?” Lai Sinh lau sạch nước còn đọng lại trên vành tai và hỏi.

“Đủ sao được ạ. Đạo này thanh niên đều đổ xô đến những tiệm thẩm mỹ với những cô thợ làm tóc xinh đẹp thôi, mấy lão già lạc hậu như chúng tôi sao bon chen được? Dù vậy nơi này nằm ở ngoại ô lại gần căn cứ quân sự nên các hạ sĩ quan rồi chỉ huy cũng hay ghé qua, cả mấy người già quanh đây cũng hay đến chơi cờ, cạo râu nên tôi cũng túc tắc sống qua ngày.”

Thợ Cắt Tóc đổ đám tóc trong cái ki hốt rác vào thùng rác nhựa màu xanh. Khi Lai Sinh ngồi vào ghế, ông ta lấy máy sấy tóc ra sấy khô đầu cho hần.

“Cậu không cạo râu à?”

Lai Sinh nhìn vào gương và sờ cằm. Ba con dao cạo râu mài nhẵn được đặt gọn gàng cạnh nhau trên kệ nom cũng giống như tính cách của ông chủ tiệm.

“Sáng nay tôi cạo râu rồi mới ra ngoài.” Hần đáp.

Thợ Cắt Tóc gạt đầu và đưa lược cho Lai Sinh. Sau khi chải đầu xong, hần nhìn mặt mình trong gương. Quả đúng là kinh nghiệm ba mươi năm, tay nghề ông ta rất khá.

“Quê chú ở đây à?” Lai Sinh hỏi.

“À vâng, tôi sinh ra ở đây và cũng đóng quân tại đây luôn.”

“Đội quân HID* huấn luyện gián điệp chống Bắc Hàn cũng đóng ở đây phải không nhỉ?” Lai Sinh vừa chỉnh lại tóc mái vừa hỏi.

Đang xếp lại tấm khăn choàng, Thợ Cắt Tóc chững lại trong giây lát.

“Đó cũng là chuyện lâu lắm rồi. Tôi thì chỉ xuất thân từ bộ binh bình thường nên không rõ lắm.”

“Chú ở đây suốt hẵn cũng nhiều lúc thấy bức bối nhỉ.”

Lai Sinh đổ một ít dầu dưỡng vào tay rồi vỗ vỗ lên mặt. Chai dầu dưỡng có mùi giống như mùi tỏa ra từ mặt Thợ Cắt Tóc.

“Tuy có chút nhàm chán nhưng bận việc nọ việc kia nên cũng không đến nỗi. Mỗi tháng một lần tôi cùng bà nhà đến viện dưỡng lão trong núi ở Gangwondo cắt tóc cho người già ở đó, tiện thể hóng gió luôn.”

“Thế chú không làm thêm việc gì để kiếm thêm thu nhập à?”

“Ý cậu nói mấy nghề như lái xe thuê?”

“Không. Như giết thuê hay ám sát chẳng hạn.” Trong tích tắc mặt Thợ Cắt Tóc đông cứng lại.

“Vị khách trẻ tuổi này thật biết đùa. Thợ Cắt Tóc già nua yếu ớt như tôi sao có thể làm những việc ghê gớm hay xuất hiện trong phim ảnh kia được chứ?”

“Chú vẫn nhanh nhẹn và không có chút mỡ thừa nào đây chứ.” Lai Sinh nhìn Thợ Cắt Tóc từ trên xuống dưới.

“Ừm, thay vì nói không chút mỡ thừa nào thì nên nói là gầy đét mới đúng.”

Ông ta nhìn xuống đất.

“VẬY Ơ?”

“Đúng thế.”

“Tiền cắt tóc là bao nhiêu vậy?”

“7.000 won.”

“Rẻ thật.”

“Vì đây là nông thôn mà.”

Lai Sinh đi về phía giá treo áo và cho tay vào trong túi áo khoác da. Con dao Henkel của Chu nằm trong túi áo mang lại cảm giác nặng nề khác thường. Thợ Cắt Tóc bỏ chiếc khăn mà Lai Sinh vừa dùng vào thùng giặt rồi mở nước ở bồn rửa để rửa tay.

“Đừng lấy con dao đó ra. Nếu lấy nó ra, cậu sẽ chết.” Thợ Cắt Tóc vừa rửa tay vừa nói, vẫn đứng xoay lưng về phía hắn. Lai Sinh mặc chiếc áo khoác treo trên giá thay vì rút con dao từ trong túi ra. Thợ Cắt Tóc lấy ra một chiếc khăn khô lau tay. Lai Sinh nhìn chằm chằm vào ông ta một lúc rồi đi ra cửa trước khóa cửa lại, sau đó chậm rãi rút con dao Henkel của Chu từ bao da ra. Chiếc khăn tay Chu buộc ở cán dao vẫn còn nguyên. Thợ Cắt Tóc để cái khăn xuống ghế, nhìn thẳng vào Lai Sinh rồi lắc lư đầu.

“Hình như tôi đã từng đánh nhau với chủ nhân con dao này. Tên cậu là gì?”

“Tôi là Lai Sinh.”

“Nếu vậy thì cậu đến từ Thư viện rồi.” Ông ta nhìn vào một điểm trên không trung và nói bằng giọng không chút sức lực.

Thợ Cắt Tóc vịn tay trái vào bệ đỡ lưng ghế rồi chăm chú nhìn Lai Sinh một lúc. Dù đứng trước con dao nhưng mặt ông ta chẳng lộ một nét sợ hãi.

“Tôi có tên trong danh sách của thư viện sao?” Thợ Cắt Tóc hỏi.

“Không, chẳng có danh sách gì cả. Đây chỉ đơn thuần là việc cá nhân.”

“Việc cá nhân à...”

Thợ Cắt Tóc lại quay đi nhìn vào hư không mà không nói gì một lúc lâu. Có lẽ đang hồi tưởng những việc đã qua nên thỉnh thoảng mắt ông ta lại ngây dại. Sau mỗi hồi tưởng, một cái bóng mờ hồ và thê lương lại thoáng phủ xuống khuôn mặt đang hơi ngẩng lên của ông ta. Lai Sinh ước lượng khoảng cách giữa hắn và Thợ Cắt Tóc. Khoảng bốn mét. Đủ để hắn chỉ cần bước tiến nhanh hai bước, sau đó nhảy lên là có thể cầm dao vào cổ ông ta. Từ chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ phát ra tiếng tích tắc tích tắc như thúc giục. Sự im lặng của Thợ Cắt Tóc vẫn kéo dài. Con dao Henkel Lai Sinh đưa lên cao ngang chân thủy từ này bỗng trở nên nặng nề. Lai Sinh hạ dao xuống. Thợ Cắt Tóc đưa mắt nhìn Lai Sinh.

“Có phải vì cậu thanh niên chết mấy hôm trước không?” Ông ta hỏi.

“Có thể đúng, mà cũng có thể không.”

Lai Sinh rời mắt khỏi Thợ Cắt Tóc, nhìn sang con dao Henkel. Trên nút thắt của chiếc khăn tay có một sợi chỉ bị bung ra. Hắn nhón ngón tay giật sợi chỉ ném ra không trung. Thợ Cắt Tóc vẫn chăm chú nhìn vào nút thắt cái khăn mà Lai Sinh đang chỉnh lại.

“Thằng thần mà nói thì chính tôi cũng không hiểu tại sao lại thành ra thế này.” Lai Sinh cười.

“Vậy thì cậu có thể cứ thế mà quay về.” Thợ Cắt Tóc nói bằng giọng nghiêm túc.

Lai Sinh nhìn lão với vẻ mặt giễu cợt.

“Để xem nào, nếu tôi cứ thế ra về thì có thể quay lại được không?”

“Bỏ dao vào bao rồi quay đầu luôn là việc cần nhiều dũng khí hơn rút dao ra.”

“Thành thật xin lỗi. Tôi chỉ là một kẻ nhát gan.”

Thợ Cắt Tóc giơ cánh tay này giờ vẫn vịn trên bệ đỡ lưng ghế lên định nói gì đó nhưng kìm lại, buông một tiếng thở dài. Bộ dạng buông thả vai không chút sức lực của ông ta trông già nua yếu ớt như mấy ông lão hay phơi nắng ở công viên. Những sợi tóc màu đen của Lai Sinh vương trên chiếc áo choàng trắng của ông ta trông nổi bật khác thường.

“Tôi xin lỗi chủ con dao. Xin lỗi cả cậu thanh niên chết cách đây không lâu. Nhưng không phải đây là việc bắt đắ dĩ sao. Tôi là sát thủ, cậu cũng là sát thủ nên chắc cậu hiểu tôi đang nói gì.”

“Vâng, tôi hiểu ông đang nói gì.”

“Nếu cậu không có trong danh sách của tôi, tôi không có trong danh sách của cậu thì chúng ta chẳng có lý do gì phải đánh nhau cả. Bởi vì chúng ta không phải là những người xử lý công việc theo cách đó. Chúng ta chỉ là kẻ giết thuê không hơn không kém.”

“Đúng, chúng ta chỉ đơn thuần là sát thủ.”

“Vậy cậu sẽ cất con dao và quay về chứ?” Thợ Cắt Tóc nhìn thẳng vào mắt Lai Sinh.

“Không.” Hấn nói.

“Vì cái gì chứ?”

“Vì buồn chán. Tôi chán hết thấy mọi thứ. Sự chán ngán bao bọc quanh con dao dần dần xâm chiếm chúng ta. Tôi là sát thủ, ông cũng là sát thủ nên ông hiểu tôi đang nói gì chứ?” Lai Sinh nhại lại lời của Thợ Cắt Tóc.

Sự tiếc nuối tràn ngập trên khuôn mặt ông ta. Thợ Cắt Tóc nhìn những con dao cạo râu trên kệ. Ba con dao được mài nhẵn bóng nằm gọn gàng trên khăn. Nhưng dao cạo râu không phải là loại dao mà ông ta sử dụng với thầy huấn luyện và Chu.

“Cậu đợi tôi một lát nhé?” Ông ta hỏi.

Lai Sinh gật đầu. Thợ Cắt Tóc cởi áo choàng treo lên cái móc gắn trên tường rồi đi vào căn phòng trong nằm ở một góc tiệm. Lai Sinh chuyển con dao Henkel đang nắm ở tay phải sang tay trái và chùi lòng bàn tay phải vào quần jean lau mồ hôi. Hấn nghĩ đến việc nền nhà dán giấy lót sàn hoa văn ca rô chỉ một lát nữa thôi sẽ nhoè nhoét bởi máu của ai đó và cảm thấy chệnh choáng. Tiếng tích tắc phát ra từ chiếc đồng hồ treo tường dừng

lại trong giây lát rồi tiếng chuông báo ba giờ chiều vang lên. Thợ Cắt Tóc mở cửa phòng đi ra. Ông ta mở cái cặp đen đặt trên kệ nhìn chăm chăm vào bên trong rồi lấy ra một con dao. Mad Dog Seal A.T.A.K*. Giống hệt con dao mà thầy huấn luyện từng dùng. Có thể đâm được, có thể cắt được. Con dao mà Lai Sinh từng sử dụng khi lần đầu học cách dùng dao cũng thuộc dòng dao Mad Dog. Lính đánh thuê xuất thân từ bộ đội đặc biệt nói chung đều yêu thích dao Mad Dog bởi thiết kế đơn giản, lực cắt tuyệt hảo, cảm giác bám chắc vượt trội, sắc bén, chắc chắn. Nhưng loại dao này rất đắt và hơn nữa gần đây rất khó kiếm.

“Con dao tốt đấy.” Lai Sinh nói.

“Tốt hơn con dao làm bếp mà cậu dùng.”

Thợ Cắt Tóc nhìn Lai Sinh qua gương, vẻ mặt ông ta trông vô cùng thê lương. Ông ta lần lượt nhìn Lai Sinh và khuôn mặt của mình trong gương rồi thở ra một hơi ngắn như thể tiếng than. Thợ Cắt Tóc đóng cặp lại rồi bước ra giữa phòng đứng đối diện với Lai Sinh.

“May là bà nhà tôi hôm nay không có ở nhà. Bà ấy vẫn luôn nghĩ tôi chỉ là một Thợ Cắt Tóc bình thường.”

Thợ Cắt Tóc hát cảm về phía chiếc đồng hồ treo tường.

“Bà ấy may thật. Bởi vì sống đến tận bây giờ mà không biết gì.”

“Đó mà là chuyện may mắn sao?”

“Sống mà không biết gì vẫn tốt hơn sống mà giả vờ không biết chứ. Đặc biệt là những người giống như chúng ta.”

“Quả thật là vậy nhỉ. Những kẻ như chúng ta thì nên sống mà không hay biết gì.” Thợ Cắt Tóc gật đầu lặp lại câu nói của Lai Sinh.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Lai Sinh. Giờ thì giữa hắn và ông ta có lẽ chẳng còn gì để nói nữa. Lai Sinh quay ngược dao lại và thủ thế. Thợ Cắt Tóc không thủ thế gì đặc biệt. Ông ta chỉ giấu con dao ra sau và chấp tay lại đứng một cách bình thản. Lai Sinh ước lượng khoảng cách giữa hắn và ông ta. Hai mét? Một mét tám? Nếu bước lên một bước và vùng dao thì có lẽ mũi dao sẽ chạm đến được cổ hoặc ngực ông ta. Nhưng Thợ Cắt Tóc vẫn chỉ đứng yên tại chỗ mà không đổi tư thế. Không dồn sức vào vai, cổ, cánh tay hay bất cứ đâu. Ông ta đứng như thể mời Lai Sinh mau mau xông vào. Đó hẳn là một cái bẫy. Lai Sinh thả lỏng rồi xoay con dao lại và nắm thật chặt. Hắn chậm rãi bước lên phía trước nửa bước chân. Mũi dao đã gần đến mức sắp chạm vào cổ Thợ Cắt Tóc. Nhưng ông ta vẫn tiếp tục đứng đó như thể không quan tâm. Tiếng kim giờ chuyển động tích tắc bỗng to khác thường. Thợ Cắt Tóc chớp mắt. Trong nháy mắt Lai Sinh vùng dao hướng về phía cổ ông ta. Thợ Cắt Tóc hơi rụt vai xuống vừa tránh dao vừa giơ con dao giấu sau lưng rạch một đường lên cánh tay Lai Sinh. Rồi ông ta nhanh chóng vừa nhảy sang bên trái của Lai Sinh vừa chém một nhát nữa vào mạng sườn hắn. Trước khi Lai Sinh kịp xoay hẳn người về phía Thợ Cắt Tóc đang đứng sau lưng thì ông ta đã cắt một đường lên bắp đùi hắn rồi lại xoay ngược con dao chém vào nách trái của hắn.

Lai Sinh vùng dao thật rộng về phía Thợ Cắt Tóc. Ông ta nhẹ nhàng bước ra sau và lùi lại khoảng ba bước chân. Khoảng cách giữa hắn và ông ta đã nở rộng ra khoảng hai mét rưỡi. Thợ Cắt

Tóc vẩy con dao cho sạch máu rồi lại giữ tư thế chấp tay sau lưng nhìn Lai Sinh như lúc đầu, nhịp thở không hề bị rối loạn.

Những giọt máu nhỏ trên nền nhà họa tiết ca rô. Máu chảy từ cẳng tay Lai Sinh xuống mu bàn tay thấm ướt khăn tay của Chu. Máu chảy xuống mu bàn tay nóng hổi. Lai Sinh chậm rãi nhìn xuống cơ thể mình. Máu tuôn ra từ hông và nách của hắn thấm đầm áo sơ mi và đang từ từ chảy xuống phía dưới thắt lưng. Lai Sinh cho tay trái vào trong áo khoác da để sờ vết thương. May là vết thương không sâu như hắn nghĩ. Nếu không mặc cái áo khoác da này thì hắn lưỡi dao đã cắm sâu hơn.

Thợ Cắt Tóc giấu con dao ra sau lưng. Ông ta bình thản như thể đang ngạo mạn nói “Ta đã phơi bày tất cả điểm yếu rồi, mau xông vào đi.” Đó là mồi nhử. Nếu xông vào hắn sẽ lại bị chém. Trọng tâm cơ thể thực sự của ông ta hẳn là nằm ở vị trí khác. Nhưng Lai Sinh không nhìn thấy con dao của Thợ Cắt Tóc nên không thể biết được ông ta sẽ vung dao lên từ đâu. Hắn phải xông vào thì ông ta mới rút dao ra. Lai Sinh chẳng thể đọc được bất cứ điều gì từ vẻ mặt, ánh mắt hay chân của Thợ Cắt Tóc cả. Thậm chí hắn còn không thể biết chính xác ông ta đang đứng ở đâu. Đột nhiên hắn nghĩ rằng mình sẽ không thể thắng, sẽ bỏ mạng ở đây.

Lai Sinh chuyển con dao sang cầm bên tay trái. Thợ Cắt Tóc nghiêng đầu. Hắn bước một bước lên trước, con dao cầm bên tay trái vẫn chĩa về phía cổ đối phương. Thợ Cắt Tóc không hề di chuyển. Lai Sinh tiếp tục tiến thêm nửa bước. Ông ta vẫn đứng yên. Ánh mắt ông ta như thể thúc giục hắn nhanh xông vào. Lai Sinh đưa chân trái ra trước, đồng thời vung tay trái đang cầm con dao lên nhằm vào cổ ông ta. Thợ Cắt Tóc rút con dao từ sau

lưng ra chém một đường lên cánh tay trái của Lai Sinh. Lúc đó Lai Sinh liền vươn tay phải lên chém mạnh vào cổ Thợ Cắt Tóc. Ông ta giật mình lùi ra sau. Lai Sinh chuyển con dao sang tay phải và xông đến như thể sắp chém vào mặt ông ta. Thợ Cắt Tóc vội ngửa cổ ra sau để tránh con dao. Nhưng chỗ mà Lai Sinh nhắm đến không phải mặt mà là bắp đùi ông ta. Con dao Henkel của Lai Sinh cắm sâu vào đùi Thợ Cắt Tóc. Tiếp đó Lai Sinh rút con dao ra vung về phía phần bụng của ông ta. Thợ Cắt Tóc lùi ra sau, lấy mu bàn tay che con dao rồi đâm một nhát vào mạng sườn bị lộ ra của Lai Sinh. Lưỡi dao cắm khá sâu. Thợ Cắt Tóc rút dao ra. Còn Lai Sinh khụy gối ngồi xuống tại chỗ. Thợ Cắt Tóc lùi ra sau vài bước và lấy lại nhịp thở. Máu đang không ngừng tuôn ra từ hông của Lai Sinh. Hắn choáng váng. Lai Sinh cầm mũi dao xuống sàn để giữ thăng bằng. Thợ Cắt Tóc đang đứng ngây ra nhìn xuống đỉnh đầu hắn.

“Đưa tay trái ra làm mỗi nhử sao, cậu học nhanh đấy. Khá hơn chủ nhân con dao đó.” Thợ Cắt Tóc vẩy máu ở mu bàn tay và cất lời khen ngợi.

Từ mũi con dao Mad Dog của ông ta máu đang nhỏ tong tong. Máu tuôn ra từ bắp đùi ông ta thấm ướt cả quần. Nhưng Lai Sinh nghĩ đó là tất cả những gì hắn có thể làm được. Không thể đâm đến tận tim của Thợ Cắt Tóc bằng con dao trong tay hắn. Lai Sinh nắm lấy con dao cắm trên nền nhà như nắm cây gậy rồi lao đảo đứng dậy. Thợ Cắt Tóc lắc đầu. Tay phải Lai Sinh nắm chặt lấy con dao Henkel của Chu. Nhưng bàn tay ấy chẳng còn chút sức lực nào cả.

“Cái lợi của nghề này là không cần phải khử trùng dao.” Thợ Cắt Tóc nói.

“Quả là câu nói đùa vĩ đại đấy.” Lai Sinh cười mệt mỏi.

“Dừng lại ở đây hẳn là khó khăn nhỉ?” Ông ta hỏi.

“Bởi vì chúng ta đã gần đến đích rồi.” Lai Sinh đáp.

Lai Sinh vung dao một cách vô ích về phía Thợ Cắt Tóc. Ông ta nắm lấy cổ tay phải đang chuyển dao sang bên tay trái của Lai Sinh, rồi đâm con dao Mad Dog của mình thật sâu vào thắt lưng bên phải của hắn. Lai Sinh ngồi thụp xuống sàn nhà. Thợ Cắt Tóc quỳ gối ngồi phía trước hắn, rút con dao đang cắm vào thắt lưng hắn ra rồi đặt tay lên lồng ngực Lai Sinh. Ông ta giữ tư thế cúi đầu mà mắt vẫn nhìn xuống nền nhà một lúc, dường như để lấy lại nhịp thở.

“Xin lỗi nhé. Lão già này không có thể diện đâu.” Ông ta nói.

Lai Sinh mất thăng bằng dựa đầu vào vai Thợ Cắt Tóc. Ông ta để mặc hắn dựa rồi ấn đầu ngón tay vào khoảng giữa xương sườn tìm chỗ thích hợp để cắm con dao vào. Sau đó ông ta hướng mũi dao về phía trái tim của Lai Sinh.

Lúc đó, có một bàn tay trắng trẻo và mềm mại từ đâu bỗng thò ra nắm chặt lấy lưỡi con dao của Thợ Cắt Tóc. Lưỡi dao sắc bén của con dao Mad Dog ngay lập tức chĩa vào làn da trắng trẻo ấy. Máu ứa ra từ bàn tay đang nắm lấy con dao. Thợ Cắt Tóc không quay đầu mà chỉ quỳ yên tại chỗ.

“Mình à, bây giờ ông ngừng tay được rồi. So Yeon của chúng ta cũng không mong muốn điều này đâu.”

Lai Sinh ngẩng đầu lên khỏi vai Thợ Cắt Tóc. Một người phụ nữ tầm năm mươi có khuôn mặt dịu dàng đang dựa vào sau lưng ông ta và khóc. Những giọt nước mắt của bà rơi lã lã.

“Bây giờ chúng ta hãy để So Yeon đi, và chúng ta cũng nên đi theo So Yeon đi thôi.” Người phụ nữ nói tiếp.

Bàn tay đang cầm cán dao của Thợ Cắt Tóc run lẩy bẩy. Có lẽ vì máu chảy quá nhiều nên Lai Sinh thấy choáng váng. Hắn lại tựa đầu lên vai Thợ Cắt Tóc. Máu vẫn tiếp tục chảy ra từ bàn tay vợ Thợ Cắt Tóc đang nắm lưỡi dao của ông ta. Tiếng khóc nghẹn ngào của bà lạnh lẽo như cơn gió mùa đông len vào qua kẽ hở của cánh cửa giấy. Lai Sinh mất hẳn ý thức khi đầu vẫn tựa vào vai Thợ Cắt Tóc.

Cánh cửa bên trái

Hắn nghe thấy tiếng cười ở đâu đó.

Tiếng cười vui tươi như vườn hoa tháng Năm. Nghe như tiếng chim non vỗ cánh nhè nhẹ, hay tiếng vo ve của đàn ong đang chăm chỉ hút mật trên những đóa hoa. Những tràng cười giòn giã bật ra như pháo lách tách không ngừng. Có gì mà thú vị đến thế nhỉ? Tiếng cười rộn ràng khiến Lai Sinh cũng bất giác cười theo trong giấc mơ.

Đây là đâu? Hắn nghe thấy tiếng nước chảy bên tai. Gần đây có con suối nào ư? Không. Chẳng có con suối nào cả. Chỉ là tiếng nước chảy. Tiếng nước khó hiểu cứ chảy văng vẳng bên tai hắn. Từ sau khi trở thành sát thủ, thỉnh thoảng Lai Sinh lại nghe thấy tiếng nước trong những giấc mơ. Mỗi lúc như vậy, hắn lại nghĩ có lẽ mình đang nằm chết lặng lẽ ở nơi nào đó. Ở một nơi cũng nghe thấy tiếng nước chảy như bây giờ, trong trạng thái không thể nhúc nhích bất cứ một bộ phận nào của cơ thể, nằm thẳng trên lớp sỏi lạnh ngắt nhìn hướng lên bầu trời và chịu đựng sự vĩnh cửu mang tên thời gian. Đột nhiên hắn nghĩ cái chết đang đến rất gần. Lai Sinh lại thiếp đi.

Lai Sinh chậm rãi tiến sâu vào khu rừng, sương mù giăng là là mặt đất. Tiếng chân Lai Sinh giẫm lên màn sương mờ mịt và sâu thẳm nghe như tiếng chân chậm chạp của chú trâu đang cõng cậu thiếu niên trên lưng. Những phiến lá trữu nặng vì

ngậm đẫm sương lạnh lẽo quệt qua má Lai Sinh. Có một cái thùng rác ở phía trước tu viện trong rừng nơi hắn sinh ra. Lai Sinh ghé mắt nhìn vào trong thùng và nghiêng đầu. Bên trong đựng đầy hoa cẩm chướng. “Cái nôi của mình cũng không tệ như mình nghĩ nhỉ?” Lai Sinh nhìn lên trời cười thật to. Những tán lá ngân hạnh nghìn năm cũng lao xao cười theo. Hắn ngửa đầu nhìn cây ngân hạnh đang vươn những cành nhánh xum xuê lá ra tứ phía. Khi cơn gió thổi qua, những tán lá nghiêng về một phía và đồng loạt cười to. “Có gì mà vui đến thế chứ?” Lai Sinh nghiêng đầu. “Rốt cuộc có gì mà vui vậy? Hãy để tao cùng cười với.” Lai Sinh chụm hai bàn tay giả làm loa hét lớn với những tán cây ngân hạnh. Nhưng những tán cây chỉ cười mà không đáp lại. Rì rào, rì rào. Tiếng cười của những tán cây ngân hạnh hết như tiếng cười của những cô công nhân. Tiếng cười của những cô gái khuấy động cả con ngõ nhà máy vào giờ nghỉ trưa. Bốn nữ công nhân đang vừa cười nói rôm rả vừa bước đi trên con đường rừng đẹp đẽ dưới mái vòm tạo thành từ tán lá của những thân cây khổng lồ. “Ôi chao, buồn cười quá, buồn cười thật đấy.” Một cô công nhân có khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lai Sinh chặn các cô công nhân lại.

Các cô gái nghiêng đầu.

“Anh là ai?”

“Các cô không biết tôi ư? Tôi mạ nhôm ở Tổ làm việc số 3. Người đi cái xe đạp có treo giỏ màu hồng ấy!”

Bốn cô công nhân lắc đầu. Cả cô công nhân có khuôn mặt tròn đáng yêu cũng lắc đầu. Họ tránh sang một bên định đi tiếp

con đường đang đi. Lai Sinh lại chặn đường họ. Các cô công nhân so vai tỏ vẻ sợ hãi.

“Anh tránh ra.”

Cô công nhân mặt tròn dửng dăm đứng ra. Lai Sinh khẽ cười với cô và trở ngón tay vào cô.

“Tôi biết rất rõ về cô.”

“Làm sao anh lại biết về tôi?” Cô gái tròn mắt hỏi.

“Cô có một vết chàm ở mông trái, đúng không? Cái vết đó hình con thỏ thì phải? Bên cạnh vú phải cũng có hai vết, một vết lớn một vết nhỏ. Giống như người tuyết, mặt trắng và trái đất. Và... ừm... cô khinh thường những người đàn ông chỉ mặc đồ lót một lần rồi bỏ đúng không? Cô nói như thế là tiêu xài hoang phí. Vậy nên cô giặt đồ lót và mặc lại đến cả trăm lần. Cô ngồi thụp xuống sàn nhà, vừa ngâm nga một bài hát vui vẻ vừa giặt quần lót đến khi nó mòn hết cả đi. Rồi thì... ừm... mỗi khi tức giận thì tai cô sẽ đỏ lên trước đúng không?”

Vành tai của cô gái đang vô cùng giận dữ thực sự đã đỏ ửng lên.

“Khì khì, cô thấy không. Bây giờ tai cô đang đỏ lên kìa.” Lai Sinh vui vẻ nói.

Lúc đó cô công nhân liền tát thật mạnh vào má Lai Sinh. Hắn nhìn cô gái với vẻ mặt muốn khóc. Cô ta lại giơ tay lên, dường như cơn giận chỉ nguôi đi được chút ít. Lai Sinh sợ hãi đưa tay lên che má.

“Cô thực sự không biết tôi sao? Thực sự không nhớ ra tôi sao?” Lai Sinh vừa nức nở vừa hỏi.

“Không biết. Tôi không biết. Đúng là người kỳ lạ.” Cô gái lạnh lùng nói.

Bốn cô công nhân lại tiếp tục đi trên con đường rừng xinh đẹp, bỏ Lai Sinh lại đằng sau. Hắn nghe tiếng các cô chuyện trò ríu rít vọng lại từ đằng xa. “Gã đó là ai vậy? Bị điên à?” “Hồi nãy cậu dũng cảm lắm đấy, tôi thì sợ muốn chết đây này.” “Phải đấy, anh ta không giống người xấu nhưng hình như mất trí thì phải?” Liền thoảng, liền thoảng. Những tiếng ríu rít không ngừng vọng lên từ phía cuối con đường rừng sâu thăm thẳm. Rồi những tràng cười bay lên như bong bóng xà phòng. “Tại sao lại không thể nhớ ra mình?” Lai Sinh ngẩn người nhìn con đường rừng mà các cô công nhân đã mất hút.

Hắn lại nghe thấy tiếng nước. Tiếng nước lạnh lẽo và rét buốt len lỏi qua kẽ hở giữa những viên sỏi. Mình đã chết rồi sao? Lai Sinh hỏi trong giấc mơ. “Anh đã chết rồi. Từ lâu trước kia, rất lâu trước kia.” Những tán lá ngân hạnh lao xao trong gió nói cho hắn biết. Những cây cổ thụ trong rừng gập đầu như xác nhận.

Khi Lai Sinh mở mắt, thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy là một con búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương. Búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương đang đứng sừng sững bên cạnh ngực phải hắn. Misa đang cầm con búp bê đó và lấy chân nó chọc vào người Lai Sinh. Một con búp bê gấu Pooh ngồi trên ngực trái và một chú chó đốm nhồi bông ngồi trên chân thủy đang nhìn hắn bằng đôi mắt ngơ ngác. Misa túm lấy chú chó đốm mà lắc. “Chán quá. Chán quá. Ôi, chán quá đi.” Đuôi chú chó đốm quẹt qua quẹt lại trên bụng Lai Sinh. Misa lại ôm lấy con búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương.

“Anh trai này nhìn vậy mà cũng cơ bắp nhỉ?” Búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương hỏi.

“Có cơ bắp nhưng tứ chi bất động thì cũng làm được gì. Nhưng chỗ chúng ta đang đứng đây là một ngọn đồi. Đồi làm sao có cơ bắp được nhỉ?” Gấu Pooh hỏi.

“Chú gấu bụng phệ à, hãy im lặng đi. Chú mặc quần vào đi chứ.” Búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương vặc lại.

Misa dời búp bê Barbie tóc vàng gầy trơ xương từ ngực xuống bụng Lai Sinh. Mỗi khi chân con búp bê chọc vào bụng, vết thương bị Thợ Cắt Tóc đâm vào lại đau đớn như thể sắp nứt toác.

“Misa à, chỗ đó đau lắm.” Lai Sinh nói bằng giọng thật thấp.

Misa kinh ngạc nhìn Lai Sinh. Sau khi nở nụ cười tươi rói với hắn, cô quay đầu về phía phòng khách hét lớn.

“Chị Mito, anh Lai Sinh tỉnh rồi.”

Mito và cô thủ thư mắt lác vội vàng chạy đến nhìn Lai Sinh một lúc lâu như thể đang ghé mắt nhìn xuống giếng nước. Mito giơ ngón tay trước mặt Lai Sinh chậm rãi đưa tay từ phải sang trái rồi lại từ trái sang phải. Hắn không nhìn theo đầu ngón tay đó mà bức bối nhìn thẳng vào mặt cô ta. Mito cũng nhìn chòng chọc vào mắt Lai Sinh rồi phì cười.

“Xin chào, ông chú Frankenstein.” Cô ta nói.

Lai Sinh quay đầu nhìn xung quanh. Một căn nhà gỗ. Một cây hồng đứng bên ngoài cửa sổ đang rủ lá, phía sau cây hồng là một ngọn núi cao.

“Đây là đâu?” Lai Sinh hỏi.

“Ngôi nhà nơi Mito này sinh ra. Chính xác là nơi bố tôi đã dụ dỗ người mẹ ngây thơ của chúng tôi đến hái cà chua ở nông trại cuối tuần rồi nhảy bổ vào bà ấy. Tuy nhờ vậy mới có Mito này.”

“Chị!” Misa liếc xéo Mito.

“À, xin lỗi! Còn Misa nhà chúng ta là đứa trẻ mà bố mẹ sinh ra từ tình yêu. Nhưng bà chị này thì chắc chắn là đứa trẻ được sinh ra từ sự cưỡng ép. Mỗi lần nổi giận với bố, mẹ lại chẳng nói là ‘Hôm đó mẹ đang mải mê hái cà chua thì chính ông ta lao vào mẹ đấy. Cho nên đời mẹ mới thành ra thế này. Mito, đời con cũng sẽ giống vậy thôi.’ Mỗi lần mẹ nói thế bố lại đỏ bừng mặt không biết làm sao, ha ha ha ha.” Mito cười to như thể chuyện đó buồn cười vô cùng.

“Tôi như thế này bao lâu rồi?” Lai Sinh hỏi.

Misa xòe năm ngón tay. Lai Sinh làm mặt nghiêm trọng nhìn năm ngón tay của Misa.

“Anh có đói bụng không?” Misa hỏi.

Hắn có đói không nhỉ? Dù cơ thể này là của hắn nhưng không hiểu sao Lai Sinh chẳng cảm nhận được gì cả. Hắn lắc đầu.

“Anh không biết nữa.” Lai Sinh đáp.

“Dĩ nhiên là đói chứ. Anh nhịn đói năm ngày rồi.”

“Nhịn đói gì mà nhịn đói. Anh ta đã ngốn không biết bao nhiêu dung dịch đường gluco đắt tiền rồi đấy.” Cô thủ thư bĩu môi.

“Ôi chao, chị này, cái đói với cơn mà giống nhau sao? Chà, nếu vậy thì Misa phải nấu cháo thật ngon cho anh mới được.”

Misa đẩy xe lăn đi vào bếp. Lai Sinh hơi ngẩng đầu nhìn xuống cơ thể mình. Cánh tay, vai và bụng hằn quần kín bằng.

“Cái này là nhờ cô à?” Lai Sinh hỏi Mito.

“Tôi có người bạn làm ở bệnh viện thú y. Anh mất quá nhiều máu. Suýt nữa là chết thật rồi.” Mito đáp.

Cô thủ thư từ đầu chí cuối cứ nhìn Lai Sinh với vẻ mặt không hài lòng. Tuy cũng không thể biết chính xác cô ta có đang thực sự nhìn hằn hay không vì ánh mắt cô ta lệch nhau. Nhưng chắc chắn cô thủ thư đang cảm thấy Lai Sinh thật thảm hại.

“Từ lần sau hãy dùng súng đi. Thực lực chưa đủ mà còn liều lĩnh xông vào, anh đừng làm cho nhiều người mệt mỏi thêm.”

Cô thủ thư thấp giọng giễu cợt để Misa không nghe thấy. Có lẽ thực sự bất mãn với Lai Sinh nên giọng nói của cô ta nhuốm đầy sự tức giận.

“Vì anh mà Mito này đã bị lộ với Thợ Cắt Tóc. Cả Su Min đây nữa. Chỉ vì anh mà ba người chúng tôi đều rơi vào nguy hiểm. Cả mưu đồ tóm Han Ja cũng bị phá hỏng đôi chút. Nhưng không sao. Chuyện đã thế rồi thì phải âm thầm bắt đầu công việc thôi. Vì chúng tôi luôn suy nghĩ tích cực mà.”

Mito nhìn cô thủ thư mắt lác. Cô thủ thư cười với cô ta. Thật là những cô gái không tưởng, chẳng hiểu họ nghĩ gì nữa?

“Lôi được tôi về từ chỗ Thợ Cắt Tóc cũng giỏi đấy. Thế cô có mang cả con dao của tôi về không?” Lai Sinh hơi gượng gạo hỏi.

Mito nhìn hằn bằng vẻ mặt lạnh lùng. Sao đột nhiên hằn lại nghĩ đến con dao của Chu nhỉ. Chính Lai Sinh cũng cảm thấy câu hỏi mà bản thân vừa thốt ra thật kỳ quặc.

“Tôi sẽ xử lý Thợ Cắt Tóc. Riêng anh có việc khác phải làm.” Mito nói bằng giọng cứng rắn.

Nói xong, cô ta quay phắt người đi xuống bếp. Cô thủ thư cũng đi theo. Lai Sinh nghe thấy tiếng trò chuyện và tiếng cười âm ỉ của ba cô gái từ trong bếp vọng lại. Một lát sau Misa mang cháo vào. Mito và cô thủ thư mắt lác dờng như định ra ngoài nên mặc áo khoác. Khi cô thủ thư đi giày ở cửa chính, Mito đến bên giường nơi Lai Sinh nằm và thì thầm.

“Anh đừng nghĩ ngợi vô ích bằng cái đầu bã đậu ấy nữa, chỉ tổ làm mọi chuyện khó khăn hơn thôi. Anh ăn cháo rồi ngủ cho kỹ. Ngủ thật sâu đến khi nào tôi gọi mới được dậy.” Mito nhấn mạnh hai chữ “thật sâu”.

Mito và cô thủ thư mắt lác mở cửa đi ra ngoài. Misa múc một thìa cháo đưa lên miệng thổi phù phù rồi đút cho Lai Sinh. Hắn thần thờ nhìn Misa và tô cháo đang bốc khói. Misa lại giơ thìa cháo lên. Lai Sinh lại mở miệng. Món cháo Misa nấu, món cháo nóng hổi hắn được ăn sau năm ngày bất tỉnh thực sự ngon vô cùng. Lai Sinh ăn hết một tô cháo và lại thiếp đi.

Lai Sinh tiếp tục ngủ như lời Mito. Ngủ rồi mơ rồi thức dậy, ăn cháo Misa nấu rồi lại ngủ tiếp. Ngủ rồi lại ngủ nhưng cơn buồn ngủ cứ liên tục kéo đến. Hắn nghĩ không biết chừng Misa đã cho thuốc ngủ vào trong cháo. Hoặc thuốc ngủ có trong ly nước, trong thìa, nếu không thì hắn là trong những bông hoa được cắm trong bình, hay trong ánh nắng ấm áp len qua khe cửa sổ rọi vào giường hắn nằm. Ăn cháo rồi ngủ, uống thuốc rồi ngủ, thậm chí trong mơ hắn cũng đang ngủ.

Hàng đêm, Mito về nhà tháo băng, khử trùng vết thương và tiêm thuốc cho Lai Sinh. Những đêm Mito không về thì cô thủ thư đến làm thay.

“Tại sao cô lại xen vào chuyện này?” Lai Sinh hỏi cô thủ thư khi cô ta đang lẳng lặng thay băng mới cho hắn.

Cô ta không trả lời.

“Đây không phải trò đùa của bọn trẻ con. Không biết chừng cô sẽ chết đấy.”

Cô thủ thư kéo băng gạc thật mạnh rồi buộc lại. Vết thương đau đớn như thể sắp vỡ toang. Lai Sinh rên rỉ.

“Ai cũng có chuyện riêng chứ đâu chỉ riêng anh. Đừng có vênh váo tự mình ra vẻ bi tráng, ra vẻ ta đây biết hết.” Cô thủ thư vừa dọn kéo cùng bông băng cũ vừa nói.

Cô ta nói đúng. Ai cũng có câu chuyện riêng. Lão Chồn, Chu, ông Râu Xồm, Mito, Thợ Cắt Tóc, thậm chí cả Han Ja cũng có chuyện riêng. Bằng những câu chuyện đó, họ nuôi dưỡng lòng phần nộ, căm thù nhau và giết lẫn nhau. Tất cả đều nghĩ câu chuyện của mình chính đáng. Ai cũng nghĩ vết thương của bản thân là chính đáng. Nhưng cái gì là chính đáng? “Chắc, nghĩ linh tinh thế là đủ rồi đấy. Thằng khốn nạn như mình cũng đâu khác gì.” Lai Sinh tự giễu.

Thỉnh thoảng khi tỉnh dậy Lai Sinh thấy Misa lại đặt con búp bê gấu Pooh đã cũ mềm lên bụng hắn và chơi búp bê một mình. “Chẳng phải em đã quá tuổi để chơi búp bê rồi sao? Sao em không thử chơi những trò khác?” Lai Sinh hỏi.

“Trò khác là trò gì?” Misa mân mê con gấu bông đã rách bướm.

“Như nuôi mèo chẳng hạn. Nếu nuôi mèo em sẽ thấy hạnh phúc hơn.”

Misa nướnng mắt suy nghĩ thật kỹ rồi lập tức lắc đầu.

“Em ghét chó mèo. Chúng chết sớm hơn em. Em không thể thân thiết với những thứ chết sớm hơn em. Nhưng gấu bông thì khác, nếu được may đi vá lại liên tục chúng sẽ sống lâu hơn em.” Misa đưng đưa chú gấu Pooh và nói.

“Sao em không hỏi anh gì cả?”

“Hỏi gì cơ ạ?”

“Bất cứ điều gì.”

“Bởi vì dù biết thì em cũng chẳng giúp được gì cả. Vậy nên em giả vờ không biết những thứ em không thể làm. Nếu cứ tiếp tục giả vờ không biết gì thì sẽ thành ra không biết gì thật.” Misa cười.

Misa tiếp tục lắc lư đầu con gấu Pooh trên bụng Lai Sinh.

“Em từng đọc tiểu thuyết *Chú gấu Bắc Cực* hay nghi ngờ của tác giả Gấu G. Y. chưa?” Lai Sinh hỏi.

“Là một tác giả nổi tiếng ạ?”

“Hoàn toàn không. Nhân vật chính của câu chuyện ấy là một chú gấu Bắc Cực luôn nghi ngờ bản thân mình có phải gấu Bắc Cực thật hay không.”

“Sao gấu Bắc Cực lại hoài nghi bản thân mình có phải gấu Bắc Cực hay không chứ?” Misa nghiêng đầu.

“Vậy mới nói đó là câu chuyện buồn cười về một chú gấu Bắc Cực suốt ngày tự hỏi ‘Tại sao mình không chỉ đơn thuần là gấu mà lại là gấu Bắc Cực? Chỉ đơn giản vì mình sinh ra ở Bắc Cực ư?’ Chú gấu Bắc Cực hay hoài nghi trong truyện này rất ghét sự thật rằng mình là gấu Bắc Cực chỉ vì sinh ra ở Bắc Cực. Chú ghét việc mình bắt đắc dĩ trở thành gấu Bắc Cực. Chú có thể trở thành gấu trúc hay gấu xám cơ mà. Thế là gấu Bắc Cực phiền muộn suốt một thời gian dài.”

“Không phải chú gấu đó ngốc sao?” Misa hỏi.

“Không, là một con gấu mà biết tự đặt câu hỏi như thế thì cũng là một gấu khá triết học đấy. Tóm lại là chú gấu Bắc Cực hay hoài nghi này nghĩ mình phải rời Bắc Cực để tìm hiểu xem bản thân mình thực sự là gấu gì. Chú trải bản đồ ra và quan sát những nơi hoàn toàn khác biệt với Bắc Cực, rồi quyết định sẽ đến California.”

“Chú gấu Bắc Cực ư?”

“Phải.”

Misa nghiêng đầu như thể không hiểu nổi.

“Nếu muốn đi từ Bắc Cực đến California thì chẳng phải cần có thuyền sao?”

“Đúng thế. Thật không may là chú gấu Bắc Cực không có thuyền. Thế là chú ta lấy cưa cắt một mảnh băng. Nghĩa là chú ta đang cắt chính mảnh đất mình đang đứng. Rồi chú cười tảng băng về phía California. Gió thổi đưa tảng băng chở chú gấu tiến dần ra biển lớn. Nhưng càng rời xa khỏi Bắc Cực thì tảng băng càng bé lại. Băng đang tan dần vậy mà chú ta vẫn chẳng thấy đất

liền đầu. Đến tận khi tảng băng khổng lồ chỉ còn là một mảnh nhỏ xíu, chú gấu Bắc Cực hay hoài nghi mới nhận ra ‘À! Hóa ra vì vậy mà mình là gấu Bắc Cực. Vì dù có làm gì cũng không thể rời khỏi Bắc Cực nên mới là gấu Bắc Cực.’ Sau đó băng tan hết, chú gấu Bắc Cực hay nghi ngờ rơi xuống biển và lại miệt mài bơi về Bắc Cực, câu chuyện kết thúc tại đó.”

“Vậy chú gấu Bắc Cực đó rơi xuống biển rồi chết ư?”

“Anh không biết. Đến đoạn chú ta bơi về là hết truyện rồi.”

“Gấu Bắc Cực hay hoài nghi chắc phải bơi rất giỏi chứ.” Misa thực sự lo lắng cho chú gấu Bắc Cực đó.

“Chẳng phải nó giống chúng ta sao?”

“Chú gấu Bắc Cực ngốc nghếch ấy ư?”

“Tất cả chúng ta đều sinh ra ở Bắc Cực, căm ghét Bắc Cực, và dù có làm gì điên rồ cũng không thể rời khỏi Bắc Cực.” Lai Sinh nói.

Misa nhìn Lai Sinh không rời mắt.

“Em thấy Bắc Cực cũng đâu có tệ. California nóng lắm. Mà nếu ở California thì sẽ được gọi là gấu California à, nghe cứ kỳ kỳ thể nào ấy? Nếu em sinh ra ở Bắc Cực thì sẽ cứ thế mà sống ở Bắc Cực thôi.” Misa cười rạng rỡ.

Sáng sớm một ngày tháng Mười hai, sương giá phủ khắp khu rừng mùa đông tháng Mười hai. Lá cây đông cứng trắng bệch như được quét một lớp phấn dày. Dường như chim chóc đều đã bay đến nơi ấm áp tránh rét cả nên tiếng chim thưa thớt hẳn. Ngày 2 tháng Mười hai, cô thủ thư chặt một cái cây làm cây thông Giáng sinh. Tối đến, ba người phụ nữ vừa nói chuyện rôm

rả vừa treo những món đồ trang trí như mấy quả cầu đủ màu sắc, hạt châu, hộp quà các loại, chuông, ngôi sao, ông già Noel cùng tuần lộc, dừa thần, kẹo que lên cây thông Giáng sinh. Misa mang bông gòn đến rải lên cây làm tuyết. Ba cô gái vừa trang trí cây thông vừa cười nói rôm rả mãi không dứt. Có vẻ bọn họ sẽ cứ thế mãi đến tận Giáng sinh. Nhưng không hiểu sao tiếng cười của ba cô gái nghe có gì đó bất an. Giống như những hành động phô trương cố gắng hết sức tỏ ra vui vẻ vì sợ hãi nỗi buồn sắp ập đến.

Vết thương của Lai Sinh đã lành lại khá nhiều. Bây giờ hắn đã có thể cử động ở mức độ nào đó, tuy vẫn phải hơi gập người xuống nhưng hắn đã tự bước đi được. Có lẽ bộ dạng đi khập khiễng của hắn trông rất buồn cười nên Misa thường xuyên ôm bụng cười mỗi khi thấy Lai Sinh đi dạo. “Phải cử động nhiều mới tốt.” Mito quan sát vết thương và nói. Lai Sinh đi loanh quanh trong khu rừng quanh nhà. Đào, tùng, mơ, hạt dẻ mọc khắp nơi như bao bọc lấy khu vườn. Lai Sinh nghĩ nếu không ai chết và không ai bị thương thì cuộc sống ở ngôi nhà này sẽ thật bình yên và đẹp đẽ. Đây là nếu như không có ai chết và bị thương.

Ngôi nhà nằm ở lưng chừng núi. Có một con đường nhựa đi thẳng lên nhà và có một con đường nữa hẹp và dốc mà xe hơi không thể đi dẫn ra phía sau nhà. Lai Sinh quan sát con đường hẹp dẫn ra sau nhà. Vì không được tráng nhựa và rễ cây mọc tua tủa khắp nơi nên có lẽ không thể đẩy xe lăn của Misa ra con đường đó được. Nếu bọn sát thủ phát hiện ra ngôi nhà này thì cả ba cô gái sẽ bỏ mạng ở đây. Tin đồn Lai Sinh và Thợ Cắt Tóc đấu với nhau, tin đồn cô gái nào đó đã đưa Lai Sinh đi và biến mất

hắn đã lan khắp nơi, không biết chừng đã đến tai Han Ja. Có khi những kẻ theo dõi đã bắt đầu rục rịch rồi cũng nên. Hắn có bao nhiêu thời gian đây?

Mito và cô thủ thư vẫn chăm chỉ đều đặn ra ngoài làm gì đó rồi quay về. Nếu Misa đi ngủ thì hai người bọn họ sẽ ngồi ở góc xép và chuyện trò thật lâu. Thỉnh thoảng họ rì rầm thảo luận chuyện gì đó đến tận sáng sớm. Nhưng cả Mito lẫn cô thủ thư đều không nói lời nào với Lai Sinh. Làm sao để đấu lại Han Ja, làm sao đấu với lão Chồn và ba người họ sẽ sống sót ra sao trong tương lai - họ chẳng tiết lộ một lời với Lai Sinh.

Lai Sinh đọc sách, ngủ, nhìn ngọn núi mùa đông ngoài cửa sổ để giết thời gian. Thỉnh thoảng hắn nhìn chăm chăm lên những xà nhà trên trần và hồi tưởng lại động tác của Thợ Cắt Tóc. Những động tác của ông ta vừa thực vừa ảo, nhẹ nhàng uyển chuyển, khoan thai nhanh nhẹn. “Nếu đụng độ với ông ta lần nữa thì liệu có thể thắng không?” Lai Sinh tự hỏi mình. Nỗi sợ hãi lạnh lẽo như thể đứng trước mũi dao ập đến vào đúng khoảnh khắc hắn đặt ra câu hỏi đó. Sẽ rất khó khăn. Nếu đấu với Thợ Cắt Tóc lần nữa, có lẽ khi đó hắn sẽ chết thật.

Khi Lai Sinh mở mắt, Mito đang đứng thân thờ cạnh giường nhìn hắn. Không biết cô ta đã đứng đó nhìn hắn như thế bao lâu. Vẻ mặt Mito trông thật buồn bã và bi thảm.

“Máy giờ rồi?” Lai Sinh hỏi.

“Ba giờ sáng.”

“Sao cô lại nhìn tôi như thế?”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Tôi cần súng và dao hơn là kế hoạch của cô.” Lai Sinh nói.

“Đừng nghĩ vớ vẩn. Bây giờ không phải lúc để anh bày trò sĩ diện trẻ con đâu.” Mito nói.

“Thế nếu bọn sát thủ ập vào đây ngay bây giờ thì tôi sẽ cầm nôi và chảo chiến đấu à?”

“Chỉ còn chưa đến hai mươi ngày nữa là bầu cử tổng thống rồi. Han Ja không rảnh rồi mà bận tâm đến chúng ta đâu. Thật ra cũng chưa có lý do để làm thế. Hơn nữa trước khi Han Ja xử lý chúng ta, chúng ta sẽ xử lý gã trước.”

“Rốt cuộc kế hoạch của cô là gì?”

“Anh sẽ giúp tôi chứ?” Mito nghiêm túc hỏi.

“Để xem, tôi không thể nói chắc được.”

Mito chỉ im lặng nhìn Lai Sinh một lúc, lát sau cô ta mới mở miệng.

“Tôi có các tài liệu mưu đồ của Kang Ji Kyeong. Chúng là những mưu đồ ám sát đã được thực hiện êm thấm trong suốt hai mươi năm qua. Han Ja cất sổ sách của hắn trong két sắt. Trong những sổ sách đó có chứa nội dung chi tiết về giao dịch với những kẻ giết thuê, chính trị gia, doanh nhân, thư viện, đám môi giới giết thuê. Và Han Ja đầu tư khá lớn vào lần bầu cử này. Nội dung chi tiết các giao dịch cũng có cả ở trong quyển sổ đó. Còn lão Chồn thì có một quyển sách.”

“Sách?”

“Quyển sách ghi lại tường tận những vụ ám sát quan trọng xảy ra xuyên suốt lịch sử hiện đại của Đại Hàn Dân Quốc trong

suốt chín mươi năm qua. Năm mươi năm đầu được các giám đốc thư viện đời trước viết, bốn mươi năm còn lại do lão Chồn viết.”

“Lão Chồn viết sách? Một kẻ đã sống ở thư viện suốt hai mươi bảy năm như tôi cũng không hề biết mà người ngoài như cô lại biết rõ nhỉ.”

Mito liếc nhìn căn phòng có cô thủ thư đang ngủ.

“Thực sự có một quyển sách như vậy đấy. Tôi còn biết nó đang ở đâu.”

“Ý cô là quyển sách đáng gờm có thể đảo lộn lịch sử hiện đại Hàn Quốc ấy đang được để công khai cùng mấy trăm nghìn quyển sách ở thư viện sao? Ở đâu? Bên cạnh Tội ác và hình phạt à? Hay bên cạnh quyển Bóng chày Nhật Bản, lịch lãm và xúc động?” Lai Sinh mỉa mai.

“Bên dưới phòng đọc sách của lão Chồn.” Mito bình thản nói.

“Tầng hầm?”

Cô ta gật đầu.

“Quyển sách dày có bìa được làm từ da dê. Trông giống như quyển Kinh Thánh. Anh nhìn là nhận ra ngay.”

“Làm sao cô tìm được quyển sách đó?”

“Vì người đàn ông như lão Chồn luôn xem phụ nữ là đồ ngốc. Nếu là phụ nữ mất lác nữa thì chẳng còn gì để nói.”

Lai Sinh bật cười. Cô thủ thư đã hoàn toàn qua mặt được lão Chồn. Lai Sinh băn khoăn không rõ nếu biết được sự thật này thì lão Chồn có lòng tự tôn cao ngất sẽ mang vẻ mặt thế nào, hẳn sẽ rất đáng xem. Mito lại mở miệng.

“Han Ja cất giữ sổ sách ở nhà cho an toàn chứ không để ở công ty. Có hai người có thể tiếp cận với két sắt cất giữ quyển sổ ấy là Han Ja và luật sư của gã. Uy hiếp Han Ja thì khó, nhưng với luật sư của gã thì có thể. Vì hắn có vợ và hai cô con gái xinh đẹp, hơn nữa hắn còn là một thằng bản thủ, hèn nhát và nhu nhược. Chỉ cần cửa dao vào vài chỗ trên người hắn thì sẽ dễ nói chuyện thôi. Có hai người có thể tiếp cận tầng hầm của Thư viện, chính là lão Chồn và anh đây. Tôi cần cả hai thứ đó. Vậy nên nếu anh mang cho tôi quyển sách của lão Chồn và quyển sổ của Han Ja thì công việc của anh sẽ kết thúc. Mọi chuyện còn lại tôi sẽ tự lo liệu. Nếu nắm được ba thứ đó, tính cả tài liệu mưu đồ của Kang Ji Kyeong, thì tức là chúng ta đã nắm được chuỗi dao.”

Lai Sinh nhìn chăm chăm vào Mito.

“Cô nghĩ mình có thể làm được chuyện đó sao? Dù giành được những thứ đó thì cô cũng không tránh khỏi bị tất cả sát thủ của Đại Hàn Dân Quốc tìm giết. Toàn bộ các cơ quan, quân đội, cảnh sát, kiểm sát đều sẽ đuổi cùng giết tận cô. Bởi vì chẳng có ai từng dùng sức mạnh trên đất nước này mà lại không dính dáng đến kẻ bày mưu cả.”

“Bầu cử tổng thống không phải cũng giống một bữa tiệc thú vị sao? Bữa tiệc mà tất cả mọi dục vọng, tham vọng, hư vinh đều tụ tập ở một chỗ. Ánh mắt của những kẻ muốn xem những thứ hư cấu đó cũng dồn cả về một chỗ. Đây là thời điểm tốt để một thứ gì đó bùng nổ. Hơn nữa tất cả cũng đều đang đợi thứ gì đó bùng nổ. Tôi có kế hoạch. Thế nào, anh sẽ giúp tôi chứ?”

Lai Sinh nghĩ một lúc.

“Nếu cô thành công thì những người tôi biết đều sẽ chết. Tôi cũng chết cùng họ. Nhưng những kẻ bày mưu ở phía sau điều khiển chúng ta như con rối vẫn sẽ sống sót. Đó là lịch sử mà tôi biết.”

Mito cười với hắn.

“Có thể như thế, mà cũng có thể không. Vì chúng ta vẫn chưa chiến đấu thử mà. Nhưng ít nhất sẽ không chết như chú gấu Bắc Cực nhút nhát.”

Ngày hôm sau, tuyết đầu mùa rơi. Misa ngẩn người nhìn khu rừng mùa đông bị tuyết bao phủ. Nhưng chẳng hiểu sao khu rừng mùa đông vui mình dưới tuyết lại gợi cho Lai Sinh cảm giác đang bị cô lập. Đó là cảm giác bản thân đã đi rất xa và vì vậy cũng ngày càng gần hơn với nguy hiểm. Hắn gấp than bỏ vào lò sưởi và đổ thêm một ít nước vào cái bình đặt trên lò. Mạng sườn vẫn còn hơi đau, nhưng giờ thì hắn đã có thể cử động được khá khá. Cô thủ thư mất lác và Mito không ở nhà. Lai Sinh nghĩ thật may mắn. Nếu có ở nhà thì ba người bọn họ sẽ om sòm suốt cả ngày vì tuyết đầu mùa rơi.

“Thế gian chìm trong màn tuyết đẹp quá anh nhỉ?” Misa nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đẹp ư...” Lai Sinh lẩm bẩm nhại lại lời Misa.

“Chẳng lẽ nếu tất cả những thứ dơ bẩn được phủ một lớp tuyết dày thì thế gian này cũng sẽ trở nên đẹp đẽ hơn à?” Lai Sinh lẩm bẩm.

Misa nhìn sang hắn.

“Sao anh lại bi quan như thế? Kia chỉ đơn thuần là thế giới đang chìm trong tuyết thôi mà.” Misa cười.

Lai Sinh nghiêng đầu sang bên trái.

“Đúng nhỉ. Kia chỉ là thế giới chìm trong tuyết thôi.” Hấn lại lẩm bẩm.

“A, em muốn ra ngoài quá.” Misa đan hai tay vào nhau, duỗi căng người và nói.

Lai Sinh đội mũ và ra khỏi nhà. Hấn lấy chổi quét tuyết ngập khu vườn và con đường rừng. Cảm giác mát lạnh của tuyết tan ngay khi rơi xuống mặt thật dễ chịu. Hồi nhỏ Lai Sinh vẫn thường dùng chổi quét hoa anh đào rụng đầy trong sân thư viện. Lúc đó hấn còn thấp hơn nhiều so với cây chổi. Quay đi quay lại Lai Sinh đã lại thấy những cánh anh đào phủ đầy sân dù hấn vừa mới quét sạch sẽ. Hấn sợ hãi sự trống rỗng vô nghĩa đó nên cứ thế quét mãi quét mãi. Sau khi quét sạch tuyết phủ từ khu vườn đến lối đi dành cho ô tô, Lai Sinh lại đi vào nhà. Hấn cầm một tấm chăn đến đắp lên đầu gối của Misa.

“Đội mũ vào. Nếu không anh không để em ra ngoài đâu.” Lai Sinh nói.

Misa ngoan ngoãn đội mũ. Lai Sinh đẩy xe lăn của Misa ra khỏi nhà. Bánh xe lăn lạo xạo lạo xạo trên tuyết.

“Anh không mệt chứ?” Misa hỏi.

“Không mệt.” Lai Sinh đáp.

Mỗi khi chiếc xe lăn xóc lên vì bụi cỏ hay bãi sỏi, Misa lại cười khúc khích. Cô chìa tay đón lấy những bông tuyết đang rơi rồi nhắm mắt ngửa đầu lên trời hứng tuyết một lúc thật lâu.

“Misa muốn sống cuộc sống như thế nào?” Lai Sinh hỏi.

“Em thích hiện tại. Cứ như thế này là đủ rồi.” Misa đáp, vẫn ngửa đầu lên trời với đôi mắt nhắm chặt.

Mito trở về vào sáng sớm. Tiếng bánh xe ô tô của cô ta nghiêng trên tuyết nghe thô bạo không tự nhiên. Dù đã tắt đèn pha rọi vào cửa sổ nhưng Mito vẫn không vào nhà. Lai Sinh ngồi dậy trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Mito nắm chặt cả hai tay trên vô lăng gục đầu xuống, hai vai đang run rẩy. Sau khoảng ba mươi phút, cô ta xuống xe đi vào nhà. Lai Sinh nằm trên giường giả vờ ngủ. Hắn nghe thấy tiếng Mito mở rồi đóng cửa tủ lạnh trong bếp, sau đó là tiếng cô ta ngồi thụp xuống sàn nhà. Hắn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác một lúc lâu. Lai Sinh nhìn trần nhà tối om khoảng hai mươi phút rồi rời khỏi giường và đi vào bếp. Khi hắn bật đèn lên, Mito đang cuộn người bên cạnh tủ lạnh và khóc. Lai Sinh nhìn cô ta một lúc rồi mở cửa tủ lạnh lấy ra một chai nước. Hắn rót nước vào cốc uống cạn, rồi rót một cốc đưa cho Mito. Cô ta nhận lấy cái cốc.

“Người đàn bà độc ác như cô cũng có lúc khóc cơ à?” Lai Sinh hỏi.

Mito lạnh lùng cười rồi uống một ngụm nước. Lai Sinh ngồi xuống ghế bên bàn ăn. Mito đưa ống tay áo lau nước mắt.

“Anh không hỏi tại sao người đàn bà độc ác như tôi lại khóc à?” Cô ta hỏi bằng giọng đùa cợt, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt.

“Tôi không hỏi đâu. Vì lý do đàn bà khóc nhiều như sao trên trời vậy.”

Mito gật gù như thể đồng tình.

“Nếu tôi cứu sống anh thì anh có thể chăm sóc cho Misa được không? Năm năm, không, chỉ cần ba năm thôi.”

Mito nhìn Lai Sinh, ánh mắt cô ta nghiêm túc và buồn rầu. Hắn nghiêng đầu.

“Cũng không hẳn là chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng biết đâu đây.” Mito lại mở miệng.

“Còn cô làm gì?”

“Vì tôi sợ mình sẽ không sống được đến lúc đó.”

“Tại sao cô chết còn tôi lại sống chứ? Vì cái triết lý quái vật rởm đời gì đó của cô à? Người như cô có chết thì thế gian này cũng chẳng thay đổi gì đâu. Vậy nên cứ sống đi. Cứu thế giới một mình rồi chết một mình. Chuyện nhảm nhí gì vậy. Cô là Chúa Jesu chắc?” Lai Sinh giễu cợt.

“Hôm nay tôi đã giết một cô gái. Tôi đã tiêm thuốc cho cô ta. Đó là một cô gái nằm liệt giường suốt từ năm chín tuổi. Một cô gái chẳng có tội tình cũng như sức mạnh gì. Thế mà hôm nay tôi đã giết cô gái ấy. Tôi đã tiêm thuốc cho cô ta.”

Mito nói như thể đang say rượu.

“Cô gái đó là ai?”

“Con gái của Thợ Cắt Tóc.”

Lai Sinh đứng dậy. Hình như hắn từng nhìn thấy thuốc lá ở cái kệ bếp nào đó. Thấy Lai Sinh lục lọi hộp cà phê rỗng trên kệ, Mito lấy thuốc lá từ trong túi ra đưa cho hắn. Lai Sinh nhận lấy một điếu thuốc và châm lửa. Hình như vì cả tháng trời mới hút thuốc nên hắn vừa rít hai hơi cơn chóng mặt đã ập đến.

“Tại sao là con gái ông ta?” Lai Sinh hỏi.

“Bởi vì không phải Han Ja mà chính cô con gái mới có thể lay chuyển ông ta.”

Đột nhiên mắt trái của hắn vô cùng đau đớn. Lai Sinh lấy ngón tay dụi mắt. Hắn đã từng giết người vì tình nghĩa hay lòng tin chưa nhỉ? Chưa. Lai Sinh không tin vào những thứ đó. Lúc nào hắn cũng giết người vì ai đó ra lệnh. Bởi vì người nào đó đã có tên trong danh sách, và bởi vì hắn là sát thủ. Còn Mito giết người vì cái gì chứ? Đột nhiên Lai Sinh cảm thấy sợ hãi trước việc bản thân có thể giết người vì một điều mà mình tin tưởng. Đó chẳng phải là thế giới của những kẻ bày mưu sao. Lai Sinh rít thêm một hơi thuốc nữa và mở miệng.

“Con người luôn sống mà che giấu động cơ thực sự của việc sống, ngay cả với chính mình. Vậy nên họ phải không ngừng tạo ra những động cơ giả tạo để lừa dối bản thân. Chắc cô không biết động cơ thực sự của mình là gì đâu, đúng không? Thẳng thắn mà nói thì bây giờ cô cũng không biết mình đang làm gì, đúng không? Theo tôi thấy, cô và chúng tôi chẳng khác gì nhau. Cô giống hệt Thợ Cắt Tóc. Cũng giống cả Han Ja. Cô lại càng giống những kẻ bày mưu trên thế giới này. Vậy nên cái thế giới cô muốn thay đổi cuối cùng cũng sẽ giống hệt thế giới hiện tại. Bởi dù là mèo đen hay mèo trắng thì chúng vẫn bắt chuột mà thôi.”

Lai Sinh đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Hắn dụi đầu mẩu thuốc lá vào vũng nước đọng trên bồn rửa chén rồi vứt đầu lọc vào thùng rác. Mito vẫn ngồi phịch dưới sàn nhà, mặt thần thờ.

“Tôi có thể đi lấy quyển sổ của Han Ja. Nhưng sách của lão Chồn thì khó đấy. Tôi chỉ có thể làm bấy nhiêu cho cô thôi.” Lai Sinh vỗ đầu Mito và nói.

Chiều ngày hôm sau, Lai Sinh dọn dẹp hành lý để rời khỏi nhà. Misa lấy những bộ quần áo mùa đông từ trong tủ quần áo ra cho vào túi của hắn. Là quần áo của người bố đã chết của cô. Phần lớn những bộ quần áo đều hơi rộng so với thân hình của Lai Sinh.

“Bố em to cao thật đấy.”

“Lại còn đẹp trai nữa.” Misa cười nói.

“Tôi sẽ đưa anh ra bến xe.” Mito đứng bên cạnh đề nghị.

Ánh mắt cô ta tỏ vẻ có chuyện muốn nói riêng với hắn.

“Không, không sao đâu. Tôi muốn đi bộ một mình.” Lai Sinh nói.

Mito quan sát vẻ mặt của Misa rồi đưa một phong bì cho Lai Sinh. Hắn nhìn cái phong bì. Bên trong có những thứ như địa chỉ ngôi nhà bảo mật của Han Ja và căn phòng có kết sắt, ngày tay luật sư đến để sắp xếp sổ sách, danh mục những quyển sổ phải lấy, cách tránh hệ thống báo động để vào trong nhà. Lai Sinh nhận lấy phong bì cho vào túi.

“Đừng chậm trễ.” Mito nói.

“Tôi sẽ không làm trễ kế hoạch của cô đâu.” Lai Sinh bình thản đáp.

Hắn cười với Misa. Cô tỏ ra buồn bã. Sau khi vỗ nhẹ vào vai Misa, Lai Sinh quay đầu chậm rãi xuống núi theo con đường lầy

lội vì tuyết tan. Sau lưng hắn, Misa vẫn giơ bàn tay gầy guộc lên vậy mãi.

Nhà Han Ja nằm trong một khu dân cư yên tĩnh. Ngôi nhà hai tầng bình thường gần như sát vách ngôi nhà bên cạnh và có vườn được cắt tỉa cẩn thận. Lai Sinh leo lên mái ngôi nhà bên cạnh rồi trèo sang sân thượng nhà Han Ja theo chỉ thị của Mito. Có một cửa sổ thông gió rộng khoảng ba mươi xen ti mét ở căn phòng sưởi, bên cạnh thùng chứa nước. Lai Sinh lắc nhẹ cánh cửa thông gió. Khung cửa kém chất lượng nên có thể vặn và tháo rời mà không nhất thiết phải làm vỡ kính. “Thế này ý là mời người ta vào nhà hay gì?” Lai Sinh cười khẩy.

Tay luật sư của Han Ja vẫn chưa đến. Lai Sinh nhìn đồng hồ. Tám giờ tối. Hắn ngồi dựa lưng vào thùng nước trên sân thượng, lấy khẩu PB6P9 từ bao súng ra ngắm nghía dưới ánh đèn đường. Lai Sinh xoay bộ phận giảm thanh được gắn sẵn trên nòng súng, gỡ ra rồi lại lắp vào, rồi sau khi tháo băng đạn ra, hắn kéo thanh trượt ra sau bắn thử một phát không đạn. Không tòi, hắn gật gù. Lai Sinh thích khẩu súng ngắn do Nga chế tạo này chỉ vì lý do duy nhất là nó rất yên lặng. Nó là khẩu súng giảm thanh tốt đến mức có câu đùa rằng không phải người ta làm bộ phận giảm thanh cho súng mà là thiết kế khẩu súng cho bộ phận giảm thanh. Lần cuối hắn sử dụng khẩu súng này là khi nào? Vài năm gần đây Lai Sinh không dùng đến nó. Nếu phải tiếp cận mục tiêu ở khoảng cách gần đến mức phải sử dụng súng ngắn thì hầu hết những kẻ chuyên nghiệp đều dùng dao. Bởi vì nếu dùng súng thì sẽ để lại rất nhiều dấu vết luộm thuộm như viên đạn và

vỏ đạn. Nhưng với Lai Sinh, giờ những thứ đó chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Hắn định cho tay vào túi lấy bao thuốc lá song lại ngập ngừng một lúc. Dù vậy cuối cùng hắn vẫn lấy ra một điếu. “Bây giờ cái này cũng chẳng quan trọng.” Lai Sinh lẩm bẩm. Hút được khoảng nửa điếu thì hắn nghe thấy điện thoại rung. Là cuộc gọi từ Mito.

“Tay luật sư đã xuất phát từ văn phòng. Hắn sẽ đến nơi sau hai mươi phút nữa.” Mito nói.

“Đừng theo dõi hắn ta một cách lộ liễu, cô đến đợi ở gần đây đi.” Lai Sinh nói.

“Khi lấy được quyển sổ, anh hãy nói với gã luật sư cái giá để chuộc lại là 750 triệu won. Phải như thế thì Han Ja mới không nghi ngờ.”

“Sao không phải 700 hay 800 mà lại nhất định phải là 750?” Lai Sinh cần nhắc.

“Có hai vệ sĩ luôn túc trực bên cạnh tay luật sư. Hãy cẩn thận. Tôi đợi anh ở con ngõ đối diện.”

Mito tắt máy. Lai Sinh dụi điếu thuốc xuống nền sân thượng rồi nhặt đầu mẩu thuốc bỏ vào túi áo theo thói quen. Sau khi tháo cửa thông gió phòng sưởi và nhẹ nhàng đặt xuống đất, hắn chui đầu vào trong. Không gian rất hẹp nhưng nếu thu vai lại thì có thể chui vào không mấy khó khăn.

Khoảng hai mươi phút sau, tay luật sư đến nơi như lời Mito nói. Lai Sinh thò đầu ra khỏi sân thượng quan sát bên dưới. Một người đàn ông mập mạp chạy ra mở cửa. Tay luật sư bước xuống

từ ghế sau, rồi một người đàn ông mảnh khảnh và cao lớn trông giống vệ sĩ cũng xuống theo. Đó là một gã trông có vẻ rắn chắc và sắc bén. Ngay sau đó từ ghế lái cũng có một người nữa xuống cùng, trông gã này không giống tài xế bình thường. Một gã béo, hai vệ sĩ, tay luật sư. Nếu kế hoạch thất bại thì có lẽ tình huống phức tạp sẽ xảy ra.

Tay luật sư vừa bước vào trong nhà, Lai Sinh cũng chui vào bằng cửa thông gió rồi mở hé cửa phòng sưởi và đợi gã. Hắn nghe thấy tiếng mấy gã đàn ông âm ỉ vang lên từ tầng một. Một lát sau, tay luật sư một mình đi lên tầng hai và dùng chìa khóa mở cửa đi vào một căn phòng. Hắn là kết sắt ở trong căn phòng đó. Lai Sinh khẽ khàng đi dọc theo hành lang tầng hai và nhìn xuống tầng một. Ba gã đàn ông đang vừa ăn gì đó vừa đùa cợt trong bếp. Lai Sinh quay lại vặn nắm cửa căn phòng mà tay luật sư vừa vào. Cửa khóa từ bên trong. Lai Sinh lại quay đầu về phía tầng một. Ba gã đàn ông vẫn đang cười âm ỉ. Hắn gõ cửa và nghe thấy tiếng tay luật sư hỏi vọng ra từ bên trong “Có chuyện gì?” Lai Sinh không đáp mà chỉ đứng bên ngoài. Tiếng cười lại vọng lên từ dưới bếp. Hắn gõ cửa một lần nữa và nghe thấy giọng nói bức bối của tay luật sư cùng với tiếng ghế bị đẩy ra. Lai Sinh cầm một cái khăn nhúng nước bằng tay trái, còn tay phải cầm khẩu súng ngắn.

“Chuyện gì đây?” Tay luật sư bức bối mở cửa.

Ngay lập tức Lai Sinh nhét khăn vào mồm gã luật sư và đẩy hắn ta vào trong, sau đó hắn bắn một phát vào đùi trái của gã. Tay luật sư choáng váng lần lượt nhìn bắp đùi đang chảy máu của mình rồi nhìn sang Lai Sinh. Lai Sinh hơi quay đầu nhìn về

phía bếp ở tầng một. Tiếng cười nói âm ỉ vẫn vang vọng không dứt. Sau khi đóng cửa phòng, hắn khóa cửa lại.

“Nếu mày kêu lên tao sẽ bắn vào đầu. Hiểu tao nói gì chứ?” Lai Sinh hỏi.

Tay luật sư gạt đầu. Lai Sinh lấy cái khăn tay nhét trong miệng gã ra rồi bắn thêm một phát vào đầu gối bên trái của gã. Tay luật sư kêu lên. Lai Sinh nghiêng đầu.

“Mày nào cá vàng à? Chẳng phải chưa đến hai giây trước tao đã nói nếu mày kêu lên thì tao sẽ bắn vào đầu sao?”

Lai Sinh giơ súng lên. Tay luật sư nước mắt giàn giụa ngậm miệng lại.

“Giờ thì ngoan ngoãn được rồi chứ?” Lai Sinh hỏi.

Tay luật sư gạt đầu lia lịa. Lai Sinh bắn một phát nữa vào đầu gối trái của gã. Tay luật sư nghiêng răng ngả lặn xuống nền nhà. Mỗi khi gã lặn lộn máu lại nhỏ xuống tám thảm trải trên sàn. Một lúc sau, dường như đã quen với cơn đau, những tiếng rên rỉ của tay luật sư nhỏ dần. Lai Sinh nhìn gã gạt đầu.

“Đó là chỗ rất đau nhưng mày chịu đựng cũng khá đấy. Mà chắc vì vậy nên mày mới có thể đậu được mấy kỳ thi tư pháp khó nhằn nhỉ.”

Lai Sinh kéo ghế từ cái bàn giữa phòng đọc sách ra và ngồi xuống. Tay luật sư đang cắn răng cúi đầu xuống sàn. Lai Sinh lấy một điếu thuốc từ trong túi ra châm lửa hút.

“Cái đầu gối đó không dùng được nữa đâu. Khớp gối rất phức tạp, nếu đã bị gãy thì khó hồi phục lắm. Nhưng sống với một

chân khập khiễng cũng khác với sòng mà phé cả hai chân lắm. Mà muốn cả đời này phải chống gậy hay ngồi xe lăn nào?”

Lai Sinh phả một làn khói thuốc dài vào không trung.

“Thế nào? Muốn giữ cái đầu gối bên phải chứ?” Hấn hỏi.

Tay luật sư gật đầu.

“Tao cần quyển sổ của Han Ja. Tao biết nó được giấu ở đây và cũng biết mày có thể mở két sắt. Vậy nên mở đi. Nếu mày kéo dài thời gian thì sẽ suốt đời ngồi trên xe lăn, còn mở không được thì chết.”

Tay luật sư nhìn Lai Sinh.

“Sao mày lại cần quyển sổ?”

“Tao định nghỉ hưu bây giờ, nhưng chẳng ai trả tiền thôi việc cho tao cả.”

“Bên trong cái túi đen kia có tiền. Khoảng ba trăm triệu. Cứ lấy đi.”

Dưới bàn có một túi xách lớn gắn bánh xe. Lai Sinh mở cái túi đen ra, miệng vẫn ngậm điều thuốc. Trong túi nhét đầy tiền mặt và ngân phiếu.

“Ba trăm triệu?” Lai Sinh hỏi.

Tay luật sư gật đầu.

“Ba trăm triệu cơ đấy, quả nhiên tiền chảy vào đây không ít. Vì đang bầu cử tổng thống nên mới vậy chứ gì? Mà, dù sao cũng cảm ơn nhé.”

Lai Sinh nhấc cái túi lên rồi đi đến bên cạnh tay luật sư, chăm chú nhìn xuống gã. Tay luật sư ngẩng đầu lên nhìn Lai Sinh

chăm chăm. Hắn giơ súng lên bắn một phát vào đùi phải của gã. Tiếng kêu lại bật ra từ miệng gã.

“Tiếp theo tao sẽ bắn vào đầu gối. Vậy nên trả lời câu hỏi của tao. Quyển sổ của Han Ja ở đâu?”

“Nếu đưa quyển sổ cho mày thì đảng nào cũng chết thôi.” Tay luật sư nhăn mặt vì đau và nói.

“Tao ghét những thằng như chúng mày. Vô cùng tởm tất, tính toán rất nhanh, giỏi nói những lời đạo lý, hơn nữa lúc nào cũng ngọt xớt và trơn tuột. Nào, giờ thì làm sao mày thoát được nhỉ? Tao nghĩ chính hôm nay mày mới cần những lời đạo lý như cái ngày mày mang thi thể của Jeong Ahn đường hoàng bước vào thư viện đấy. Bị bắn từng phát một vào khớp gối đến khi hết đạn rồi chết dưới tay tao ở đây, hoặc là chết dưới tay Han Ja. Mày phải suy nghĩ nhanh lên đi. Tao không có mấy thời gian đâu.”

Lai Sinh lại giơ súng lên.

“Két sắt nằm dưới bàn.” Tay luật sư hấp tấp nói.

Lai Sinh nắm gậy của tay luật sư kéo gã đến chỗ cái bàn. Tay luật sư do dự. Lai Sinh chìa nòng súng vào đầu gã. Tay luật sư lật ngược tấm thảm dưới bàn lên rồi lấy một cái điều khiển từ trong túi ra nhấn mật mã. Ngay khi sàn nhà lộ ra và két sắt xuất hiện, gã nhấn mật mã lần nữa và mở két ra. Bên trong có nhiều loại đĩa CD và sổ sách. Lai Sinh cho tất cả đĩa và sổ sách vào cái túi mình mang đến. Tay luật sư thần thờ nhìn hắn hành động.

“Nói với Han Ja rằng tao chỉ cần tiền. Hai tỷ vào tài khoản tín dụng không tên. Một tỷ tiền mặt. Tiền mặt cho vào hai túi da, mỗi túi năm trăm triệu.”

Tay luật sư gật đầu, dường như đã yên tâm ít nhiều. Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa gấp gấp vang lên. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào tay luật sư. Khuôn mặt gã hoảng hốt.

“Mày đã nhấn cái gì?” Lai Sinh hỏi.

“Nếu mở két sắt thì phải hủy báo động, nhưng tôi hoảng quá nên đã không tắt.”

Tay luật sư bật ra một lời thanh minh chường tai. Lai Sinh kéo khóa chiếc túi mà hắn vừa bỏ quyển sổ vào rồi liếc nhìn tay luật sư. Gã đang run bần bật. Lai Sinh bắn một phát vào đầu gối phải của tay luật sư đang rúm ró mặt mày. Lần này gã hét lớn.

Tiếng đập cửa dồn dập hơn, rồi cuối cùng ai đó bắt đầu đập cửa. Lai Sinh nấp bên cạnh cánh cửa, lấy lại hơi thở rồi mở hé cửa. Gã đàn ông đang đập cửa liền bị hụt chân bổ nhào vào phòng. Là gã lái xe lúc này. Lai Sinh bắn hai phát vào hai bên đùi gã rồi bắn tiếp về phía gã đàn ông mảnh khảnh đang đứng ngoài hành lang. Gã này lăn ra sàn tránh rồi chộp lấy cổ chân của Lai Sinh vật hắn xuống. Kỹ thuật thật thành thạo và điêu luyện. Lai Sinh ngã vật xuống sàn đánh rơi khẩu súng. Gã đàn ông mảnh khảnh nhặt lấy khẩu súng rơi trên sàn. Lai Sinh xoa vai đứng dậy. Gã đàn ông chĩa súng vào Lai Sinh. Bộ dạng cầm súng chẳng có vẻ gì gượng gạo. Lai Sinh rút từ bao da trên vai ra con dao Henkel mà hắn mua ở trung tâm mua sắm trên đường đến đây. Gã đàn ông nhìn Lai Sinh cầm con dao phì cười.

“Mày bị ngu à? Tao đang cầm súng đấy.”

“Súng hết đạn rồi. Vì ông chủ của mày chẳng chịu nghe lời gì cả.”

Gã đàn ông chìa nòng súng vào tường và kéo cò. Tiếng “tạch” vang lên từ khẩu súng rỗng. Gã ném khẩu súng xuống sàn. Gã còn một khẩu súng khác bên trong áo vest. Nhưng thứ đó trông có vẻ là súng hơi. Gã đàn ông rút dao từ thắt lưng ra. Đó là con dao quân dụng dùng trong Lực lượng chiến tranh đặc biệt.

“Có vẻ mày không phải sát thủ, là quân nhân à?” Lai Sinh hỏi.

“Tôi từng làm lính một thời gian dài.” Gã nói.

“Vậy thì tiếp tục làm lính đi chứ, bảo vệ đất nước và gia đình một cách đầy danh dự.”

“Vì không thể kiếm sống bằng danh dự được.” Gã đàn ông mảnh khảnh vừa chìa mũi dao về phía Lai Sinh vừa nói.

Lai Sinh hạ con dao vẫn đang chìa về phía gã đàn ông rồi chậm rãi bước đến chỗ gã. Bước chân thoải mái như đang tản bộ. Gã đàn ông đâm dao về phía mặt Lai Sinh. Khẽ nghiêng đầu sang bên trái tránh mũi dao, sau đó Lai Sinh dùng hết sức rạch một đường từ vai phải đến nách gã. Gã đàn ông đánh rơi con dao. Lai Sinh đẩy người gã sang bên cạnh rồi đâm lưỡi dao hơi nông vào hông bên phải khiến gã khụy gối ngồi thụp xuống sàn nhà. Dù cúi đầu nhưng gã không hề rên rỉ. Lai Sinh rút con dao từ bên hông gã ra và nhặt khẩu súng rơi trên sàn cho vào bao súng, sau đó lôi khăn tay ra lau máu dính trên lưỡi dao. Khi Lai Sinh bước vào bên trong căn phòng lần nữa, tay luật sư đang vật lộn trên vũng máu và cầm điện thoại.

“Là thằng ở thư viện. Hắn đã cướp quyển sổ. Vâng, vâng, hắn ta đang ở bên cạnh tôi. Tôi bị bắn... Không, không phải cái thùng mà là súng.”

Lai Sinh nhìn tay luật sư, mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ. Gã liếc mắt nhìn Lai Sinh rồi lặng lẽ đặt điện thoại xuống.

“Mày sống chăm chỉ thật đấy.”

Lai Sinh đeo túi đựng sổ sách lên vai, tay cầm túi tiền rồi đi xuống tầng một. Ngay khi hắn vừa bước xuống cầu thang, gã đàn ông mập mạp đã cầm gậy bóng chày đứng đó. Bàn tay cầm cây gậy bóng chày chẳng ăn nhập gì với thân hình đang run rẩy của gã. Nhìn kỹ hơn thì gã chính là tay bảo vệ có ngoại hình giống cây xúc xích Vienna ở văn phòng Han Ja. Lai Sinh phì cười.

“Mày nghĩ sẽ đánh được tao bằng thứ đó à?” Lai Sinh hỏi.

Cây xúc xích Vienna sợ sệt nhìn cây gậy mình đang cầm trên tay. Lai Sinh lắc đầu.

“Ấy, đừng có đánh người bằng thứ đó nhé.”

Cây xúc xích ngồi phịch xuống tại chỗ.

Lai Sinh mở cửa trước và bước ra ngoài. Đi hết con hẻm thì hắn trông thấy xe của Mito. Lai Sinh gõ cửa sổ xe. Mito hạ kính xuống. Hắn tháo chiếc túi đeo trên vai đưa cho Mito.

“Đây là để trả nợ cho cô.” Lai Sinh nói.

Mito mở khóa túi lấy một quyển sổ ra xem qua nội dung. Lai Sinh nhắc cái túi cướp được từ tay luật sư lên.

“Nếu cô dừng tại đây và cùng Misa thoát khỏi đất nước này thì tôi có thể cho cô số tiền này. Phải đến ba trăm triệu đấy.” Lai Sinh nói tiếp.

“Anh đang dụ dỗ tôi à?” Mito hỏi.

“Lên xe.” Mito nói.

Lai Sinh lắc đầu. Mito trừng mắt nhìn hắn.

“Xuất phát đi. Người của Han Ja sẽ kéo đến ngay đây.”

Mito không thể làm gì khác ngoài khởi động xe.

“Gặp lại sau. Cho đến lúc đó anh hãy bảo trọng. Và nhớ cho kỹ. Người cứu được anh trên thế gian này chỉ có Mito thôi.” Cô ta cười nói.

Lai Sinh thần thờ nhìn chiếc xe Mito lái rời khỏi con hẻm. Hắn bỗng cảm thấy cô độc một cách kỳ quặc. Lai Sinh rút một điếu thuốc từ trong túi ra châm lửa hút. Dù chỉ ở trong rừng có một tháng, ánh sáng đô thị giờ đã kịp xa lạ và hỗn loạn trong mắt hắn. Chẳng mấy chốc Han Ja sẽ phái sát thủ và những kẻ theo dõi đến. Đột nhiên hắn không biết bây giờ phải đi đâu.

Lai Sinh bước trên đường. Chiếc túi nặng trĩu. Bánh xe nhỏ gắn trên chiếc túi lăn trên đường nhựa kêu lộc xộc ồn ào. Đột nhiên hắn nghĩ đến đoạn phỏng vấn một người vô gia cư gầy gò người Đức mà hắn từng xem, tay nắm chặt túi ma túy, ông ta nói “Nếu mất chỗ ma túy này thì cuộc đời tôi cũng chẳng còn gì cả.” “Thế còn gia đình và bạn bè của ông?” Phóng viên hỏi. Ngay lập tức người đàn ông vô gia cư nhìn phóng viên bằng vẻ mặt ảm đạm.

“Tôi đã đánh mất họ từ trước rồi. Cả hy vọng lẫn tình yêu.”

“Tôi đã đánh mất những thứ đó từ trước rồi.” Lai Sinh lẩm bẩm nhại lại lời nói của ông già vô gia cư nọ một cách yếu ớt. Hắn nghĩ ít ra mình vẫn còn may mắn vì có tiền. “Có thật là may mắn không?” Lai Sinh hỏi ngược lại bản thân. Có thể đi đến đâu

đây? Lai Sinh đang có trong tay chiếc túi chứa ba trăm triệu. Không đủ mà cũng chẳng thiếu. Hắn có thể làm một hộ chiếu giả, lên thuyền vượt biên ở Incheon hay Busan, trôi dạt đến tận gần sa mạc Mexico ở bên kia bán cầu, uống ừng ực rượu tequila và lạng lẽ già đi ở đó. Đi đến một nơi thật xa mà không quá khứ nào có thể đeo đuổi, một nơi không ai biết hắn là ai, bập bẹ học ngôn ngữ của đất nước ấy, tự đặt cho mình một cái tên mới, kết hôn với một phụ nữ ngoại quốc, sinh con, làm việc chân tay và bắt đầu một cuộc sống mới.

“Thực sự có thể làm được như thế không?” Lai Sinh ngửa mặt lên trời yếu ớt hỏi. Ánh đèn đô thị như những lưỡi dao xoáy thẳng vào đôi mắt đang hướng lên của Lai Sinh. Mắt hắn đau nhói. Đột nhiên sự mệt mỏi ập đến và rút cạn mọi sức lực còn trong hắn. Lai Sinh cảm thấy chiếc túi và con dao bỗng vô cùng nặng nề. Có lẽ không phải vì dao, không phải vì súng, cũng chẳng phải vì chiếc túi. Lai Sinh đưa tay vẫy taxi. Tài xế tóc lốm đốm bạc nhìn hắn như hỏi muốn đi đâu. Lai Sinh bảo ông ta đưa mình đến ga Seoul.

Lai Sinh đi thẳng lên ga tàu và nhìn tên các thành phố ở quầy bán vé. Nhưng dù đã đứng gần tiếng đồng hồ nhìn bảng lịch trình chỉ chít tên những thành phố xa lạ, hắn vẫn không biết mình phải đi đâu. Thậm chí Lai Sinh còn không hiểu tại sao hắn đứng ở đây. Lai Sinh lại đi ra khỏi ga. Những người sắp muộn giờ tàu đang vội vàng chạy theo hướng ngược lại với hắn. Khúc ca Giáng sinh vẫn đang văng vẳng không ngừng. Lai Sinh đi xuống đường ngầm và cất túi tiền màu đen vào tủ giữ đồ của ga tàu điện.

Ở một bên đường hầm, những người vô gia cư say rượu đang vừa chửi bới vừa xô đẩy nhau. Vài người đang ngủ với thùng giấy quây làm tường chắn gió, vài người đang uống rượu nhắm cùng mì gói sống. Lai Sinh ngồi xuống một góc nơi những người vô gia cư trải thùng giấy nằm. Một người liếc nhìn hắn rồi đứng dậy thơ thẩn lại gần hắn. Ông ta chìa ra một cái cốc giấy rót đầy rượu. Lai Sinh nhìn ông ta. Một người đàn ông có khuôn mặt như muốn hỏi tại sao đời mình lại thành ra thế này đang chìa cho hắn cái cốc giấy với ánh mắt chờ đợi vì say rượu. Lai Sinh nhận lấy cái cốc uống cạn rồi trả lại. Người đàn ông lại chìa cái cốc ra lần nữa như muốn hỏi hắn có uống thêm không. Lai Sinh xua tay. Ngay lập tức ông ta lại lảo đảo quay về với bàn rượu của mình. Bụng Lai Sinh trống rỗng nên hơi rượu chẳng mấy chốc đã lan khắp người. Cảm giác thật ấm áp. Lai Sinh nằm cuộn tròn người trên cái thùng giấy mà ai đó đã trải sẵn. Gió lạnh thổi xuống từ lối ra vào đường hầm. Tiếng chuông của Đội quân Cứu tế vang lên xa xăm từ chỗ nào đó. Những cô gái ăn mặc chỉnh tề đi ngang qua bên cạnh và cười khúc khích như có chuyện gì rất vui vẻ. Lai Sinh thích tiếng cười của các cô gái. “Tiếng cười của các cô gái dù ở đâu cũng giống nhau nhỉ. Những cô công nhân, chị em nhà Mito, cô thủ thư mắt lác... có lẽ những cô gái ở châu Phi cũng sẽ cười như thế.” Lai Sinh co đầu gối lên sát ngực phì cười rồi vùi đầu vào nách. Rồi hắn trải qua một đêm nằm cuộn tròn bên cạnh những người vô gia cư. Lai Sinh đón chuyến tàu sớm tới thị trấn D nơi Thợ Cắt Tóc đang sống. Hắn vận tay nắm cửa nhà ông ta. Những tưởng cửa khóa ai ngờ lại bật mở. Lai Sinh bước vào trong tiệm cắt tóc. Thợ Cắt Tóc đang ngồi thẩn thờ trong bóng tối. Vẻ mặt ông ta thật bình thản. Không ngạc

nhiên hay phần nộ, đó chỉ là khuôn mặt mệt mỏi của một Thợ Cắt Tóc già đang đắm chìm trong cảm giác mất mát.

“Thật may. Cậu khỏe mạnh hơn tôi tưởng.” Thợ Cắt Tóc nói bằng giọng trầm thấp.

Lai Sinh gật đầu. Có một hộp tro cốt được gói trong vải bọc màu trắng đặt trên kệ.

“Là con gái ông à?” Lai Sinh nhìn hộp tro cốt và hỏi.

“Là bà nhà tôi. Lễ tang đã kết thúc hôm qua.” Thợ Cắt Tóc nói không chút cảm xúc.

Lai Sinh gật đầu. Hai người ngồi cạnh nhau mà không nói gì một lúc lâu. Ánh nhìn của Thợ Cắt Tóc đang hướng về đôi tay đặt ngoan ngoãn trên đầu gối mình, còn Lai Sinh thì đang nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong gương. Hắn rút thuốc lá từ trong túi ra mời Thợ Cắt Tóc. Ông ta nhận lấy điếu thuốc. Lai Sinh châm lửa vào điếu thuốc của Thợ Cắt Tóc rồi châm lửa vào điếu thuốc của mình.

“Tôi có thể hỏi tại sao cậu lại đến đây không? Tôi không nghĩ cậu đến đây chỉ vì báo thù cho bạn bè.” Thợ Cắt Tóc nói.

Lai Sinh rít một hơi thuốc thật sâu.

“Nếu con gái ông không đau ốm thì ông có làm cái nghề chém giết này kiếm sống không?”

Thay vì trả lời ông ta, Lai Sinh đặt câu hỏi. Thợ Cắt Tóc rít một hơi thuốc rồi chậm rãi nhả khói.

“Để xem, tôi không tự tin lắm.” Ông ta bình thản nói. “Nếu là cậu thì sẽ làm thế nào?” Thợ Cắt Tóc quay đầu nhìn Lai Sinh.

“Hồi hai mươi hai tuổi, tôi đã phạm một sai lầm lớn. Vì mới hai mươi hai tuổi đầu nên tôi đã ấu trĩ, hấp tấp và hèn nhát. Nhưng ở cái đáy cùng này đâu thể lấy sự trẻ người non dạ để biện hộ cho lỗi lầm của mình. Như ông biết đấy, sát thủ phạm sai lầm thì phải chết. Nếu không ai đó phải chết thay. Giống như cậu thanh niên trẻ tên là Dal Ja đã bỏ mạng thay ông lần này.”

Thợ Cắt Tóc khẽ nhếch môi.

“Trong trường hợp của tôi thì thầy huấn luyện đã chết thay tôi. Ông ấy là một người đàn ông tuyệt vời hơn tôi gấp trăm vạn lần. Ông hỏi lúc ấy tôi đã làm gì ư? Tôi đã chạy trốn. Đến công trường.”

Lai Sinh tự cười giễu mình.

“Kể từ đó tôi đã liên tục trốn chạy. Trốn chạy khỏi sai lầm của chính mình, khỏi cái chết của thầy huấn luyện, khỏi cơ hội mà tôi có thể bắt đầu cuộc sống bình thường và ngay thẳng, khỏi cô gái tôi yêu. Ông thầy huấn luyện từng nói thế này, ‘Một lần nhắm mắt thì sẽ mãi mãi nhắm mắt.’ Tôi đã nhắm mắt. Bởi vì tôi đã luôn sợ hãi phải chống chọi với Thợ Cắt Tóc đáng sợ, người mà ngay cả thầy huấn luyện của tôi lẫn Chu đều không thể thắng nổi.”

“Đó là lý do cậu tìm đến đây à?” Thợ Cắt Tóc hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Lai Sinh gật đầu. Thợ Cắt Tóc ngả đầu ra sau bệ đỡ cổ và nhìn lên trần nhà một lúc lâu. Tàn tro từ điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay ông ta rơi xuống sàn.

“Cô gái đó là người giết con gái tôi à?” Ông ta hỏi.

“Cô ta vốn học y nên con gái ông hẳn đã không phải chịu nhiều đau đớn.” Lai Sinh đáp. Thợ Cắt Tóc dụi điều thuốc vào gạt tàn rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Cậu đợi tôi một lát.”

Ông ta bước vào phòng trong và mang ra một chiếc túi. Rồi ông ta mở túi lấy con dao của Chu ra đưa cho Lai Sinh. Hắn nhận lấy con dao. Lưỡi dao đã được lau chùi sạch sẽ. Thợ Cắt Tóc rút con dao Mad Dog ra như lần trước.

“Cậu đã từng giết người mà không nhận tiền chưa?” Ông ta hỏi.

“Chưa, chưa lần nào. Đêm qua tôi đã đâm vài người nhưng chắc họ sẽ không chết.” Lai Sinh nói.

“Cậu là sát thủ cuối cùng chết dưới tay tôi. Và cũng sẽ là sát thủ đầu tiên tôi giết mà không phải vì tiền.”

Lai Sinh cởi áo khoác cùng bao da đeo trên vai treo lên móc áo. Thợ Cắt Tóc nhìn khẩu súng ngắn đựng trong bao da của hắn và đưa ngón trỏ lên chạm vào mũi con dao Mad Dog. Lai Sinh đứng ra giữa tiệm cắt tóc trước. Thợ Cắt Tóc chậm rãi bước tới đứng trước mặt hắn. Lai Sinh đưa mũi dao lên hướng vào mặt ông ta.

Thợ Cắt Tóc gạt đầu một cái rồi vung dao về phía mặt Lai Sinh. Hắn chỉ quay mặt đi một chút để tránh con dao. Ông ta lại vung dao về phía cổ hắn. Lai Sinh chặn con dao lao đến rồi chém nhẹ vào cẳng tay của Thợ Cắt Tóc. Ông ta lùi lại xoay con dao sang bên rạch vào má phải của Lai Sinh rồi lại lùi ra. Lai Sinh cũng lùi ra sau một bước. Máu chảy xuống từ cẳng tay phải của

Thợ Cắt Tóc. Lai Sinh lấy tay trái chạm vào má phải của mình. Máu dính trên tay hắn.

“Cậu tiến bộ nhiều đấy.” Thợ Cắt Tóc vừa vẩy máu đang chảy từ cẳng tay xuống mu bàn tay vừa nói.

“Bởi vì tôi đã nằm trên giường nghĩ về ông cả nghìn lần một ngày.”

“Nằm trên giường à...” Thợ Cắt Tóc cười.

Lai Sinh lại thủ thế. Thợ Cắt Tóc thoải mái đứng tại chỗ, vẫn giấu con dao sau lưng như lần trước. Tiếng kim giây lại tích tắc vọng ra từ chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ, có cả tiếng đế giày của Lai Sinh trượt trên sàn tiệm cắt tóc. Đột nhiên dường như hắn nghe thấy cả tiếng nước bên tai. Tiếng nước chảy lạnh lưng lướt trên nền sỏi. Lai Sinh có cảm giác bây giờ dù nằm cạnh con suối đó hắn cũng không quan tâm nữa. Cơ thể của Thợ Cắt Tóc đang chậm rãi đưa từ trái qua phải, rồi lại từ phải qua trái như những cành cây rung rinh trong gió, như thể mời gọi hắn mau xông vào. Lai Sinh vung dao hết sức về phía cổ Thợ Cắt Tóc. Ông ta vừa lùi lại như thể chỉ chờ có thế vừa lấy mu bàn tay trái che con dao, đâm thẳng dao vào hông Lai Sinh. Hắn nắm lấy bàn tay đang cầm dao của Thợ Cắt Tóc và đẩy lưỡi dao lún sâu hơn vào hông mình. Trong khoảnh khắc, ông ta nhìn Lai Sinh bằng đôi mắt bàng hoàng. Lai Sinh vung con dao Henkel lên chém mạnh vào cổ ông ta. Thợ Cắt Tóc đứng tại chỗ với vẻ mặt thần thờ. Lai Sinh dựa người vào chiếc ghế cắt tóc bên cạnh. Thợ Cắt Tóc đưa tay lên chạm vào cổ mình. Máu đang tuôn ra xối xả từ cổ ông ta. Thợ Cắt Tóc nhìn hộp đựng hài cốt của người vợ một lúc rồi nở

nụ cười với Lai Sinh. Ông ta khuyu gối xuống nền nhà và gục đầu.

Lai Sinh ngồi xuống chiếc ghế cắt tóc và dựa lưng ra sau. Đến tận lúc đó cơn đau mới ập đến. Lai Sinh cúi đầu nhìn con dao đang cắm sâu vào hông mình. Máu rỉ ra theo lưỡi dao đang thấm ướt cái áo sơ mi. Nếu hắn rút dao thì máu sẽ trào ra nhiều hơn. Lai Sinh rút một điều thuốc từ trong túi ra châm lửa. Rồi hắn phả một làn khói thuốc vào tấm gương. Lai Sinh nhìn dáng khuyu gối gục đầu của Thợ Cắt Tóc trong gương. Dáng ấy giống như đang sám hối cho tất cả những tội lỗi đã gây ra trong quá khứ. Chiếc đồng hồ treo trên tường chỉ tám giờ bốn mươi phút. Lai Sinh hút khoảng nửa điều thuốc rồi rút điện thoại từ trong túi ra gọi điện. Khi chuông reo khoảng mười lần, ông Râu Xồm mới nghe máy bằng giọng vẫn còn ngái ngủ.

“Tám giờ sáng nghĩa là nửa đêm với Râu Xồm này đây.” Ông ta bực bội.

“Chú phải đến đây. Có một tiệm cắt tóc ở đối diện bưu điện thị trấn D. Nó là một thị trấn nhỏ nên chú sẽ tìm thấy ngay. Có một thi thể và một hộp tro cốt. Sau khi hỏa thiêu thi thể thì chú hãy trộn tro cốt với bột xương trong hộp tro cốt kia và rải cùng nhau. Thật chân thành vào.” Lai Sinh nói.

“Là ai vậy?” Ông Râu Xồm hỏi bằng giọng vẫn còn ngái ngủ.

“Thợ Cắt Tóc.”

Ông Râu Xồm nuốt khan trong điện thoại.

“Cậu sẽ ở đó chứ?” Ông ta hỏi.

“Không. Tôi sẽ không ở đây. Tôi sẽ khóa cửa lại nên chú tự tìm cách mở cửa nhé.”

Lai Sinh cúp máy và nhìn khuôn mặt mình trong gương. Máu đang chảy xuống từ vết dao trên má phải. Lai Sinh lau máu bằng lòng bàn tay. “Có gì thay đổi đâu cơ chứ?” Lai Sinh hỏi mình trong gương. Khuôn mặt trong gương cười nhạo hắn và chậm chạp lắc đầu. Lai Sinh nở nụ cười mệt mỏi rồi rút một hơi thuốc, nhả khói vào hư không. Ngay khi hắn vừa nhắc người lên khỏi ghế, máu chảy ra từ hông rồi theo sống dao nhỏ xuống đất. Lai Sinh dụi điếu thuốc vào gạt tàn và lấy hai cái khăn từ trên giá xuống. Hắn nhúng một cái khăn vào nước trong bồn rửa mặt, lau máu rồi quần cái khăn khô còn lại nhét vào bên trong áo sơ mi để cầm máu vết thương. Hắn nhắm mắt ngẩng đầu nhìn trần nhà và thở dài. Sau khi ngồi lại xuống ghế, Lai Sinh lấy danh thiếp của Han Ja từ trong ví ra và gọi điện. Tiếng tút tút vang lên khoảng hai lần thì Han Ja nghe máy.

“Anh đã nghe chuyện ba tỷ từ luật sư rồi nhỉ? Phải đếm cho kỹ đấy.” Lai Sinh nói.

Ở đầu dây đối diện, Han Ja không nói gì một lúc lâu. Lát sau gã mới mở miệng.

“Cậu có từng thấy rắn Anaconda nuốt nguyên một con cá sấu chưa? Nó không thể tiêu hóa nổi. Cuối cùng vỡ bụng mà chết.” Han Ja nói bằng giọng vô cùng giận dữ.

“Anh không cần quan tâm đến cả chứng khó tiêu của tôi đâu. Đưa tiền cho tôi trong ba ngày. Sau ba ngày mà anh vẫn ngoan cố không chịu đưa tiền thì tôi sẽ bán rẻ sổ sách của anh cho những

chỗ khác đây. Hãy ngoan ngoãn chuẩn bị tiền cho đến lúc đó. Đừng phải người làm âm ỉ vô ích. Nhớ kỹ lời tôi đây.”

Lai Sinh cúp máy. Máu của Thợ Cắt Tóc lenh láng tràn trên nền nhà và đang chảy về phía bồn rửa mặt. Lai Sinh đến chỗ móc treo áo đeo bao súng lên vai và mặc lại áo khoác. Nhưng có lẽ hắn sẽ không thể giấu con dao lòi ra ngoài cái áo khoác đang mặc. Có một chiếc áo khoác lông cũ của Thợ Cắt Tóc đang treo trên móc treo quần áo. Lai Sinh chần chờ một lúc rồi mặc chiếc áo lông cũ của Thợ Cắt Tóc vào.

Hắn khóa cửa tiệm cắt tóc rồi đi ra ngoài. Sau khi đi được khoảng năm bước, Lai Sinh quay ra sau quan sát xem có giọt máu nào rơi trên nền đường không. Không có vết máu. Hắn bắt đầu chậm rãi rời khỏi thị trấn D, tay vẫn ấn thật chặt lên chiếc khăn nhét ở hông. Nhưng cơn choáng váng đã ập đến ngay trước khi hắn ra khỏi thị trấn. Mỗi khi hắn đặt một bước chân xuống là cơn đau lại nhói lên ở bên hông. Chưa kể mỗi khi hắn co rúm người lại vì cơn đau, những giọt máu lại theo lưỡi dao chảy xuống đất. Lai Sinh vội vã di di giày để xóa vết máu. Hắn sẽ không thể chống chọi được lâu với cách này. Lai Sinh dừng chân và quan sát xung quanh. Có một phòng khám ở tòa nhà hai tầng lâu đời nằm cuối thị trấn D. Lai Sinh đi về phía phòng khám.

Đó là một phòng khám nhỏ và lâu đời. Dường như vì vẫn còn sớm, hoặc có lẽ vì vốn dĩ đây là một thị trấn nhỏ nên chẳng có người nào trong phòng khám. Hình như y tá đi vắng. Bên trong phòng chẩn đoán đang mở hé cửa có một bác sĩ già trông khoảng bảy mươi tuổi đang vừa chơi bài trên mạng vừa chửi rửa gì đó. Lai Sinh rút súng ra và đi vào phòng chẩn đoán.

“Chỉ cần máu ngừng chảy là tôi sẽ đi ngay. Nếu ông không báo cảnh sát thì sẽ chẳng ai bị thương cả.” Lai Sinh nói bằng giọng nhả nhặn.

Ông bác sĩ già hơi hạ cặp kính lão xuống đầu mũi và nhìn Lai Sinh từ trên xuống dưới. Hắn lật cái áo khoác lên một chút cho bác sĩ xem vết thương do dao đâm. Ông bác sĩ già đứng dậy chậm rãi đến gần Lai Sinh. Ông ta liếc nhìn chiếc áo cũ mà hắn đang mặc rồi lật hắn nó lên để nhìn vết thương.

“Cậu cởi áo khoác ra rồi lại đây.”

Ông bác sĩ già hất cầm chỉ chiếc giường ở cuối phòng chẩn đoán. Lai Sinh cởi cái áo lông cũ của Thợ Cắt Tóc ra và treo lên móc áo.

“Cái đó cũng phải cởi ra.”

Ông bác sĩ già nhìn cái bao da trên vai Lai Sinh. Hắn tháo bao da và cũng treo lên móc áo. Ông bác sĩ đặt đại khái vài dụng cụ y tế như ống tiêm, vài lọ thuốc, kéo, thuốc khử trùng, bông băng, gạt lên khay và đeo găng tay y tế vào. Chẳng hiểu sao những dụng cụ đó trông có vẻ quá sơ sài để chữa trị vết thương do dao đâm sâu. Không còn cách nào khác, Lai Sinh đành nằm lên giường.

“Cậu định cứ chĩa khẩu súng đó vào tôi như thế à?” Ông bác sĩ già dùng kéo cắt áo Lai Sinh và hỏi.

Lai Sinh hạ nòng súng xuống dưới. Ông bác sĩ già thắm còn vào miếng gạt và lau xung quanh vết thương. Rồi ông ta chọc ống tiêm vào lọ thuốc.

“Không cần thuốc gây tê đâu.”

“Sẽ khá đau đấy.” Ông bác sĩ già nói.

Ông ta không bận tâm đến lời của Lai Sinh mà vẫn chọc kim tiêm vào lọ thuốc và định tiêm vào phần xung quanh vết thương của hắn. Lai Sinh giơ súng lên chĩa vào ông bác sĩ già.

“Tôi bảo không được dùng thuốc gây tê. Cả thuốc giảm đau nữa.” Hắn gầm giọng.

Ông bác sĩ già nhìn Lai Sinh.

“Đây là thuốc kháng sinh.”

Lai Sinh ngượng ngùng hạ súng xuống. Ông bác sĩ già tiêm cho hắn. Rồi ông ta không làm gì nữa trong khoảng hai phút mà chỉ nhìn Lai Sinh chăm chăm. Hắn nghi hoặc nhìn ông bác sĩ già.

“Cái đó không phải thuốc kháng sinh đúng không?” Lai Sinh hỏi.

“Để xem nào, hình như tôi lấy nhầm thuốc rồi.” Ông bác sĩ già nói đùa bằng giọng bình thản.

Đột nhiên Lai Sinh nghĩ ông bác sĩ già này có kiểu nói chuyện khá giống lão Chồn. Hắn bật cười chán nản và chìm vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời tháng Mười hai chiếu vào phòng bệnh. Lai Sinh giật mình mở mắt bởi ánh nắng chiếu thẳng xuống mặt. Dung dịch đang nhỏ xuống chậm chạp từ bình truyền. Lai Sinh cố gắng hết sức ngồi dậy khỏi giường. Hắn đã được thay sang bộ quần áo bệnh viện quê mùa có sọc xanh da trời từ khi nào. Máu đang rỉ ra từ phần cạnh bên của miếng băng quấn chặt quanh bụng hắn. Lai Sinh rút ống truyền cắm trên cổ tay và mặc áo

khoác lông treo trên giá vào. Mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài, hắn nghe thấy tiếng cười của y tá và một bà cụ bên trong phòng tiêm. Ông bác sĩ già vẫn đang chơi bài trên mạng trong phòng chẩn đoán. Lai Sinh bước vào phòng chẩn đoán. Ông bác sĩ đang dán mắt vào màn hình máy tính liên liếc nhìn Lai Sinh.

“Tỉnh rồi à?” Ông bác sĩ già hỏi.

Lai Sinh cúi đầu chào ông ta.

“Sao ông không tố cáo tôi?” Lai Sinh hỏi.

“Tố cáo mấy người như các cậu chỉ tổ đau đầu thôi. Tôi không còn ở cái tuổi chịu nổi sự đau đầu đó đâu. Cậu đi bây giờ à?”

Lai Sinh gật đầu.

“Cậu biết sẽ không được hưởng phúc lợi bảo hiểm y tế chứ?”

Lai Sinh phì cười. Đúng là một ông lão hài hước, hắn nghĩ.

“Cảm ơn ông vì mọi thứ. Sau này tôi nhất định sẽ báo đáp ân huệ của ông, nhưng thành thật mà nói thì không biết tôi có cơ hội ấy không.”

Ông bác sĩ già lôi cái túi mua sắm từ dưới gầm bàn ra đưa cho Lai Sinh. Bên trong cái túi có súng và dao của hắn, bao đựng súng và cả con dao Mad Dog của Thợ Cắt Tóc.

“Tôi biết chủ nhân chiếc áo khoác này. Vì ông ấy là khách quen của tôi.” Ông bác sĩ già nhìn cái áo khoác Lai Sinh đang mặc và nói.

Bàn tay đang nhận cái túi mua sắm của Lai Sinh bỗng khựng lại.

“Là người thân thiết với ông à?” Lai Sinh hỏi.

“Không hẳn. Tầng lớp trí thức cao quý như tôi chẳng có lý do gì để thân quen với thế giới bên đây cả. Chỉ thỉnh thoảng cắt tóc và chơi vài ván cờ vây thôi. Dù sao thì nhìn ông ấy dùng con dao này chơi đùa với cậu thì có vẻ như không có ý định giết cậu đâu.”

Ông bác sĩ già nói.

Lai Sinh ngậy người ra rồi chậm rãi gạt đầu. Ông bác sĩ già lại ngồi xuống ghế và chăm chú nhìn vào màn hình máy tính như thể đã làm xong những việc phải làm. Lai Sinh chào ông ta và rời phòng chẩn đoán. Cô y tá đứng phía trước quầy đang giải thích gì đó cho bà cụ. Ngay khi bà cụ mở cửa phòng khám ra ngoài, Lai Sinh rút ví ra.

“Anh đã xuất viện rồi sao?” Cô y tá hỏi.

Lai Sinh gạt đầu. Cô y tá gõ bàn phím máy tính. Lai Sinh lấy từ trong ví ra mười tờ chi phiếu 100.000 won đặt lên quầy. Cô y tá ngừng gõ và nhìn mấy tờ chi phiếu.

“Viện phí, bộ quần áo bệnh viện quē mùa này cùng với cái giá để quên đi chuyện hôm nay đã gặp tôi. Có thiếu không?” Lai Sinh hỏi.

Cô y tá đang ngệch mặt nhìn Lai Sinh. Hắn lấy thêm năm tờ chi phiếu 100.000 won nữa đặt lên quầy rồi rời khỏi bệnh viện.

Khi hắn đến ga Seoul thì đã là ban đêm. Lai Sinh mở tủ giữ đồ nhìn túi đựng tiền bên trong một lúc thật lâu. Nếu cầm chiếc túi này và rời đi ngay bây giờ thì hắn có thể sống sót được không nhỉ? Ấn Độ, Brazil, Mexico, Papua New Guinea, Venuezuela, Philippines, New Zealand, Cộng hòa Séc... Tên của những đất nước mà hắn chưa từng đặt chân đến hiện lên trong đầu. Lai

Sinh lảm nhảm một câu ngớ ngẩn “Ở Venezuela có rất nhiều mỹ nhân.” Bây giờ là cơ hội cuối cùng để hấn ra đi. Sau ba ngày nữa, tất cả sát thủ và kẻ theo dõi của Puju đều sẽ truy đuổi hấn.

Nghe thấy tiếng la hét ở một góc đường hầm, Lai Sinh quay đầu nhìn. Hai người vô gia cư đang yếu ớt xô đẩy nhau. Bên cạnh họ, người đàn ông mời rượu Lai Sinh lần trước đêm nay vẫn đang uống rượu ở chỗ của mình. Mớ quần áo luộm thuộm bẩn thỉu tùy tiện quần khắp người để tránh rét, những thùng các tông trải chồng lên nhau để chống lại cái lạnh của gió và của nền đất, một chai rượu soju đang uống dở và không đồ nhắm - có vẻ đó là toàn bộ tài sản của ông ta. Cuộc sống như vậy có đáng ghê tởm không? Có lẽ. Nhưng khuôn mặt nhìn như đã buông bỏ mọi thứ của ông ta chẳng hiểu sao trông lại có vẻ gì đó thanh thản.

Lai Sinh mở túi tiền lấy ra mười xấp một triệu won rồi bỏ vào cái túi mua sắm. Sau khi kéo khóa, hấn lôi cái túi ra và nhét vào tủ giữ đồ dài hạn bên cạnh rồi khóa lại. Khi Lai Sinh nắm chặt chìa khóa tủ đồ trong tay và rời khỏi đường hầm, người đàn ông nọ nhìn hấn.

“Cho tôi 1.000 won thôi rồi hãy đi. Tôi chỉ mua mì ăn liền thôi.” Ông ta thô lỗ nói.

Lai Sinh nhìn ông ta. Dường như người đàn ông này không nhớ ra hấn.

“Nếu không cho thì cứ đi đi. Đừng có nhìn chằm chằm rồi khinh thường người khác. Mẹ kiếp, chúng tôi không phải ăn mày.”

Đúng là một gã buồn cười. Vừa mới ăn xin mà lại bảo mình không phải ăn mày. Thế nghĩa là sao chứ? Thực ra chẳng có ý

nghĩa gì cả. Cũng giống như sống một cuộc đời tùy tiện, đó chỉ là những lời nói được tùy tiện thốt ra mà thôi.

“Gì hả? Sao nào? Mẹ kiếp, gì hả? Mà khinh tao à? Khó chịu hả? Khó chịu thì đánh đi, đánh thử đi.”

Người đàn ông xông về phía Lai Sinh như thể muốn choảng nhau một trận thật. Lai Sinh rời mắt khỏi ông ta rồi lấy giày chà lên miếng kẹo cao su dính trên đất. Người đàn ông vừa lầm bầm “Dám khinh thường người khác, đồ chết tiệt” vừa rót rượu vào cái cốc giấy và uống một ngụm. Lai Sinh lấy năm xấp tiền một triệu won từ trong cái túi mua sắm ném ra trước mặt ông ta. Người đàn ông nhìn hẩn với vẻ mặt kinh ngạc.

“Hãy bắt đầu làm gì đó với nó đi. Trước khi ông chìm trong rượu và chết cồng vì lạnh trên đường.” Lai Sinh nói.

Dường như vẫn không tin số tiền năm triệu won trước mặt là của mình, người đàn ông chỉ trợn tròn mắt mà không động tay vào. Người đàn ông kia có thể bắt đầu cái gì mới được đây? Không gì cả. Ông ta sẽ chỉ phung phí mà chẳng cần phải lo lắng tiền rượu một thời gian. Cuối cùng tiền sẽ hết, cuối cùng ông ta sẽ lại quay trở lại đây, và cuối cùng sẽ chết cồng trong con say ở cái chỗ lạnh lẽo, đáng thương, bốc mùi quen thuộc này. Lai Sinh quay lưng, bỏ lại ông ta đằng sau. Hẩn nghe thấy người đàn ông nói to với theo “Cảm ơn giám đốc. Xin cảm ơn. Những người như giám đốc nhất định sẽ lên thiên đàng.”

Lai Sinh đi lên quảng trường ga Seoul và hút một điếu thuốc. Khói thuốc trôi xuống cổ sắc như những mảnh vỡ. Dường như thuốc giảm đau đã hết tác dụng nên hông hẩn đau nhói lên. Cơn gió lạnh lẽo của tháng Mười hai làm vết thương càng thêm nhức

nhồi. Lai Sinh ôm chặt hông bằng tay trái rồi ngồi sụp xuống một góc quảng trường lấy lại hơi thở. Mọi người liếc nhìn hắn rồi lướt qua. Đội quân Cứu tế đang rung chuông ở giữa quảng trường. Lai Sinh dụi đầu thuốc lá xuống nền quảng trường viết chữ 來生. Viết xong tên mình, hắn viết chữ Venezuela. Đột nhiên hắn muốn biết Venezuela nằm ở đâu trên Trái đất. Lai Sinh nhớ lại bản đồ thế giới và tìm kiếm vị trí của Venezuela rồi phì cười một mình. “Điên thật.” Hắn lăm bắm rồi ném mẩu thuốc lá đi. Hắn đứng lên, đi ra chỗ đón taxi và lên chiếc xe đậu ở hàng đầu.

Khi Lai Sinh mở cửa thư viện, bên trong hỗn loạn như thể một quả bom vừa phát nổ. Hàng nghìn quyển sách đang nằm lộn xộn dưới sàn thư viện, vài kệ sách bị xô đổ. Đóng hộp và ngăn kéo ở chỗ ngồi của thủ thư cũng bị quăng bừa bãi. Lai Sinh băng qua thư viện đi đến phòng đọc sách của lão Chồn. Cánh cửa bí mật đằng sau giá sách dẫn xuống tầng hầm thư viện mở toang. Lão Chồn đang nhặt những quyển từ điển bách khoa rơi dưới sàn đặt lại lên kệ, thấy Lai Sinh đi vào, lão liền ngẩng lên nhìn hắn chằm chằm.

“Han Ja đã làm chuyện này sao?” Lai Sinh hỏi.

“Thế mà ý tưởng bị mấy con lợn rừng tập kích chắc?” Lão Chồn vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thà là bị mấy con lợn rừng tập kích còn tốt hơn. Trong suốt chín mươi năm qua, không ai có thể bước vào thư viện và phá hoại như thế này. Trong chín mươi năm qua, thư viện chính là tì nữ có quyền lực nhất ở đất nước này, đứng đằng sau những vụ ám sát chính yếu và là một nơi giống như thánh đường của giới

môi giới giết thuê, bày mưu và sát thủ. Han Ja đang trở nên nóng nảy. Hoặc với gã bây giờ, việc thể hiện sự tôn trọng mang tính hình thức với lão Chồn và thư viện đã quá phiền phức.

“Han Ja đến khi nào ạ?”

“Đêm qua. Dường như anh chàng Lai Sinh của chúng ta đã làm một việc vô cùng vĩ đại nên Han Ja cứ như mất trí rồi vậy. Hắn hết uy hiếp lại khẩn cầu rồi lại uy hiếp.” Lão Chồn giễu cợt.

Lai Sinh nhặt quyển từ điển bách khoa trên sàn lên.

“Sao mày lại về đây? Bọn tay chân của Han Ja đang điên cuồng tìm mày khắp mọi nơi đây.” Lão Chồn hỏi.

Lão nói nghe như giễu cợt nhưng lại để lộ vẻ lo lắng.

“Bởi vì có lẽ tôi phải đến chào ông một tiếng trước khi đi.”

“Trước khi đi? Không phải trước khi chết à?”

Lai Sinh không trả lời câu hỏi của lão Chồn mà chỉ sắp xếp lại những quyển từ điển bách khoa theo thứ tự. Lão Chồn ngồi xuống ghế xô pha rồi châm một điếu thuốc. Lão vẫy tay bảo hắn đến ngồi cùng. Lai Sinh ngồi xuống đối diện với lão Chồn.

“Vì con bé kia à?”

“Ai nói thế ạ? Han Ja nói thế à?” Lai Sinh nổi cáu.

“Jeong Ahn nói thế vài hôm trước khi chết đấy. Bảo là mày trúng phải bùa của con bé kia rồi.”

“Không phải thế đâu ạ. Cái tên Jeong Ahn lắm mồm đó chẳng biết gì mà cứ khua môi múa mép khắp nơi.” Lai Sinh hoang mang vội lấp bấp thanh minh.

“Ta nhớ cái tên lăm mồm khua môi múa mép khắp nơi ấy quá. Không có nó ta hoàn toàn chẳng biết thế giới đang xoay vần thế nào nữa.”

Lão Chồn phả ra một hơi khói thuốc dài và cười buồn bã.

Lúc đó, nhìn qua vai lão Chồn, Lai Sinh trông thấy cái hộp đựng súng đặt trên bàn. Bên trong hộp đựng vài món đồ cổ và vẫn còn khẩu súng lục nòng 38 li hiệu Smith & Wesson như hồi xưa. Hồi còn nhỏ Lai Sinh từng nghịch khẩu súng bên trong và bị lão Chồn mắng một trận, sau đó thì hắn không thấy cái hộp thêm lần nào nữa. Khoảnh khắc ấy, những biến cố xảy ra trong mấy ngày qua vốn chỉ đang lơ lửng một cách mơ hồ như sương mù bỗng hiện lên vô cùng rõ nét trong tâm trí Lai Sinh. Cảm giác tuyệt vọng và lạnh lẽo như khi trót chạm vào dây dẫn của bẫy mìn xuyên thẳng vào trái tim hắn. Đó là cảm giác bản thân đã trôi dạt đi quá xa nên giờ đây không thể quay về được nữa, cảm giác của một con cá đã bị rách vây. Lão Chồn đọc được ánh mắt của Lai Sinh. Lão cất giọng.

“Mọi người nghĩ kẻ độc ác như ta nên cút xuống địa ngục thì hơn. Nhưng kẻ độc ác không tới những nơi như địa ngục. Bởi vì đây chính là địa ngục rồi. Mọi khoảnh khắc đều sống trong sự tăm tối với cõi lòng không một đốm sáng mới là địa ngục. Khi nào trở thành mục tiêu, khi nào sát thủ đến, luôn luôn run rẩy trong sợ hãi. Sống một cách vội vã mà chẳng biết chỗ bản thân đang sống có phải địa ngục hay không mới chính là địa ngục.”

Lão Chồn lại phả ra một hơi khói thuốc dài. Lai Sinh cúi đầu. Hắn và lão ngồi im một lúc. Lão Chồn dụi đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn rồi rút thêm một điếu nữa từ trong bao thuốc.

“Mày không đến vì cần quyển sách à?” Lão Chồn hỏi.

“Không ạ.” Lai Sinh mạnh mẽ phủ nhận.

Lão Chồn gật đầu như thể dù đúng thế hay không thì lão cũng chẳng quan tâm.

“Đi theo ta.”

Lão Chồn đứng dậy đi ra ngoài phòng đọc sách. Lai Sinh bối rối đi theo lão. Lão Chồn dừng lại ở chính giữa kệ sách phía Tây và rút ra một quyển sách. Nó chỉ là một cái kệ sách bình thường trong vô vàn kệ sách ở Thư viện của lũ chó. Một nơi mà ai cũng có thể nhìn thấy, nơi ngay cả một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể với tay tới. Khác với lời Mito nói, quyển sách không có bìa được làm bằng da dê và cũng không giống Kinh Thánh. Nó chỉ là một quyển sách chẳng có điểm gì khác biệt với vô số những quyển sách khác trong thư viện này. Lão Chồn nhìn quanh thư viện, tay vẫn cầm quyển sách.

“Vì có sách nên thế gian này đã trở nên hạnh phúc hơn chẳng? Để xem, ta không rõ nữa. Trong sách chẳng có chuyện gì thuận lợi như ý cả.”

Lão Chồn đưa quyển sách cho Lai Sinh. Lai Sinh hoang mang nhìn lão.

“Ông muốn tôi làm gì?”

“Tự mày lo liệu lấy đi. Mang cho con bé kia cũng được, đốt cũng được, bán đi cũng được, mà mày viết nốt những trang còn lại cũng được. Dù sao thì nó cũng là sách mà.”

Bàn tay chìa ra của lão Chồn khẽ run rẩy. Quyển sách trông có vẻ nặng. Lai Sinh không nhận lấy nó mà ngập ngừng.

“Có một việc tôi đã luôn muốn biết. Cái tên mà ông đặt cho tôi, có phải nghĩa của nó là kiếp này đã sai lầm rồi nên hãy sống thật tốt ở kiếp sau không?” Lai Sinh hỏi.

Tức khắc lão Chồn cười to.

“Ta hoàn toàn không biết tên mày lại ẩn chứa ý nghĩa tuyệt vời đến thế đấy.”

Lão Chồn đẩy quyển sách tới sát dưới cằm Lai Sinh, nụ cười tắt ngấm. Hắn nhận lấy nó bằng bàn tay run rẩy.

“Đừng quay lại. Trốn chạy là việc cần rất nhiều dũng khí. Cả đời ta đã không thể rời khỏi địa ngục này. Với kẻ khuyết tật khắp khiêng như ta, những ngày đầu vô tư hồn nhiên bước chân vào thư viện này làm thủ thư chính là thiên đàng. Nhưng chắc chắn mày thì không như thế.”

Dứt lời, lão Chồn khắp khiêng đi giữa các kệ sách về phòng đọc sách và đóng cửa phòng lại. Lai Sinh nhìn căn phòng đọc sách đã đóng chặt cửa. Cánh cửa lúc nào cũng được đóng chặt đó chẳng hiểu sao hôm nay trông có vẻ cứng rắn khác thường. Lai Sinh vừa đi ra khỏi thư viện vừa ngoái đầu nhìn ra sau. Đường như có tiếng súng nổ từ trong phòng đọc sách.

Tuyết rơi trên đường đi lên khu rừng. Nhờ tuyết mà con đường hẹp dẫn vào rừng phồng lên như kẹo bông. Mỗi khi hắn trượt chân trên con đường tuyết, phần hông bị dao đâm lại đau nhói lên. Lai Sinh nhìn đồng hồ đeo tay. Ba giờ sáng. Bóng tối sâu thẳm. Vì trời tối nên con đường tuyết sáng lên khác thường.

Bóng cây rủ trên con đường trắng xóa tuyết trông như vết máu của ai đó rỏ xuống.

Đứng ở lối vào khu vườn, Lai Sinh không dám xông thẳng vào nhà mà chỉ vừa hút thuốc vừa đi thơ thẩn xung quanh. Còn duy nhất căn phòng gác mái của Mito là sáng đèn. Ánh đèn đơn độc trông ấm áp như ngọn hải đăng ở vùng biển quê hương. Hắn không gõ mà cánh cửa bỗng bật mở như đã chờ sẵn. Mito nhìn Lai Sinh, một tay giữ tay nắm cửa. Hắn dập thuốc lá và bước vào trong nhà. Mito im lặng đóng cửa.

Misa đang ngủ trên chiếc giường cạnh cửa sổ phòng khách, chỗ Lai Sinh từng nằm. Cô đang ngủ mà vẫn ôm chặt con gấu bông cũ mềm và mặc bộ đồ ngủ hình con voi giờ đây đã trở nên rộng thùng thình, không rõ là vì Misa gầy đi hay bộ đồ vốn dĩ đã rộng như vậy.

“Chiếc giường đó vốn là của Misa à?” Lai Sinh hỏi.

“Không. Đây là giường dành cho khách. Nhưng con bé cứ ngủ ở đó từ hôm anh rời đi.” Mito nói.

Lai Sinh ngấm khuôn mặt của Misa đang nằm ngủ trên giường. Vài mạch máu lộ rõ trên làn da trắng bệch của cô. Hắn khẽ đặt bàn tay lên trán Misa. Dường như vì bàn tay lạnh lẽo của Lai Sinh nên Misa hơi trở mình một chút.

“Sao anh dám tùy tiện động chạm vào em gái tôi hả?” Mito gằn thấp giọng để không đánh thức Misa.

“Vì cô bé đẹp quá.” Lai Sinh nói.

Mito gật đầu cười như thể đó là lẽ đương nhiên.

“Vậy tôi cũng đẹp đúng không? Vì Misa và tôi là chị em được thừa hưởng cùng một dòng máu mà.”

Lai Sinh nhìn Mito với vẻ mặt không nói nên lời.

“Phòng cô không có gương à?” Hắc hỏi.

Mito mỉm cười và trở tay về phía căn phòng gác mái.

“Anh lên đi. Tôi sẽ chuẩn bị đồ uống rồi lên sau.” Cô ta nói.

Lai Sinh thận trọng bước lên cầu thang gỗ để không phát ra tiếng động. Những tập tài liệu dày cộp chất đầy trên chiếc bàn trong căn phòng gác mái. Dưới bàn cũng có vài thùng tài liệu. Khi Lai Sinh đang xem lướt qua vài tập tài liệu, Mito cầm bình trà lá hồng nóng hổi bước vào phòng.

“Mấy thứ này là gì? Đồ dùng cần thiết để đấu với Han Ja à?” Lai Sinh hỏi.

“Han Ja?” Mito phì cười. “Mấy thằng nhóc như anh mới đi đánh nhau với Han Ja thôi. Mito này phải đánh nhau với những thứ to lớn hơn cơ.”

“Không phải cô định giết gã à?”

“Tôi không dám rồi giết hắn bằng dao như anh đâu.”

“Nếu vậy thì?”

“Tôi sẽ tống hắn vào tù.”

Lai Sinh nhìn Mito bằng khuôn mặt thất vọng.

“Suy nghĩ ngây thơ quá vậy. Chẳng lẽ cô tin rằng pháp luật sẽ xét xử Han Ja sao?”

“Hoàn toàn không.”

“Nếu không thì tại sao?”

“Nhưng phải giả vờ xét xử chứ. Vì đang là mùa bầu cử nên chắc chắn chuyện sẽ âm ỉ. Tôi đã sẵn tiền, tài liệu, và đủ ánh mắt để đổ dồn vào gã. Tôi sẽ tiếp tục dồn chúng vào chân tường. Từng chút, từng chút một. Và cuối cùng thật mạnh.” Mito quét mắt qua vô số tập tài liệu trên bàn.

“Cô làm thế nào để bắt chúng?”

“Làm âm ỉ lên hết mức có thể, tốt nhất là làm cho chúng lộ diện trước mặt càng nhiều người càng tốt. Nếu bị nhiều người quay phim và truyền hình trực tiếp trên tivi thì còn gì bằng.” Mito nói như đùa.

“Mơ mộng giỏi đấy. Con cáo già như Han Ja sẽ không dễ dàng xuất hiện ở những nơi như thế đâu.”

“Han Ja không thể không ra ngoài. Bởi vì dù sao nếu mất quyền sở thì gã cũng toi mạng. Bây giờ Han Ja cũng chẳng có thời gian cho những chuyện vớ vẩn đâu. Giữa lúc thế này thì dù có là con cáo chín đuôi cũng phải chui ra khỏi hang thôi.”

“Còn cô thì sao? Cô định giao dịch với Han Ja rồi thoát bằng cách nào? Đám tay chân của gã sẽ vây kín xung quanh. Đối phó với chúng không giống với việc cô múa bút trên bàn đâu. Vì chúng đều là những thằng được huấn luyện kỹ.”

“Tôi không thoát ra.” Mito nói đơn giản như thể chẳng phải chuyện gì to tát.

“Không thoát ra?” Lai Sinh nghiêng đầu.

Mito kéo chiếc ghế ra và ngồi xuống.

“Cọp phải vào trong hang thì cuộc chiến mới bắt đầu. Han Ja và tôi sẽ quần thảo lẫn nhau. Cái túi đầy ắp tiền, quyền sở của

Han Ja, tài liệu mưu đồ của Kang Ji Kyeong, kẻ môi giới giết thuê đệ nhất Đại Hàn Dân Quốc cùng với trợ lý của Kang Ji Kyeong, người được mệnh danh là kẻ bày mưu giỏi nhất Đại Hàn Dân Quốc đang bị viện kiểm sát điều tra. Nhiều người sẽ phải nín thở chờ đợi đây, không phải sao?”

Mito cười như thể chuyện này vui vẻ lắm. Có gì vui chứ?

“Vậy cô định chết ở đó.”

“Tôi không định chết dễ dàng đâu.”

“Cô chỉ cần đứng ngoài quạt khói vào là được mà. Đó là chuyên môn của cô còn gì.”

“Trò đó chỉ dùng khi bắt thỏ trong hang thôi.”

“Nếu cô đi vào đó thì ai sẽ làm những việc còn lại?”

“Su Min sẽ làm. Điều chỉnh thông tin, phát tán thông tin cần thiết, cho nổ tung đúng lúc. Những việc đó Su Min làm tốt hơn tôi. Vì sắp xếp tài liệu là chuyên môn của cô ấy mà.”

“Phải nhỉ. Cô thủ thư mắt lác đó chắc chắn là có tài trong việc sắp xếp thứ gì đó. Cô gặp đúng người rồi. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã. Nhưng tôi nghĩ các cô sẽ khó mà bắt được thỏ trong hang đấy.” Lai Sinh chế giễu.

“Nếu tôi bị tóm, Su Min sẽ canh thời điểm và tung tin một cách hợp lý. Tung từng chút từng chút để dây thần kinh của tất cả những kẻ liên quan phải dựng đứng lên. Có thể gửi đến tòa soạn báo hay đài truyền hình, có thể sử dụng các diễn đàn Internet. Cũng có thể gửi email đến hàng trăm hay hàng nghìn người. Chỉ cần email được mở, nó sẽ lại tự động gửi đến toàn bộ địa chỉ có trong danh sách của người đó. Nếu vậy thì hàng chục

triệu, có lẽ cả trăm triệu người có thể nhận được tài liệu trước khi vài ngày kịp trôi qua.”

“Ý cô là chỉ có mỗi thứ vi rút đó giữ mạng cho cô thôi sao?”

“Dù sao thì chúng cũng không thể giết tôi ngay được đâu. Vì chúng phải tìm ra vật chủ đã.”

Vẻ mặt Mito hoàn toàn nghiêm túc. Lai Sinh ngả người ra sau, lấy một điếu thuốc ra ngậm lên miệng.

“Vậy tôi hét giá lên ba tỷ vô ích rồi. Dù sao thì viện kiểm sát cũng sẽ nuốt luôn số tiền ấy.”

“Ba tỷ?”

“750 triệu làm sao chia đủ cho bốn người?”

“Vậy nên anh mới đòi Han Ja ba tỷ à?”

Mito kích động nhìn chăm chăm vào Lai Sinh và tỏ vẻ khó chịu. Lai Sinh xấu hổ gật đầu. Một lát sau, ánh mắt Mito mới dịu đi đôi chút.

“Anh thực sự có ý định chia nhau số tiền đó à?” Cô ta hỏi.

Lai Sinh gật đầu như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Cái đầu bã đậu của anh cũng có suy nghĩ đáng khen đấy chứ?” Mito cười.

Mito uống một chút trà lá hồng rồi vươn tay lấy bao thuốc của Lai Sinh rút một điếu. Cô ta vừa hút thuốc vừa cầm lên một tập trong vô số tài liệu chất trên bàn rồi lại đặt xuống.

“Tôi đã scan không sót một tờ tất cả những tài liệu có ở đây. Chúng là những tài liệu sẽ cho chúng ta biết thế giới này đang vận hành như thế nào đằng sau tấm màn che giả dối. Những

cuộc chiến ghê tởm và hèn hạ trong quá khứ. Và đã có rất nhiều người chết. Chẳng ai biết nội tình của sự chết chóc này. Từ gia đình, bạn bè, người quen xung quanh và thậm chí cả chính bản thân người chết. Tôi nghĩ chỉ cần lan truyền thứ này ra thế giới là đã thành công một nửa. Dù tôi chết thì những tài liệu này vẫn có thể đến được với hàng trăm hàng nghìn người. Trong số đó sẽ lại có những người hấp tấp và có dũng khí xuất hiện, rồi sẽ lại có ai đó trong số đó đứng dậy đấu tranh.”

“Chẳng lẽ cô nghĩ sẽ lại xuất hiện một kẻ điên khùng như cô à?”

Mito không đáp mà chỉ trầm ngâm suy nghĩ. Cô ta do dự một lúc lâu rồi mở miệng.

“Anh có mang quyển sách đến không?”

“Không.” Lai Sinh nói thẳng thừng.

“Anh không tìm, hay không tìm được?”

“Nó không có ở dưới tầng hầm. Khó mà tìm được nó trước khi lão Chồn chết. Mà kể cả sau khi ông ta chết cũng khó mà tìm được. Có lẽ quyển sách có bìa làm bằng da dê mà cô nói ngay từ đầu đã không hề tồn tại.”

Mito tỏ vẻ thất vọng. Nhưng cô ta ngay lập tức đi đến bàn và mở ngăn kéo lấy ra một cái phong bì đưa cho Lai Sinh như thể chẳng còn cách nào khác.

“Gì vậy?”

“Mưu đồ để cứu sống anh như đã hứa. Đã đến nước này rồi thì anh không thể cứ thế mà sống nhơn nhơn được, phải chết đi rồi sống lại chứ.”

“Cô làm lúc nào?”

“Mưu đồ này có từ thuở khai thiên lập địa. Từ khi tôi chấm anh lần đầu tiên.”

Mito chìa cái phong bì ra. Nó giống hệt với phong bì mà những kẻ bày mưu từng gửi đến thư viện. Lai Sinh rút tài liệu trong phong bì ra và đọc sơ qua. Là mưu đồ tai nạn xe hơi.

“Chỉ cần ngoan ngoãn hành động theo những gì viết trong đó là được. Đừng tự mãn vô ích và thực hiện nghiêm ngặt những gì được ra lệnh. Chỉ cần cải tạo chiếc xe một chút và cho một cái xác vào. Anh biết cách tìm một cái xác chứ?”

“Mưu đồ gì cũ rích vậy.”

“Mưu đồ tốt thường rất đơn giản. Những nhân lực đặc biệt sẽ tham gia vào những nhiệm vụ đặc biệt. Còn những nhiệm vụ bình thường thì nhân lực bình thường xử lý.”

“Có qua mắt được chúng không?” Lai Sinh hỏi.

“Giờ thì anh có vẻ thực sự muốn sống rồi đây.”

Vẻ mặt của Mito dường như đang chế giễu.

“Vì chẳng có lý do gì để nhất định phải chết cả.” Lai Sinh xấu hổ. “Còn cô?” Hấn hỏi.

“Tôi thì sao?”

“Cô nhất định sẽ chết à?”

“Nếu không làm việc này thì tôi chẳng có lý do gì để phải sống cả.”

“Còn Misa?”

Mito chần chừ một lúc rồi mới đáp.

“Tôi không phải người giống như Thợ Cắt Tóc. Với ông ta thì cô con gái ốm yếu là một cái cớ để biện minh, nhưng với người như tôi thì Misa không thể là cái cớ được. Việc thế giới đảo điên không phải vì con người độc ác. Mà bởi vì tất cả đều có những câu chuyện riêng và lời biện minh hợp lý. Nhưng tôi không phải kẻ ngu ngốc hay đàn độn đến mức có thể sử dụng Misa để lừa dối bản thân. Nói một cách đơn giản thì tôi không thể sống như thế.”

“Từ hồi sinh ra tới giờ tôi mới chỉ gặp chính xác một người giống như cô. Một người máu lạnh như loài bò sát. Máu lạnh vì căm ghét bản thân hơn cả thế giới này. Người như vậy cuối cùng không thể bắt tay một cách chân thành với bất cứ ai. Bởi vì bọn họ còn không biết cả cách bắt tay với chính bản thân mình. Lão Chồn chính là người như vậy.”

Mito nghĩ gì đó một lúc rồi gật đầu.

“Ngủ thôi. Giường của Misa còn trống đấy.”

Khuôn mặt Mito lúc quay đầu trông vô cùng mệt mỏi.

“Nếu tôi bị bắt và anh sống sót thì hãy chăm sóc Misa giúp tôi nhé? Chỉ đến khi nào an toàn thôi. Năm năm, không, chỉ ba năm thôi cũng được.” Mito đứng dậy.

“Cô lại giao cô em gái như thiên thần kia cho một tay sát thủ như tôi sao, có còn tỉnh táo không vậy?”

“Anh là người tôi hiểu rõ nhất trên đời này sau Misa. Vì tôi đã quan sát và nghiên cứu anh từ rất lâu. Và hơn hết là Misa thích anh.”

Lai Sinh không nói gì. Mito đứng một lúc chờ câu trả lời của hắn rồi quay về phòng mình. Lai Sinh lơ đãng xem lướt qua tập tài liệu mà Mito đưa cho rồi cúi kính nhét nó vào lại trong phong bì. Hắn đi về phía phòng ngủ của Misa ở tầng một và nằm xuống giường. Mùi hương của Misa tràn ngập mọi nơi từ gối, chăn, nệm. Mềm mại và ấm áp như tờ giấy em bé được phơi dưới ánh nắng mặt trời. Ngay khi vừa nhắm mắt, Lai Sinh lập tức chìm vào giấc ngủ. Một giấc ngủ ngọt ngào mà đã rất lâu rồi hắn mới được nếm trải.

Cảm thấy má mình âm ẩm, Lai Sinh mở mắt. Misa đang nhìn hắn.

“Xin lỗi vì đánh thức anh.” Misa nói.

“Không đâu. Anh đã ngủ rất ngon. Bây giờ là mấy giờ?”

“Hai giờ chiều. Misa phải đi đến một nơi ngay bây giờ.”

“Đi đâu?”

“Nhật Bản ạ. Ở đó có một người bà họ hàng xa đang kinh doanh suối nước nóng.”

Lai Sinh ngồi dậy. Hắn trông thấy Mito đang chất đồ đạc của Misa lên xe. Cô thủ thủ mắt lác bước vào phòng Misa.

“Misa à, đến giờ ra sân bay rồi.” Cô ta nói.

“Sau này anh cũng cùng đến nhé. Khi chị Mito và chị Su Min đến thì anh nhất định phải đi cùng đấy. Chỗ đó rất tốt.” Misa nói như thể van xin.

Giữa lúc bối rối, Lai Sinh gật đầu. Ngay lập tức Misa cười thật tươi. Cô thủ thủ lại nhìn đồng hồ đeo tay. Misa vẫy tay với Lai Sinh và đẩy xe lăn ra khỏi nhà. Hắn đi theo cô ra ngoài. Đóng

hành lý quá nhiều so với một chuyến du lịch chất đầy xe. Mito bế Misa đặt cô ngồi vào trong xe rồi xếp chiếc xe lăn lại. Misa hạ cửa kính xe xuống nhìn Lai Sinh và cô thủ thư.

“Chị Su Min, nhất định phải đưa anh Lai Sinh đến đây.” Misa vừa vẫy tay vừa nói.

Cô thủ thư vẫy tay với Misa. Lai Sinh vẫy tay theo. Mito ra hiệu bằng mắt với cô thủ thư rồi nhìn Lai Sinh.

“Anh sẽ ở đây chứ?” Mito hỏi.

“Tôi sẽ ở đây.” Lai Sinh nói.

Mito leo lên xe và khởi hành đến sân bay. Misa mở cửa xe vẫy tay mãi đến tận khi không còn trông thấy ai nữa. Chiếc xe mất hút trên con đường rừng, chỉ còn lại Lai Sinh và cô thủ thư mất lác. Hai người đều cảm thấy ngại ngùng.

“Misa đi rồi, giờ chỉ còn mỗi việc cô và Mito chết nữa thôi đúng không?” Lai Sinh giễu cợt.

Cô thủ thư vẫn đang nhìn dõi theo con đường rừng mà Mito và Misa vừa đi mất bằng vẻ mặt vô cảm.

“Sẽ không thành công được đâu. Mito sẽ chết, và cuối cùng cô cũng sẽ chết.”

Lai Sinh nói.

Cô thủ thư quay đầu nhìn hẩn chăm chăm.

“Nếu cứ sống mãi như cái xác thì thà chết còn hơn. Tôi đã sống như cái xác đủ rồi.” Cô thủ thư nói.

Đồng hồ đeo tay đang chỉ năm giờ sáng. Lai Sinh ngồi dậy mặc quần áo rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Một bóng đen tằm tối phủ trên khuôn mặt của người đàn ông trong gương. Lai Sinh nghĩ bóng đen đó chính là sự sợ hãi. Hắn lấy khăn lau mặt và ra khỏi nhà vệ sinh. Lai Sinh thu dọn tất cả đồ đạc của mình đặt lên bàn. Rồi hắn đi đến trước cửa phòng Mito, điều chỉnh lại nhịp thở và im lặng mở cửa bước vào trong. Trông Mito hốc hác, có vẻ vì đã phải làm việc quá sức để chuẩn bị cho kế hoạch. Lai Sinh mở nắp chai chloroform thấm vào cái khăn rồi chụp khăn bịt cả mũi lẫn miệng Mito. Trong tích tắc Mito mở mắt nhìn hắn ba giây. Thứ tràn ngập trong đôi mắt đó không phải sự sợ hãi hay kinh ngạc mà là sự vỡ mộng. Một lát sau Mito ngất đi.

Lai Sinh lôi hai cái túi từ dưới gầm giường Mito ra. Một túi đựng quyển sổ của Han Ja, túi còn lại chứa súng, bom mà Mito đã chuẩn bị để đối phó lúc gặp mặt Han Ja, ngoài ra còn vài thứ cần thiết khác. Lai Sinh nhìn sơ qua những đồ vật bên trong túi, sau đó kéo khóa lại. Rồi hắn trở về phòng mình thu dọn tất cả đồ đạc trên bàn. Sau khi liếc nhìn căn phòng của cô thủ thư, Lai Sinh ra khỏi nhà.

Ngay khi vừa đến Seoul, hắn gọi điện cho Han Ja.

“Anh đã chuẩn bị tiền chưa?” Lai Sinh hỏi.

“Xong rồi. Giờ thì mày định làm gì?” Han Ja hỏi bằng giọng mệt mỏi.

“Tôi sẽ ra nước ngoài. Làm gì còn cách nào khác nữa.”

“Mày cần thận đấy. Tao bảo đảm mày sẽ không tiêu hóa nổi nó.”

Han Ja đang giận dữ.

“Tôi sẽ gọi lại nên anh cứ chờ đi. Đừng làm trò gì vô ích. Nếu giở trò anh sẽ hụt chân đấy.”

Lai Sinh cúp máy và tắt nguồn điện thoại.

Hắn đón taxi đi đến G World. Khách sạn, khu mua sắm, công viên theo chủ đề được bố trí quây tròn quanh quảng trường trung tâm. Lai Sinh nhìn khu mua sắm. Hai chiếc thang máy ngắm cảnh lắp kính trong suốt chạy dọc theo bức tường bên ngoài đang lên xuống tòa nhà mười một tầng. Tầng bảy của khu mua sắm và tầng bảy của khách sạn được nối với nhau bằng một chiếc cầu treo. Sau khi bước vào thang máy, Lai Sinh ấn nút tắt cả các tầng. Người phụ nữ trung niên đi cùng nhìn hắn bằng vẻ mặt khó chịu.

“Xin lỗi. Chúng tôi đang bảo trì thang máy.” Lai Sinh nói.

Người phụ nữ trung niên gật đầu, mặt tỏ vẻ xin lỗi. Mỗi khi cửa thang máy mở ra ở mỗi tầng, Lai Sinh lại bước ra quan sát xung quanh rồi quay vào thang máy đi tiếp lên tầng trên. Sau khoảng một tiếng đồng hồ lần lượt đi hai thang máy, hắn bước ra quảng trường. Lai Sinh ngồi xuống chiếc ghế dài đặt giữa quảng trường và hút một điếu thuốc. Những con chim bồ câu bay lên tán loạn rồi lại đậu xuống mổ những mẩu bánh và vụn bánh mì rơi vãi trên mặt đất. “Chúng có cánh mà sao lại không rời khỏi cái thành phố ghê tởm này nhỉ.” Lai Sinh vừa cười vừa nghiêng đầu.

Hắn hút hết điếu thuốc rồi đi vào một cửa hàng âu phục cao cấp bên trong khu mua sắm, mua một bộ vest và áo sơ mi trắng.

Cô nhân viên cho bộ quần áo cũ của Lai Sinh vào cái túi mua sắm rồi đưa cho hắn.

“Vứt chúng đi giúp tôi.” Lai Sinh nói.

Lai Sinh đi vào tiệm giày ở đối diện cửa hàng âu phục chọn một đôi giày hắn thích. Hắn cũng vứt đôi giày cũ đang đi. Sau khi mua thêm đồ lót và tất, Lai Sinh lại đi thang máy ngắm cảnh lên tầng bảy và chậm rãi băng qua cầu treo nối với khách sạn. Hắn đi qua đi lại ba lượt trên cây cầu treo nối khu mua sắm và khách sạn, sau đó mới lên nhà hàng Sky Lounge của khách sạn. Một nhân viên phục vụ lịch lãm khoảng năm mươi tuổi tiến lại gần giới thiệu với hắn món chính hôm nay là bít tết thăn bò Hanu Dry Aging.

“Dry Aging? Lần đầu tôi nghe thấy.” Lai Sinh cười.

Trong lúc viên phục vụ giải thích về sự khác nhau giữa Wet Aging và Dry Aging thì Lai Sinh chăm chú quan sát khu mua sắm phía đối diện.

“Quý khách muốn dùng gì ạ?” Viên phục vụ hỏi.

“Vâng, cho tôi gọi món đó.” Lai Sinh đáp.

Món bít tết viên phục vụ giới thiệu rất ngon. Bít tết chính là món những tử tù ở Mỹ thường ăn nhất trước khi bị xử tử. Món ăn nấu chín che giấu dục vọng thèm khát đồ sống. Bản năng ăn thịt nóng bỏng. Mùi máu xộc lên trong miệng khi nhai thịt động vật có vú khác. Giống như việc những người sống chia nhau miếng thịt ở nhà tang lễ, đó là đặc quyền và cũng là khát vọng sống mãnh liệt của người còn sống. Lai Sinh chậm rãi kết thúc bữa ăn như một tử tù tận hưởng bữa ăn cuối cùng. Hắn nhìn chăm chăm vào ly rượu vang đỏ được mang ra cùng món chính.

“Không uống rượu vào ngày làm việc.” Hấn lẩm bẩm. Lai Sinh cầm cái ly lên nhấp một chút rượu. Thịt và máu. Lai Sinh nghĩ người ta yêu thích bít tết chắc là vì bản năng ăn thịt người bị giấu kín bên trong bộ vest đẹp đẽ.

Hấn kết thúc bữa ăn và đi xuống đại sảnh khách sạn đặt một căn phòng ở tầng bảy có thể nhìn ra quảng trường. Lai Sinh vào phòng và tắm thật lâu, sấy khô tóc, chải đầu, bôi kem dưỡng da và dưỡng ẩm cho da mặt.

Hấn nhìn khuôn mặt phản chiếu trong gương của mình. Vết dao bị Thợ Cắt Tóc chém vẫn đang hằn rõ trên má phải.

“Có thêm vết dao nom còn quyền rũ hơn đây nhỉ.” Lai Sinh nhìn vào gương nói.

Hấn thay đồ lót, mặc áo sơ mi cùng bộ vest vào. Rồi đeo bao đựng súng lên vai, bên phải giắt khẩu PB6P9 có gắn giảm thanh, bên trái giắt con dao Henkel của Chu. Hấn rút khẩu súng lục ổ quay nòng 38 li từ trong túi ra giắt vào sau thắt lưng, cho ba ổ đạn PB6P9 vào túi áo vest bên phải rồi lấy từ trong hộp ba mươi viên đạn súng lục bỏ vào túi bên trái. Ngay khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, Lai Sinh thần người ngồi trên giường chờ mặt trời lặn.

Khi màn đêm buông xuống và bên tòa nhà mua sắm xây bằng kính trong suốt sáng đèn, hấn gọi điện cho Han Ja.

“G World. Khu mua sắm. cổng số một. Đến một mình.”

Lai Sinh cúp máy và tắt nguồn. Han Ja đến trước cổng số một chỉ sau ba mươi phút. Nhìn thoáng qua thì có vẻ gã đến một mình. Han Ja đang cầm hai va li lớn đựng một tỷ tiền mặt, cùng một túi nhỏ đựng chi phiếu trắng. Lai Sinh lấy ống nhòm ra

quan sát phía Đông và phía Tây quảng trường, lối vào khu mua sắm, cầu thang thoát hiểm mỗi tầng. Hấn gọi điện.

“Đi đến phía trước thang máy tầng bảy khu mua sắm.”

Han Ja kéo hai cái va li đi vào thang máy lên tầng bảy. Lai Sinh lại gọi.

“Cầu thang thoát hiểm tầng mười một.” Hấn cúp máy.

Ngay khi Han Ja vừa đến trước cầu thang thoát hiểm tầng mười một, Lai Sinh tiếp tục gọi.

“Thang máy tầng ba.”

“Cửa hàng bán túi xách tầng sáu.”

“Cửa hàng tiện lợi tầng một.”

“Mày đang luyện chó đẩy hả?” Han Ja nổi nóng khi đổi địa điểm đến lần thứ mười.

“Con chó biết nghe lời hơn tôi tưởng đấy. Nghỉ một chút trong thang máy số hai đi. Anh vất vả rồi.” Lai Sinh nói.

Ngay khi hấn cúp máy, Han Ja lại kéo hai chiếc va li đi từ cửa hàng tiện lợi tầng một về phía thang máy. Mỗi lần Han Ja di chuyển, Lai Sinh lại dùng ống nhòm quan sát lối vào khu mua sắm, thang máy và lối thoát hiểm. Hấn nhìn thấy khoảng mười bảy sát thủ mà Han Ja đưa đến. Khu mua sắm có bốn lối vào, mỗi lối vào có hai người, hai người ở bên trái và hai người ở bên phải cầu thang thoát hiểm, một người ở lối vào thang máy tầng một, một người ở lối vào thang máy tầng mười một, hai người trên cầu treo, và một tên chỉ huy cả bọn đang đứng giữa trung tâm quảng trường. Có lẽ ở bãi đậu xe hoặc sân thượng cũng có thêm vài người, và trên con đường bên ngoài khu mua sắm cũng sẽ có

vài chiếc xe đang đợi sẵn. Lai Sinh cầm túi và đeo kính râm rồi ra khỏi phòng khách sạn. Ở cuối cầu treo nổi khách sạn và khu mua sắm có hai người đàn ông lực lưỡng mặc vest đang giám sát những người qua lại. Vào khoảnh khắc Lai Sinh sắp đi qua hai người đàn ông, một người chỉ tay về phía hắn.

“Này, người đeo kính râm đằng kia.”

Lai Sinh rút khẩu súng có lắp giảm thanh từ trong bao ra bắn mỗi gã một phát vào đùi. Ngay khi cả hai ngã xuống, hắn bắn hai phát vào đùi của gã to cao hơn, và một phát nữa vào đùi gã nhỏ con. Lai Sinh tháo ổ đạn vứt xuống đất và nạp ổ đạn mới vào. Hắn nghe thấy tiếng hét của những người khác sau lưng mình khi vừa đi được vài bước. Sau khi sải bước gấp gáp đến trước cửa thang máy ngắm cảnh số hai, Lai Sinh nhấn nút cả hai thang máy số một và hai. Hắn cảm thấy thời gian vài giây mà thang máy đang ở tầng chín đi xuống tầng bảy bỗng vô cùng chậm chạp.

Cửa thang máy mở ra. Han Ja đứng lẫn trong đám người. Lai Sinh rút khẩu súng ổ quay nòng 38 li từ đằng sau thắt lưng ra bắn chỉ thiên vào trần thang máy hai phát. Những người trong thang máy hoảng hốt vì tiếng súng chạy ra ngoài. Han Ja sửng sốt nhìn hắn. Lai Sinh bắn hai phát vào đầu gối phải của gã. Han Ja kêu lên và ngã sập xuống một góc thang máy. Mọi người đều đã chạy ra ngoài nhưng vẫn còn một người đàn ông trung niên mập mạp đang run lập cập ôm đầu trong một góc thang máy. Lai Sinh nhấn nút khẩn cấp và sau khi thang máy dừng lại, hắn liền vỗ vai ông ta.

“Chú à, tất cả đều ra rồi. Chú định cứ đứng mãi trong này đây à?” Lai Sinh hỏi.

Người đàn ông trung niên liếc nhìn Lai Sinh rồi vội vã chạy ra ngoài. Lúc đó Han Ja định rút súng từ trong túi áo vest ra. Lai Sinh liền giơ súng bắn một phát vào cánh tay và một phát vào vai phải của gã. Sau khi tước súng của Han Ja cho vào túi, hắn vứt vỏ đạn của khẩu súng ổ quay xuống đất rồi lấy đạn từ trong túi ra lắp vào thật nhanh. Lai Sinh lấy bom và băng dính từ trong túi của Mito ra gắn lên lõi vào thang máy số hai mà hắn đang đi và châm lửa vào chai xăng. Rồi Lai Sinh đứng đợi thang máy số một lên tầng bảy. Ngay khi cửa thang máy số một vừa mở, hắn tiếp tục bắn súng lên trần thang đuổi mọi người ra, sau đó ném chai xăng đã châm lửa và một thùng dung môi nhỏ vào trong. Chai xăng nổ tung, ngọn lửa lập tức lan ra bên trong thang máy. Lai Sinh quay về thang máy số hai và đóng cửa lại. Han Ja vừa rên rỉ vừa nhìn hắn.

“Rốt cuộc mày đang làm gì?” Han Ja hỏi.

Lai Sinh bắn một phát vào đùi gã.

“Anh cứ nói một lời là sẽ ăn một viên đạn đấy.”

Thang máy số một đối diện chìm trong lửa đi lên trên rồi dừng lại. Lai Sinh rút một điều thuốc ra châm lửa và nhìn ngọn lửa đang bốc lên trong thang máy đối diện. Mọi người đang tụ tập ở dưới quảng trường.

“Màn trình diễn không tốt như mong đợi nhỉ.” Lai Sinh lầm bầm.

Hắn mở một trong hai chiếc va li mà Han Ja mang đến. Tiền mặt loại 10.000 won chất đầy bên trong. Sau khi tựa khẩu súng vào tấm kính thang máy và bắn liên tục bốn phát, Lai Sinh dùng báng súng đập vỡ tấm kính. Rồi hắn ném vài xấp tiền ra không trung. Những tờ tiền bay vung vãi rồi rơi xuống quảng trường như tuyết. Hắn tỏ vẻ mãn nguyện, lại vơ thêm xấp tiền nữa trong va li vứt ra ngoài thang máy. Han Ja choáng váng nhìn Lai Sinh. Vài chục chiếc xe cảnh sát và xe cứu hỏa đang đậu ở dưới quảng trường. Nhưng quảng trường đã kịp hỗn loạn vì đám đông huyên náo chạy ra nhặt tiền rơi. Lai Sinh lấy chai xăng phóng hỏa và thùng dung môi từ trong túi ra rồi vung vẩy chúng trước CCTV trên trần thang máy, sau đó hắn châm lửa vào chai xăng và đặt ở chính giữa thang. Sự kinh hoàng tràn ngập trên khuôn mặt Han Ja. Ngay khi gã mở miệng định nói gì đó, Lai Sinh chĩa nòng súng vào mặt gã và chậm rãi lắc đầu. Han Ja ngậm miệng lại.

Lai Sinh rút điện thoại ra gọi cho Mito. Cô ta nghe máy.

“Thật tiếc vì không thể nhìn thấy cái thế giới mà cô sẽ thay đổi. Dù thật ra thì tôi không hề tin vào cái thế giới đó... Tôi đã bỏ quyển sách và chìa khóa vào ngăn kéo thứ hai. Hãy nhắn với Misa rằng tôi xin lỗi vì không thể đi cùng cô.”

Lai Sinh cúp máy ngay khi Mito ở đầu dây bên kia định lên tiếng tra hỏi. Hắn rút sim điện thoại ra, lấy bật lửa đốt rồi ném ra ngoài. Rồi hắn lại châm lửa hút thuốc, đoạn phả một làn khói dài vào không trung. Tất cả những người đứng dưới quảng trường đều đang dõi theo Lai Sinh. Họ đang xem đám cháy ư? Hay đang chờ xem khi nào thì tiền lại rơi xuống? Lai Sinh nghĩ

chưa biết chừng cũng có thể họ đang chờ đợi hấn bị giết, hay hấn giết ai đó. Một viên cảnh sát cầm loa đang la hét gì đó với Lai Sinh. Nhưng tiếng la hét đó đã bị vùi lấp dưới tiếng ồn của vô số người đang đổ dồn ra quảng trường. Có thể anh ta đang hỏi Lai Sinh muốn gì. Hấn muốn gì nhỉ? Lai Sinh tự hỏi bản thân.

Lai Sinh bắn hai phát xuống chiếc xe đậu bên dưới thang máy. Mấy tay cảnh sát và những người đứng bên cạnh chiếc xe vội tản ra. Hấn lại lấy một chai xăng từ trong túi ra ném về phía chiếc xe đang đậu. Ngọn lửa bùng lên trong xe. Những tay lính bắn tỉa đang được bố trí ở phía khách sạn. Một ở sân thượng khách sạn, một ở phòng đối diện, một ở trên cầu. Hấn nhìn thấy ba tên nhưng có thể còn vài tay súng nữa đang ẩn nấp đâu đó. Mãi tới tận lúc đó đoàn xe phóng viên mới đến bên ngoài quảng trường và lắp đặt máy quay. Những tay quay phim chen lấn trong đám đông để quay phim hấn. Viên cảnh sát cầm loa vẫn đang kêu gào gì đó không ngừng. Hấn đưa tay trái đang cầm quả bom ra ngoài vung vẩy.

Lúc đó đột nhiên Han Ja bỗng cười khúc khích một mình. Lai Sinh quay đầu nhìn gã. Han Ja vẫn không ngừng cười. Hấn nghiêng đầu về phía gã rồi giơ khẩu súng ổ quay bắn một phát vào đùi trái của Han Ja. Ngay khi tiếng súng vang lên, đám đông ở dưới quảng trường la hét ầm ĩ. Han Ja rên lên một lúc rồi ngừng lại. Rồi gã mở miệng.

“Có vẻ cậu muốn trở thành Chu nhỉ. Nhưng những kẻ như chúng ta làm sao có thể trở nên giống Chu được? Cậu có biết tại sao cậu lại ghét anh đến thế không? Bởi vì cậu và anh giống nhau như anh em song sinh vậy. Cậu tức giận chỉ bởi vì cậu quá giống với cái bộ dạng mà cậu căm thù nhất. Nhưng biết làm sao

được. Chúng ta vốn dĩ từ đầu đã là những kẻ giống nhau như thế đấy.” Han Ja nói xong lại cười khúc khích.

Biết nếu mở miệng sẽ bị bắn nhưng gã cứ nói mà chẳng bận tâm. Dù nhăn mặt vì đau đớn nhưng Han Ja vẫn trưng ra vẻ giễu cợt cổ hủ. Lai Sinh giờ súng về phía gã.

“Tại sao tôi lại giống anh?” Hắc hỏi.

“Mà này, chuyện mà anh muốn biết là, trong hai chúng ta thì ai giống lão Chồn hơn nhỉ? Anh? Hay là cậu?” Han Ja vẫn không thể kìm được nụ cười.

Han Ja và hắc. Ai giống hơn? Ai giống hơn nhỉ? Lai Sinh bỏ khẩu súng đang chìa vào Han Ja xuống. Rồi hắc phì cười.

“Thế, mặt tôi bây giờ thế nào?” Hắc hỏi.

Han Ja ngừng cười và nhìn Lai Sinh. Tiếng súng vang lên. Lai Sinh cúi đầu nhìn ngực mình. Có một cái lỗ trên ngực hắc. Lai Sinh đưa ngón tay chạm vào. Máu màu đen. Hắc là viên đạn đã xuyên thủng gan. Khi Lai Sinh quay đầu nhìn về hướng viên đạn bay ra, viên đạn thứ hai xuyên thủng phổi hắc. Đột nhiên Lai Sinh nghe thấy tiếng nước chảy bên tai. Tiếng nước lạnh lẽo chảy trên bãi sỏi. Tiếng nước từng luôn lạnh lẽo như thế trong ký ức của Lai Sinh. Nhưng giờ thì hắc nghĩ chỗ đó cũng không quá tệ. Trở thành một hòn đá trong khe suối đó, trở thành rong rêu tầm thường, trở thành cánh bướm bay lên tránh những giọt mưa.

Lai Sinh khụy gối xuống sàn. Hướng lên bầu không, hắc nở nụ cười cổ hủ của riêng mình.